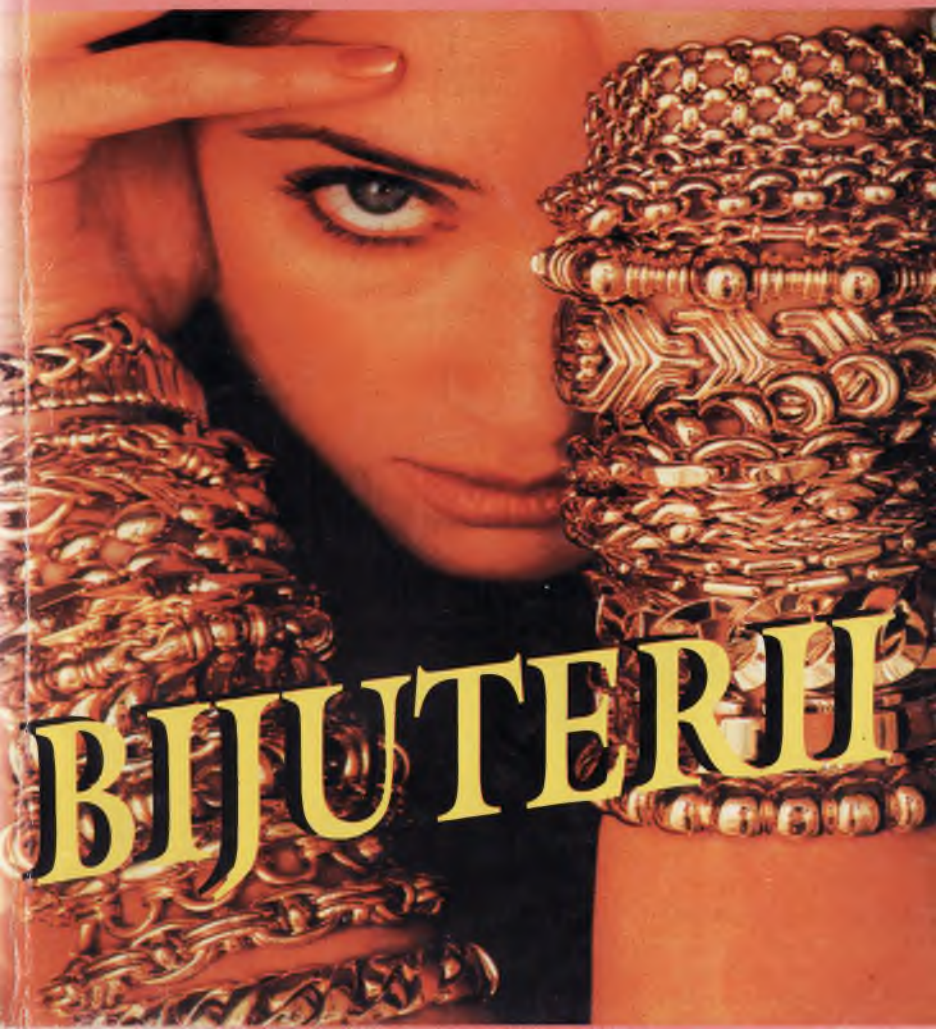

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

NUMĂRUL **1** ÎN TOPURILE AMERICANE

DANIELLE STEEL

BIJUTERII

DANIELLE STEEL

BIJUTERII

Traducere: **Sanda Aronescu**
Irina Negrea

Editura ORIZONTURI
București

ISBN: 973 - 9154 - 54 - 9

DANIELLE STEEL

JEWELS

Copyright © 1979, by **Danielle Steel**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate

Editurii **ORIZONTURI** - București

Lui Popeye

Într-o viață de om există o singură dragoste adevărată,
doar una care contează, care crește, care dăinuie veșnic...
toată viața... și în moarte împreună, ca unul singur... dulcea
mea dragoste, ești al meu. Unica și singura mea dragoste...
pentru totdeauna.

Din toată inima,
Olive

1

Era atîta liniște în văzduh, sub soarele strălucitor de vară, încît se auzeau păsările și orice sunet de la cîțiva kilometri, în timp ce Sarah se uita împăcată pe fereastră. Domeniul era inteligent proiectat și perfect îngrijit. Grădinile fuseseră amenajate de Le Nôtre, cel care proiectase și Versailles-ul, copacii alcătuiind o boltă verde deasupra parcului de la Château de la Meuze. Castelul însuși avea o vechime de patru sute de ani și Sarah, ducesă de Whitfield, trăia acolo de cincizeci și doi de ani. Venise împreună cu William, cînd era încă abia o fetiță și zîmbi amintirilor în timp ce urmărea cum se hîrjoneau în depărtare cei doi cîini ai îngrijitorului. Zîmbetul se lărgi pe chipul ei cînd se gîndi cît de mult se va bucura Max de cei doi tineri cîini ciobănești.

Îi dădea întotdeauna un sentiment de pace să stea acolo și să privească domeniul la care truseră atît de mult. Își amintea lesne disperarea din timpul războiului, foamea nesfîrșită, cîmpurile despuiate de toate roadele pe care le-ar fi putut da. Fusesse atît de greu atunci... atît de diferit... și, ciudat, nu părea să se fi întîmplat cu atît de multă vreme în urmă... cincizeci de ani... o jumătate de secol. Își coborî privirea spre mîinile ei, spre cele două inele cu smaralde perfect pătrate, pe care le purta aproape întotdeauna și tot o mai

surprindea că erau mâini de femeie bătrână. Încă frumoase, grațioase, folositoare, slavă Domnului, dar, fără îndoială, mâinile unei femei de șaptezeci și cinci de ani. Trăise bine și mult; prea mult, se gîndea uneori... prea mult timp fără William... și totuși veșnic mai era ceva de văzut, de făcut, ceva la care să te gîndești, ceva de plănuit, copiii ei trebuiau încă supravegheați.

Era mulțumită de viața pe care o dusesese și chiar și acum nu avea senzația că totul se terminase, că se consumase totul. Mereu apărea o cotitură neașteptată a drumului, un eveniment ce nu putea fi prevăzut și care-i solicita atenția. Era ciudat că ei încă aveau nevoie de ea, aveau nevoie de ea mai puțin decît credeau și totuși încă mai apelau la ea destul de des, spre a-i da impresia că e importantă pentru ei și încă folositoare. Și mai erau și copiii lor. Zîmbi gîndindu-se la ei și rămase acolo, în picioare, așteptînd să-i vadă cînd apar. De acolo îi vedea cînd soseau... le vedea chipurile cînd zîmbeau, rîdeau sau păreau enervați după ce coborau din mașini și, plini de speranțe, își ridicau privirile spre ferestrele ei. Parcă ar fi știut întotdeauna că ea îi urmărește de acolo. Indiferent ce alte treburi ar fi avut în după-amiaza în care urmau să sosească, ea își găsea întotdeauna ceva de făcut în salonașul elegant de la etaj, așteptîndu-i. Și chiar acum, după atîția ani, cînd toți erau mari, simțea același fior de nerăbdare să le vadă chipurile, să audă povestirile lor, să asculte problemele lor. Își făcea griji pentru ei și îi iubea ca întotdeauna și, într-un fel, fiecare din ei era o fărîmă din imensa dragoste pe care o împărțise cu William. Ce om minunat fusese el! Depășise orice închipuire, orice vis! Chiar și după război, era o forță demnă de luat în seamă, un om pe care toți cei care-l cunoscuseră și-l vor aminti întotdeauna.

Sarah se îndepărtă încet de la fereastră, trecînd prin fața căminului din marmură, unde se așeza deseori în după-amiezeli reci de iarnă, stînd pe gînduri, scriind bilete sau chiar cite o scrisoare unuia dintre copiii ei. Vorbea frecvent cu ei la telefon, la Paris, Londra, Roma, München, Madrid și totuși îi plăcea grozav să scrie.

Stătea în picioare, privind o masă acoperită cu o bucată de brocart vechi, decolorat, un adevărat obiect de artă lucrat de mînă pe care-l găsisese cu ani în urmă la Veneția. Atinse ușor fotografiile înrămate așezate acolo, luînd cite una, la întîmplare ca s-o privească mai bine; și cînd se uita la ele, își amintea perfect momentul exact cînd fuseseră făcute... în ziua nunții, cînd William rîdea de o remarcă făcută de cineva și ea ridicase privirea spre el, zîmbind sfioasă.

Era atîta fericire în ochii aceia, atîta bucurie, încît crezuse că-i va exploda inima în ziua nunții. Purta o rochie bej de dantelă și satin, o pălărie de dantelă bej, foarte șic, cu o mică voaletă, iar în brațe avea un imens buchet de orhidee mici, de culoarea ceaiului.

Se cununaseră în casa părinților ei, într-un cerc restrîns din care făceau parte doar cei mai buni prieteni ai părinților ei. La petrecerea care a urmat, liniștită și foarte elegantă, au mai venit aproape o sută de prieteni. Fără domnișoare de onoare, fără cavaleri de onoare, fără un mare ospăț de nuntă, fără exuberanță tinerească. Doar sora ei o însoțise, îmbrăcată cu o rochie de satin albastru, frumos drapată, și cu o pălărie uluitoare, creată special pentru ea de Lily Daché. Mama lor avea o rochie scurtă, verde ca smaraldul. Sarah zîmbi amintindu-și... rochia mamei ei avea exact culoarea celor două superbe smaralde ale sale. Cît de fericită ar fi fost mama dacă ar fi apucat să le vadă!

Mai erau și alte fotografii, cu copiii cînd erau mici... una minunată, a lui Julian cu primul lui cățel... și Phillip, care părea foarte matur, deși avea doar opt sau nouă ani cînd se dusesese prima dată la Eton. Una cu Isabelle, pe undeva, prin sudul Franței, cînd avea zece ani și ceva... și cu amîndoi în brațele lui Sarah, imediat după ce se născuseră. William făcuse toate fotografiile, luptîndu-se cu lacrimile ce-l podideau ori de cîte ori o privea pe Sarah cu încă un nou-născut în brațe. Și Elizabeth... ce micuță părea, lîngă Phillip, într-o fotografie atît de îngălbenită că abia se mai distingeau figurile. Dar, ca întotdeauna, lui Sarah îi dădură lacrimile privind-o, copleșită de amintiri. Viața ei fusese bună și plină, dar nu întotdeauna ușoară.

Se uită mult timp la fotografii, retrăind momentele acelea, gîndindu-se la fiecare dintre ei, croindu-și încet drum printre amintiri, în timp ce încerca să le evite pe cele prea dureroase. Oftă, îndepărtîndu-se din nou, și se duse înapoi să aștepte la ușile-fereastră dinspre terasă.

Era grațioasă, înaltă, avea spatele drept și își ținea capul cu mîndria și eleganța unei dansatoare. Avea părul alb ca neaua, deși odinioară strălucea ca abanosul; ochii ei verzi, imenși, aveau aceeași culoare intensă, închisă, ca smaral-dele ei. Dintre copii, Isabelle îi moștenise ochii și chiar și ai ei nu erau la fel de închiși la culoare ca ai lui Sarah. Dar nici unul din ei nu avea puterea și eleganța ei, nici unul nu avea tăria pe care o avusese ea, dîrzenia, forța de a ține piept la tot ce-i așternuse viața în cale. Viețile lor fuseseră mai ușoare decît a ei și pentru asta era, într-un fel, foarte recunoscătoare. Pe de altă parte, se întreba uneori dacă atenția ei permanentă nu le luase din vigoare, dacă nu cumva îi răsfățase prea mult și de aceea deveniseră mai slabi.

Deși nu se putea spune că Phillip era slab... sau Julian... sau Xavier... sau chiar Isabelle... Și totuși, Sarah avea ceva ce nu avea nici unul din ei, o tărie sufletească pură, care părea să emane din ea când o priveai. Când intra ea într-o încăpere, se simțea puterea aceea și, cu voia sau fără voia ta, nu puteai să n-o respecti. Și William fusese la fel, dar mai expansiv, mai ostentativ în felul în care se bucura de viață și în care își manifesta firea lui bună. Sarah fusese întotdeauna mai liniștită, cu excepția ocaziilor când era cu William. El scotea la iveală tot ce era mai bun în ea. El îi dăduse totul, spunea ea adesea. Tot ceea ce îndrăgea, iubea sau avea cu adevărat nevoie. Zîmbi privind peste gazonul verde, amintindu-și cum începuse totul. Parcă se petrecuse doar în urmă cu câteva ceasuri... cu câteva zile. Îi era imposibil să creadă că a doua zi va împlini șaptezeci și cinci de ani. Copiii și nepoții veneau s-o sărbătorească, iar în ziua următoare urmau să vină sute de oameni celebri și importanți. Petrecerea i se părea și acum o prostie, dar copiii insistaseră. Julian organizase totul și chiar și Phillip o sunase de șase ori de la Londra ca să se asigure că totul merge bine. Iar Xavier se jurase că oriunde ar fi, în Botswana sau în Brazilia, ori Dumnezeu știe unde, va zbură cu avionul ca să ajungă la sărbătorirea ei. Acum îi aștepta la fereastră, aproape cu răsufarea tăiată, simțind un fior de emoție. Era îmbrăcată cu o rochie Chanel neagră, simplă, mai veche, dar splendid croită, un șirag de perle enorme perfect asortate, pe care-l purta întotdeauna, lăsându-i muți de admirație pe cei ce-l vedeau prima dată. Le primise după război și dacă le-ar vinde acum ar lua pe ele peste două milioane de dolari. Dar Sarah nu se gîndea la asta: ea le purta fiindcă ținea la ele, fiindcă erau ale ei și fiindcă William insistase să le păstreze.

– Ducesa de Whitfield se cuvine să poarte asemenea perle, iubita mea, o tachinase el cînd le probase prima oară, peste un pulover vechi de-al lui pe care îl împrumutase ca să lucreze în grădină. Să fiu al naibii dacă ale mamei nu păreau niște perle amărîte în comparație cu astea, comentase el. Ea rîsesese și el o strînsese la piept și o sărutase. Sarah Whitfield avea lucruri frumoase și trăise o viață frumoasă. Și era cu adevărat o persoană deosebită.

Cînd în sfîrșit își pierdu răbdarea și dădu să plece de la fereastră, auzi prima mașină la ultima cotitură dinspre alee. Era o limuzină Rolls-Royce neagră, nesfîrșită, cu geamuri atît de întunecate încît nu putea să vadă cine e înăuntru. Numai ea știa, îi știa perfect pe fiecare. Mașina se opri în fața intrării principale a castelului, aproape sub fereastra ei și cînd șoferul coborî, grăbindu-se să deschidă portiera, ea clătină din cap amuzată. Fiul ei cel mai mare avea o înfățișare foarte distinsă, ca întotdeauna, și foarte, foarte britanică, străduindu-se să nu se vadă cît de hărțuit era de femeia care coborî din mașină imediat după el. Purta o rochie de mătase albă și pantofi Chanel; părul era tuns scurt, foarte șic, și în soarele de vară sclipeau diamantele peste tot, pe unde putuse să și le pună. Zîmbi din nou în sinea ei, întorcînd spatele scenei de la fereastră. Era doar începutul unor zile grozave, interesante... Greu de crezut... nu putea să nu se întrebe ce părere ar fi avut William despre toate astea... despre toată agitația de la aniversarea ei de șaptezeci și cinci de ani... Șaptezeci și cinci de ani... atîția ani, atît de curînd... Parcă trecuseră doar cîteva clipe de cînd începuse totul...

Sarah Thompson se născuse la New York în 1916, fiind cea mai mică dintre două fiice și verișoara mai puțin norocoasă, dar foarte fericită și respectată de toți, a fetelor Astor și Biddle. Sora ei se măritase de fapt cu un Vanderbilt la vârsta de nouăsprezece ani. Iar Sarah se logodise cu Freddie Van Deering exact după doi ani, de Ziua Recunoștinței. Împlinise și ea nouăsprezece ani, iar lui Jane și Peter li se născuse primul copil, un băiețel adorabil, cu bucliușoare aurii, botezat James.

Logodna lui Sarah cu Freddie nu fusese o surpriză pentru familia ei, întrucât se cunoșteau de ani de zile cu clanul Van Deering; și, deși pe Freddie îl cunoșteau mai puțin, deoarece fusese mulți ani la un internat, toți îl văzuseră adesea la New York, în perioada când fusese la Princeton. Absolvise universitatea în iunie, în anul în care se logodiseră, și, după acel eveniment strălucit, era mereu într-o stare de exuberanță, dar își găsisese timp s-o curteze pe Sarah. Era un băiat de viață, isteț, care făcea mereu farse amicilor lui și avea grijă ca toată lumea să se distreze oriunde se duceau și mai ales o distra pe Sarah. Era rareori serios, ținându-se tot timpul de șotii. Sarah era impresionată de atențiile lui și o amuza exuberanța lui. Era o persoană cu care te simțeai bine, cu care era plăcut să stai de vorbă, iar râsul și voioșia lui erau molipsitoare.

Toți îl plăceau pe Freddie și nimănui, poate cu excepția tatălui lui Sarah, nu părea să-i pese că Freddie nu avea ambiția să ajungă în lumea afacerilor. Dar toată lumea știa de asemenea că dacă n-ar lucra niciodată, ar putea trăi foarte bine din averea familiei. Cu toate acestea, tatăl lui Sarah considera că era important pentru un tânăr să intre în lumea afacerilor, indiferent câtă avere avea sau ce erau părinții lui. El însuși deținea o bancă și îi vorbea lui Freddie pe îndelete despre planurile lui, chiar înainte de logodnă. Freddie îl asigură că avea cu adevărat intenția să-și facă un rost. De fapt, i se oferise un post important la banca J.P. Morgan din New York și unul și mai avantajos la banca New England din Boston. După Anul Nou, avea de gând să accepte unul din ele, ceea ce îi făcu mare plăcere domnului Thompson, care îngădui atunci să se anunțe oficial logodna.

În anul acela, Sarah s-a distrat minunat în vacanță. Erau mereu invitați la petreceri și seară de seară ieșeau în oraș, se amuzau, se vedeau cu prietenii și dansau pînă dimineța. Patinau în Central Park, luau parte la dejunuri și dineuri și numeroase serate dansante. În perioada aceea, Sarah a observat că Freddie pare să bea cam mult, dar oricît de mult ar fi băut, era întotdeauna spiritual, politicos și absolut fermecător. Toată lumea din New York îl adora pe Freddie Van Deering.

Nunta era programată pentru luna iunie și, încă din primăvară, Sarah era copleșită de cele mai diferite activități: să țină socoteala cadourilor de nuntă, să facă probe cu rochia de mireasă și să participe la și mai multe petreceri date de și mai mulți prieteni. I se învîrtea capul. În perioada aceea aproape că nu apuca să se vadă cu Freddie între patru ochi și păreau să nu se întâlnească decît la petreceri. În rest el își petrecea vremea cu prietenii care îl „pregăteau“ pentru marele salt în Viața Serioasă a Bărbatului Căsătorit.

Era o perioadă de care Sarah ar fi trebuit să fie bucuroasă dar, după cum i-a mărturisit ea în cele din urmă lui Jane în luna mai, de fapt nu se bucura deloc. Totul era o învălmășeală, totul părea să scape de sub control și ea era total epuizată. A sfârșit prin a izbucni în plîns la sfîrșitul unei după-amieze, după ultima probă cu rochia de mireasă, cînd sora ei îi întinsese pe tăcute propria batistă de dantelă și mîngîie ușor părul negru și lung, care-i trecea de umeri.

– Nu mai plînge. Așa e înainte de nuntă. Ar trebui să fie o perioadă minunată, dar de fapt e foarte dificilă. Se întîmplă atîtea lucruri dintr-o dată, n-ai parte de nici o clipă de liniște ca să te gîndești, să te așezi pur și simplu, să fii singură... Și eu am trecut prin momente grele înainte de nuntă.

– Adevărat? Sarah o privi cu ochii ei verzi, imenși, pe sora mai mare, care tocmai împlinise douăzeci și unu de ani și părea cu mult mai înțeleaptă decît ea. Era o imensă ușurare să afle că mai exista cineva care se simțise la fel de coplesită și de derutată înainte de nuntă.

Singurul lucru de care nu se îndoia Sarah era dragostea lui Freddie pentru ea sau faptul că era un bărbat bun și că vor fi fericiți după nuntă. Dar parcă erau prea multe „distracții“, prea multe petreceri, prea multă zăpăceală. Freddie nu părea să se gîndească decît cum să se amuze mai bine. De luni de zile nu mai avuseseră o discuție serioasă. Și încă nu-i spusese ce avea de gînd cu slujba. Îi repeta mereu că nu avea nici un motiv de îngrijorare. Nu se ostenise să se angajeze la bancă la începutul noului an, pentru că erau prea multe de făcut înainte de nuntă și o slujbă nouă l-ar fi acaparat nepermis de mult. Edward Thompson începuse să vadă cu ochi răi ideile lui Freddie despre muncă, dar se abținuse să-i destăinuie ceva fiicei sale. Discutase cu soția lui, și Victoria Thompson îl asigurase

că după cununie Freddie se va potoli. La urma urmelor absolvise universitatea Princeton.

Sosi și ziua nunții, în iunie, și amplele pregătiri se dovediră la înălțimea osteneții. A fost o cununie frumoasă la biserica Sf. Thomas din Fifth Avenue, iar petrecerea s-a ținut la Saint Regis. Au participat patru sute de invitați, au avut o muzică minunată toată după-amiaza, mâncăruri delicioase și paisprezece domnișoare de onoare, adorabile în rochiile lor delicate din organdi de culoarea piersicii. Sarah purta o rochie superbă, de dantelă albă și organdi franțuzesc, cu o trenă de trei metri și un voal alb de dantelă care aparținuse bunicii ei. Freddie era, de asemenea, extrem de chipeș. A fost o nuntă perfectă din toate punctele de vedere.

Și o lună de miere aproape perfectă. Freddie închiriasse vila de la un prieten și un mic iaht la Capul Cod și au stat absolut singuri în primele patru săptămâni după căsătorie. La început, Sarah fusese sfioasă față de el, dar Freddie era blînd și bun și era o plăcere să stai cu el. Se dovedea inteligent în rarele ocazii cînd se îndura să fie serios. Și Sarah descoperi că știa să conducă foarte bine iahtul. Bea mult mai puțin ca înainte și ea se simțea ușurată să constate acest lucru. Înainte de nuntă începuse s-o îngrijoreze obiceiul lui de a bea. Dar totul era în glumă, o asigura el.

Luna lor de miere a fost atît de frumoasă încît Sarah nu avea nici un chef să se întoarcă acasă în iulie, dar cei care le închiriaseră vila reveneau din Europa. Sarah și Freddie știau că trebuie să se pregătească să se mute în apartamentul lor, pe care-l găsiseră pe Upper East Side, la New York. Pe timpul verii urmau să stea la părinții ei, în Southampton, în perioada în care decoratorii și muncitorii aveau să amenajeze apartamentul.

Dar în toamna aceea, de îndată ce s-au întors la New York, după Ziua Muncii, Freddie a fost foarte ocupat să-și caute din nou o slujbă. În realitate, el era întotdeauna prea ocupat ca să mai facă și altceva decît să se vadă cu prietenii. Și părea că bea vîrtos.

Sarah observase asta în vară, la Southampton, ori de cîte ori el se întorcea din oraș.

Apoi, cînd s-au mutat în apartamentul lor, era imposibil să nu bage de seamă. Spre sfîrșitul după-amiezei, venea acasă beat, după ce își petrecuse toată ziua cu prietenii. Uneori nu se sfîia să apară abia după miezul nopții. Cîteodată, Freddie o scotea și pe ea în oraș, la petreceri sau baluri, unde el era întotdeauna sufletul societății. Era prietenul tuturor și toți știau că se vor distra bine acolo unde va veni Freddie Van Deering. Toți, în afară de Sarah, care, cu mult înainte de Crăciun, începuse să fie tare nefericită. El nu mai pomenea despre o eventuală angajare și respingea toate tentativele delicate ale soției sale de a aborda acest subiect. Părea să nu aibă nici un alt plan decît acela de a se distra și de a bea.

În ianuarie, Sarah era palidă și Jane, îngrijorată, o invită la un ceai ca să vadă ce se întîmplă cu ea.

– N-am nimic. Încercă să pară amuzată de îngrijorarea surorii ei, dar după ce s-a servit ceaiul, Sarah deveni și mai palidă și nu putu să-l bea.

– Ce-i cu tine, scumpo? Te rog spune-mi! Trebuie să-mi spui! Jane era îngrijorată pentru ea încă de la Crăciun, fiindcă Sarah fusese neobișnuit de tăcută la masa dată de părinții lor. Freddie îi încîntase pe toți cu un toast rimat pentru întreaga familie, inclusiv servitorii angajați la ei de ani de zile și pentru Jupiter, cîinele familiei Thompson, care lătra în replică în timp ce toți aplaudau reușita poezie a lui Freddie. Îi amuzase pe toți și nimeni nu păruse să observe că era amețit.

– Nu, zău, n-am nimic, insistă Sarah, după care începu, în sfârșit, să plîngă, pînă ce se pomeni hohotind în brațele surorii ei și recunoscu cum că lucrurile nu mergeau deloc bine. Era nefericită. Freddie nu stătea niciodată acasă, era plecat tot timpul, rămînea în oraș cu prietenii pînă dimineața și Sarah recunoscu chiar că uneori bănuia că prietenii puteau fi și prietene. Încercase să-l convingă să stea mai mult cu ea, dar el nu părea să dorească acest lucru. Și cu băutura o luase razna de tot. Primul pătărel îl bea zilnic cu mult înainte de prînz, uneori chiar imediat după ce se trezea dimineața, și susținea față de Sarah că nu e nici o problemă. Îi spunea „fetița mea rușinoasă“ și-i ignora amuzat îngrijorarea. Și, colac peste pupază, acum aflase că e însărcinată.

– Dar asta-i minunat! exclamă Jane, încîntată. Și eu sînt, adăugă ea, și Sarah zîmbi printre lacrimi, incapabilă să-i explice surorii ei mai mari cît de nefericită era viața ei. Viața lui Jane era cu totul altfel.

Era căsătorită cu un bărbat serios, de nădejde, pe care-l interesa căsnicia lor, în timp ce pe Freddie Van Deering evident nu-l preocupa mariajul lor. Era un bărbat fermecător, amuzant, spiritual, dar simțul responsabilității îi era la fel de străin ca o altă limbă în afara celei materne. Și Sarah începea să bănuiască vag că nu se va potoli niciodată. O să se joace veșnic. Tatăl lui Sarah începuse de asemenea să bănuiască acest lucru, dar Jane încă mai era convinsă că totul se va rezolva, mai ales după ce se va naște copilul. Cele două fete descoperiră că vor naște în același timp – de fapt, la cîteva zile diferență – și vestea o înveseli puțin pe Sarah înainte de a se întoarce în apartamentul ei pustiu.

Freddie nu era acolo, ca de obicei, și în noaptea aceea n-a venit deloc acasă. În ziua următoare, la prînz, a apărut spășit, explicînd că jucase bridge pînă la patru dimineața, apoi

rămăsese acolo, fiindcă se temea să n-o trezească întorcându-se acasă.

– Asta-i tot ce faci? Pentru prima oară ea se repezi la el după ce el îi explicase situația și se arătă foarte surprins de tonul ei vehement. Ea se stăpînise întotdeauna vizavi de comportarea lui, dar de data asta era limpede că se înfuriase.

– Ce naiba vrei să spui? Părea șocat de întrebare și o privea nedumerit cu ochii lui albaștri și nevinovați, iar părul său blond îl făcea să semene cu Tom Sawyer.

– Ce anume faci tu noaptea, cînd râmii în oraș pînă spre dimineață? În glasul ei răsuna o furie reală, suferință și dezamăgire.

El zîmbi ștregărește, convins că va reuși întotdeauna s-o amăgească.

– Uneori beau cam peste măsură. Asta-i tot. Mi se pare mai simplu să rămîn acolo unde mă aflu atunci cînd se întîmplă asta decît să vin acasă cînd tu dormi. Nu vreau să te supăr, Sarah.

– Uite că mă superi! Nu ești niciodată acasă. Îți petreci tot timpul în oraș cu prietenii tăi și vii acasă beat în fiecare noapte. Nu așa se comportă oamenii căsătoriți. Sarah clocotea de furie.

– Nu?! Te referi la cumnatul tău sau la oamenii normali, cu ceva mai multă vlagă și *joie de vivre*? Îmi pare rău, iubito, dar eu nu sînt Peter.

– Nici nu ți-am cerut vreodată să fii. Dar cine ești tu? Cu cine m-am căsătorit? Nu te văd niciodată decît la petreceri, apoi o ștergi cu prietenii, ca să jucați cărți, să spuneți bancuri și să beți sau, dacă nu, Dumnezeu știe pe unde umbli, spuse ea cu tristețe.

– Ai prefera să stau acasă cu tine? Părea amuzat și pentru prima oară ea zări o licărire de răutate în ochii lui, dar era de

șteptat, ținînd seama de faptul că-i judeca modul de viață. Îl înfricoșa și-i amenința chiar plăcerea de a bea.

– Da, aș prefera să stai acasă cu mine. E un lucru chiar atît de îngrozitor?

– Nu e îngrozitor, doar stupid. Te-ai măritat cu mine pentru că sînt amuzant, nu? Dacă voiai un pisălog cum e cumnata-tău, îmi închipui că îți puteai găsi unul, dar nu asta ai vrut. Tu m-ai vrut pe mine. Și acum vrei să mă transformi într-un bărbat ca el. Ei bine, iubito, îți promit că asta nu se va întîmpla.

– Și atunci ce se va întîmpla? O să-ți iei o slujbă? I-ai promis tatei de anul trecut și nu te-ai ținut de cuvînt.

– N-am nevoie să muncesc, Sarah. Mă enervezi îngrozitor. Ar trebui să fii fericită că nu sînt nevoit să mîzgălesc niște hîrtii ca un idiot, la un serviciu plicticos, ca să am ce să-ți pun pe masă.

– Tata crede că ți-ar face bine. Și eu cred același lucru. Era cel mai curajos lucru pe care i-l spusese vreodată, dar cu o seară înainte stătuse trează ore-n șir, gîndindu-se ce să-i spună. Voia ca ei doi să aibă o viață mai bună împreună, să aibă un soț adevărat, înainte de a se naște copilul.

– Tatăl tău e din altă generație... Ochii îi sticleau în timp ce o privea... Iar tu ești o proastă. Dar cînd roști aceste cuvinte, ea își dădu seama că trebuia să fi observat din clipa cînd intrase că era băut. Era abia la amiază, dar el era evident beat și uitîndu-se la el i se făcu scîrbă.

– Poate ar fi mai bine să discutăm altă dată.

– Cred că e o idee minunată.

Apoi plecă, dar se întoarse devreme în seara aceea, iar în dimineața următoare făcu efortul de a se trezi la o oră normală și atunci își dădu seama cît de bolnavă era ea. Aveau o femeie care venea zilnic să facă curat în casă, să calce și să le

servească masa. De obicei, lui Sarah îi plăcea să gătească, dar în ultima lună nu mai suportase să intre în bucătărie, deși Freddie nu stătuse destul de des acasă ca să observe acest lucru.

– S-a întâmplat ceva?! Ești bolnavă? Trebuie să te vadă un medic! Părea îngrijorat, privind-o pe deasupra ziarului de dimineață.

O auzise cum se căznea să vomite după ce se treziseră și se întreba dacă nu mîncase ceva ce-i făcuse rău.

– Am fost la medic, spuse ea calmă privindu-l drept în ochi, dar el îi întoarse privirea după mult timp, aproape uitînd că-i pusese o întrebare.

– Ce-ai spus? A, da... bravo. Și ce-a spus? Ai gripă? Trebuie să ai grijă, multă lume are gripă acum. Mama lui Tom Parker era să moară din cauza asta săptămîna trecută.

– Nu cred că se moare de ceea ce am eu. Sarah zîmbi calm și el se întoarse la ziarul lui.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi, în cele din urmă, el o privi din nou, uitînd iar despre ce anume vorbeau.

– Se bîrfește mult în Anglia despre abdicarea lui Edward al VIII-lea din cauza femeii aceleia, Simpson. Trebuie să fie ceva de capul ei de l-a convins să facă un asemenea gest.

– Mie mi se pare trist, spuse Sarah seriosă. Bietul om a trecut prin atîtea. Cum de-a putut ea să-i distrugă viața în felul acesta? Ce fel de existență pot avea ei împreună?

– Una foarte palpitanță, poate. El îi zîmbi, spre disperarea ei, căci era mai fermecător ca oricînd. Nu mai știa dacă îl iubește sau îl urăște, într-atît devenise viața ei un coșmar. Dar poate că Jane avea dreptate, poate că situația se va îmbunătăți după ce se va naște copilul.

– Sînt însărcinată, îi spuse aproape în șoaptă și, o clipă, el păru să n-o audă. Apoi se întoarse spre ea, se ridică, avînd aerul că speră că ea glumește.

– Vorbești serios?

Ea încuviință dînd din cap, incapabilă să mai spună ceva, cu ochii plini de lacrimi. Într-un fel, se simțea ușurată că, în sfîrșit, îi spusese. Știa dinainte de Crăciun, dar nu avusese curajul să-i mărturisească. Își dorea ca el să aibă grijă de ea, voia o clipă de fericire împreună și, de la luna lor de miere de la Capul Cod, în urmă cu șapte luni, nu mai avuseseră parte de așa ceva.

– Da, vorbesc serios. O privea și ochii ei îi spuneau că într-adevăr nu glumește.

– Nu-i bine. Nu crezi că e prea curînd? Am crezut că ți-ai luat măsuri de precauție. Părea enervat, nu încîntat, și ea simți un hohot de plîns înăbușînd-o, dar se rugă să nu se dea în spectacol în fața soțului ei.

– Așa m-am gîndit și eu, încuviință Sarah. Ridică privirea înlăcrimată și el făcu un pas spre ea și îi ciufuli părul ca unei surioare mai mici.

– Nu-ți face griji, totul va fi bine. Cînd trebuie să naști?

– În august. Sarah se luptă să nu plîngă, dar se stăpînea cu greu. Bine măcar că nu era furios, doar enervat. Nici ea nu fusese prea încîntată cînd aflase. Deocamdată, ei doi nu prea aveau multe lucruri în comun. Stăteau atît de puțîn timp împreună, era atît de puțînă căldură între ei, comunicau atît de puțîn. Atunci se va naște și copilul lui Peter și Jane, adăugă ea.

– Ce noroc pe capul lor, spuse el sarcastic, întrebîndu-se ce va face acum cu ea. Căsnicia se dovedise a fi mai împovărătoare decît se așteptase. Ea stătea toată ziua acasă, parcă pîndind cum să-l prindă în cursă. Și acum, de cînd era însărcinată, părea și mai prăpădită.

– Nici pentru noi nu e un noroc prea mare, nu? Sarah nu-și putu înăbuși cele două lacrimi care i se prelinseseră încet pe obraji cînd puse întrebarea.

– Momentul nu e prea potrivit. Dar bănuiesc că nu poți să calculezi întotdeauna așa ceva.

Ea clătină de cap și el ieși din cameră și nu i mai pomeni nimic pînă ce plecă, după o jumătate de oră. Se întâlnea cu niște prieteni la dejun și nu spuse cînd se va întoarce. Niciodată nu spunea. Ea plinse pînă ce adormi, iar el se întoarse acasă abia în dimineața următoare, la ora opt. Și cînd se întoarse, era încă atît de criță după beția din noaptea trecută, încît nu reuși s-ajungă mai departe de canapeaua din living, în drum spre dormitor. Ea îl auzise intrînd, dar cînd a dat de el era deja inconștient.

În luna următoare deveni dureros de evident că vestea pe care i-o dăduse îl tulburase rău. Ideea de căsnicie îl înfricoșa destul, dar ideea de a avea un copil îl îngrozea de-a dreptul. Peter încercă să-i explice lui Sarah, într-o seară, cînd luau masa împreună, căci nu mai era un secret viața ei nefericită cu Freddie. Nu trebuia să mai știe nimeni altcineva, dar lor li se destăinuise de cînd îi spusese surorii ei despre sarcină.

– Unii bărbați se tem de această responsabilitate. Asta înseamnă că nici ei n-au crescut încă destul. Recunosc că și pe mine m-a speriat la început. O privi dragăstos pe Jane, apoi cu seriozitate pe sora ei. Iar Freddie nu e, în general, un bărbat așezat. Dar poate că, după ce va vedea copilul, își va da seama că nu e o amenințare atît de cumplită pe cît își închipuie. Cînd sînt mici, copiii sînt absolut inofensivi. Dar s-ar putea să ai o perioadă grea înainte de a se naște.

Peter era mai plin de compasiune, decît era dispus să-i arate; îi spusese adesea soției lui că îl socotește pe Freddie un mare ticălos. Dar nu voia să-i destăinuie lui Sarah ce gîndește. Prefera s-o încurajeze în privința copilului.

Starea ei sufletească rămase însă la fel de proastă, iar comportarea și bețiile lui Freddie se înrăutățiră. Jane se

folosea de vicleșuguri ca s-o convingă pe Sarah să iasă din casă. În cele din urmă, reuși s-o scoată la cumpărături. Pomiră spre Bonwit Teller pe Fifth Avenue, când Sarah păli brusc și se clătina, agățându-se orbește de sora ei.

– Nu te simți bine? Jane se sperie când se uită la ea.

– Ba da... mă simt bine... Nu știi ce s-a întâmplat. Simțise o durere cumplită, dar foarte scurtă.

– Hai să stam puțin jos. Jane făcu semn cuiva să aducă un scaun și un pahar cu apă, când Sarah o apucă din nou de mână. Avea broboane de transpirație pe frunte și fața îi era lividă când își ridică privirea spre sora ei.

– Iartă-mă... Jane, nu mă simt bine deloc... Și aproape în aceeași clipă leșină. Ambulanța sosi la scurt timp după ce fusese chemată și Sarah a fost scoasă din magazinul Bonwit pe targă. Își recăpătase deja cunoștința și Jane alerga îngrozită pe lângă ea. Au lăsat-o s-o însoțească pe Sarah la spital în ambulanță și Jane i-a rugat pe cei de la magazin să-i anunțe pe Peter la birou și pe mama lor acasă. Amîndoi sosiră la spital după numai câteva minute. Peter era îngrijorat mai mult pentru Jane, care se lipi de el plîngînd, în timp ce mama ei intra s-o vadă pe Sarah. Rămase mult timp în salon și când ieși o privi pe fiica ei cea mare cu lacrimi în ochi.

– Și-a revenit? întrebă îngrijorată Jane.

Mama ei încuviință dînd din cap și se așeză. Fusese întotdeauna o mamă bună pentru amîndouă. Era o femeie liniștită, fără pretenții, cu bun gust, idei sănătoase și un simț al valorilor care le folosise mult fetelor, deși lecțiile ei nu-i prea folosiseră lui Sarah în căsnicia cu Freddie.

– O să-și revină, spuse Victoria Thompson întinzînd ambele mîini pe care i le strînseseră Peter și Jane. A pierdut copilul... dar e foarte tînără. Și Victoria Thompson pierduse un copil, singurul ei fiu, înainte de a se naște Sarah și Jane,

dar nu împărtășise această durere nici uneia din fetele ei. Abia acum îi spusese lui Sarah, în speranța că o va alina și o va ajuta. O să aibă alți copii într-o bună zi, adăugă cu tristețe Victoria, mai preocupată de cele ce-i destăinuisse Sarah despre viața ei cu Freddie. Plînsese mult, insistînd că numai ea e de vină. Mutase niște mobilă cu o seară înainte, iar Freddie nu era niciodată acasă ca s-o ajute. Apoi toată povestea ieși la iveală: cît de puțin timp stătea cu ea, cît de mult bea, cît de nefericită era ea cu el și cît de nefericit era el însuși din cauza copilului.

Abia după cîteva ore medicii le îngăduiră s-o vadă din nou, dar Peter se întorsese deja la birou, cerîndu-i lui Jane să-i promită că se va duce acasă la sfîrșitul după-amiezei ca să se odihnească și să se refacă după atîta agitație. În fond, era și ea însărcinată. Și un avort era prea de-ajuns.

Încercaseră să-l sune pe Freddie, dar ca de obicei nu era acasă și nimeni nu știa unde poate fi sau cînd se va întoarce. Menajera își exprimă regretele pentru „accidentul“ doamnei Van Deering și promise să-l trimită pe domnul Van Deering la spital dacă va suna sau apărea acasă, ceea ce toți presupuseră, tacit, că era imposibil.

– Numai eu sînt de vină... plîngea Sarah cînd intrară din nou la ea. N-am dorit destul de mult copilășul... Eram separată fiindcă Freddie s-a enervat și acum...

Hohotea bolborosind cuvinte fără șir și mama ei o luă în brațe, încercînd s-o liniștească. Toate trei femeile se puseră pe plîns; pînă la urmă, a fost necesar să i se administreze lui Sarah un sedativ ca să se calmeze. Urma să stea în spital cîteva zile, așa că Victoria le spuse infirmierelor că va rămîne acolo peste noapte; în cele din urmă o trimise pe Jane acasă cu un taxi, apoi avu o lungă convorbire cu soțul ei la telefonul din hol.

Cînd Freddie veni acasă în seara aceea, îl găsi pe socrul său așteptîndu-l în living, spre surprinderea lui. Din fericire, băuse mai puțin ca de obicei și era neașteptat de treaz, ținînd seama de faptul că deja trecuse de miezul nopții.

Se plictisise toată seara și în cele din urmă se hotărîse să vină mai devreme acasă.

– Dumnezeu!... Domnule... Ce faceți aici? Roși ușor, după care îi adresează zîmbetul lui larg, ștregăresc. Apoi își dădu seama că se întîmplase probabil ceva foarte grav dacă Edward Thompson îl aștepta la ora aceea tîrzie la ei acasă. Sarah se simte bine?

– Nu. Își feri privirea, apoi o întoarse spre Freddie. Ceea ce avea de spus nu se putea spune cu delicatețe. A... pierdut copilul azi-dimineață și este la spitalul Lenix Hill. Mama ei este acolo.

– A pierdut copilul? Se arată surprins, dar de fapt se simțea ușurat, sperînd că nu era atît de beat încît să nu poată ascunde acest sentiment. Îmi pare rău. O spuse de parcă era vorba de soția altcuiva și de copilul altuia. Ea se simte bine?

– Cred că va putea să mai aibă și alți copii. Ceea ce se pare că nu este însă în regulă este faptul că soția mea mi-a spus că lucrurile nu stau tocmai bine între voi doi. Firește că nu-mi place să mă amestec în căsniciile fiicelor mele, dar în această împrejurare destul de neobișnuită, cînd Sarah... este atît de... bolnavă, mi se pare a fi un moment potrivit pentru a discuta cu tine. Soția mea mi-a spus că Sarah a fost extrem de nervoasă toată după-amiaza și mi se pare semnificativ faptul că de azi-dimineață nimeni n-a reușit să te găsească. Asta nu poate fi o viață prea fericită pentru ea și nici pentru tine. Ai ceva să ne spui sau te simți în stare să continui căsnicia cu fiica mea într-o stare de spirit mai apropiată de cea în care ai intrat în această uniune?

– Eu... da... desigur... Doriți să beți ceva, domnule Thompson? Se duse repede la locul în care țineau băuturile și își turnă o porție bună de whisky cu un strop de apă.

– Prefer să nu beau. Edward Thompson își privea scîrbit ginerele și Freddie nu se îndoia că bătrînul așteaptă un răspuns. Ai vreo problemă care te împiedică să te porți cum se cuvine, ca un soț adevărat?

– Eu... păi... Domnule, treaba asta cu copilul a fost cam neașteptată...

– Înțeleg, Frederick. Așa se întîmplă de obicei cu copiii. Există vreun motiv serios de neînțelegere cu fiica mea pe care aș putea să-l știu și eu?

– Nici unul. Este o fată minunată. Eu doar... am avut nevoie de o scurtă perioadă de timp ca să mă obișnuiesc cu ideea că sînt căsătorit...

– Și că trebuie să muncești, probabil. Îl privi pătrunzător pe Freddie, care bănuia ce va urma.

– Da, da, desigur. Mă gîndeam să încep să caut de lucru după ce se va naște copilul.

– Acum o să ai prilejul s-o faci mai repede, nu-i așa?

– Desigur, domnule.

Edward Thompson se ridică, întruparea însăși a respectabilității, în timp ce-l privea pe Freddie care arăta cam răvășit.

– Sînt sigur că abia aștepți s-o vizitezi pe Sarah cît mai devreme mîine dimineață, Frederick.

– Desigur, domnule. Îl conduse pînă la ușă, dornic să-l vadă plecat cît mai repede.

– Mă duc s-o iau pe maică-sa de la spital la ora zece. Sînt sigur că vei fi deja acolo.

– Categorie, domnule.

– Foarte bine, Frederick. Se întoarse în ușă, față în față cu

el pentru ultima oară. Ne-am înțeles? Se rostiseră puține vorbe între ei, dar multe lucruri fuseseră înțelese.

– Cred că da, domnule.

– Mulțumesc, Frederick. Noapte bună. Ne vedem mâine.

Freddie scoase un oftat de ușurare când închise ușa după el și își mai turnă un whisky, apoi se duse la culcare, gândindu-se la cele ce se întâmplaseră cu Sarah și copilul. Se întrebă cum o fi să pierzi un copil, dar nu voia să-și pună lui însuși prea multe întrebări. Știa foarte puțin despre asemenea lucruri și nici nu dorea să-și extindă cunoștințele. Îi părea rău pentru Sarah și era convins că fusese probabil un moment îngrozitor pentru ea dar, ciudat, n-avea nici un sentiment pentru copil și, de altfel, nici pentru Sarah. Își imaginase că va fi foarte amuzant să se însoare cu ea, că vor fi mereu petreceri, că va avea întotdeauna cu cine să iasă în oraș. Nu prevăzuse că se va simți încătușat, plictisit, oprimat, claustrat. Nu-i plăcea nimic din ceea ce presupunea căsnicia, nici măcar Sarah. Era o fată frumoasă și pentru altul ar fi fost probabil o soție perfectă. Ținea casa în ordine, gătea bine, își întreținea minunat musafirii, era inteligentă și plăcută și la început chiar îl mulțumise fizic. Dar acum nu suporta măcar să se gândească la ea. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era să fie căsătorit. Și tare ușurat se simțea că ea pierduse copilul! Asta ar fi pus capac la toate!

Apăru la spital în dimineața următoare, înainte de ora zece, conștiincios, pentru ca domnul Thompson să-l găsească acolo când va sosi s-o ia pe Victoria. Freddie avea o înfățișare sobră, cu costum și cravată de culoare închisă; adevărul este că se simțea mahmur. Îi cumpăraseră flori, dar ea nu prea le-a dat atenție; zăcea în pat și se uita pe fereastră. Când el intră în cameră, Sarah o ținea pe maică-sa de mână și o clipă i se făcu milă. Femeia întoarse capul, uitându-se la el și, fără un cuvânt, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Maică-sa ieși încet din cameră, după

ce îi strînse mîna fiicei sale și-l bătui ușor pe umăr pe Freddie.

– Îmi pare rău, Freddie, șopti ea, dar era mai deșteaptă decît credea el și, numai privindu-l, își dădu seama că nici nu-i păsa. Ești supărat pe mine? îl întrebă Sarah printre lacrimi. Nu făcu nici un efort să se ridice. Arăta îngrozitor. Părul ei lung și lucios era încîlcit, fața albă ca cearșaful și buzele aproape vinete. Pierduse mult sînge și era prea slăbită ca să stea în capul oaselor. N-a făcut decît să-și întoarcă fața de la el, iar Freddie nu știu ce să-i spună.

– Bineînțeles că nu sînt. De ce-aș fi supărat pe tine? Se apropie puțin de ea și o apucă de bărbie, silind-o să-l privească, dar nu putea suporta suferința din ochii soției sale. Nu era în stare să-i țină piept și ea știa asta.

– E numai vina mea... Am mutat scrinul ăla nenorocit din dormitor aseară și... nu știu... medicul spune că așa se întîmplă uneori...

– Știi... Se mișca de pe un picior pe altul urmărind cum ea își încleșta și își descleșta mîinile, dar nu făcu nici un gest de mîngîiere. Cred că... e mai bine că s-a întîmplat așa. Eu am douăzeci și patru de ani, tu ai douăzeci, nu ești pregătită să ai un copil.

Sarah tăcu mult timp, apoi îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Te bucuri că l-am pierdut, nu-i așa? Îl sfredeli cu privirea pînă ce simți că o dor ochii, în timp ce se lupta și cu durerea de cap.

– N-am spus asta.

– Nu era nevoie. Nu-ți pare rău, nu-i așa?

– Îmi pare rău pentru tine. Asta era adevărat. Sarah arăta realmente îngrozitor.

– N-ai dorit acest copil.

– Nu, nu l-am dorit. Era sincer cu ea. Simțea că îi datora măcar atît.

– Nici eu nu l-am dorit, dar din cauza ta. Probabil că de aceea l-am pierdut.

El nu știa ce să spună și după o clipă intră tatăl ei împreună cu Jane. Doamna Thompson era ocupată cu infirmierele. Sarah urma să mai rămână internată câteva zile, după care avea să locuiască o vreme la părinții ei. După ce își va recăpăta puterile, se va întoarce la Freddie, în apartamentul lor.

– Bineînțeles că ești binevenit la noi acasă. Victoria îi zîmbi cu bunăvoință, dar era foarte decisă să n-o lase pe Sarah să se întoarcă acasă cu el. Voia s-o supravegheze personal; pe de altă parte, era clar că-Freddie se simțea ușurat că nu trebuia să aibă grijă de propria-i soție.

A doua zi îi trimise la spital un buchet de trandafiri roșii și-i mai făcu o vizită, apoi, în săptămîna cît a stat la părinții ei, a vizitat-o zilnic.

Nu-i pomeni niciodată de copil. Dar se strădui să facă mereu conversație. Se mira că se simte stînjinit în prezența ei. Parcă deveniseră peste noapte doi străini. De fapt, asta fuseseră întotdeauna. Numai că acum era mai greu să ascundă acest lucru. Nu împărtășea deloc suferința ei. Se ducea s-o vadă doar pentru că socotea că este de datoria lui. Știa că tatăl ei l-ar fi omorît dacă n-ar fi făcut acest efort.

Sosea în casa familiei Thompson la ora douăsprezece în fiecare zi, stătea o oră cu Sarah, apoi ieșea în oraș să mînce cu amicii. Și nu făcea greșeala să treacă pe-acolo seara, cînd era deja în ultimul hal de beat; era destul de deștept să nu se arate așa în fața lui Sarah și a părinților ei. Îi părea efectiv rău că Sarah era atît de nefericită de pierderea copilului și arăta încă oribil. Dar el nu suporta să se gîndească la asta, la perspectiva unui alt copil. Toate astea îl determinau doar să bea și mai mult și să umble haihui. Cînd Sarah era pregătită să se întoarcă acasă, Freddie se afla deja în capătul de jos al

spiralei, de unde nimeni nu-l mai putea salva. O luase atât de tare razna cu băutura, încît îi îngrijora pînă și pe unii dintre vechii lui amici.

Cu toate acestea, se duse conștiincios la familia Thompson ca să-și ia nevasta acasă, unde îi aștepta menajera lor. Era curat și ordine, dar Sarah avu dintr-o dată sentimentul că asta nu era căminul ei. Parcă era al altcuiva și ea însăși era o străină.

Și Freddie era un străin acolo. De cînd Sarah pierduse copilul, el trecuse pe acasă doar să-și schimbe hainele. Chefuise în fiecare noapte în oraș, profitînd din plin de faptul că nu avea cine să-l vadă. Acum era ciudat și foarte neplăcut să o știe din nou acasă.

Petrecu după-amiaza cu ea, apoi îi spuse că trebuie să cineze cu un vechi prieten; avea de discutat cu el despre o slujbă și era foarte important. Știa că în acest caz ea nu avea nimic de obiectat. Și Sarah nu obiectă, deși o durea că nu rămîne cu ea măcar în prima ei noapte acasă. Dar avu multe obiecții cînd îl văzu venind la ora două noaptea. Îl ajutase portarul să ajungă la ușă și ea se sperie cînd sună soneria. Omul îl căra în spinare și Freddie păru că n-o recunoaște cînd încercă să-și concentreze privirea asupra chipului, pe care-l văzu ca prin ceață; portarul îl depuse pe un scaun în dormitorul lor. Freddie îi dădu o bancnotă de o sută de dolari și-i mulțumi peste măsură fiindcă fusese băiat bun și un mare prieten. Sarah îl urmări îngrozită cum se împleticește pînă la patul pe care se prăvăli, inconștient. Stătu mult timp să se uite la el, cu lacrimi în ochi, apoi se duse să se culce în camera de oaspeți. Se îndepărta de el, cu inima strînsă pentru copilașul pe care-l pierduse și pentru soțul pe care nu-l avusese niciodată și pe care nici nu-l va avea vreodată. Înțelese în cele din urmă că trista ei căsnicie cu Freddie era doar o

prefăcătorie, o carapace goală, o sursă de nesfârșite suferințe și dezamăgiri. Se gîndea la această perspectivă sumbră cînd se strecură singură în patul din camera de oaspeți, dar nu mai putea ocoli adevărul. Freddie nu va fi niciodată altceva decît un bețiv și un fustangiu. Cel mai rău era însă că nu-și imagina cum va divorța de el. Nu suporta gîndul rușinii care îi va acoperi pe ea și pe părinții ei.

În noaptea aceea, întinsă pe patul din camera de oaspeți, Sarah se gîndi la lungul drum singuratic care o aștepta. O viață pustie alături de Freddie.

3

După o săptămîină de stat acasă, Sarah era bine, sănătoasă, din nou pe picioare și lua masa de prînz cu mama și sora ei. Părea că se simte bine, deși ambele femei socoteau că era încă prea tăcută.

Într-o după-amiază, luau toate trei dejunul în apartamentul lui Jane și mama lor încerca să orienteze conversația spre Freddie. Era încă foarte îngrijorată de ceea ce îi spusese Sarah cînd pierduse copilul.

– Freddie e bine, spuse Sarah, întorcînd capul.

Ca întotdeauna, nu spuse nimic despre nopțile pe care le petrecea singură sau despre starea în care se întorcea el acasă, dimineata. De fapt, nu spunea mare lucru despre el. Își acceptase soarta și era hotărîtă să rămînă soția lui Freddie.

Ar fi fost prea umilitor să divorțeze. Freddie simți și el că se petrecuse o schimbare cu soția lui, un fel de consolare, o acceptare a comportării lui oribile. Parcă atunci când murise copilul ar fi murit și o părticică din ea. Dar Freddie nu puse nici o întrebare, profitînd doar de ceea ce părea a fi bunătatea lui Sarah. Pleca și venea cînd avea chef, rareori se ostenea s-o scoată în oraș, nu făcea un secret din faptul că se vedea cu alte femei și bea din clipa cînd se trezea pînă ce cădea în stare de inconștiență pe patul din dormitorul lui sau pe patul altcuiva.

A fost o perioadă teribil de nefericită pentru Sarah, dar ea părea hotărîtă s-o accepte. Lunile treceau, dar Sarah își păstra suferința pentru sine, și nu rostea o vorbă nimănui. În schimb, îngrijorarea surorii sale sporea de fiecare dată cînd se întîlneau. Drept urmare, Sarah o evita și se vedea cu ea tot mai rar. Era parcă amortită, pustiită și în ochii ei se citea o suferință mută. Slăbise îngrozitor după ce pierduse copilul și acesta era încă un motiv de îngrijorare pentru Jane, care intuia că Sarah se străduiește s-o evite.

– Ce se întîmplă cu tine? întrebă Jane în cele din urmă, prin luna mai. Ea era deja în luna a șasea de sarcină și se vedea foarte rar cu sora ei, pentru că Sarah nu suporta s-o vadă însărcinată.

– Nu se întîmplă nimic. Mă simt foarte bine.

– Nu-mi spune mie asta, Sarah! Parcă ai fi în transă. Ce-ți face? Ce se petrece? Numai cînd se uita la ea, pe Jane o apuca disperarea. Pe de altă parte, intuia că prezența ei o stînjenește pe Sarah și o evita într-o oarecare măsură. Dar nici nu voia s-o lase pradă gîndurilor negre. Începea să se teamă pentru sănătatea ei mintală și pentru viața ei alături de Freddie. Cineva trebuia să pună capăt acestei stări de lucruri.

– Lasă prostiile! Mă simt foarte bine.

– Lucrurile merg mai bine?

– Cred că da. Intenționat nu dădea detalii și Jane înțelese situația.

Sarah era mai palidă și mai slabă decât fusese imediat după avort. Avea o stare depresivă profundă și nimeni nu știa asta. Ea îi asigura pe toți că se simte bine și că Freddie se poartă frumos. Chiar le spusese părinților că el căuta o slujbă. Absurdități pe care nimeni nu le mai credea, nici măcar Sarah însăși.

La aniversarea căsătoriei lor, părinții ei căzură de acord în mod tacit să continue farsa, sărbătorind acel prim an de viață în comun printr-o petrecere organizată în casa din Southampton.

Inițial, Sarah a încercat să-i convingă să renunțe, dar pînă la urmă și-a dat seama că era mai simplu să-i lase s-o facă. Freddie îi promisese că va veni. I se păruse chiar o idee minunată. Avea să stea tot week-end-ul la Southampton, aducînd și vreo cîțiva prieteni. Desigur, casa era suficient de mare și doamna Thompson îi spusese că prietenii lui erau bineveniți oricînd. Dar Sarah îl preveni pe Freddie că prietenii lui trebuiau să se comporte civilizată dacă acceptau invitația, ca să n-o pună într-o situație jenantă față de părinții ei.

– Ce tîmpenii spui, Sarah, o muștră el. În ultima lună devenise tot mai răutăcios. Ea nu era sigură dacă motivul era băutura sau dacă nu cumva începuse s-o urască de-a binelea. Mă urăști, nu-i așa?

– Nu fi ridicol! Pur și simplu nu vreau ca prietenii tăi să se poarte necuviincios în casa părinților mei.

– Ce pedantă ești, păsărica mea! Sărăcuța de tine, te temi că nu știm cum să ne purtăm în casa părinților tăi!

Sarah ar fi vrut să-i spună că el nu știa să se poarte nicăieri, dar se abținu. Se resemna treptat cu soarta ei, știind prea

bine că va fi veșnic nefericită cu el. Va mai face probabil un copil, dar presupunea că nici asta nu va mai conta. Nimic nu mai conta. Va trăi așa an după an pînă ce, într-o bună zi, va muri și totul se va termina. Nici nu-i trecea prin cap să divorțeze sau poate doar, uneori, îi încolțea în minte acest gând fugar. Nimeni din familia ei nu divorțase și nici în visurile ei cele mai îndrăznețe nu se vedea făcînd acest lucru. Ar muri de rușine și ea, și părinții ei.

– Nu te teme, dragă Sarah, o să fim cuminți. Numai să nu le arăți prietenilor mei mutra asta lungă și melancolică. Ești în stare să strici cheful tuturor.

De cînd era măritată cu el și după ce avortase, își pierduse parcă toate culorile, toată vitalitatea și tinereasca *joie de vivre*. Ca fată, fusese întotdeauna plină de viață, veselă și fericită, dar acum, dintr-o dată, parcă era moartă chiar față de ea însăși. Jane comenta mereu acest lucru, însă Peter și părinții ei susțineau că n-are rost să-și facă griji, Sarah o să-și revină – fiindcă așa voiau ei să creadă.

Cu două zile înainte de petrecerea organizată de familia Thompson, ducele de Windsor s-a căsătorit cu Wallis Simpson. Au fost cununați la Chateau de Candé, în Franța, asaltați de ziariști și copleșiți de atenția opiniei publice internaționale, ceea ce lui Sarah i se păru de prost gust și de-a dreptul dezgustător. Își îndreptă din nou gîndurile spre petrecerea de aniversare a căsătoriei ei și uită cu totul de cuplul Windsor.

Peter și Jane, împreună cu micuțul James, plănuiau să-și petreacă week-end-ul la Southampton în vederea evenimentului. Casa plină cu flori arăta minunat, și pe peluză era instalat un cort orientat cu fața spre ocean. Soții Thompson făcuseră toate eforturile pentru reușita petrecerii în cinstea lui Sarah și a lui Freddie. Vineri seara, tinerii au ieșit împreună

cu prietenii lor și au plecat cu toții la restaurantul Canoe Place, unde s-au distrat de minune, au stat de vorbă, au dansat și au rîs. S-a dus și Jane, a cărei sarcină era foarte avansată, și chiar și Sarah, care avea impresia că nu mai zîmbise de un secol. Freddie a dansat cu ea și cîteva minute Sarah a crezut chiar că are s-o sărute. În cele din urmă, Peter, Jane, Sarah și alți cîteva s-au întors acasă, la familia Thompson, dar Freddie a plecat cu prietenii lui să chefuiască un pic. Sarah redeveni tăcută și nu rosti o vorbă pe tot drumul pînă acasă, alături de Jane și Peter. Sora și cumnatul ei erau încă foarte bine dispuși și păreau să nu observe tăcerea ei.

A doua zi, dimineța se arată frumoasă și însorită, iar seara, un amurg spectaculos se lăsă peste Long Island Sound; orchestra începu să cînte și soții Thompson își întîmpinară oaspeții care veneau să-i sărbătorească pe Sarah și Freddie. Sarah arăta foarte bine într-o rochie lungă albă, sclipitoare, care i se mula pe corp, dîndu-i o înfățișare de tînără zeiță; părul negru și-l strînsese în creștet. Umbla prin mulțimea de oaspeți cu o grație senină, salutîndu-și prietenii și invitații părinților ei și toată lumea comenta că în ultimul an se maturizase și că era mult mai frumoasă decît fusese la nuntă. Contrastă puternic cu Jane, rotundă ca o minge și înduioșător de maternă în rochia de mătase turcoaz care o acoperea cu falduri generoase. Jane însăși făcea haz de silueta ei diformă.

– Mama spune că puteam să-mi pun cortul pe mine, dar eu am preferat culoarea asta, glumi ea cu un vechi prieten și Sarah zîmbi cînd trecu pe lîngă ei. Arăta mai bine, mai fericită, așa cum nu fusese de mult, dar Jane era încă îngrijorată în privința ei.

– Sarah a slăbit mult.

– A fost... bolnavă la începutul anului. Slăbise și mai mult după avort și Jane intuia, deși Sarah nu voia să

recunoască cu nici un chip, că era încă sfișiată de sentimentul de vinovăție și de durerea că pierduse copilul.

– Încă nu aveți copii? o întrebau mereu oamenii. O, e timpul să începeți să faceți copii! Sau să terminăm de făcut copii, își spunea Sarah în sinea ei. Ea le zîmbea tuturor dar, după ce trecu o oră, își dădu seama că nu-l văzuse pe Freddie de cînd începuse petrecerea. În urmă cu o oră era la bar cu prietenii lui, apoi le pierduse urma, fiind ocupată să-și întîmpine oaspeții, alături de tatăl ei. Îl întrebă în cele din urmă pe majordom, care spuse că domnul Van Deering plecase cu mașina de vreo cîteva minute, însoțit de cîțiva prieteni, și că o luase spre Southampton.

– S-au dus probabil să ia ceva de acolo, domnișoară Sarah, spuse omul, privind-o cu blîndețe.

– Mulțumesc, Charles.

Charles era de ani de zile majordomul lor și rămînea în casă iarna cînd soții Thompson se întorceau în oraș. Îl știa de cînd era o copilă și ținea mult la el.

Începu să se îngrijoreze în privința lui Freddie. Probabil că se dusese cu prietenii într-unul din barurile din Hampton Bays ca să dea pe gît cîteva pahare, înainte de a se întoarce în atmosfera elegantă a petrecerii din casa părinților ei. Dar se întreba cît de beți vor fi cînd se vor întoarce și dacă între timp le va observa cineva absența.

– Unde-i frumosul tău bărbat? întrebă o prietenă în vîrstă a mamei ei și Sarah o asigură că va coborî dintr-un moment într-altul. Urcase să-i aducă un șal, explică ea și prietena se arătă impresionată de grija lui față de Sarah.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Jane în șoaptă, venind spre ea. O urmărea de o jumătate de oră și o cunoștea prea bine ca să se lase înșelată de zîmbetul pe care-l arbora.

– Nu. De ce?

– Parcă ai ascunde un șarpe în poșetă.

Sarah rîse auzind comparația. Îi aminti pentru o clipă de copilăria ei și aproape că o iertă pe Jane că era însărcinată. Îi va fi tare greu s-o vadă peste două luni cu copilașul, după ce al ei murise și poate că nu va mai avea altul. Nu mai făcuse dragoste cu Freddie după avort.

– Deci, unde e șarpele? întrebă Jane.

– De fapt, a șters-o. Cele două surori rîseră, pentru prima dată după mult timp, de comentariul lui Sarah.

– Nu la asta m-am referit... dar uite că s-a potrivit. Cu cine a plecat?

– Habar n-am. Dar Charles mi-a spus că au plecat acum o jumătate de oră și că se îndreptau spre oraș.

– Ce vrea să-nsemne asta? Jane era acum îngrijorată. Cîtă bătaie de cap îi dădea băiatul ăsta, mai multă chiar decît bănuiau ei, din moment ce nu se putea potoli nici măcar o seară, în casa părinților ei.

– Poate că înseamnă bucluc. În orice caz, băutură. Multă băutură. Dacă avem noroc, poate se ține bine... pînă mai tîrziu.

– Mama s-ar bucura foarte mult. Jane zîmbi, apoi se ridicară și priviră mulțimea de invitați. Lumea părea să petreacă, ceea ce era important, chiar dacă Sarah nu avea deloc aerul că se distrează.

– Tata s-ar bucura și mai mult. Rîseră din nou amîndouă și Sarah trase aer în piept și o privi direct. Iartă-mă că m-am purtat atît de urît cu tine în ultimele luni. Dar... nu știu... mi-e greu să mă gîndesc la copilașul tău... îi dădură lacrimile și întoarse capul, iar sora ei o luă pe după umeri.

– Știu. Iar eu sînt moartă de îngrijorare pentru tine. Mi-aș dori să pot face ceva ca să fii fericită.

– Mă simt foarte bine.

– Îți crește nasul, Pinocchio.

– Lasă prostiile! Sarah îi zîmbi din nou și curînd se întoarse la ceilalți invitați. Cînd se așezară la masă, Freddie încă nu venise. Absența lui și a prietenilor lui a fost remarcată de îndată ce musafirii s-au așezat la locurile lor, dinainte stabilite, la mesele de pe gazon, iar locul de onoare al lui Freddie, în dreapta soacrei lui, era vizibil gol. Dar înainte de a începe comentariile și înainte ca doamna Thompson să apuce s-o întrebe pe Sarah unde plecase soțul ei, se auzi un claxon frenetic și Freddie, împreună cu patru prieteni intrară cu mașina lui, un Packard Twelve Phaeton, pe peluză, zbierînd, rîzînd și fluturînd mîinile. Opriră chiar în fața meselor, sub privirile surprinse ale tuturor și coborîră din mașina decapotabilă împreună cu trei fete din localitate, una din ele încolăcită toată în jurul lui Freddie. În timp ce se apropiau de cei de la mese, toată lumea înțelese că doamnele nu erau simple fete din localitate, ci femei plătite pentru serviciile lor din seara aceea.

Cei cinci tineri erau beți turtă și se vedea că erau foarte încîntați de gluma pe care o făcuseră. Tinerele femei păreau însă ușor enervate în timp ce-i priveau pe distinșii oaspeți, evident șocați. Fata care era cu Freddie încerca să-l convingă, furioasă, să le ducă înapoi în oraș, dar între timp în jurul lor se stîrnise zarva. Un grup de chelneri se străduiau să ducă mașina de acolo, Charles, majordomul, încerca să gonească fetele, iar Freddie și prietenii lui se împleticeau, prăvălindu-se peste invitați și făcîndu-se de rîs – Freddie cel mai rău dintre toți. Pur și simplu nu voia să-i dea drumul fetei pe care o adusese cu el. Fără să-și dea seama, cu privirea încetoșată, Sarah se ridică, urmărindu-l cu lacrimi în ochi, amintindu-și de nunta lor, cu numai un an în urmă, de speranțele pe care le avusese atunci și coșmarul care urmase. Fata era doar un simbol al grozăviilor din anul care trecuse

și, dintr-o dată, totul i se păru ireal; stătea acolo în picioare, privindu-l într-o tăcere îndurerată. Parcă urmărea un film absolut dezgustător.

Dar lucrul cel mai neplăcut era că avea și ea un rol în acest film.

– Ce este, păpușico? strigă el spre ea, peste câteva mese. Vrei să ți-o prezint pe gagica mea? Rîse de mutra pe care o făcu Sarah, dar Victoria Thompson își croi repede drum pe gazon spre fiica ei mai mică. Sarah încremenise, șocată, pironită locului. Sheila, continuă el să zbiere, ea e soția mea... și aceștia sînt părinții ei. Făcu un gest măreț cu mîna, în timp ce toți îi priveau uluiți. Dar Edward Thompson trecuse deja la acțiune. Împreună cu doi chelneri îi luă de acolo pe Freddie și pe fată, cît de repede și de ferm cu putință, iar alți servitori îi escortară pe ceilalți tineri, împreună cu „doamnele“ lor, pînă îi scoaseră din grădină.

Freddie fu ceva mai agresiv cînd socrul lui îl duse într-o cabină de pe plajă.

– Ce s-a întîmplat, domnule Thompson? Petrecerea nu e în cinstea mea?

– Dacă vrei să știi, nu este. Nici n-ar fi trebuit să aibă loc. Trebuia să te fi dat afară cu câteva luni în urmă. Dar te asigur, Frederick, că vom rezolva toate astea foarte repede. Vei pleca imediat de aici, îți vom trimite lucrurile săptămîna viitoare și luni dimineața vei primi vești de la avocații mei. Ai chinuit-o destul pe fiica mea. Te postesc să nu te mai întorci în apartament. E clar?

Glasul lui Edward Thompson bubui în cabină. Dar Freddie era prea beat ca să se sperie.

– Vai, vai.. Se pare că tăticu' e cam supărat. Să nu-mi spui că n-ai și dumneata o puicuță din cînd în cînd. Uite, pe asta o împart cu dumneata. Deschise ușa și amîndoi văzură fata care îl aștepta pe Freddie la ușa.

Edward Thompson începu să tremure cînd îl înșfăcă pe Freddie de revere și aproape că-l ridică de la pămînt cu forța pe care i-o dădea furia.

– Dacă mai dau ochii cu tine, lepădătură nenorocită, te omor! Acum, hai, șterge-o și s-o lași în pace pe Sarah! urlă el și „femeia din localitate“ se cutremură privindu-i.

– Da, să trăiți. Freddie făcu o plecăciune de bețiv, își oferî brațul prostituatelor și peste cinci minute, împreună cu prietenii și „doamnele“ lor dispărură. Sarah părăsise și ea petrecerea. Ședea acum cu Jane în dormitorul ei și plîngea, susținînd că tot răul e spre bine, că fusese un coșmar de la bun început, că poate pierduse copilul din vina ei, că ar fi fost posibil ca un copil să-l facă să se schimbe. Unele argumente erau logice, însă mult mai multe absurde, cu toate că vorbea din adîncul inimii, lipindu-se înspăimîntată de Jane. Mama lor intră o secundă să vadă cum se simte Sarah, dar trebui să se întoarcă la musafirii ei și era mulțumită că Jane stăpînea situația. Întreaga seară fusese un eșec îngrozitor.

A fost o noapte lungă pentru toți. Masa s-a servit foarte repede, cîțiva curajoși au dansat și toți păreau să fi trecut, politicoși, cu vederea cele întîmplăte. Petrecerea s-a încheiat devreme. La ora zece, toți invitații plecaseră și Sarah încă mai zăcea în dormitor, plîngînd.

În dimineața următoare, atmosfera era foarte gravă în casa Thompson, cînd toată familia se adună în salon și Edward Thompson îi relată lui Sarah cele ce-i spusese lui Freddie în seara precedentă, privind-o cu multă fermitate.

– Tu hotărăști, Sarah, spuse el cu un aer mîhnit, dar eu aș vrea să divorțezi.

– Tată, nu pot... ar fi îngrozitor pentru toată lumea... Se uită în jur, gîndindu-se la rușinea ce-i va copleși familia.

– Va fi și mai rău dacă te vei întoarce la el. Acum înțeleg

prin ce-ai trecut. Gîndindu-se la asta, tatăl îi era aproape recunoscător că pierduse copilul. O privi cu tristețe pe fiica lui. Sarah, îl iubești?

Ea ezită mult timp, apoi clătină din cap, coborîndu-și privirea spre mîinile încleștate în poală și rosti în șoaptă:

– Nici nu știu de ce m-am măritat cu el. Ridică din nou privirea spre el. Atunci credeam că îl iubesc, dar nici măcar nu-l cunoșteam.

– Ai făcut o greșeală enormă. Ai fost amăgită de el, Sarah. Oricui i se poate întîmpla. Acum trebuie să rezolvăm problema ta. Te rog să mă lași pe mine s-o fac. Edward nu ezită nici o clipă și ceilalți încuviințară din cap.

– Cum ai s-o rezolvi? Sarah se simțea pierdută, de parcă era din nou copil, mereu cu gîndul la toți oamenii care-l văzuseră pe Freddie cum se dăduse în spectacol în seara precedentă. Era aproape incredibil, intolerabil... să aducă niște prostituate în familia ei... Plînsese toată noaptea, gîndindu-se cu groază ce va spune lumea și cît de umiliți se simțeau probabil părinții ei.

– Vreau să lași totul în seama mea. Apoi îi mai veni o idee. Vrei apartamentul din New York?

Ea se uită la el și clătină din cap.

– Nu vreau nimic. Vreau doar să mă întorc acasă la tine și la mama. Cînd rosti aceste cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi și mama îi puse o mîină pe umăr.

– Ești aici, cu noi, spuse el emoționat, în timp ce soția lui își ștergea ochii de lacrimi. Peter și Jane se țineau strîns de mîini. Incidentul acela neplăcut îi tulburase pe toți, acum se simțeau însă ușurați pentru Sarah.

– Dar ce-o să vă faceți tu și mama? Îi privi pe amîndoi cu tristețe.

– Ce vrei să spui?

– N-o să vă fie rușine de lume dacă voi divorța? Mă simt ca femeia aceea îngrozitoare, Simpson – toată lumea va vorbi despre mine și despre voi. Sarah începu să plîngă și își îngropă fața în mâini. Era foarte tînără și șocurile pe care le suferise în ultimele luni o mai afectau încă.

Victoria o luă repede în brațe, încercînd s-o aline.

– Ce va spune lumea, Sarah? Că a fost un soț îngrozitor și că tu n-ai avut noroc! Cu ce-ai greșit tu? Cu absolut nimic. Trebuie să recunoști. Tu nu ai greșit cu nimic. Lui Frederick ar trebui să-i fie rușine, nu ție. Din nou, restul familiei încuviință dînd din cap.

– Dar lumea va fi oripilată. Nimeni din familia noastră n-a divorțat.

– Și ce-i cu asta? Prefer să te știu în siguranță și fericită, decît să trăiești un coșmar alături de Freddie Van Deering.

Victoria se simțea și ea vinovată și suferea pentru că nu-și dăduse seama cît de gravă era situația fiicei ei. Doar Jane bănuise cît de disperată era sora ei, dar nimeni altcineva nu-i dăduse atenție. Toți crezuseră că nefericirea ei se datora avortului.

Sarah era profund îndurerată cînd Peter și Jane s-au întors la New York, în aceeași după-amiază, ca și în dimineața următoare, cînd tatăl ei a plecat să discute cu avocații. Mama ei se hotărîse să rămînă la Southampton cu ea și Sarah refuza categoric să se întoarcă deocamdată la New York. Voia să rămînă acolo, ascunsă pentru totdeauna, și mai mult decît orice nu voia să-l vadă pe Freddie. Consimțise la divorțul propus de tatăl ei, dar se temea de toate implicațiile acestuia. Citise în ziare despre divorțuri și toate păreau complicate, teribil de stînjenitoare și de neplăcute. Bănuia că Freddie va fi furios pe ea, dar înlemni cînd o sună luni, spre sfîrșitul după-amiezei, după ce vorbise cu avocatul tatălui ei.

– E-n regulă, Sarah. Cred că tot răul e spre bine. E mai bine pentru amîndoi. Nu eram pregătiți.

Nu eram? Lui Sarah nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu se socotea vinovat, era pur și simplu fericit că scăpa de ea și de responsabilitățile cărora nici măcar nu se sinchisise să le facă față, cum fusese cazul cu copilul lor.

– Nu ești furios? Sarah era uluită și jignită.

– Deloc, păpușică.

Se lăsă o lungă tăcere.

– Te bucuri?

Din nou tăcere.

– Îți face plăcere să pui asemenea întrebări, nu, Sarah? Ce contează ce simt eu? Am făcut amîndoi o greșeală și tatăl tău ne ajută s-o reparăm. E un om cumsecade și cred că e bine ce facem. Îmi pare rău că te-am necăjit... Parcă-i stricase doar un week-end sau o după-amiază. Habar nu avea prin ce-trecuse ea în anul precedent. Nimeni n-avea habar. Era doar fericit că scăpa de toate. Reieșea limpede asta din glasul lui.

– Ce-ai de gînd să faci acum? Încă nu știa nici ea ce avea de gînd să facă. Situația era prea nouă și derutantă. Nu știa decît că nu voia să se întoarcă la New York. Nu voia să vadă pe nimeni și nici să dea vreo explicație pentru eșecul căsniciei ei cu Freddie Van Deering.

– Cred că s-au stat cîteva luni la Palm Springs. Sau poate o să-mi petrecă vara în Europa. Freddie chibzui, făcîndu-și planuri în timp ce vorbea.

– O să te distrezi. Parcă vorbea cu un străin și asta o întrista și mai mult. Nu se cunoscuseră deloc, totul era un joc și ea pierduse.

Amîndoi pierduseră. Numai că lui părea să nu-i pese.

– Ai grijă de tine, spuse el ca și cum s-ar fi adresat unui

vechi prieten sau unui coleg de școală pe care nu-l va mai vedea un timp.

– Mulțumesc. Sarah privea încremenită telefonul și asculta.

– Trebuie să plec, Sarah. Ea încuviință tăcută, din cap. Sarah?

– Da... Iartă-mă... Mulțumesc că m-ai sunat. Îți mulțumesc pentru cumplitul an petrecut împreună, domnule Van Deering... Mulțumesc că mi-ai zdrobit inima... Ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubise vreodată, dar nu îndrăznea și se gândi că știa oricum răspunsul. Era clar că n-o iubise. El nu iubea pe nimeni, nici măcar pe el însuși și, mai mult ca sigur, n-o iubea pe Sarah.

În luna următoare, apoi în continuare, din august și pînă în septembrie, Victoria asistă neputincioasă la suferința fiicei sale. Singurul „eveniment“ care i-a trezit interesul în iulie a fost dispariția Ameliei Earhart și după cîteva zile, invazia japonezilor în China. Dar majoritatea timpului nu se putea gândi decît la divorț și la sentimentele de rușine și de vinovăție care o copleșeau în legătură cu această despărțire. Un timp, după ce se născu fetița lui Jane, starea ei se înrăutăți, dar făcu un drum cu Victoria la New York ca s-o viziteze pe Jane la spital. Insistă să conducă de una singură înapoi la Southampton chiar în seara respectivă. Fetița era tare dulce și îi dăduseră numele de Marjorie, dar Sarah abia aștepta să fie din nou singură. Acum își petrecea aproape tot timpul gîndindu-se la trecut și încercînd să înțeleagă ce i se întîmplase. De fapt, era mult mai simplu decît își închipuia. Se căsătorise pur și simplu cu un bărbat pe care nu-l cunoștea cu adevărat și el se dovedise a fi un soț îngrozitor. Asta era toată povestea. Dar ea continua să se învinovățească și era convinsă că dacă nu se mai arăta și trăia izolată, lumea va

uita de existența ei și nu-i va pedepsi pe părinți pentru păcatele fiicei lor. Deci, de dragul lor și al ei însăși voia literalmente să dispară.

– Nu poți face asta tot restul vieții, Sarah, îi spuse tatăl ei cu asprime după Ziua Muncii, când se mutau înapoi la New York, pe timpul iernii.

Procedurile juridice mergeau bine. Freddie plecase în Europa, după cum spusese, dar avocatul lui se ocupa de divorț și colabora foarte bine cu familia Thompson. Prima înfățișare era fixată pentru luna noiembrie și divorțul urma să se pronunțe exact după un an.

– Trebuie să te întorci la New York, o îndemnă tatăl ei.

Nu voiau s-o lase acolo, ca o rudă săracă de care se rușinau. Dar, deși părea o nebunie, Sarah așa se considera și rezistă chiar și rugămintelor lui Jane de a se întoarce, când sora ei veni s-o vadă în Long Island, în octombrie, împreună cu fetița.

– Nu vreau să mă întorc la New York, Jane. Mă simt foarte bine aici.

– Cu Charles și trei servitori bătrâni drept companie, să îngheți la Long Island toată iarna? Sarrie, nu fi absurdă! V. ũno acasă. Ai douăzeci și unu de ani. Nu poți renunța la viaa pea. Trebuie s-o iei de la capăt.

– ei Nu vreau, spuse ea calmă, refuzînd să-i dea vreo atenție li ai Marjorie.

– Nu fi nebună! Jane era exasperată de încăpăținarea surorii ei mai mici.

– Ce știi tu, fir-ar să fie! Ai un soț care te iubește și doi copii. N-ai fost niciodată pentru nimeni o povară, un motiv de stînjeneală sau de rușine. Ești soția, fiica, sora și mama perfectă. Ce știi tu despre viața mea? Absolut nimic! Se infuriase cu adevărat, dar nu pe Jane, și ea știa asta. Era

furioasă pe ea, pe soartă și... pe Freddie. Apoi regretă imediat și o privi cu tristețe pe Jane. Iartă-mă, dar vreau să stau singură aici. Nu reușea să-i explice de ce.

– De ce? Jane nu putea să înțeleagă. Sarah era tânără și frumoasă și nu era singura femeie care divorța, dar se purta de parcă ar fi fost condamnată pentru crimă.

– Nu vreau să văd pe nimeni, nu pricepi?

– Cît timp?

– Poate pentru totdeauna. E bine? E destul? Acum e clar? Pe Sarah o enerva să răspundă la toate aceste întrebări.

– Sarah Thompson, ești nebună. Tatăl ei aranjase să-și reia numele de îndată ce divorțul va fi transcris.

– Am dreptul să fac ce vreau cu viața mea. Dacă am chef, pot să mă călugăresc, replică ea, încăpăținată.

– Mai întâi trebuie să devii catolică. Jane zîmbi, dar Sarah nu găsi nimic amuzant în asta. Familia lor ținea de biserica episcopală.

Jane începu să creadă că Sarah se țicnise. Sau poate că o să-i treacă după cîtva timp. Toți sperau așa, dar nu mai părea ceva sigur.

Sarah rămase fermă pe poziție și refuză să se întoarcă la New York. Mama ei adunase de mult toate lucrurile din apartamentul din New York și le pusese în niște cutii pe care Sarah nu voia nici măcar să le vadă. Se duse la înfățișarea de divorț din noiembrie îmbrăcată cu un taior negru și o figură de înmormîntare. Era frumoasă și speriată și suportă totul cu stoicism pînă la sfîrșit. Cînd totul se sfîrși, se întoarse singură cu mașina la Long Island.

Făcea lungi plimbări pe plajă în fiecare zi, chiar și în zilele mai reci, cînd vîntul îi biciuia fața pînă ce avea senzația că-i sîngerează. Citea enorm și îi scria scrisori mamei sale, lui Jane și cîtorva prieteni, dar de fapt nu dorea deloc să-i vadă.

Au petrecut cu toții Crăciunul la Southampton și Sarah nu a vorbit aproape cu nimeni. A pomenit o singură dată de divorț față de maică-sa, când a auzit la radio o știre despre ducele și ducesa de Windsor. Simțea o înrudire nefericită cu Wally Simpson. Dar mama o asigură din nou că nu avea nimic comun cu femeia aceea.

Cînd sosi primăvara, arăta în sfîrșit mai bine, mai sănătoasă, mai odihnită, se mai îngrășase puțin și își recăpătase privirea vioaie. Dar începuse să spună că vrea să găsească o fermă cu casă în Long Island, undeva mai departe, pe care va încerca s-o ia cu chirie sau chiar s-o cumpere.

– E ridicol, bombăni tatăl ei cînd îi sugeră acest lucru. Înțeleg foarte bine că ai suferit pentru cele întîmplate și că ai avut nevoie să petreci un timp ca să-ți revii, dar n-am de gînd să te las să te îngropi la Long Island tot restul vieții, trăind ca o pustnică. Poți să rămii aici pînă la vară, iar în iulie ai să mergi cu noi în Europa. Hotărîse aceasta cu o săptămîină înainte și soția lui era încîntată. Chiar și Jane o considera o idee minunată, fiind exact ceea ce îi trebuia lui Sarah.

– Nu merg. Îl privi cu încăpăținare, dar arăta sănătoasă, puternică și mai frumoasă ca oricînd. Era timpul să revină în societate, indiferent dacă ea își dădea seama sau nu de asta. Și dacă nu va reveni de bunăvoie, erau hotărîți s-o silească.

– Ba o să mergi, îți spunem noi.

– Nu vreau să mă întîlnesc cu Freddie, rosti ea cu glas stins.

– A stat toată iarna la Palm Beach.

– De unde știi? Era curioasă să afle dacă tatăl ei vorbise cu el.

– De la avocatul lui.

– Oricum, nu vreau să merg în Europa.

– Păcat. Pentru că poți merge cu sau fără acordul tău. În orice caz, vei merge cu noi.

Plecă valvîrtej de la masă și făcu o lungă plimbare pe plajă, dar cînd se întoarse, tatăl ei o aștepta în fața casei. I se rupea inima cînd o vedea suferind pentru viața ei din anul precedent, pentru căsnicia ei ratată, pentru copilul pe care-l pierduse, pentru greșelile pe care le făcuse și pentru cumplita ei dezamăgire. Și pe ea o surprinse să-l vadă așteptînd-o, cînd se întoarse de pe plajă prin iarba înaltă de pe dune.

– Te iubesc, Sarah. Era pentru prima dată cînd tatăl ei îi spunea aceste cuvinte și o ungea pe suflet ca un balsam de care avea nevoie ca să se vindece. Mama ta și cu mine te iubim foarte mult. Poate că nu știm cum să te ajutăm, cum să te facem să uiți ce ți s-a întîmplat, dar vrem să încercăm... te rog, lasă-ne să încercăm.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi cînd îl privi și el o trase în brațele lui și o ținu așa îndelung, în timp ce ea îi plîngea pe umăr.

– Și eu te iubesc, tati... Și eu te iubesc... Îmi pare tare rău...

– Să nu-ți mai pară rău de nimic, Sarah... Vreau să fii fericită, să fii așa cum erai înainte de a se întîmpla toate astea.

– O să încerc. Se desprinse o clipă din brațele lui ca să-l privească și văzu că și el plîngea. Îmi pare rău că te-am necăjit atît.

– Foarte bine că îți pare rău! Zîmbi printre lacrimi.

Riseră amîndoi și se întoarseră spre casă, braț la braț, în timp ce el se ruga în sinea lui să reușească s-o ducă în Europa.

Vaporul *Queen Mary* stătea semeț în doc, în lăcașul său de la Cheiul 90 de pe râul Hudson. Pretutindeni erau semne de sărbătoare. Hamalii urcau la bord cufere mari și frumoase, se aduceau buchete imense de flori și șampania era împărțită cu generozitate în toate cabinele de clasa întâi.

Familia Thompson sosi în miezul acestei forfote cu bagajele de mână, cuferele fiind trimise mai înainte. Victoria Thompson purta un frumos taior alb McCardell. Pălăria mare de pai se asorta perfect și părea fericită și tânără când păși pe scara vaporului în fața soțului său. Nu mai fuseseră în Europa de câțiva ani și abia aștepta să-și revadă vechii prieteni, mai ales în sudul Franței și în Anglia.

Sarah se împotrivise mult timp să-i însoțească, refuzând categoric să plece aproape pînă în ultimul moment. În cele din urmă Jane a fost cea care a convins-o. A inițiat o campanie dură împotriva surorii ei mai mici, țipînd la ea, făcînd-o cu ou și cu oțet, acuzînd-o de lașitate și spunîndu-i că nu divorțul distrusese viața părinților, ci refuzul ei de a reveni pe linia de plutire, mărturisind că se săturaseră cu toții de cirul ăsta și că ar face bine să-și bage repede mințile în cap. Sarah nu ghici motivele ce se ascundeau în spatele acestui atac, dar se înfuriase îngrozitor la auzul spuselor lui Jane și furia păru s-o restabilească.

– Foarte bine! Țipă ea la Jane, abia stăpînindu-se să nu arunce cu o glastră în ea. O să-i însoțesc în călătoria asta nenorocită dacă e atât de important pentru ei! Dar n-o să-mi dictați mie cum să trăiesc! Și după ce o să mă întorc, o să mă mut definitiv în Long Island și să nu mai aud tot felul de fîmpenii de la alte persoane care pretind că le stric viața. E viața mea și o s-o trăiesc cum îmi place, fir-ar să fie!

Părul lung și negru îi flutura în jurul capului ca aripile unui corb și ochii ei verzi o străfulgerară pe Jane cu o privire furioasă.

– Ce drept aveți voi să hotărîți ce e mai bine pentru mine? reluă ea coplesită de un nou val de indignare. Ce știți voi despre viața mea?

– Știu că o irosești! Jane nu se dădu bătută. Anul trecut n-ai făcut altceva decît să te ascunzi aici ca o pustnică de o sută de ani, făcîndu-le zile amare mamei și tatei cu mutra ta posacă. Nimănui nu-i face plăcere să te vadă în halul ăsta. Nu ai două sute de ani! Nici n-ai împlinit încă douăzeci și doi!

– Mulțumesc că mi-ai adus aminte. Și dacă e atât de penibil să vă uitați la mine, o să mă mut și mai repede după ce mă voi întoarce. Oricum, vreau să am casa mea. I-am spus asta tatei în urmă cu cîteva luni.

– Foarte bine, găsește-ți un hambar prăvălit în Vermont sau o casă de fermă dărăpănată într-o pustietate din Long Island... Ce pedeapsă vrei să-ți mai inventezi? Nu vrei să-ți pui cenușă în cap și să te bagi într-un sac? Ce zici? Ți-a trecut prin cap sau o chestie prea subtilă pentru tine? Nu! Tu preferi s-o faci lată, să trăiești în mizerie, într-o casă cu încălzire la gaură și fără încălzire, pentru ca mama să fie tot timpul îngrijorată că o să faci pneumonie! Recunosc că e nemăsurat de rău! Știi ce, Sarah? Mi se face sîdă! zbură Jane la

ea, la care Sarah reacționa ieșind valvîrtej din cameră și trîntind ușa atît de tare, încît căzu tencuiala de lîngă toc.

– E un copil răsfațat, asta e! își anunță Jane părinții după această scenă, încă spumegînd de furie. Nu-nțeleg cum de-o mai suportați. De ce n-o siliți să se întoarcă la New York și să ducă o viață normală?

În primăvară, Jane începuse deja să-și piardă răbdarea cu ea. Suferise destul și socotea că, de dragul lor, Sarah trebuia să facă un mic efort și să-și revină. Fostul ei soț nu avea asemenea probleme. În luna mai apăruse în *New York Times* un anunț despre logodna lui cu Emily Astor.

– Ce drăguț din partea lui! spusese sarcastică Jane la aflarea veștii, dar Sarah nu suflase o vorbă nimănui, deși familia știa că o afectase profund vestea. Emily era una dintre cele mai vechi prietene ale ei și vară îndepărtată.

– Și cum propui s-o silesc să trăiască „o viață normală“? întrebă tatăl ei. Să vînd casa? S-o duc înapoi la New York în cămașa de forță? S-o leg de capota mașinii? Jane, e o femeie matură și dincolo de un anumit punct nu mai am nici o putere asupra ei.

– Are noroc că voi o suportați. Cred că e timpul să-și bage mințile în cap.

– Trebuie să ai răbdare, spuse calmă Victoria și Jane se întorsese la New York în după-amiaza aceea fără să-și ia rămas-bun de la Sarah. Ea se dusese să facă o lungă plimbare pe plajă, apoi plecase cu vechiul Ford pe care tatăl ei îl ținea pentru Charles, majordomul lor.

Dar în ciuda hotărîrii și încăpățînării ei de a rămîne în afara societății, cuvintele lui Jane au avut ecou în sufletul lui Sarah. În iunie, consimți să-i însoțească pe părinții ei în Europa. Le dădu vestea într-o seară, la masă, încercînd s-o strecoare foarte degajată, dar mama ei o privi uluită. Iar tatăl

ei bătut din palme cînd auzi. Tocmai avea de gînd să anuleze rezervările făcute pentru vapor, consolidindu-se cu refuzul ei de a pleca. Ajunsesese la concluzia că nu va fi nici o plăcere pentru nimeni, nici pentru ei și în mod sigur nici pentru Sarah, s-o tîrască prin Europa ca pe un prizonier rebel. N-a îndrăznit s-o întrebe cum de se hotărîse pînă la urmă să-i însoțească. Toți puneau pe seama lui Jane noua atitudine, deși, bineînțeles că nimeni nu-i spusese lui Sarah o vorbă. Cînd Sarah coborî din mașină la Cheiul 90 în după-amiaza aceea, arăta înaltă și subțire și foarte gravă, îmbrăcată cu o rochie neagră simplă și o pălărie neagră foarte sobră, care aparținuse mamei ei. Era frumoasă dar austeră, cu fața palidă, cu ochii imenși și cu părul negru strîns la spate, fără nici un pic de fard. Lumea o privea, observînd cît de frumoasă și cît de tristă era, ca o văduvă mult prea tînără.

– Nu puteai să te îmbraci cu ceva mai vesel, scumpa mea? o întrebuse mama ei cînd plecase de acasă, dar Sarah ridicase din umeri. Consimțise să le facă pe plac însoțindu-i, dar nimeni n-o obliga să se distreze sau să pretindă că avea de gînd să se distreze.

Înainte de plecare își găsisese casa ideală, o căsuță modestă lîngă ocean, care necesita multe reparații, și un teren neîngrijit, de zece hectare. Își vînduse verigheta ca să dea avansul și își propusese să-l convingă pe tatăl ei să i-o cumpere după ce se vor întoarce. Era convinsă că nu se va recăsători și voia să aibă casa ei. Căsuța cu fermă de la Glass Hollow îi convenea de minune.

Drumul pînă la Cheiul 90 fusese parcurs cu mașina într-o tăcere absolută. Sarah se gîndea la călătorie, mirîndu-se că acceptase să plece. Dar dacă faptul că îi va însoți le va da senzația că ea măcar încercase să facă un gest de bunăvoință, poate că tatăl ei se va lăsa înduplecat și, la întoarcere, o va

ajuta să cumpere mica fermă. În acest caz, merita să facă efortul. O atrăgea ideea de a amenaja o casă veche și abia aștepta să se apuce de treabă.

– Ești foarte tăcută, draga mea, spusese mama ei, mîngîind-o ușor pe braț cînd erau în mașină. Erau fericiți că acceptase să vină cu ei. Toți erau plini de speranțe, mai ales fiindcă nici unul din ei nu bănuia cît de hotărîtă era să-și reia viața solitară de îndată ce se va întoarce. Dacă ar fi știut, s-ar fi întristat teribil.

– Mă gîndesc la călătorie.

Tatăl ei zîmbi și începu să sporovăiască încet cu propria-i soție despre telegramele pe care le trimiseseră prietenilor lor. Își făcuseră un program încărcat pentru Cannes, Monaco, Paris, Roma și, desigur, Londra.

Mama ei încă îi mai vorbea despre cîțiva din vechii lor prieteni, pe care Sarah nu-i cunoștea, în timp ce urcau scara vaporului și mai mulți oameni întoarseră capul după ele. Sarah o luă înaintea lor, șocîndu-i cu înfățișarea ei: pălăria neagră trasă peste un ochi îi dădea un aer misterios, celălalt ochi îi privea de sub o voaletă și chipul ei era foarte tînăr și foarte grav. Arăta ca o prințesă spaniolă. Lumea se întreba cine este persoana asta atît de interesantă. O femeie spuse că era sigură că e o vedetă de cinema și că, neîndoielnic, o văzuse undeva. Sarah s-ar fi amuzat teribil dacă i-ar fi auzit. Dar ea nu dădea nici o atenție celor pe lîngă care trecea, toaletelor elegante, coafurilor cochete, bijuteriilor etalate cu generozitate, femeilor frumoase și bărbaților chipeși. N-o preocupa decît să-și găsească mai repede cabina. Cînd o găsi, acolo o așteptau Peter și Jane, împreună cu Marjorie și micuțul James, care începu să alerge pe punte prin fața cabinei. La ora două și jumătate, devenise deja o adevărată teroare. Marjorie făcuse primii pași cu cîteva zile în urmă și acum se

clătina pe piciorușe prin toată cabina. Sarah a fost fericită să-i vadă, mai ales pe Jane. Îi trecuse supărarea cu câteva săptămîni în urmă și erau din nou bune prietene, îndeosebi după ce Sarah anunțase că va pleca în călătorie.

Cei doi veniseră cu două sticle de șampanie și chelnerul le mai aduse una și le turnă din belșug în pahare, în timp ce sporovăiau cu toții în cabina lui Sarah. Camera ei era legată de apartamentul părinților printr-un living suficient de mare pentru a adăposti o pianină pe care James o descoperi peste câteva minute și începu să zdrăngăne la ea cu tot mai mult entuziasm pe măsură ce maică-sa îl ruga să înceteze.

– Crezi că ar trebui să punem un afiș pe ușă ca să anunțăm lumea că James nu vă va însoți? întrebă Peter cu un zîmbet de îndoială, privindu-l pe micul James.

– Îi dezvoltă aptitudinile muzicale. Bunicul lui zîmbi înțelegător. Și pe lîngă asta, datorită lui ne vom aminti și peste două luni de această despărțire zgomotoasă.

Jane observă cît de sobru era îmbrăcată sora ei, dar recunoscî în sinea ei că oricum era frumoasă. Dintre ele două, Sarah fusese întotdeauna mai atrăgătoare, moștenind tot ce era mai frumos de la ambii părinți. Jane era genul de blondă distinsă, cu trăsături mai blînde, mai puțin conturate ca ale mamei sale. Sarah moștenise însă de la tatăl lor genul de frumusețe de brunet irlandez, ale cărui trăsături arătau mai bine la ea.

– Sper să te distrezi, spuse Jane cu un zîmbet calm, simțindu-se ușurată că Sarah pleca într-adevăr. Toți îi doreau să-și facă noi cunoștințe, să vadă lucruri noi și apoi să se întoarcă acasă, la vechii ei prieteni. În anul precedent, viața ei fusese însingurată, tristă, incredibil de pustie. Sau cel puțin așa vedea Jane lucrurile. Nu se putea imagina trăind așa cum trăise Sarah în anul care trecuse. Firește, pentru că ea nu-și putea imagina viața fără Peter.

Coborîră de pe vapor cînd se porni sirena și fumul începu să iasă pe coș, în timp ce însoțitorii de bord circulau pe punte și sunau din clopoțel, îndemnînd vizitatorii să se întoarcă pe țărm. Toți se îmbrățișau și se sărutau în grabă, se strigau unii pe alții, mai dădeau pe gît o ultimă gură de șampanie, mai vărsau cîteva lacrimi, apoi, în sfîrșit, și ultimul vizitator coborî pasarela vaporului. Familia Thompson era pe punte și toți trei le făceau cu mîna lui Peter și Jane, în timp ce James se foia în brațele tatălui său, iar Marjorie își agita și ea mînuța. Victoria Thompson îi privea cu lacrimi în ochi. Pentru ea era dificil să stea două luni fără să-i vadă, dar era dispusă să facă acest sacrificiu ca s-o ajute pe Sarah să iasă din impas.

– E-n regulă, spuse Edward Thompson cu un zîmbet mulțumit. Din punctul lui de vedere, totul mersese ca pe roate. Ieșeau din port și porneau în călătorie. Reușiseră s-o ia pe Sarah cu ei în Europa. Și acum? Facem o plimbare pe punte? Vizităm magazinele? Abia aștepta să călătorească peste tot și să-și vadă vechii prieteni. Și era fericit că reușiseră s-o convingă pe Sarah să vadă Europa. Era o perioadă bună. Situația politică fusese destul de încordată acolo în ultimul timp. Cine știe ce se va întîmpla mai tîrziu. Dacă peste un an sau doi va izbucni un război, aceasta era ultima lor ocazie de a călători în Europa.

– Eu mă apuc de despachetat, spuse Sarah liniștită.

– Dar asta va face cabiniera, îi explică Victoria, dar Sarah nu se sinchisi.

– Prefer să despachetez eu lucrurile, spuse ea deprimată, în ciuda atmosferei sărbătorești din jur. Pretutindeni erau baloane, pancarte, confeti.

– Atunci ne întîlnim la dejun în sala de mese.

– Poate ațipesc puțin. Încercă să le zîmbească, dar se gîndea

cît de dificil va fi să stea tot timpul cu ei în următoarele două luni. Se obișnuise să-și lingă singură rănile și deși cele mai multe păreau că se vindecaseră, încă se mai vedeau cicatricile și ea prefera să nu și le arate. Nu-și putea imagina cum va rezista să fie cu ei zi și noapte, suportînd eforturile lor constante de a o înveseli. Pur și simplu nu dorea să fie înveselită. Începuse să-i placă viața ei solitară, gîndurile ei negre și momentele ei de singurătate. Înainte nu fusese așa. Cea care devenise acum era opera lui Freddie Van Deering.

– Nu vrei să ieși puțin la aer? insistă mama ei. S-ar putea să ai rău de mare dacă stai mult timp în cabină.

– Dacă o să-mi fie rău, o să ies să mă plimb. Nu-mi purta de grijă, mamă. Mă simt foarte bine, spuse ea, dar nici unul din părinții ei nu era prea convins cînd ea se întorsese în cabină.

– Ce-o să facem cu ea, Edward? Se plimbau pe punte, privindu-și tovarășii de călătorie, dar mama ei era mîhnită. Se uita peste întinsul apelor, cu gîndul tot la Sarah.

– Te asigur că nu ne va fi ușor. Mă întreb dacă e chiar atît de nefericită pe cît pare sau dacă nu cumva se imaginează un fel de personaj romantic. Tatăl se îndoia că o mai înțelegea pe fiica sa sau chiar că o înțelesese vreodată. Uneori, amîndouă fiicele erau un mister pentru el.

– Mă gîndesc citeodată că nefericirea a devenit pentru ea obișnuință, îi răspunse Victoria. Probabil că la început era cu adevărat deznădăjduită, jignită, dezamăgită și stînjinită de scandalul provocat de Freddie. Dar în ultimele șase luni am avut impresia că îi place cu adevărat să ducă o asemenea viață. Cred că-i convine să fie singură și să trăiască restrasă. Nu știi de ce, dar îi convine. Cînd era mică era foarte sociabilă și mult mai neastîmpărată decît Jane. Dar parcă a uitat toate acestea și a devenit o cu totul altă persoană.

– Să facă bine să redevină Sarah cea de dinainte, și asta cît mai repede. Izolarea asta este o prostie și încă una foarte nesănătoasă. Era întru totul de acord cu soția lui. În ultimele luni și el apreciască că lui Sarah îi plăcea viața pe care o ducea. Era mai împăcată cu ea însăși, părea mai matură, dar cu siguranță nu avea deloc aerul că ar fi fericită.

Cînd ei s-au dus la masă, Sarah a rămas în cabina ei și s-a apucat să-i scrie lui Jane. De mult nu mai mîncă la prînz, avînd obiceiul ca la ora aceea să-și facă lungă plimbare pe plajă. De aceea era și atît de slabă. Dar pentru ea nu era un sacrificiu și i se făcea foame foarte rar.

Părinții trecură pe la ea după masă și o găsiră întinsă pe pat, îmbrăcată tot cu rochia neagră. Își scosese doar pantofii. Ținea ochii închiși și nu se mișcă, dar Victoria bănuia că nu doarme cu adevărat. O lăsară singură și se întoarseră din nou peste o oră. Își schimbasesc hainele, era îmbrăcată cu pantaloni și un pulover și citea o carte, așezată pe un fotoliu comod, uitînd de lumea din jurul ei.

– Sarah, nu vii să te plimbi pe punte? Sînt niște magazine minunate. Victoria Thompson era hotărîtă să insiste.

– Poate mai tîrziu. Sarah nu-și desprinsese privirea de pe carte și cînd auzi ușa închizîndu-se presupuse că mama ei ieșise din cabină. Ridică privirea ofînd și se sperie cînd întîlni privirea Victoriei. Ah! Am crezut că ai plecat.

– Mi-am dat seama. Sarah, vreau să ieși puțin la plimbare cu mine. N-am de gînd să mă rog întruna de tine să ieși din cabină. Dacă te-ai hotărît să ne însoțești, încearcă să fii amabilă, fiindcă altminteri o să ne strici tot cheful, mai ales tatălui tău.

Pe Sarah o amuza uneori cîtă grijă aveau unul de celălalt, dar acum faptul o enervă.

– De ce? De ce e atât de importantă prezența mea în fiecare clipă a zilei? Îmi place să stau singură. De ce-i enervează asta pe toți?

– Pentru că nu e normal. Nu e sănătos pentru o fată de vârsta ta să fie tot timpul singură. Ai nevoie să fii înconjurată de oameni, să-ți trăiești viața, cu tot freamătul ei.

– De ce? Cine a hotărât asta pentru mine? Unde stă scris că dacă în curînd voi împlini douăzeci și doi de ani am nevoie de freamătul vieții? N-am nevoie de nici un freamăt! Am avut parte de freamăt și nu mai vreau! De ce nu puteți înțelege asta?

– Eu te înțeleg, scumpo. Dar ceea ce ai trăit tu nu a fost viață, ci doar dezamăgire și o jignire adusă bunului simț, o răsturnare a valorilor în care tu credeai. A fost o încercare cumplită pentru tine și nu vrem să mai treci prin așa ceva. Nimeni nu-ți dorește asta. Dar trebuie să ieși din nou în lume. Trebuie neapărat, fiindcă altminteri te vei veșteji și vei muri sufletește, în sinea ta, acolo unde doare cel mai mult.

– De unde știi? Pe Sarah o mîhneau vorbele mamei ei.

– Fiindcă citesc toate astea în ochii tăi, spuse Victoria cu înțelepciune. Văd cum acolo, în suflet, cineva moare, în suferință, tristețe și singurătate. E cineva care strigă după ajutor și tu nu-i dai drumul să iasă ca să primească ajutorul cerut. Ascultînd-o, ochii lui Sarah se umplură de lacrimi și mama se duse lîngă ea și o îmbrățișă cu duioșie. Te iubesc foarte mult, Sarah. Te rog, încearcă... te rog, încearcă să ieși din nou din tine însăți. Ai încredere în noi... n-o să lăsăm pe nimeni să-ți facă vreun rău.

– Dar voi știți cum a fost. Sarah începu să scîncească, mai ceva ca un copil, rușinată de emoția ei, de incapacitatea de a și-o stăpîni. A fost cumplit... și atât de nedrept... Niciodată nu stătea acasă și cînd venea, era... Nu mai putea

continua. Plîngea și clătina din cap, negăsind cuvintele pentru a-și exprima sentimentele, iar Victoria îi mîngîie părul lung și mătăsos, ținînd-o în brațe.

– Știi, scumpa mea... Știi... Îmi imaginez cum trebuie să fi fost. Știi că a fost îngrozitor. Dar totul s-a terminat. Iar tu nu ești un om sfîrșit. Viața ta abia începe. Nu te da bătută înainte de a-ți da o nouă șansă. Privește în jur, bucură-te de adierea vîntului, de parfumul florilor, fii din nou vie! Te rog...

Sarah se lipi de mama ei, ascultînd-o și în cele din urmă îi spuse ce simțea, continuînd să plîngă.

– Nu rai pot... Mi-e tare frică...

– Sînt aici, cu tine. Și totuși nu fuseseră în stare s-o ajute mai înainte – ci abia la sfîrșit, cînd o scăpaseră de el. Dar putuseră să-l facă pe Freddie să se poarte frumos, să vină seara acasă sau să renunțe la iubitele și prostituatele lui și nu fuseseră în stare să salveze copilul. Învățase pe pielea ei că uneori nimeni nu te poate ajuta, nici măcar părinții tăi.

– Trebuie să mai încerci, iubito. Cîte un pas mărunț... Tata și cu mine vom fi tot timpul lîngă tine. Se desprinsese de fiica ei și o privi în ochi. Te iubim foarte, foarte mult, Sarah, și nu vrem să mai suferi.

Sarah închise ochii și trase aer în piept.

– O să încerc. Deschise apoi ochii din nou și o privi pe mama ei. Zău că o să încerc. Apoi, brusc, intră în panică. Și dacă n-o să reușesc?

– Ce să reușești? Mama ei zîmbi. N-o să reușești să faci o plimbare cu mine și cu tata? N-o să poți lua masa cu noi? N-o să poți să te vezi cu cîțiva din prietenii noștri? Eu cred că da. N-o să-ți cerem prea mult și dacă într-adevăr este peste puterile tale, o să ne spui.

Parcă devenise infirmă și, într-un fel, așa era. Freddie o

mutilase și ea știa asta. Problema era acum dacă putea fi vindecată sau ajutată, dacă își va reveni. Victoria nu suporta gândul că s-ar putea să nu-și revină.

– Ei, ce zici, facem o plimbare?

– Arăt îngrozitor. Cred că am ochii umflați. Și întotdeauna mi se înroșește nasul când plîng. Rîse printre lacrimi, iar mama ei se strîmbă.

– Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o. N-ai deloc nasul roșu.

Sarah țîșni de pe scaun, se duse la oglindă, se privi și scoase o exclamație de dezgust.

– Ba da! Privește, e ca un cartof roșu!

– Ia să vad... Victoria micșoră ochii și clătină din cap inspectînd nasul lui Sarah. Poate că e un cartof, dar tare mititel. Nu cred că va observa cineva dacă îți dai cu puțină apă rece pe față, te piepteni și eventual te rujezi puțin. Sarah nu se mai fardase de luni de zile și nu prea o preocupa înfățișarea ei, iar pînă atunci Victoria n-o îndemnase.

– Nu mi-am luat nici un fard. Sarah se arăta în mod voit derutată. Nici nu știa cu adevărat dacă voia să încerce, dar o înduioșaseră cele spuse de mama ei și nu voia să fie recalitrantă cu tot dinadinsul, chiar dacă va fi nevoită să se rujeze.

– Îți dau rujul meu. Ai noroc că arăți bine și nefardată. Eu arăt ca o coală de hîrtie dacă nu aplic puțin machiaj.

– Nu-i adevărat, strigă Sarah după mama ei, cînd aceasta traversă cabina pentru a-i aduce fiicei ei un ruj. Se întoarse peste o clipă și i-l întinse. Sarah se supuse – își stropi fața cu apă rece și se pieptănă. Îmbrăcată cu pantaloni și pulover, cu părul lăsat pe umeri, părea din nou o fetiță și Victoria zîmbi cînd ieșiră din cabină, braț la braț, pornind să-l caute pe domnul Thompson.

Îl găsiră pe puntea de promenadă făcînd plajă într-un

șezlong, în timp ce doi tineri chipeși jucau „shuffleboard“ lângă el. Își trăsesese intenționat șezlongul cât mai aproape de ei în clipa când îi zărise, în speranța că Victoria își va face în cele din urmă apariția cu Sarah. De aceea a fost încântat să le vadă.

– Ce-ați făcut voi două? Ați fost la târguieți?

– Încă nu. Victoria părea încântată, iar Sarah zâmbea, nebăgîndu-i deloc în seamă pe cei doi bărbați descoperiți de tatăl ei. Ne-am gândit să facem mai întîi o plimbare, să bem un ceai cu tine și pe urmă să dăm iama în magazine ca să-ți cheltuim toți banii.

– O să mă arunc peste bord dacă voi două o să mă ruinați. Rîseră amîndouă și cei doi bărbați din apropierea lor o privire pe Sarah, unul dintre ei cu mult interes. Dar ea se îndepărtă și porni cu tatăl său pe puntea de promenadă. În timp ce discutau, Edward Thompson rămase foarte impresionat de cunoștințele fiicei sale despre politica internațională. Se pare că în ultimul timp își petrecuse o mare parte din timp citind ziare și articole din reviste, documentîndu-se asupra situației din Europa. Întotdeauna fusese o fată inteligentă, perseverentă și acum îl ului cu cunoștințele ei. Nu era o femeie banală și era păcat că își pierduse atîta timp trăind izolată. Îi vorbi despre războiul civil din Spania, despre anexarea din martie a Austriei de către Hitler și despre implicațiile acesteia, cât și despre comportarea lui Hitler cu ani în urma în Rhineland.

– De unde știi toate astea? întrebă tatăl, extrem de impresionat. Era minunat să discute cu ea.

– Citesc mult. Îi zîmbi sfioasă. Știi că nu prea am ce face. Schimbară o privire plină de căldură. Și mi se pare fascinant. Ce crezi că se va întîmpla, tată? Crezi că Hitler va declara război? Pare să se pregătească serios și eu cred că alianța dintre Roma și Berlin ar putea fi periculoasă. Tînd seara mai ales de ceea ce face Mussolini.

– Sarah... Se opri și o privi cu atenție. Mă uluiești.

– Mulțumesc. Se mai plimbară un timp, analizînd pericolul izbucnirii unui război în Europa și Edward regretă cînd, o oră mai tîrziu, își încheiară plimbarea. Era o parte din ea pe care el n-o cunoscuse niciodată și care era clar că se irosise cît timp fusese căsătorită cu Van Deering. Continuară să discute cu însuflețire la ceai, în timp ce domnul Thompson își expuse în continuare teoria că Statele Unite nu vor fi niciodată implicate într-un război acolo, susținînd opinia – pe care ambasadorul Kennedy o împărtășea deja intimilor săi – că Anglia nu era în situația de a se angaja într-un război în Europa.

– E păcat că nu ne ducem în Germania, spuse Sarah, surprinzîndu-l pe tatăl ei. Aș vrea să-mi fac o impresie despre ce se întîmplă acolo, sau poate chiar să discut cu oamenii. Ascultînd-o, Edward se bucură foarte mult că nu se duceau acolo. În planurile pe care le făcuseră pentru ea nu intra implicarea lui Sarah în periculoasa politică internațională. Faptul că o interesa ceea ce se petrecea în lume, că avea multe cunoștințe și era bine informată – destul de rar la o femeie – era lăudabil, dar să te duci acolo să testezi terenul echivala cu un pericol pe care nu l-ar fi încuviințat niciodată.

– Eu cred că e foarte bine să rămînem în Anglia și Franța. Aș spune chiar că n-ar trebui să ne ducem la Roma. Dar vom decide asta cînd vom ajunge în Europa.

– Unde-i spiritul tău de aventură, tată? îl tachină Sarah, dar el clătină din cap, mult mai înțelept decît ea.

– Sînt prea bătrîn pentru asta, draga mea. Iar tu trebuie să te îmbraci cu toalete frumoase și să mergi la petreceri.

– Ce plicticos! se prefăcu ea dezgustată, și tatăl ei rîse.

– Ești o fată neobișnuită, domnișoară Sarah.

Nu era de mirare că toată căsnicia ei cu Van Deering fusese un dezastru și trăia izolată la Long Island. Era mult prea inteligentă pentru el și majoritatea tinerilor din cercul lui. Și, pe măsură ce se cunoșteau tot mai bine în această călătorie, tatăl ei ajunsese s-o înțeleagă cu adevărat.

În cea de-a treia zi petrecută în larg, Sarah se simțea deja foarte bine în plimbările de pe punte. Era încă rezervată, n-o interesau în mod deosebit tinerii de la bord, dar acum mânca împreună cu părinții săi în sala de mese și în ultima seară au cinat la masa comandantului.

– Nu sînteți logodită, domnișoară Thompson? întrebă comandantul Irving cu o licărire în ochi, în timp ce Victoria își ținea respirația în așteptarea răspunsului ei.

– Nu, nu sînt, spuse Sarah cu răceală și roșind ușor, iar mîna îi tremură cînd repuse pe masă paharul cu vin.

– Ce norocoși sînt tinerii din Europa!

Sarah zîmbi cu modestie, dar simți cuvintele acelea ca un pumnal în inimă. Nu, nu era logodită, aștepta să se pronunțe divorțul în noiembrie, la un an după prima înfățișare. Se simțea o femeie terminată. Din fericire, pe vapor nimeni nu știa asta, ceea ce era într-un fel o binecuvîntare care o umplea de recunoștință. Și cu puțin noroc, nici în Europa nu va afla nimeni.

Comandantul o invită la dans și ea era foarte frumoasă în brațele lui, îmbrăcată cu o rochie de satin albastru pe care mama i-o făcuse înainte de a se cununa cu Freddie. Rochia făcuse parte din trusou și Sarah simțise un nod în gît cînd un tînar pe care nu-l cunoștea o invită la dans, imediat după comandant. Ezită mult timp, apoi consimți dînd din cap politic.

– De unde sînteți? Era foarte înalt și foarte blond și Sarah își dădu seama după accentul lui că este englez.

– Din New York.

– Vă duceți la Londra? El părea să se distreze minunat și o urmărea de mult pe Sarah, dar i se păruse prea retrasă și timidă. Ea nu-i încurajă în nici un fel avansurile, ceea ce-l dezamăgi.

Intenționat, Sarah se arăta destul de distantă față de el. Nu voia să fie curtată de nici un bărbat și, ciudat, dar tânărul acela îi amintea puțin de Freddie.

– Unde veți sta?

– La prietenii părinților mei, minți ea, știind prea bine că aveau camere rezervate la hotelul „Claridge“ și că vor sta la Londra cel puțin două săptămâni, dar nu avea nici un chef să se vadă cu el acolo. Și, spre bucuria ei, dansul se termină repede. El încercă să mai rămână lângă ea, dar Sarah nu-l încurajă și, după câteva minute, omul înțelese și se întoarse la masa lui.

– Observ că tânărul lord Winthrop nu este pe placul dumneavoastră, o tachină comandantul. A fost tot timpul bărbatul cel mai căutat de pe vas și toate tinerele candidate la măritiș păreau hotărâte să nu-l scape din mână. Toate, cu excepția extrem de reținutei domnișoare Thompson.

– Deloc, dar pur și simplu nu-l cunosc, replică Sarah cu răceală.

– Vreți să fiți prezentată oficial? se oferă comandantul, dar Sarah zîmbi doar, clătînînd din cap în semn de refuz.

– Nu, mulțumesc, domnule comandant.

Dansă apoi cu Edward și comandantul rămas cu Victoria făcu comentarii cu privire la inteligența și frumusețea tinerei femei.

– Este o fată deosebită, spuse el, exprimîndu-și clar admirația. Îi făcuse mare plăcere să stea de vorbă cu ea, ca și cu tatăl ei în cele cinci zile de călătorie. Și e atât de frumoasă!

Este extrem de bine educată pentru o persoană așa de tânără. Îmi închipui că nu aveți probleme cu ea.

– Nu, nu avem. Singura problemă ar fi că este prea bine educată. Victoria zîmbi fără voia ei, dezamăgită de totala indiferență a lui Sarah față de tînărul lord Winthrop. Nu era un semn bun pentru tinerii pe care-i vor întîlni în Europa. A avut o mare dezamăgire în viață, îi destăinui ea, și mă tem că de aceea s-a închis în ea de cîtva timp. Sperăm să-și revină cît de cît cînd vom ajunge în Europa.

– Înțeleg, rosti el dînd din cap, fiindcă într-adevăr acum înțelegea mai bine. Așa se explica totala ei lipsă de interes față de Phillip Winthrop. Este prea inteligentă, prea cuminte și nu par s-o intereseze fleacurile. Poate o va atrage un bărbat mai în vîrstă. Comandantului îi plăcea fata și se pomeni studiind această problemă, apoi îi zîmbi Victoriei. Sînteți o mamă norocoasă. E o fată frumoasă și sper să-și găsească un soț pe măsură.

Victoria se pomeni deodată întrebîndu-se dacă nu cumva așa vedeau toți lucrurile și anume că ei se duceau în Europa ca să-i găsească lui Sarah un soț. Sarah ar leșina dacă ar bănui măcar o clipă așa ceva. Victoria îi mulțumi comandantului, mai dansă cu el un ultim dans, după care se duse să-și caute fiica și soțul.

– Cred că ar trebui să ne culcăm devreme în seara asta. Mîine ne așteaptă o zi grea.

Urmau să debarce la Cherbourg, de unde plecau cu trenul direct la Paris. Sarah nu fusese niciodată acolo și aveau un program foarte încărcat: închiriaseră dinainte o mașină cu șofer care îi aștepta la hotel. Aveau camere rezervate la „Ritz“ și după o săptămînă urmau să plece la Deauville și Biarritz, la niște prieteni, apoi să petreacă o săptămînă pe Riviera, la Cannes și cîteva zile la Monte Carlo, la un vechi prieten.

După toate acestea, programaseră să plece la Londra.

Vaporul acostă la Cherbourg în dimineața următoare, la ora opt, și familia Thompson se urcă pe feribot într-o poziție excelentă. Edward le citi lista locurilor pe care considera că Sarah trebuia neapărat să le viziteze, printre care și Luvrul, Tuileries, Versailles, Malmaison, Jeu de Paume, Turnul Eiffel și, desigur, mormântul lui Napoleon. După ce termină de citit lista, Victoria Thompson ridică din sprâncene.

– N-ai trecut pe listă Casa Chanel... nici Dior, nici Balenciaga sau Schiaparelli. Ai uitat de ele, dragul meu? În anul acela, la Paris se purta mult mov și lila și Victoria abia aștepta să facă unele cumpărături pentru ea și Sarah.

– Am încercat să le trec cu vederea, zîmbi el binevoitor. Dar m-am gândit că n-o să mă lăsați voi să uit. Îi făcea plăcere s-o răsfețe pe soția lui și abia aștepta s-o răsfețe și pe Sarah. Dar în același timp dorea să-i arate fiicei lui cele mai importante monumente culturale, despre care îi vorbise în timpul călătoriei spre Paris.

Camerele lor la „Ritz“ erau într-adevăr superbe. De data aceasta, Sarah avea un apartament complet separat, cu vedere spre Place Vendôme. Trebui să recunoască față de ea însăși, în timp ce se instala în camera ei, că era destul de trist să stea acolo singură și că ar fi fost mai plăcut dacă ar fi venit cu soțul său.

Oftă și se băgă singură, în patul enorm, învelindu-se cu pledul călduros. Dimineața au petrecut câteva ceasuri la Luvru. A fost o zi plină de satisfacții pentru părinții ei, ca de altfel tot restul călătoriei. Ea nu se mai împotriva. Din fericire, la Paris aveau o singură prietenă, o bătrână prietenă a mamei lui Edward, care îi invită la ceai pe rue Jacob. Dar Sarah nu a fost nevoită să evite nici o mondenitate. S-a putut

bucura în voie de muzee, catedrale și magazine, precum și de timpul petrecut acolo cu părinții ei.

La Deauville a fost ceva mai obositor, pentru că familia pe care au vizitat-o a insistat ca Sarah să facă cunoștință cu fiul lor și a manevrat tot timpul să-i apropie. Pe el îl interesa foarte mult Sarah, dar ea îl găsea neatrăgător, neinformată și îngrozitor de plicticos.

Toată vremea s-a străduit să-l evite pe cât posibil. La fel s-a întâmplat și cu cei doi frați care i-au fost băgați pe gît la Biarritz și cu nepotul cu care o îmboldeau la Cannes, ca să nu mai vorbim de cei doi tineri „fermecători“ care i-au fost prezentați de prietenii lor din Monte Carlo. La sfîrșitul șederii lor pe Riviera, Sarah era într-o dispoziție sufletească îngrozitoare și abia de mai vorbea cu părinții ei.

– Ți-a plăcut pe Riviera, draga mea? o întrebă Victoria, în timp ce-și făceau bagajele, pregătindu-se să plece în ziua următoare spre Londra.

– Nu, nu mi-a plăcut deloc, răspuse Sarah posacă. Absolut deloc.

– Adevărat? Surprinsă, mama ei o privi nedumerită, pentru că ea personal socotea că se simțiseră minunată. Se plimbaseră cu diverse iahturi, petrecuseră mult timp pe plajă și participaseră la cîteva petreceri extraordinare. Îmi pare foarte rău.

– Mamă, vreau să-ți spun ceva. Sarah o privi direct în ochi, punînd jos bluza albă pe care voia s-o pună în geamantan. Nu am venit în Europa ca să-mi găsesc un alt soț. Aș dori să-ți reamintesc că, în orice caz, pînă în noiembrie sînt încă măritată. După aceea, sper să nu mă mai căsătoresc niciodată. M-am săturat pînă peste cap de toate cunoștințele voastre care încearcă să-mi vîre pe gît tot felul de fii idioți, de nepoți analfabeți sau de veri cretini. N-am cunoscut aici

nici un bărbat cu care să am ce discuta, nici măcar unul cu care merită să petreci un ceas sau două. Nu vreau un alt bărbat în viața mea și nu vreau să fiu tîrîtă prin toată Europa și expusă ca un fel de handicapată care are neapărat nevoie de un soț. E clar? Mama ei încuviință din cap, înlemnită. Și apropo, toți oamenii ăștia știu că am fost căsătorită?

Victoria scutură din cap.

– Nu cred.

– Ei bine, poate că ar trebui să le spuneiți. Sînt sigură că nu s-ar mai rezezi cu atîta entuziasm să mă bombardeze cu odraslele lor imbecile dacă ar afla că sînt o femeie divorțată.

– Dar asta nu-i o crimă, Sarah, răspunse mama ei, calmă, cunoscînd prea bine opinia fiicei sale. Pentru Sarah, divorțul era o crimă. Un păcat de neiertat, pe care ea nu și-l putea trece cu vederea și socotea că nici ceilalți nu gîndesc altfel.

– Nu e ceva cu care să te mîndrești. Și majoritatea oamenilor nu-l consideră deloc un avantaj.

– Nu spun asta, dar nici nu e o nenorocire irecuperabilă. Vei întîlni și oameni care știu de divorț și pe care asta nu-i deranjează. Și cînd va sosi momentul, în cazul oamenilor care nu știu, poți să le-o spui tu dacă simți nevoia.

– Da, e ca un fel de boală. Oamenii trebuie preveniți, e o datorie.

– Nicidecum. Numai dacă vrei tu.

– Poate că ar trebui să port un semn. Ca leproșii. Din glasul ei răzbătea furia, amărăciunea și tristețea, dar se săturase să i se vîre pe gît tot felul de tineri care Ț-o interesau deloc și aproape că-i smulgeau hainele de pe ea. Știți ce-a făcut băiatul ăla din Deauville, la familia Saint Gilles? Mi-a șterpelit hainele în timp ce mă schimbam și apoi a intrat și a încercat să-mi tragă prosopul de pe mine. I se părea că e teribil de amuzant.

– Îngrozitor! Victoria era șocată. De ce n-ai spus nimic?

– I-am spus lui. I-am spus că dacă nu-mi dă imediat hainele înapoi, o să mă duc direct la tatăl lui. Bietul de el, s-a speriat atât de tare, încît mi le-a înapoiat pe toate și s-a rugat de mine să nu spun nimănui. Era chiar înduioșător. Așa ceva face un puști de șaisprezece ani, nu un bărbat de douăzeci și șapte! Toți cei pe care i-am cunoscut au fost la fel – imaturi, răsfățați, aroganți, necultivați. Nu mai pot suporta. Și tu și tata trebuie să înțelegeți că n-am venit în Europa ca să-mi caut un soț. Îi reaminti mamei ei acest lucru și ea încuviință din cap, iar Sarah se apucă din nou de împachetat.

În aceeași seară, Victoria îi relatează soțului ei incidentul, povestindu-i despre tînărul din Deauville.

– Problema este că Sarah este mult mai matură decît toți acești tineri. A suferit mult. Are nevoie de un bărbat mai în vîrstă, mai copt la minte. Băieții aștia habar n-au cum să se poarte cu ea. Și pentru că ea nu dorește să se mai implice în vreo legătură amoroasă, ei o plictisesc. Trebuie să fim foarte atenți pe cine îi vom prezenta la Londra.

Idea nu era s-o îndepărteze cu totul de bărbați, ci măcar să găsească unul, doi cu care să-i facă plăcere să discute, pentru a-i aminti că viața nu înseamnă doar singurătate. Dar prezentările pe care i le făcuseră avuseseră efectul contrar.

S-au întors la Paris, apoi, în dimineața următoare au traversat Canalul Mîneicii în șapte ore cu trenul „Săgeata de Aur“ și cu feribotul. Au ajuns la hotelul „Claridge“ exact la ora cinei.

La recepție i-a întîmpinat directorul hotelului, care i-a condus în apartamentele lor cu tot respectul și ceremonialul. Părinții ei aveau un dormitor mare, cu vedere peste acoperișuri spre Big Ben și clădirea Parlamentului. Beneficiau și de un salon, iar Sarah avea o cameră care arăta ca un budoar, cu

pereti îmbrăcați în satin roz și cu perdele cu trandafiri. Aruncându-și ochii pe biroul din încăpere, descoperi șase invitații, care nu prevesteau nimic bun din punctul ei de vedere. Nu se osteni să le scoată din plicuri, dar Victoria le trecu în revistă spunându-le seara, la masă, în timp ce mâncau în apartamentul lor, că niște vechi prieteni îi invitau la două dineuri și la un ceai; o altă invitație era pentru un picnic, la țară, în Leicester, și o alta la un dejun dat în onoarea lor de familia Kennedy la ambasada din Grosvenor Square. Lui Sarah i se păreau toate îngrozitor de plicticoase.

– Trebuie să merg cu voi? Glasul ei era ca un scîncet care-i aminti mamei ei de vremea cînd Sarah avea zece ani și ceva, dar domnul Thompson răspunse foarte ferm.

– Ei, să n-o luăm iar de la capăt! Știm cu toții de ce-am venit aici. Am venit ca să ne revedem prietenii și nu vreau să-i jignim refuzîndu-le invitațiile.

– Dar de ce să mă vadă și pe mine? Sînt prietenii voștri, tată, nu ai mei. Nu-mi vor simți lipsa.

– Nici să n-aud! Pușe ferm un pumn pe masă. Și a doua oară nu mai discutăm. Ești prea mare ca să umbli cu asemenea prostii. Vreau să fii politicoasă, plăcută și suficient de generoasă ca să faci un efort. Ai înțeles, Sarah Thompson?

Sarah îl privi cu răceală, dar el păru să nu observe și nici nu-i păsa că fiica lui nu era deloc de acord. O adusese în Europa dintr-un anumit motiv și nu avea de gînd să se lase abătut de la planul lui de a o readuce în mijlocul societății. Indiferent cît de mult se împotriva ea, el știa din instinct că era exact ceea ce îi trebuia.

– Foarte bine.

Terminară masa în tăcere. A doua zi s-au dus la Muzeul „Victoria and Albert“, unde le-a plăcut foarte mult, apoi a urmat un dineu excesiv de elegant, foarte ceremonios și

scorțos. Dar Sarah nu s-a plîns. Rochia ei, pe care i-o cumpărase Victoria înainte de călătorie, era din tafta verde închis, aproape de culoarea ochilor ei, care i se potrivea de minune. Era foarte frumoasă și deloc încîntată cînd au sosit acolo. Se citea pe fața ei că era plictisită. Fuseseră invitați mai mulți tineri ca s-o cunoască și ea a făcut efortul de a sta de vorbă cu ei, dar era evident că nu aveau nimic în comun. Cei mai mulți dintre ei păreau în primul rînd răsfațați și proști, opaci față de ce se petrecea în lumea din jurul lor.

Sarah tăcu tot drumul spre casă și părinții n-au întreat-o dacă se simțise bine. Cea de-a doua serată oficială a fost aproape la fel, iar la ceai a fost și mai rău. Acolo au încercat să-i bage pe gît un strănepot despre care și mama ei a fost nevoită să recunoască după aceea, jenată, că era prostănac și stîngaci, aproape pueril.

– Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sarah cînd se întoarseră în seara aceea la hotelul „Claridge“. Ce-i cu oamenii ăștia? De ce-mi fac mie una ca asta? De ce se simt toți obligați să mă împerecheze cu rudele lor creține? Ce le-ai spus cînd i-ai anunțat că venim? îl întrebă Sarah pe tatăl ei, care refuza să se apere. Le-ai spus că sînt disperată, că am nevoie de ajutorul lor? Nu-i venea să creadă că întîlnise astfel de oameni.

– I-am anunțat doar că te luăm și pe tine. Ei au interpretat asta cum au crezut de cuviință. Probabil că încearcă doar să fie ospitalieri, invitînd tineri pentru tine. Îmi pare rău că nu-ți plac rudele sau tinerii lor prieteni.

– Nu le poți spune că sînt logodită? Sau că am o boală molipsitoare? Spune-le ceva care să-i determine să nu se mai simtă obligați să mă împerecheze cu tot felul de bărbați! Nu mai pot suporta! Refuz să mai merg la petreceri unde mă simt prost toată seara. Se descurcase foarte bine la petrecere, dar n-o mai țineau nervii și era clar că nu-i făcuse plăcere.

– Îmi pare rău, Sarah, spuse calm tatăl ei, dar nu au intenții rele. Încearcă să nu te enervezi.

– De cînd am plecat din New York, n-am mai purtat o conversație inteligentă în afara celei avute cu tine, spuse ea pe un ton acuzator și Edward zîmbi. Bine măcar că îi făcea plăcere compania lui în aceeași măsură ca și lui. Era important.

– Dar cînd te ascundeai la Long Island, cu cine aveai conversații inteligente?

– Acolo măcar nu mă așteptam la așa ceva. Se simțise liniștită în tăcerea în care trăise.

– Nu te aștepta nici acum la prea mult. Ia lucrurile așa cum sînt. Vizităm locuri noi, avem ocazia să cunoaștem oameni noi.

– Nici cu femeile nu ai ce discuta.

– Aici nu sînt de acord cu tine, spuse el și Victoaria ridică dintr-o sprînceană. O mîngîie pe mîină ca o scuză, dar știa că el glumește.

– Pe femeile astea nu le interesează decît bărbații, spuse ea, apărîndu-se. Cred că nici n-au auzit de politică. Și toate îl cred pe Hitler noul bucătar al mamei lor. Cum poate fi cineva atît de prost? Tatăl ei izbucni în rîs și clătină din cap.

– De cînd ai devenit o snoabă pe plan intelectual și politic?

– De cînd mi-am ținut singură companie. De fapt, era foarte plăcut.

– Poate că mult prea plăcut. Este timpul să-ți amintești că lumea e plină de oameni foarte diverși, inteligenți, mai puțin inteligenți, unii de-a dreptul proști, unii amuzanți, alții foarte plicticoși. Dar așa este alcătuită lumea. Ai stat prea mult timp singură, Sarah. Mă bucur mai mult ca niciodată că ai venit cu noi.

– Eu nu cred că mă bucur, bombăni ea, dar adevărul era că îi făcuse plăcere să călătorească împreună. Aspectele mondene fuseseră mai puțin agreabile, dar se bucurase în alte privințe de călătorie și era fericită cu părinții ei. Se apropiase din nou de ei și, în ciuda văicărelilor, părea fericită cum nu mai fusese de mult. Și, în orice caz, își recăpătase simțul umorului.

Bombăni din nou a doua zi fiindcă trebuiau să meargă la țară, dar tatăl ei insistă spunând că nu avea de ales, că aerul de la țară îi va face bine și, cum el cunoștea domeniul unde se duceau o asigură că merita să fie văzut. Sarah oftă când se urcă în mașină alături de ei și se plînse aproape tot drumul, dar trebui să recunoască totuși că peisajul era frumos și vremea neobișnuit de caldă și însorită pentru Anglia.

Cînd sosiră, Sarah confirmă fără tragere de inimă că locul era într-adevăr deosebit, așa cum spusese tatăl ei. Era un castel din secolul al paisprezecelea – cu un teren frumos și cu ferma inițială – pe care familia respectivă îl restaurase complet. Cei o sută de oaspeți pe care îi invitaseră la dejun erau liberi să hoinărească peste tot, chiar și în lungile saloane aristocrate, unde servitorii așteptau discreți să le ofere băuturi sau să-i conducă în numeroasele încăperi mai intime ori în grădini. Lui Sarah i se păru că nu mai văzuse în viața ei un loc mai frumos și mai interesant și era atît de fascinată de fermă, încît rămase multă vreme să pună întrebări și reuși să se piardă de părinții ei. Privea acoperișurile din paie și coceni ale căsuțelor și colibelor, dominate din depărtare de castel. Era o priveliște extraordinară și, admirînd-o, oftă. Se simțea bine, împăcată și fascinată de istoria acelor locuri. Oamenii din jur parcă dispăruseră; de fapt, cei mai mulți chiar plecaseră. Se întorseseră la castel pentru dejun și pentru o plimbare prin grădini.

– Impresionant, nu? rosti un glas în spatele ei. Se întoarse, surprinsă să vadă un bărbat înalt cu ochi albaștri, chiar în spatele ei. Parcă domina totul cu înălțimea lui, dar avea un zîmbet cald; amîndoi păreau frate și soră. Cînd vin aici, am sentimentul extraordinar că mă aflu în plină istorie. Am impresia că dacă aș închide o clipă ochii, și-ar face de îndată apariția seniorii și servii lor.

Sarah zîmbi la vorbele lui, pentru că exact același lucru îl simțise și ea.

– Tocmai la asta mă gîndeam. Nu mă înduram să mă întorc după ce am vizitat ferma. Îmi doream să stau și să simt exact ceea ce ați descris adineauri.

– Îmi place așa cum e. Nu pot să sufăr locurile acelea pe care le-au amenajat și le-au dichisit, schimbîndu-le cu totul înfățișarea ca să pară moderne.

Ea încuviință din nou dînd din cap, amuzată de ceea ce spunea el și de felul în care vorbise, iar în ochii lui era o licărire specială în timp ce vorbea cu ea. Părea să-l amuze orice și era o persoană cu care era plăcut să discuți.

– Mă numesc William Whitfield și sînt captiv aici în acest week-end, se prezentă el. Belinda și George sînt verii mei, deși sînt cam nebuni. Altfel – oameni cumsecade. Sînteți americană, nu-i așa?

Ea încuviință din cap și îi întinse mîna, simțindu-se un pic sfioasă, dar nu în mod exagerat.

– Da, sînt americană. Mă numesc Sarah Thompson.

– Încîntat de cunoștință. Sînteți din New York? Sau dintr-un oraș mai palpitant, ca Detroit sau San Francisco?

Ea rîse cînd auzi ce numea el „palpitant“ și recunoscu că ghicise din prima încercare.

– Și faceți Marele Tur?

– Din nou ați ghicit. Zîmbi și el o străpunse cu privirea

ochilor lui albaștri, care nu se mai desprindea de chipul ei.

– Să mai ghicesc. Sînteți cu părinții?

– Da.

– Groaznic! Și probabil că vă plictisesc teribil ducîndu-vă ziua prin muzee și biserici, iar seara făcîndu-vă cunoștință cu fiii prietenilor lor, dintre care cei mai mulți spun prostii, iar cîțiva aproape că reușesc să vorbească englezește. Am ghicit iarăși? Era limpede că îi plăcea portretul pe care îl zugrăvea.

Sarah rîse sincer, neputînd să-l contrazică.

– Probabil că ne-ați urmărit. Sau v-a spus cineva tot ce-am făcut noi.

– Nu-mi pot imagina ceva mai rău decît, poate, o lună de miere cu o persoană insuportabilă. Dar cînd auzi aceste cuvinte, privirea ei se întunecă și se îndepărtă parcă puțin de el. Bărbatul simți imediat, în timp ce continua s-o privească. Iertați-mă, a fost de prost gust. Părea foarte deschis și direct și se simțea incredibil de bine cu el.

– Nu chiar. Voia să-i spună că ea era prea sensibilă, dar desigur că nu-i spuse nimic. Locuiți la Londra? Se simțea obligată să schimbe subiectul ca să nu se mai simtă stînjenit, deși nu părea să-l deranjeze aproape nimic.

– Da, locuiesc la Londra, mărturisi el. Cînd nu stau în Gloucestershire să repar garduri vechi. Dar nu e ca aici, recunosc. De fapt, n-a fost niciodată și eu n-am imaginația Belindei și a lui George. Ei s-au chinuit ani de zile să aducă locul acesta într-o stare bună. Eu m-am chinuit ani de zile pentru ca domeniul meu să nu ajungă o ruină. Și oricum a ajuns. E un loc îngrozitor, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva. E curent peste tot, e plin de pînze de păianjen și de zgomote înfricoșătoare. Biata mea mamă încă mai locuiește acolo. Avea darul de a face să pară amuzant orice

spunea și începură să se îndepărteze încet de fermă în timp ce flecăreau. Cred că ar trebui să ne întoarcem să stăm la masă, deși probabil că nimeni nu va observa lipsa noastră. E atîta lume aici, încît cred că Belinda n-ar observa nici dacă ne-am întoarce la Londra. Dar îmi închipui că părinții dumneavoastră ar băga de seamă și s-ar putea să vină după mine cu o pușcă.

Ea rîse din nou, gîndindu-se că părinții ei ar folosi mai degrabă o pușcă pentru a-l apropia mai mult de ea.

– Nu cred, spuse ea.

– Nu prea sînt genul de bărbat pe care-l caută părinții pentru tinerele lor fiice inocente. Mă tem că sînt cam bătrîn pentru așa ceva, dar, în comparație cu alții, sînt destul de sănătos pentru un bărbat vîrstnic. O privea cu multă atenție, uluit de frumusețea ei și totuși intrigat de ceea ce vedea în ochii ei – inteligență, tristețe și multă prudență. Considerați că e prea nepoliticos dacă vă întreb ce vîrstă aveți?

Sarah se pomeni că ar fi dorit să-i răspundă „treizeci“, dar se gîndi că n-are nici un motiv să-l mintă, așa că spuse:

– Împlinesc douăzeci și doi luna viitoare.

El nu rămase atît de impresionat pe cît ar fi dorit ea, îi zîmbi și o ajută să treacă peste un gard de piatră susținînd-o cu o mîna puternică, pe care ea o simți plăcută într-a ei preț de o clipă, cît o strînse.

– O copilă. Eu am treizeci și cinci. Mă tem că părinții tăi ar fi teribil de dezamăgiți dacă te-ai întoarce acasă cu mine, ca o amintire din Europa. O tachina, dar amîndoi se simțeau minunat și Sarah îl plăcea cu adevărat. Ar putea fi un bun prieten și ei îi plăcea că putea glumi cu el, chiar dacă nu-l cunoștea.

– Îmi place totuși că nu vorbiți fără șir, pun pariu că știți să spuneți cît e ceasul și vorbiți chiar englezește.

– Recunosc că am prea multe calități ca să poată fi enumerate. Unde naiba găsesc oamenii acele rude îngrozitoare pe care le prezintă odraslelor altor oameni? N-am putut înțelege niciodată. Am cunoscut destule femei tinere în viața mea, toate înrudite cu oameni aparent normali, dar cei mai mulți dintre ei ar fi trebuit să fie băgați la balamuc pînă acum, bieții de ei. Și toate cunoștințele mele erau convinse că muream de nerăbdare să le întîlnesc. Nemaipomenit, nu-i așa?

Sarah abia se putea abține să nu ridă amintindu-și de băieții pe care tocmai îi cunoscuse în Europa. Îi vorbi despre cel din Deauville, despre cei doi din Biarritz... despre băieții de la Cannes, din Monte Carlo... și cînd traversară șanțul pentru a intra în castel erau deja prieteni.

– Ne-or fi lăsat ceva de mîncare? Simt că mor de foame, recunosc eu. Era un bărbat solid, așa că era ușor de crezut că e flămînd.

– Trebuia să fi luat niște mere de la fermă. Muream de poftă, dar fermierul nu ne-a oferit și m-am jenat să cer.

– Trebuia să fi spus, o încurajă William. Le-aș fi furat pentru tine.

Găsiră masa plină cu fripturi, pui, legume și o salată imensă. Își luară porții zdravene pe două farfurii și William o conduse pe Sarah într-un colț ferit. Ea nu ezită nici o clipă să-l urmeze. I se părea absolut firesc să rămîna singură cu el și să-i asculte povestirile. În cele din urmă începură să discute politică și Sarah află fascinată că el abia se întorsese de la München. Îi spuse că acolo se simțea o certă încordare, deși nu în aceeași măsură ca la Berlin, unde nu mai fusese de un an. Dar întreaga Germanie părea să se pregătească pentru o confruntare majoră.

– Credeți că se va întîmpla ceva în curînd?

– E greu de spus. Dar cred că această confruntare va avea loc, deși guvernul vostru nu pare a fi de aceeași părere.

– Nu văd cum ar fi evitată.

El era uimit să descopere că Sarah cunoștea atât de bine viața politică internațională și că o interesau lucruri pe care femeile le urmăresc rareori. O întrebă care era cauza și ea îi spuse că stătuse foarte mult singură în anul precedent avînd astfel timp să afle lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi aflat.

– Dar de ce vrei să fii singură? O privi adînc în ochi, însă ea își feri privirea. Îl interesa tot ce era legat de ea și își dădea seama că avea o suferință în suflet pe care era hotărîtă s-o țină ascunsă.

– Uneori ai nevoie să fii singur. Sarah nu mai dezvoltă ideea și el nu voi să se amestece în viața ei; dar era curios și ea îi vorbi apoi despre casa cu fermă pe care voia s-o cumpere în Long Island.

– Ambițios proiect pentru o fată tînără! Ce părere crezi că vor avea părinții tăi?

– Vor face o criză. Dar nu mai vreau să mă întorc la New York. Pînă la urmă, vor fi de acord și, dacă nu, o voi cumpăra singură.

Era o fată hotărîtă și probabil foarte încăpățînată. Îl amuza privirea ochilor ei în timp ce vorbea despre aceste lucruri. Nu era o femeie pe care s-o tratezi cu ușurință.

– Nu cred că e o idee rea să părăsești New York-ul, dar nici să trăiești singură într-o casă cu fermă, la vîrsta ta, nu e prea distractiv. N-ar fi mai bine să-ți petreci acolo doar vara sau week-end-urile?

Sarah scutură din cap cu aceeași privire hotărîtă.

– Vreau să stau acolo tot timpul. Vreau s-o restaurez singură.

– Ai mai făcut așa ceva? Îl amuza teribil. Era o ființă încântătoare și era uimit cât de mult îl atrăgea. Chiar crezi că te vor lăsa să faci asta?

– Vor fi nevoiți. Împinse bărbia înainte și el i-o ciupi ușor.

– Îmi închipui că le cam dai bătaie de cap. Nu-i de mirare că te-au adus în Europa ca să-l întâlnești pe Făt-Frumos. Nu-i condamna deloc. Poate că ar trebui într-adevăr să te măriți cu unul dintre acei tineri flecari și dragălași.

Ea păru șocată, apoi îl lovi binișor cu șervetul de masă. El rise, apărîndu-se și se pomeni aproape de ea, cu răsufierea tăiată; o clipă, se gîndi s-o sărute. Dar coborîndu-și privirea spre chipul ei, văzu atîta tristețe în ochii fetei că se stăpîni.

– Există un secret în viața ta, nu-i așa? Și nu e un secret fericit, nu?

Ea ezită mult timp înainte de a-i răspunde. Iar cînd îi răspunse, o făcu cu precauție.

– Nu știi dacă se poate numi așa. Dar ochii ei își depăneau povestea.

– Nu ești obligată să-mi spui nimic, Sarah. Sînt un străin pentru tine. Dar îmi placi. Ești o fată extraordinară și dacă ți s-a întîmplat ceva îngrozitor, îmi pare cu adevărat rău.

– Mulțumesc. Zîmbi, arătînd foarte înțeleaptă, foarte frumoasă și mai ispititoare ca oricînd.

– Uneori lucrurile care ne rănesc cel mai tare sînt și cele pe care le uităm cel mai repede. Ne dor foarte brutal un timp, apoi se vindecă și totul se sfîrșește.

Dar vedea că rana ei nu se vindecase și povestea nici măcar nu se sfîrșise. Își imagina că fusese părăsită de un bărbat sau poate că băiatul pe care îl iubea murise; își imagina o poveste siropoasă și romantică, pe care ea va reuși desigur s-o uite în curînd. Părinții ei făcuseră bine că o aduseseră în Europa.

Era o fată cu adevărat frumoasă și inteligentă și indiferent ce se întîmplase, își va reveni repede, mai ales dacă își va găsi un bărbat potrivit în Europa... Norocosul de el!

Sporovăiră multă vreme în ungherul lor, pînă ce, în sfîrșit, își făcură curaj să se alătore din nou celorlalți oaspeți; peste cîteva minute se ciocniră chiar cu excentrica lor gazdă, vara lui William, Belinda.

– Doamne Dumnezeule, aici erai! Am spus tuturor că ai plecat acasă. Vai, William, ești imposibil! Părea foarte amuzată cînd o zări pe Sarah lîngă el. Tocmai voiam să-ți spun că soții Thompson sînt convinși că fiica lor a căzut în șanțul din jurul castelului. N-au mai văzut-o de cînd au sosit aici. Ce Dumnezeu ați făcut pînă acum?

– Am răpit-o. I-am spus povestea vieții mele. Și ea s-a revoltat, bineînțeles, și a cerut să fie redată de îndată familiei. Drept urmare, tocmai v-o aduceam înapoi, cu nesfîrșite remușcări și umilele mele scuze. Zîmbea cu gura pînă la urechi și Sarah zîmbea și ea, simțindu-se perfect în largul ei alături de el.

– Ești absolut îngrozitor! Și mai mult de-atît, tu n-ai avut remușcări niciodată, de cînd exiști! Se întoarse spre Sarah cu o privire îngrijorată și amuzată în același timp: Ți-a făcut vreun rău, draga mea? Să chem polițistul?

– O, da, te rog! o încurajă William. Nu l-am văzut de luni de zile.

– Tu să taci din gură, monstrule! Dar Sarah rîdea și Belinda clătina din cap, prefăcîndu-se disperată. Să știi că nu te mai invit niciodată aici! Nu se mai poate! Ai o comportare absolut imposibilă pentru a putea fi invitat alături de oameni cumsecade.

– Așa spune toată lumea. O privi cu tristețe pe Sarah, care nu mai fusese atît de fericită de ani de zile. Să îndrăznesc să mă prezint părinților tăi?

– Cred că așa s-ar cuveni, îl muștră Belinda, fără să-și dea seama că el dorea din tot sufletul să-i cunoască și să le ceară permisiunea s-o mai vadă pe Sarah. Habar n-avea cine era sau cu ce se ocupa, dar știa fără nici o umbră de îndoială că voia să aibă prilejul s-o cunoască mai bine.

– Te conduc la ei, spuse Belinda binevoitoare. Sarah și William o urmară chicotind, rîzînd și șușotind ca doi copii neastîmpărați.

Dar soții Thompson n-au fost deloc furioși cînd au revăzut-o. Bănuiau că era în siguranță pe undeva, pe domeniu, printre ceilalți oaspeți. Și au fost foarte încîntați cînd au văzut-o alături de William. Părea un bărbat plăcut și inteligent, era chipeș, avea o vîrstă acceptabilă și părea foarte atras de fiica lor.

– Trebuie să-mi cer scuze, explică el. Am zăbovit mai mult la fermă și pe urmă ne-am oprit să luăm masa. Mă tem că din cauza asta am reținut-o pe Sarah mai mult decît se cuvenea.

– Să nu credeți un cuvînt, interveni Belinda. Sînt sigură că a legat-o de un copac pe undeva și i-a mîncat toată mîncarea în timp ce îi spunea povești de groază.

– Minunată idee, replică William cufundat în gînduri și soții Thompson rîseră și ei. Sarah, va trebui să încercăm chestia asta data viitoare.

Părea să se simtă uimitor de bine cu ea și ea părea a fi de asemenea la largul ei, așa că sporovăiră multă vreme, pînă ce apărură George; încîntat că îl găsisese, vărul său insistă să vină cu el la grajduri să-i vadă noul armăsar. William a fost tîrît într-acolo împotriva voinței lui și Belinda continuă discuția cu ei, ridicînd admirativ dintr-o sprînceană spre Sarah.

– N-ar trebui să spun asta, draga mea, dar ai trezit interesul celui mai atrăgător bărbat din Anglia și poate și cel mai amabil.

– Am avut o discuție foarte plăcută. Dar „plăcută“ nu era tocmai cuvântul pe care ar fi trebuit să-l folosească, de parcă ar fi vorbit cu sora ei. Era cu adevărat un om extraordinar.

– E prea deștept și asta nu e în avantajul lui. Nu a fost niciodată căsătorit. E mult prea pretențios. Belinda le aruncă o privire de avertizare soților Thompson, ca și cum ar fi vrut să-i prevină că William nu era o captură ușoară, darei păreau să nu bage de seamă. Este extraordinar de modest. Nici nu ți-ai da seama că este... Se întoarse spre Sarah din nou. Probabil că nu ți-a spus nimic... Dar știi, nu-i așa, că este ducele de Whitfield? Făcu ochii mari și Sarah o privi uimită.

– Eu, nu... S-a prezentat William Whitfield și atât.

– Așa face. E una dintre calitățile pe care le apreciez cel mai mult la el. Am uitat care e locul lui... al treisprezecelea sau al paisprezecelea la succesiune.

– Succesiunea la tron? întrebă Sarah cu glasul strangulat.

– Da, desigur. Deși este puțin probabil să ajungă pe tron. Dar pentru noi este foarte important. Aici ținem la prostii de-astea. Bănuiesc că are legătură cu tradiția. Ei, oricum, mă bucur că n-ai pățit nimic. Eram îngrijorată că nu te găseam.

– Iertați-mă. Sarah roși furioasă, copleșită încă de informația despre noul ei prieten, William. Apoi, dintr-o dată, se întrebă dacă nu cumva făcuse un groaznic *faux pas* cu el. Și trebuie să mă adresez lui cu... cu un apelativ special... cu titlul lui?

Belinda îi zîmbi. Era foarte tânără și frumușică.

– Cu „Înălțimea voastră“, dar dacă o faci, cred că ne va împușca pe amîndouă. Să fiu în locul tău, eu n-aș spune nimic dacă nu pomenește nimic el însuși ceva despre chestia asta.

Sarah încuviință din cap și William se întoarse la ele chiar în momentul în care gazda lor se îndepărta.

– Cum era calul? întrebă Sarah cu glas stins, dar încercînd să vorbească firesc, în vreme ce părinții ei se prefăceau că nu-i bagă în seamă.

– Din păcate, nu atît de impresionant ca prețul pe care George l-a plătit pentru el. N-am pomenit un om care să evalueze mai prost caii. Nu m-ar surprinde dacă se va dovedi că bietul animal e sterp. Se uită apoi la ea cu un sentiment de vinovăție. Iartă-mă, cred că nu trebuia să spun asta.

– Nu face nimic. Îi zîmbi, întrebîndu-se ce-ar spune dacă i s-ar adresa în clipa aceea cu „Înălțimea voastră“. Cred că am auzit și lucruri mai urîte, adăugă ea.

– Sper că nu, spuse el, apoi rîse. A, uitasem de gingașii flecari... Dumnezeu știe ce prostii spun ei.

Rîse și ea și schimbară o privire lungă, în timp ce Sarah se îngrozea de ceea ce făcea. El era duce, unul dintre pretendenții la tron, iar ea se purta de parcă erau vechi prieteni, dar așa se simțea după ce petrecuse cu el ultimele trei ceasuri și n-avea chef să se întoarcă la Londra.

– Unde stați? îl auzi ea întrebîndu-l pe tatăl ei, în timp ce porniră încet înapoi, spre castel, spre șanțul peste care trecuseră ca să intre.

– La hotelul „Claridge“. Poate veniți pe la noi. Să bem ceva sau la cină, spuse tatăl ei foarte degajat și William părea încîntat de invitație.

– Mi-ar face plăcere. Pot să sun mîine dimineată? Adresă întrebarea lui Edward, nu lui Sarah.

– Desigur. Abia așteptăm să primim vești de la dumneavoastră, domnule, spuse Edward strîngîndu-i mîna.

Apoi William se întoarse spre Sarah, în timp ce părinții ei trecură pe lîngă ea spre mașina și șoferul care îi aștepta.

– M-am distrat minunat astăzi. Nu mă așteptam deloc.

Era să nu vin... Ai fost o splendidă surpriză pentru mine, domnișoară Sarah Thompson.

– Mulțumesc. Ridică privirea spre el și îi zîmbi. Și eu m-am distrat minunat. Apoi nu se putu abține să nu-i spună ceva despre ceea ce îi destăinuise Belinda. De ce nu mi-ai spus?

– Despre ce?

– „Înălțimea voastră“. Rosti aceste cuvinte cu un zîmbet sfios și preț de o clipă se temu că se va înfuria, dar el rîse, după un moment de ezitare.

– Draga de Belinda! Apoi întrebă cu blîndețe: Are vreo importanță?

– Nu, deloc. Ar trebui să aibă vreo importanță?

– Pentru unii, poate. Din rațiuni greșite. Dar el știa după conversația lor că ea nu făcea parte dintre oamenii aceia. Apoi o privi cu o expresie serioasă și în același timp glumeață. Deci acum îmi cunoști secretul, domnișoară Sarah Thompson... dar ai grijă!

– De ce? Sarah părea derutată în timp ce el se apropie și mai mult de ea.

– Dacă îmi cunoști secretul, poate o să te rog și eu, cîndva, să mi-l spui pe al tău.

– Ce vă face să credeți că am un secret?

– Asta o știm amîndoi, nu-i așa? rosti el încet și Sarah încuviință dînd din cap, cu ochii mari, iar William întinse mîna și i-o atinse ușor pe a ei. Nu voia să sperie. Nu te teme, micuțo... nu te oblig să-mi spui nimic dacă nu vrei cu adevărat. Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi mergînd încet, o conduse la mașină pentru a o reda părinților ei. Ea îl privi cu teamă și respect, iar el rămase lîngă mașină și le făcu semn cu mîna pînă ce se îndepărtară. În timp ce se întorceau la Londra, Sarah se întreba dacă el îi va suna.

5.

În dimineața următoare, în timp ce Edward lua micul dejun cu soția sa în livingul apartamentului de la hotelul „Claridge“, sună telefonul și vocea unei secretare îl anunță pe ducele de Whitfield. Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi glasul cald și amabil al lui William rostind un salut prietenesc.

– Sper că n-am sunat prea devreme, domnule. Dar mă temeam să nu plecați în oraș și să nu vă mai prind.

– Nu e deloc devreme. Edward îi aruncă o privire încântată soției sale și continuă conversația încuviințînd mereu din cap. Victoria îl înțelese imediat. Tocmai luam micul dejun, fără Sarah, bineînțeles. Ea nu mănîncă niciodată, nu știu cum de reușește.

– O să ne ocupăm și de asta. William își notă să-i spună secretarei să-i trimită flori lui Sarah chiar în dimineața aceea. Sînteți liberi după-amiază? Toți trei? M-am gîndit că doamnelor le-ar face plăcere să vadă Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei. Unul din privilegiile unui rang nobiliar este și acela că permite asemenea vizite mai aparte, dacă sînteți de acord. Cred că le-ar amuza pe Sarah și pe doamna Thompson să probeze cîteva din bijuteriile acelea. Cam așa ceva...

Părea puțin expansiv și foarte britanic în dimineața aceea. Dar Edward îl plăcea mult. Era un bărbat adevărat și se vedea clar că îi purta lui Sarah un interes deosebit.

– Sînt sigur că le-ar face plăcere. Și eu vă voi fi recunoscător, fiindcă nu vor mai colinda magazinele măcar un ceas, două.

Cei doi bărbați rîseră, William spuse că va veni să le ia la ora două din fața hotelului și Edward îl asigură că îl vor aștepta. Cînd Sarah își făcu apariția din camera ei ca să-și toarne o ceașcă de ceai, tatăl ei relată aparent degajat, că sunase ducele de Whitfield și că va trece să le ia la ora două pentru a le duce să vadă Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei.

– M-am gîndit că o să vă placă așa ceva, spuse el, deși nu era prea convins că pe ea o interesau mai mult bijuteriile decît bărbatul acela; dar privindu-i chipul, află răspunsul.

– A sunat William? Părea șocată, de parcă nu s-ar fi așteptat să mai primească vreo veste de la el. De fapt, stătuse aproape toată noaptea trează, spunîndu-și în sinea ei că n-o va mai căuta niciodată. Astăzi, la ora două? întrebă ea de parcă tatăl ei îi făcuse o propunere îngrozitoare, ceea ce îl surprinse pe Edward Thompson.

– Ai altceva de făcut? Nu-și putea imagina ce anume, decît eventual o raită la tîrguieli în magazinele Harrods și Hardy Amies.

– Nu-i vorba de asta, dar... Se așeză, uitînd cu totul de ceașca de ceai. Nu m-așteptam să mă sune.

– Nu te-a sunat pe tine, o tachină tatăl ei. M-a sunat pe mine și m-a invitat în oraș, dar eu sînt foarte bucuros să te iau cu mine.

Ea îi aruncă o privire severă și traversă încăperea, ducîndu-se la fereastră. Avea chef să le spună să se ducă fără ea, dar știa că ar părea ridicol. Ce rost avea să se mai vadă cu el? Ce se putea petrece între ei?

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă tatăl ei privind-o atent în timp ce ea stătea la fereastră. Era cu adevărat un copil

imposibil dacă avea de gând să respingă și această ocazie neobișnuită. Era un bărbat minunat și nu i-ar strica un mic flirt cu el. Edward nu avea absolut nici o obiecție.

Ea se întoarse încet spre el.

– Nu văd ce rost are, spuse ea cu tristețe.

– E un bărbat amabil. Te place. Puteți să fiți măcar prieteni. E un lucru chiar atât de îngrozitor? În viața ta nu mai e loc pentru prietenie?

Sarah se simți prost când îl auzi vorbind în felul acesta și încuviință dînd din cap. Tatăl ei avea dreptate. Era caraghioasă că făcea atîta caz, dar William o tulburase realmente cu o zi în urmă, la castel. Să nu uite ca de data asta să nu mai fie atât de prostuță și de impulsivă.

– Ai dreptate. Nu am privit așa lucrurile. Numai că... e ceva deosebit, fiindcă e duce. Înainte de a afla, era... Nu știa cum să-i spună, dar tatăl ei înțelese.

– Asta n-ar trebui să aibă vreo importanță. E pur și simplu un bărbat amabil. Îmi place.

– Și mie, spuse ea calmă, în timp ce mama ei îi întinse ceașca cu ceai și o îndemnă să mănînce măcar o felie de pâine prăjită înainte de a pleca la cumpărături. Dar nu vreau să mă pun într-o situație penibilă.

– Nu cred că se poate întîmpla asta în cele câteva săptămîni cît mai avem de stat aici. Nu crezi?

– Dar sînt în divorț, spuse ea cu gravitate. Ar putea fi jenant pentru el.

– Numai în cazul în care te-ai căsători cu el, presupunere se pare cam prematură, nu crezi?

Edward însă era fericit că Sarah se gîndea la el ca la un bărbat. I-ar prinde bine o idilă romantică.

Ea zîmbi la vorbele lui, ridică din umeri și se întoarse în dormitorul ei ca să se îmbrace. Ieși peste o jumătate de oră,

purtînd un frumos taior Chanel din mătase roșie pe care i-l cumpărase tatăl ei cu o săptămînă în urmă, la Paris. După cum ar fi spus englezii, arăta colosal. Își pusese cîteva dintre ultimele bijuterii create de Casa Chanel, unele cu perle artificiale, altele cu rubine, plus doi minunați butoni pe care-i purtase însăși Madame Chanel, din email negru cu pietre multicolore încrustate pe el. Desigur nu erau veritabile, dar erau foarte șic și arătau superb pe Sarah.

Își strînsese părul negru într-o lungă *queue de cheval*, legată cu o panglică din satin negru, iar în urechi își prinsese cerceii cu perle primiți ca dar de nuntă de la părinții ei.

– Îți stau foarte bine bijuteriile, draga mea, comentă tatăl cînd ieșiră din hotel și ea îi zîmbi. Ar trebui să le porți mai des.

Sarah nu avea prea multe, doar un șirag de perle de la bunica ei, cerceii cu perle pe care-i purta acum în urechi și cîteva inelușe. Înapoiase inelul de logodnă și colierul cu diamante care aparținuseră bunicii lui Freddie.

– Poate că le voi pune și după-amiază, glumi ea și Victoria îl privi cu înțeles pe soțul ei.

Au luat dejunul la ora douăsprezece într-un restaurant, s-au oprit la magazinul Lock din strada St. James, ca să comande o pălărie pentru tatăl ei și s-au întors exact cu zece minute înainte de ora două la hotel, unde l-au găsit pe William așteptîndu-i deja în hol. Se plimba nerăbdător înapoi și-ncolo și cînd au intrat tocmai se uita la ceas. I se lumină fața cînd o zări pe Sarah.

– Arăți absolut extraordinar! Radia de fericire. Ar trebui să te îmbraci tot timpul în roșu. Sarah consimțise chiar să-și dea cu rujul mamei și părinții ei tocmai îi spusese că e frumoasă cînd intraseră în hol după ea. Regret că am ajuns mai devreme, se scuză el. Întotdeauna mi se pare mai

nepoliticos să ajungi mai devreme decît mai tîrziu, dar nu voiam să vă pierd.

Sarah îl privi și zîmbi calmă. Nu-și dădea seama de ce se simțea întotdeauna bine în prezența lui.

– Mă bucur că te văd... Se opri și în ochi avea o licărire răutăcioasă... Înălțimea voastră... adăugă ea în șoaptă și făcu cu ochiul.

– Cînd o să mă mai văd cu Belinda am s-o cotonogesc, iar pe tine, dacă-mi mai spui așa, o să te strîng de nas. E clar, domnișoară Thompson, sau să vă spun Înălțime...?

– Ar suna frumos, sinceră să fiu. Înălțimea voastră... Bogăția voastră... Vulgaritatea voastră... Mă dau în vînt după titluri!

Vorbi cu un puternic accent american, cu privirea ațintită asupra lui, și el o trase de coada ei lungă de păr brun și strălucitor care-i atîrna pe spate, legată cu panglica de satin negru.

– Ești imposibilă... Frumoasă, dar imposibilă. Așa te porți întotdeauna? întrebă el fericit, în timp ce părinții ei se interesau la recepție dacă primiseră vreun mesaj.

– Uneori și mai rău, spuse ea mîndră, știind însă foarte bine că uneori era foarte tăcută. De fapt, de doi ani era mai mult tăcută. După căsătoria ei cu Freddie nu prea avusese parte de bucurii în viață. Dar acum, dintr-o dată, se simțea altfel. William o făcea din nou să rîdă. Și simțea că putea să-i spună mici răutăți. Și el avea aceleași sentimente și îi plăcea această joacă.

Soții Thompson li se alăturară și William îi conduse afară, la Daimler-ul lui. Îi duse la Turnul Londrei, conducînd chiar el, sporovăind prietenos tot timpul și arătîndu-le monumentele pe lîngă care treceau. Mama lui Sarah insistă ca ea să se așeze pe scaunul din față, iar părinții ei se instalară pe

bancheta din spate. William îi arunca din cînd în cînd cîte o privire, parcă pentru a se asigura că mai era acolo și pentru a o admira. Cînd au ajuns la Turnul Londrei, el le ajută pe Sarah și pe mama ei să coboare din mașină și îi oferi mîna domnului Thompson. Îi întinse o carte de vizită unui paznic și imediat fură introduși în Turn, deși nu era program de vizită. Apăru un alt paznic care îi conduse pe scara în spirală pînă sus, unde se afla tezaurul regal.

– Sînt absolut remarcabile toate aceste obiecte splendide, unele dintre ele foarte prețioase și foarte vechi, fiecare avînd o istorie mai fascinantă chiar decît bijuteriile în sine! Întotdeauna mi-a plăcut să le văd.

În copilărie, William fusese fascinat de bijuteriile mamei lui, de felul în care erau făcute, de povestea lor, de locurile de unde proveneau.

Imediat ce ajunseră în încăperile unde erau expuse bijuteriile, Sarah înțelese de ce i se păreau atît de fascinante. Erau acolo coroane ce fuseseră purtate de diverși monarhi timp de șase sute de ani, sceptre și săbii, obiecte care nu puteau fi văzute decît la o încoronare. Sceptrul cu Cruce era în mod special extrem de impresionant, avînd încrustat în el un diamant de cinci sute treizeci de carate, cel mai mare dintre „Stelele Africii“, oferit în dar regelui Edward al VII-lea de Africa de Sud. William insistă ca Sarah să probeze mai multe diademe și cel puțin patru coroane, printre care coroanele reginelor Victoria și Mary Stuart. Sarah se minună cît de grele erau, întrebîndu-se cum de le puteau ține pe cap.

– Pe aceasta a purtat-o regele George la încoronare. I-o arată și ea își dădu seama că el fusese tot timpul acolo și numai faptul că știa acest lucru părea deosebit, amintindu-i din nou cine era el. Dar în cea mai mare parte a timpului, vorbind cu el, îi era ușor să uite asta. A fost o încoronare

cam tensionată, trebuie să recunosc, după toată povestea cu David.

La început ea se întrebă la cine se referea, apoi își aminti că numele de botez al ducelui de Windsor era David.

– Tristă poveste! Se spune că acum e în culmea fericirii și poate că este, dar l-am văzut la Paris acum câteva luni și nu părea prea fericit. Ea e o femeie dificilă, cu o întreagă istorie în spate.

Se referea desigur la Wallis Simpson, ducesa de Windsor.

– Mie mi se pare că a fost un gest egoist din partea ei, spuse Sarah încet. Și foarte nedrept față de el. E cu adevărat foarte trist.

Sarah vorbea cu multă emoție, pentru că în ultimii ani se simțise foarte legată de ea. Dar stigmatul divorțului părea să cîntărească mult mai mult pentru Sarah decît pentru Wallis.

– Nu e de fapt o femeie rea. Dar e șireată. Întotdeauna m-am gîndit că știe ce face. Vărul meu... ducele – de parcă ar fi fost nevoie să explice – i-a dăruit bijuterii în valoare de un milion de dolari înainte de a se căsători. I-a dat ca inel de logodnă Smaraldul Mogul. I-a comandat lui Jacques Cartier să i-l găsească și el l-a găsit la Bagdad și l-au montat pentru el sau, mai precis, pentru Wallis. Este cel mai superb obiect pe care l-am văzut în viața mea, dar e adevărat că mie mi-au plăcut întotdeauna smaraltele.

Era fascinant să-l audă făcînd comentarii despre bijuteriile pe care le văzuseră, ca un ghid surprinzător de prietenos. Nu le relata birfe. Le-a povestit în schimb despre bijuteriile făcute pentru Alexandru cel Mare, despre colierele dăruite Josephinei de către Napoleon, despre diademele create pentru regina Victoria. Era acolo și una cu diamante și turcoaze pe care o purtase regina în tinerețe și pe care William i-o dădu lui Sarah s-o probeze. Arăta superb pe părul ei negru.

– Ți-ar sta bine cu așa ceva, spuse el încet.

– Da, aș putea s-o port la ferma mea. Ea își ridică privirea spre el și îi zîmbi. William se strîmbă.

– Ești nerespectuoasă. Îți pui pe cap o diademă pe care a purtat-o în tinerețe regina Victoria și vorbești despre o fermă! Groaznică fată!

Au stat cu el pînă tîrziu după-amiază și a fost pentru ei o cuprinzătoare lecție de istorie și despre obiceiurile, capriciile și slăbiciunile monarhilor britanici. A fost o experiență de care nici unul dintre ei n-ar fi putut beneficia fără el, și soții Thompson îi mulțumiră cu multă căldură cînd se întorceau la Daimler-ul lui.

– E amuzant, nu-i așa? Mi-a plăcut întotdeauna să vin aici. Prima dată m-a adus tata. Îi plăcea să cumpere bijuterii interesante pentru mama. Mă tem că acum nu le mai poartă. A devenit cam fragilă și nu prea mai iese. Arată minunat cu ele, dar ea pretinde că se simte ca o caraghioasă.

– Nu poate fi foarte bătrînă, spuse mama lui Sarah în apărarea ei. Victoria Thompson avea doar patruzeci și șapte de ani. O născuse pe Jane la douăzeci și trei de ani și se căsătorise cu Edward al ei la douăzeci și unu, pierzînd primul lor copil după un an.

– Are optzeci și trei de ani, spuse William mîndru. Este absolut superbă și nu arată nici o zi mai mult peste șazeci de ani. Dar a făcut o fractură de șold anul trecut și acum se cam teme să iasă singură. Eu încerc s-o scot în lume ori de cîte ori pot, dar nu este întotdeauna ușor.

– Sînteți cel mai tînăr copil al unei familii mari? Pe Victoria o intrigaseră spusele lui, dar el clătîină din cap, afirmînd că era singurul copil.

– Părinții mei erau căsătoriți de treizeci de ani cînd m-am născut eu și pierduseră de mult orice speranță de a avea copii.

Mama spunea mereu că a fost o minune, o binecuvîntare de la Dumnezeu, dacă-mi permiteți să mă exprim atît de pretențios. Le zîmbi ghiduş. Tata spunea că a fost mai degrabă un dar al diavolului. A murit acum cîțiva ani, dar era un bărbat fermecător. V-ar fi plăcut, îi asigură el în timp ce pornea mașina. Mama avea patruzeci și opt de ani cînd m-am născut, ceea ce este un lucru uluitor, iar tata șazeci. Și a murit la optzeci și cinci de ani, o vîrstă apreciabilă. Recunosc că îmi lipsește mult. Oricum, bătrîna este o persoană foarte specială. Poate că veți avea ocazia s-o cunoașteți înainte de a părăsi Londra.

O privi pe Sarah, plin de speranțe, dar ea se uita absentă pe geam. Se gîndea că se simțea prea bine cu el, totul era prea simplu. Dar, de fapt, nu era simplu deloc. Nu vor putea fi niciodată decît prieteni temporari și ea trebuia să-și amintească asta mereu, mai ales cînd el o privea într-un anumit fel, cînd o făcea să rîdă sau cînd îi lua mîna într-a lui. Nu era posibil să existe un alt fel de relație între ei. Doar prieteni. Ea va divorța. Iar el era al paisprezecelea în linia de succesiune la tron. Cînd sosiră la hotel, William o privi în timp ce o ajuta să coboare din mașină și văzu că era îngrijorată.

– S-a întîmplat ceva?

Se întreba dacă nu-i spusese ceva jignitor, dar părea să se simtă bine și se bucurase realmente să probeze bijuteriile în Turn. Era furioasă însă pe ea însăși, avea impresia că îl amăgea și socotea că îi datora o explicație. El avea dreptul să știe cine era și ce fel de om era Sarah, înainte de a continua gesturile generoase față de ea.

– Nu, nimic. Mă doare puțin capul.

– Probabil din cauza coroanei grele și stupide pe care ți-am pus-o pe cap. Îmi pare îngrozitor de rău, Sarah. Se întristă imediat, ceea ce pe ea o făcu să se simtă și mai jenată.

– Spui prostii. Sînt doar obosită.

– N-ai mâncat destul la prînz, îi reproșă tatăl ei, care văzuse expresia dezamăgită de pe chipul tînărului și îi păru rău pentru el.

– Voiam să vă invit pe toți să luăm masa în oraș.

– Poate altă dată, spuse repede Sarah și mama ei o privi fără a da glas întrebării care o frămînta.

– Poate că ar fi mai bine să stai puțin întinsă, sugeră ea plină de speranțe, iar William urmărea chipul fetei. Știa că se petrece ceva și se întreba dacă nu cumva un bărbat era implicat în toată povestea asta. Poate că era logodită cu cineva și se jena să-i spună. Sau poate că logodnicul ei murise. Spusese ceva despre un an de suferință... Dorea să mai afle și altele despre ea, dar nu voia s-o preseze.

– Atunci poate luăm miine prînzul împreună? O privi pe Sarah drept în ochi și ea dădu să vorbească, apoi se opri o clipă.

– M-am... m-am simțit extraordinar astăzi, îl asigură ea. Părinții ei îi mulțumiră și dispărură sus. Cei doi tineri își câștigaseră dreptul de a rămîne singuri. Edward și Victoria simțiseră și ei că Sarah se frămînta din cauza lui.

– Ce crezi că o să-i spună lui William? își întrebă Victoria soțul, încruntată, în timp ce urcau la etaj.

– Nici nu prea vreau să știu. Dar el o să accepte orice. E un bărbat bun, Victoria. E genul de băiat cu care mi-ar plăcea s-o văd la casa ei.

– Și mie mi-ar plăcea.

Dar amîndoi știau că nu exista de fapt nici o speranță. Lui nu i se va permite niciodată să se căsătorească cu o femeie divorțată și ei toți știau acest lucru.

Jos, în hol, William o privea pe Sarah și ea îi răspunse vag la întrebări.

– Vrei să ne plimbăm undeva? Ai chef să te plimbi?

Ea avea chef, bineînțeles, dar ce rost avea să se mai ducă undeva cu el sau chiar să se mai vadă cu el? Dacă se va îndrăgosti de el? Sau el de ea? Ce vor face într-o asemenea situație? Dar, pe de altă parte, părea ridicol să se îndrăgostească de un bărbat pe care abia îl cunoscuse și pe care nu-l va mai vedea niciodată după ce va părăsi Anglia.

– Cred că sînt tare proastă. Sarah zîmbi. N-am mai fost de mult printre oameni... în orice caz, nu printre bărbați... și cred că am uitat cum trebuie să mă port. Iartă-mă, William.

– Nu face nimic. Vrei să stai jos? Ea încuviință din cap și găsiră un loc liniștit, într-un ungher al holului. Ai fost la mănăstire anul trecut? o întrebă el, glumind doar pe jumătate.

– Mai mult sau mai puțin. De fapt, am amenințat un timp că o să intru la mănăstire. Era, într-un fel, o mănăstire creată de mine. Am stat în casa părinților mei, din Long Island. Sarah spuse asta cu calm, fiindcă el avea dreptul să știe și nu-l socotea acum un gest atît de neobișnuit sau de disperat, cum i se păruse atunci. Uneori îi era greu să-și amintească cît de groaznic se simțise cît timp stătuse acolo.

– Și ai stat acolo un an fără să vezi pe nimeni?

Sarah făcu semn că da, privindu-l drept în ochi. Încă se întreba dacă e bine să-i spună adevărul sau nu.

– Ai stat foarte mult timp singură. Te-a ajutat cu ceva?

– Nu sînt sigură. Sarah oftă, vorbind foarte deschis. Atunci mi se părea că mă ajută. Dar apoi mi-a fost foarte greu să mă reîntorc în societate. De aceea am venit toți trei aici.

– Europa e un loc potrivit pentru un început. Îi zîmbi cu blîndețe și se hotărî să nu-i pună întrebări dificile. Nu voia s-o sperie sau să-i producă suferință. Simțea că se îndrăgostește de ea și ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o piardă. Mă bucur că ai venit aici.

– Și eu, spuse ea încet. Era adevărat.

– Accepți să iei masa cu mine diseară?

– Nu știu ce să-ți spun... Cred că mergem la teatru diseară... Dar era o piesă pe care ea nu prea dorea s-o vadă, „Grîul este verde“, de Emlyn Williams. Trebuie să-i întreb pe părinții mei.

– Atunci poate mâine...

– William... Voia să-i spună ceva important, dar se opri în ultimul moment și îl privi drept în ochi. De ce vrei să ne vedem mereu?

Chiar dacă lui William întrebarea i se păru prea directă, pe fața lui nu se citi nimic.

– Cred că ești o fată deosebită. N-am mai cunoscut alta ca tine.

– Dar eu voi pleca peste cîteva săptămîni. Ce rost au toate acestea pentru amîndoi? Voia de fapt să spună că nu putea exista un viitor pentru ei doi, împreună. Și știind asta, i se părea absurd să continue prietenia dintre ei.

– Problema este că eu te plac... foarte mult... mai bine să ne gîndim la plecarea ta doar atunci cînd va sosi momentul. Era filosofia după care se conducea în viață, să trăiască doar pentru ziua respectivă, să trăiască momentul și să nu-și facă griji pentru viitor.

– Și pînă atunci ce facem? Ea voia garanții că nimeni nu va suferi, dar nici măcar William nu-i putea promite așa ceva, chiar dacă o plăcea atît de mult. Nu cunoștea povestea ei și nu știa nici ce le rezerva viitorul.

– De ce nu vrei doar să ne vedem... Iei masa cu mine?

Ea ezită și ridică privirea, nu pentru că nu voia să meargă cu el, ci tocmai pentru că își dorea asta foarte mult.

– Da, merg, rosti ea rar.

– Îți mulțumesc. O privi calm cîteva clipe care părură o veșnicie, apoi se ridică și cei de la recepție observară ce

frumoși erau amîndoi și ce pereche minunată alcătuiau. Atunci vin să te iau la ora opt.

– Ne întîlnim jos. Ea îi zîmbi în timp ce el o conduse la lift.

– Prefer să vin să te iau din apartament. Nu vreau să aștepti singură aici.

Se purta mereu protector, cu grijă și atent cu ea.

– Bine, spuse ea și îi zîmbi din nou. El o sărută pe obraz cînd veni liftul, apoi străbătu cu pași mari holul, făcîndu-i semn cu mîna în timp ce Sarah urcă la etaj, încercînd să-și domolească bătăile inimii.

6

Soneria din apartamentul lor sună exact la opt fără cinci minute, dar Sarah nu avea de unde să știe că William aștepta jos de zece minute. Părinții ei nu avuseseră nimic de obiectat că nu îi însoțea la teatru, mai ales că era dispusă să iasă în oraș cu William.

Îi deschise ușa îmbrăcată cu o rochie de satin negru, care i se mula pe silueta suplă ca și cum fusese turnată într-o pojghiță de gheață neagră, cu o bordura de strasuri subțiri.

– Doamne, Sarah! Arăți superb! Își prinsese părul sus, în creștet și, cu onduleurile și buclele sale, părea să curgă; făcea impresia că dacă ai fi scos o agrafă, masa aceea de păr negru se va revărsa ca o cascadă pe umerii ei. Ești extraordinară!

William se dădu un pas înapoi ca s-o admire și ea rîse sfioasă. Era pentru prima dată cînd se afla cu adevărat singură cu el, după ziua de la țară, cînd se cunoscuseră. Dar și atunci fuseseră mulți oameni în jurul lor.

– Și tu ești foarte chipeș. William își pusese unul dintre numeroasele lui smokinguri, cu o frumoasă vestă neagră care aparținuseră tatălui său; peste vestă trecea un lanț îngust de ceas, cu diamante, primit în dar de unchiul lui de la țarul Nicolae al Rusiei. În timp ce conducea mașina către restaurant, el îi spuse povestea acestei bijuterii. Se pare că lanțul fusese cusut în tivul rochiei unei Mari Duceșe pentru a putea fi scos din Rusia.

– Ești înrudit cu toată lumea! se minună ea, intrigată de poveste. Sugera o întreagă pleiadă de regi și țari, imagine fascinantă a monarhiei.

– Da, sînt rudă cu toți, spuse el amuzat. Și te asigur, draga mea, că unii dintre ei sînt absolut îngrozitori.

Conducea el însuși mașina în seară aceea, pentru că voia să fie singur cu ea, fără să fie nevoit să suporte prezența unui șofer. Alesese un restaurant liniștit, unde era așteptat. Maitre d'hôtel îi conduse la o masă retrasă din fundul localului și i se adresă de mai multe ori cu „Înălțimea voastră“, făcîndu-le plecăciuni amîndurora cînd se îndepărtă ca să-i lase singuri. A apărut imediat șampania. Meniul fusese comandat de William o dată cu rezervările. Au mîncat mai întîi icre negre pe felii subțiri de pîine prăjită și cu feliuțe de lămîie, apoi somon cu un sos rafinat, urmat de fazan, salată verde, brînză, sufleu Grand Marnier și prăjiturele franțuzești cu unt.

– Doamne, nu mai pot să mă mișc, se plînse ea zîbindu-i.

Fusese o masă minunată și o seară superbă. El îi vorbise despre părinții lui, mărturisind cît de mult însemnau pentru el și cît de distrusă fusese mama lui cu cîțiva ani în urmă

constatînd că el nu manifesta nici un interes față de căsătorie.

– Mă tem că sînt o mare dezamăgire pentru ea, spuse el fără să se căiască. Dar refuz să mă căsătoresc cu o femeie mai mult sau mai puțin potrivită numai ca să fac pe placul rudelor sau ca să am copii. Faptul că părinții mei m-au avut atît de tîrziu m-a făcut probabil să cred că pot face ce vreau multă vreme, sperînd să compensez ulterior.

– Este posibil. Ai dreptate să te ferești o de asemenea greșeală.

Dar cînd rosti aceste vorbe, el văzu pe chipul ei aceeași tristețe misterioasă.

– Dar tu, Sarah? Te presează ai tăi să te căsătorești?

Ea îi povestise deja despre Peter și Jane și despre copilășii lor.

– În ultimul timp m-au mai lăsat în pace. Părinții mei sînt foarte înțelegători... Cu greșelile ei... cu nenorocirile ei... cu rușinea ei...

Spuse toate astea. El îi luă mîna și-o strînse tare cu degetele lui puternice.

– De ce nu vrei să-mi spui de ce ai suferit atît?

Era greu pentru amîndoi să-și amintească mereu că abia se cunoscuseră de două zile. Li se părea că se cunoșteau dintotdeauna.

– Ce te face să crezi că am suferit? Încerca să-l păcălească, dar el nu se lăsă păcălit și nu-i dădu drumul mîinii pe care o ținea ferm, dar cu blîndețe.

– Îmi dau seama că ascunzi ceva de mine. Nu știu exact ce. Dar pîndește acolo, ca o fantomă, mereu în umbră, gata să scoată capul. Este ceva atît de îngrozitor încît nu poți împărți povara cu mine?

Sarah nu știa ce să răspundă, nu îndrăznea să-i spună adevărul și ochii i se umplură de lacrimi cînd el îi puse această întrebare.

– Iartă-mă... Își eliberă mîna dintr-a lui ca să-și tamponeze ochii cu șervetul. Chelnerul se îndepărtă discret. Este... este ceva atît de urît... O să-ți schimbi părerea despre mine. Nu m-am mai văzut cu nimeni de cînd... s-a întîmplat.

– Doamne, ce anume s-a întîmplat? Ai omorît un om? Ai ucis o rudă, un prieten? Chiar dacă s-a întîmplat așa ceva, a fost probabil un accident. Sarah, nu trebuie să te învinovățești. Îi luă ambele mîini într-ale lui și le ținu strîns ca să o asigure de protecția lui. Iartă-mă, nu vreau să mă amestec, dar mă doare să te văd suferind.

– Cum se poate așa ceva? Zîmbi neîncrezătoare printre lacrimi. Nici nu mă cunoști.

Adevărat, și totuși amîndoi știau că el o cunoaște. Se cunoșteau după două zile mai bine decît se cunosc alții într-o viață.

– Am făcut un lucru îngrozitor, recunosc eu, strîngîndu-i tare mîinile și el nici nu se clinti, nu șovăi, nu și le retrase.

– Nu pot să cred. Poate tu îți imaginezi că a fost ceva îngrozitor. Dar sînt sigur că nimeni nu este de acord cu tine.

– Te înșeli, spuse ea gînditoare, apoi oftă și îl privi din nou, și își retrase mîinile. M-am căsătorit acum doi ani. Am făcut o greșală imensă și am încercat să-i țin piept. Am încercat totul. Eram hotărîtă să rămîn cu el, să mor alături de el dacă ar fi trebuit.

William nu părea afectat de această informație, despre care ea credea că îl va zgudui profund.

– Și mai ești căsătorită cu acest om? întrebă el calm, oferindu-și încă mîinile dacă ea ar fi vrut să le ia într-ale ei, dar ea le refuză. Nu putea în momentul acela. După ce va auzi toată povestea, n-o s-o mai vrea. Dar era datoare să-i spună tot

– Sîntem despărțiți de peste un an. În noiembrie se va pronunța divorțul. Rosti aceste cuvinte ca pe o condamnare pentru crimă.

– Îmi pare rău, spuse el pe un ton serios. Îmi pare rău pentru tine, Sarah. Îmi imaginez ce greu trebuie să fi fost, cît de nefericită ai fost în anul care a trecut. Se întreba dacă soțul ei o părăsise pentru altă femeie sau ce altceva se petrecuse între ei. L-ai iubit foarte mult? întrebă el șovăielnic, nedorind să se amestece în sufletul ei, dar dornic să afle. Trebuia să știe dacă suferința ei era cauzată de dorul după acel bărbat sau doar de regrete, dar ea îi răspunse clătînd din cap în semn că nu.

– Dacă e să fiu sinceră cu tine, nu cred că l-am iubit vreodată. Îl cunoșteam de cînd mă știu și mi s-a părut atunci un pas bun. Îmi plăcea, dar nu-l cunoșteam cu adevărat. Și din momentul cînd ne-am întors din voiajul de nuntă, totul s-a destrămat și mi-am dat seama ce greșeală făcusem. Nu voia să facă nimic; doar să iasă în oraș zi și noapte ca să se distreze cu prietenii lui, să umble după alte femei și să bea.

Durerea din glasul ei îi spunea lui William foarte mult. Ea nu-i pomeni de copilul pe care-l pierduse, nici despre prostituatele pe care le adusese la aniversarea căsătoriei în casa părinților ei. Dar el citi în ochii ei că suferise mai mult decît destăinuise. Sarah își feri privirea și William îi mîngîie din nou mîinile, așteptînd pînă ce ea se uită din nou la el. Ochii ei erau plini de amintiri și întrebări.

– Îmi pare rău, Sarah, rosti calm William. Trebuie că este un mare prost.

Sarah zîmbi sfioasă și oftă din nou, simțindu-se ușurată, dar nu mîntuită. Știa că se va simți veșnic vinovată pentru că divorțase, dar dacă și-ar fi continuat viața alături de el ar fi fost distrusă, era sigură de asta.

– Acesta este groaznicul păcat pe care îl ascundeai de mine? Ea încunviință din cap și el zîmbi. Cum poți fi atît de prostuță? Nu e sfîrșitul lumii. Au mai divorțat și alții. Ai fi preferat să rămii cu el și să te chinui în continuare?

– Nu, dar mă simt teribil de vinovată față de părinții mei. E foarte jenant pentru ei. Nimeni din familia noastră n-a divorțat vreodată. Și ei au fost foarte înțelegători față de toată situația. Știu că le este rușine într-o oarecare măsură, dar nu mi-au reproșat niciodată nimic.

Glasul ei se stinse în timp ce el o privea.

– La început s-au împotrivit? întrebă el direct.

– Nu, deloc. Sarah clătină din cap. De fapt, chiar m-au încurajat.

Se gîndi la întrunirea de familie din Southampton, în dimineața de după catastrofa petrecere pentru aniversarea căsătoriei lor.

– De fapt, tata a făcut totul. Au fost amîndoi minunați, dar trebuie să fi fost un calvar pentru ei să se confrunte cu prietenii lor din New York.

– Au spus ei asta?

– Nu. Au fost prea buni ca să-mi facă reproșuri.

– Și tu te-ai confruntat din nou cu prietenii lor și cu ai tăi și ai fost pedepsită pentru crima ta?

Ea clătină din cap și zîmbi cînd îl auzi cum înfățișa lucrurile.

– Nu. Sarah rîse, reciștigîndu-și parcă tinerețea și își simți inima ușoară cum nu și-o mai simțise de ani de zile. M-am ascuns la Long Island.

– Ce fată prostuță! Sînt absolut sigur că dacă ai fi avut curajul să te întorci la New York, ai fi descoperit că toată lumea te-ar fi aplaudat pentru că l-ai părăsit pe nemernicul acela.

– Nu știi... Sarah oftă din nou. Nu m-am mai văzut cu nimeni... pînă acum... pînă ce tu...

– Ce norocos am fost, domnișoară Sarah Thompson! Și ce fată fără minte! Nu-mi vine să cred că ai jelit un an întreg un bărbat pe care tu crezi că nici nu l-ai iubit. Sarah, zău așa... părea enervat și amuzat în același timp – cum de-ai putut?

– Divorțul nu e un lucru neînsemnat pentru mine, se apără ea. Mă gîndeam tot timpul cu groază că lumea va crede că eram ca femeia aceea oribilă care s-a căsătorit cu vărul tău.

– Ce? William era înmărmurit. Adică să sfîrșești ca Wallis Simpson? Cu bijuterii în valoare de cinci milioane de dolari, o casă în Franța și un soț care, oricît de prostănac o fi, o adoră? Dumnezeuule, ce soartă înfiorătoare! Sper să n-ai parte de ea, Sarah!

Era limpede că o tachina, dar nu cu totul, și amîndoi izbucniră în rîs.

– Eu vorbesc serios, îl muștră ea, dar încă mai rîdea.

– Și eu vorbesc serios. Chiar crezi că a sfîrșit-o prost?

– Nu. Dar uite ce părere au oamenii despre ea! Eu nu vreau să fiu la fel.

Spuse aceasta și redeveni serioasă.

– Tu nu poți fi ca ea, gîsculițo. Ea a silit un rege să renunțe la tron. Tu ești o femeie cinstită care a făcut o greșeală teribilă, s-a căsătorit cu un dobitoc și și-a corectat greșeala. Ce bărbat sau chiar ce femeie ți-ar putea reproșa ceva? Sînt convins că cineva îți va reproșa într-o bună zi, un prost care n-are altă ocupație decît să acuze oamenii. Ei bine, să-i ia naiba pe aștia! Să fiu în locul tău, puțin mi-ar păsa de divorț. Cînd ai să te întorci la New York, va trebui să strigi vestea de pe acoperișuri. Dacă aș fi în locul tău, mie mi-ar fi rușine că m-am căsătorit cu el.

Ea zîmbi cînd auzi cum privea el lucrurile, dar spera că, într-un fel, avea dreptate și se simțea mai bine decît se simțise vreodată în ultimul an. Poate că el avea dreptate, poate că nu va fi chiar atît de îngrozitor pe cît se temuse ea.

Apoi, dintr-o dată, începu să rîdă.

– Dacă mă ajuți să trec peste toate astea, cum o să mă mai pot eu întoarce la viața mea de pustnică într-o casă de fermă?

Îi mai turnă șampanie în pahar, în timp ce ea îi zîmbea, și o privi îndelung.

– Va trebui să mai discutăm despre asta cîndva. Nu sînt convins că proiectul tău mi se mai pare la fel de atrăgător ca atunci cînd mi-ai pomenit de el prima oară.

– De ce?

– Pentru că te folosești de el ca de o evadare din societate. Mai bine ai intra la o mănăstire. Își rostogoli privirea în timp ce sorbi din nou din șampanie. Ce irosire revoltătoare! Doamne, mă înfurii numai cînd mă gîndesc!

– Din cauza casei de la fermă sau a mănăstirii? glumi ea.

William îi făcuse un cadou neprețuit. Era prima persoană căreia îi vorbise despre divorț și el nu fusese nici șocat, nici îngrozit, nici măcar indignat. Pentru ea, era primul pas spre libertate.

– Ambele posibilități mă înfurie. Hai să nu mai discutăm despre asta. Vreau să te duc la dans.

– Pare o idee minunată. De fapt, Sarah nu mai dansase de peste un an și ideea i se păru brusc extrem de atrăgătoare. Dacă mai știu să dansez.

– O să-ți reamintesc eu cum se face, se oferă el semnînd cecul.

După cîteva minute se aflau în drum spre „Café de Paris“. Apariția lui alături de ea stîrni mare vîlvă și toți se repezeau din toate direcțiile ca să-l servească. „Da, Înălțimea voastră“,

„Desigur, Înălțimea voastră“, „Bună seara, Înălțimea voastră“. William începu să se plictisească de toate astea, dar Sarah se amuza de mutra lui.

– Nu cred că este chiar atât de înfiorător. Încearcă să fii amabil, îl îndemnă în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

– N-ai idee cât de obositor este câteodată. Probabil că îți face plăcere la nouăzeci de ani, dar la vârsta mea mi se pare penibil. De fapt, dacă stau să mă gândesc, și tata spunea la optzeci și cinci de ani ai lui că îl plictisește.

– Asta-i viața. Începură să danseze pe ritmul melodiei „That Old Feeling“, foarte la modă cu începere din iarna precedentă. La început, ea se simțea stângace, dar după scurt timp se mișcau în jurul ringului de parcă ar fi dansat împreună de ani de zile și Sarah descoperi că el se pricepea foarte bine la tango și rumba.

– Dansezi foarte bine, o complimentă William. Ești sigură că ai stat într-adevăr ascunsă un an? Sau ai luat cumva lecții de dans la Long Island?

– Ce spiritual ești, William! Tocmai te-am călcat pe picior.

– Aiurea! Era doar un deget de la picior. E din ce în ce mai bine.

Au râs, au sporovăit și au dansat pînă la două noaptea și în timp ce el conducea mașina spre hotelul „Claridge“, Sarah căscă și îi zîmbi somnoroasă, apoi își rezemă capul de umărul lui.

– M-am distrat atât de bine în seara asta! Zău că da, William. Îți mulțumesc.

– Pentru mine a fost îngrozitor, spuse el părăind convingător, dar numai pentru o clipă. Habar n-aveam că o să ies în lume cu o femeie decăzută. Eu credeam că ești o tinăra cumsecade din New York și cînd colo, peste ce-am

dat? Peste o marfă folosită. Dumnezeuule, ce lovitură! Clătină din cap mîhnit, în timp ce ea îl bătea în glumă cu poșeta.

– Marfă folosită! Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Era parțial indignată, parțial amuzată, dar amîndoi izbucniră în rîs.

– Bine, dacă preferi, „o bătrînă divorțată“. În orice caz, nu ceea ce îmi închipuisem eu... Continuă să clatine din cap, zîmbindu-i din cînd în cînd răutăcios și dintr-o dată ea începu să se îngrijoreze că statutul ei ar putea să-l facă s-o considere o pradă ușoară și că se putea folosi de ea fără jenă în cele cîteva săptămîni cît mai rămînea la Londra. Gîndul îi dădu fiori de gheață și se depărtă de el. Gestul ei fusese atît de brusc încît el simți imediat că se întîmplase ceva și o privi derutat în clipa în care intrau pe Brook Street.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Am un junghi în spate.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, insistă ea, dar William tot n-o crezu.

– Nu te cred. Ți-a trecut prin minte ceva care te-a tulburat.

– Cum poți spune așa ceva? Sarah era uimită cît de bine o cunoștea el, după atît de puțin timp. Nu e deloc adevărat.

– Bravo! Am spus asta pentru că îți faci mai mult griji decît toate persoanele pe care le-am cunoscut pînă acum și toate grijile tale sînt absurde. Dacă ți-ai petrece mai mult timp gîndindu-te la lucrurile bune care ți se întîmplă acum și mai puțin la cele rele care s-ar putea întîmpla mai tîrziu și care poate că nu se vor întîmpla niciodată, ai trăi mai mult și ai fi mai fericită.

Îi vorbi aproape ca un tată și ea clătină din cap.

– Vă mulțumesc, Înălțimea voastră.

– Nu aveți pentru ce, domnișoară Thompson.

Ajunseseră deja la hotel și el coborî repede din mașină ca să-i deschidă portiera și s-o ajute; între timp ea se întreba care va fi următorul lui gest, dacă va încerca să urce cu ea. Se hotărîse deja de mult că nu-i va permite.

– Crezi că părinții tăi ne vor mai lăsa să ieșim azi în oraș? întrebă el respectuos. Poate mâine seară, dacă îi explic tatălui tău că trebuie să mai exersezi tangoul.

Sarah îl privi aproape drăgăstos. Era dotat cu mult mai mult bun simț decît crezuse ea și în seara aceea avansaseră foarte mult în relația lor. Dacă nu altceva, era convinsă că în orice caz vor rămîne buni prieteni pentru totdeauna, spera Sarah.

– S-ar putea să ne lase. Vrei să vii cu noi la Westminster Abbey mâine dimineată?

– Nu vreau, zîmbi el sincer, dar o să vin, cu cea mai mare plăcere. Voia s-o vadă pe ea, nu catedrala. Dar merita din plin să mai vadă o dată catedrala ca să fie cu ea. Și poate că în week-end, am putea face o plimbare cu mașina la țară.

– Mi-ar face plăcere.

Sarah zîmbi iar el o privi, își apropie buzele de ale ei și o sărută ușor. Brațele lui o cuprinseseră cu o forță nebanuită și o ținu strîns lîngă el, dar nu atît de strîns ca ea să se simtă amenințată în vreun fel sau măcar speriată. Și cînd se desprinse de ea în cele din urmă, amîndoi aveau răsufierea tăiată.

– Mă gîndesc, șopti el, că s-ar putea ca amîndoi să fim prea bătrîni pentru asta... dar îmi place.

William aprecia sentimentul ce părea să se nască și promisiunea a ceea ce ar putea urma.

O duse apoi la lift, tînjind s-o sărute din nou, dar se gîndi că nu e bine. Ar fi atras atenția funcționarilor de la recepție.

– Ne vedem mâine dimineată, îi șopti el și ea încuviință

dînd din cap. William se aplecă ușor, iar Sarah își întoarse privirea spre el, întrebîndu-se ce avea el să-i spună. Inima i se opri în loc cînd auzi cuvintele. Erau aproape o șoaptă și veneau atît de curînd... Dar el nu le putu opri.

– Te iubesc, Sarah.

Voia să-i spună că și ea îl iubește, dar el se dăduse deja înapoi și ușile liftului se închiseră repede, despărțindu-i.

7

In ziua următoare s-au dus la Westminster Abbey, așa cum plănuseră, și soții Thompson își dădură seama că între cei doi tineri se petrecuse deja ceva. Sarah părea mai împlînzită, iar William o privea altfel, parcă mai posesiv. Victoria Thompson îi șopti îngrijorată soțului ei, îndepărtîndu-se puțin:

– Crezi că s-a întîmplat ceva rău? întrebă ea neliniștită cu glas scăzut. Sarah pare tulburată astăzi.

– Habar n-am, răspuse tatăl ei calm.

William se întoarse să le arate un mic detaliu de arhitectură. Așa cum făcuse și în Turn, îi încîntă cu amănunte despre capetele încoronate, cu detalii despre diverși monarhi. Le vorbi despre încoronarea ce avusese loc în anul precedent și

făcu cîteva comentarii favorabile despre vărul lui, Bertie. „Bertie“ era acum rege, în ciuda obiecțiunilor lui. Nu fusese niciodată pregătit pentru acest rol, așa că se îngrozise cînd fratele lui, David, abdicase sub denumirea de regele Edward.

Se plimbară apoi printre morminte și Victoria observă din nou că fiica ei era neobișnuit de tăcută. Soții Thompson se întoarseră în catedrală, lăsîndu-i singuri pe cei doi tineri. În timp ce se îndepărtau, i-au văzut pe Sarah și William adînciți într-o discuție ce părea foarte serioasă.

– Ești supărată, nu-i așa? William părea speriat și îngrijorat cînd îi luă mîinile într-ale sale. Nu trebuia să-ți spun ce ți-am spus, nu-i așa? Nu mai avusese niciodată asemenea sentimente față de nimeni, sentimente atît de puternice, copleșitoare, și încă atît de repede. Se simțea ca un adolescent, îndrăgostit pînă peste cap și nu se putea opri să spună întruna: Iartă-mă, Sarah... Te iubesc... Știu că pare o nebunie și socotești probabil că mi-am pierdut mințile. Dar te iubesc. Iubesc tot ceea ce ești, tot ceea ce gîndești și dorești... Privirea lui deveni cu adevărat îngrijorată. Și nu vreau să te pierd.

Ea își întoarse spre el privirea îndurerată și din felul în care se uita la el era limpede că și ea îl iubea; dar era la fel de limpede că nu voia să-l iubească.

– Cum poți spune așa ceva? Că mă vei pierde... Nu pot fi a ta niciodată. Sînt o femeie divorțată. Iar tu ești pretendent la tron. Între noi nu va putea exista decît ce este acum... prietenie... sau un flirt trecător.

El se clătină o clipă pe călcîie și pe chipul lui se ivi umbra unui zîmbet.

– Fată dragă, dacă tu consideri trecător ceea ce este între noi, aș dori foarte mult să-mi explici ce consideri tu serios. În viața mea n-am fost mai serios cu cineva și abia ne-am cunoscut. Asta nu este, în concepția mea, „un flirt trecător“.

– Bine, bine. Sarah zîmbi fără să vrea și era mai frumoasă ca oricînd. Știi tu la ce mă refer. Asta nu poate duce nicăieri. Ce rost are să ne chinuim? Trebuie să fim doar prieteni. Eu mă voi întoarce curînd acasă, iar tu ai viața ta aici.

– Dar tu? La ce fel de viață te întorci? Părea extrem de tulburat de spusele ei. La meschina ta casă de fermă, unde îți vei petrece zilele ca o femeie bătrînă? Nu fi absurdă!

– William, sînt o femeie divorțată! Sau voi fi. Ai făcut o prostie că ai mers chiar și pînă în acest punct, spuse ea, evident îndurerată.

– Vreau să știi că nu-mi pasă cîtusi de puțin de divorțul tău, replică el înfierbîntat. Pentru mine nu înseamnă absolut nimic sau la fel de puțin ca succesiunea la tron care te obsedează atît pe tine. Asta este problema, nu-i așa? Te compari din nou cu proasta aia care s-a măritat cu David.

Se referea desigur la ducesa de Windsor și amîndoi știau asta. William avea dreptate. Sarah se compara din nou cu ea, fiind extrem de tenace cînd îi intra o idee în cap.

– Este vorba de tradiție și de responsabilitate. Nu poți întoarce spatele la toate astea. Nu le poți ignora, nu te poți preface că nu există și nici eu nu pot. E ca și cum ai conduce mașina cu viteză maximă pe un drum și te-ai preface că nu există zidul de cărămidă care îți blochează trecerea. El este acolo, William, chiar dacă tu vrei sau nu să-l vezi, el este acolo și mai curînd sau mai tîrziu amîndoi vom avea foarte mult de suferit dacă nu ne oprim la timp.

Sarah nu mai voia să facă pe nimeni să sufere. Nici pe el, nici pe ea. Nu voia să se îndrăgostească pînă peste cap de el și apoi să-l piardă pentru că nu putea fi a lui. Pur și simplu nu avea rost, chiar dacă se gîndea că ea îl iubea deja sau că el o iubea.

– Atunci ce propui? O privi trist, căci nu-i plăcea deloc

ce spunea. Să ne oprim acum? Să nu ne mai vedem? Dumnezeu, eu nu vreau asta decît dacă tu poți să mă privești în ochi și să-mi spui că nu ai aceleași sentimente, că nu mă iubești.

O trase de mîini și o privi în ochi pînă ce ea nu-l mai putu înfrunta.

– Nu pot spune asta, șopti ea încet, apoi își ridică din nou privirea spre el. Dar poate că ar trebui să fim doar prieteni. Este tot ce se poate întîmpla între noi, William. Prefer să te am prieten pentru totdeauna decît să te pierd. Dar dacă persistăm în ceea ce se petrece acum și ne avîntăm cu capul înainte în ceva nebunesc și periculos, mai curînd sau mai târziu toți cei pe care îi cunoști și îi iubești îți vor întoarce spatele, iar pentru mine va fi un dezastru.

– Cîtă încredere ai în familia mea! Mama e pe jumătate franțuzoaică și întotdeauna a considerat o prostie povestea asta cu succesiunea la tron. Locul al paisprezecelea în această succesiune nu e mare scofală, draga mea. Pot să renunț oricînd fără nici un regret. Și nimeni altcineva nu va regreta.

– Nu te-aș lăsa eu să renunți.

– Ah, te rog, Sarah... Pentru numele lui Dumnezeu! Sînt un bărbat matur și trebuie să mă crezi că știu ce fac. Iar deocamdată temerile tale sînt de-a dreptul premature și absurde. Încercă să-i prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă, dar amîndoi știau că ea are dreptate. El ar fi renunțat la pretențiile la tron într-o clipă, de dragul ei, dacă ar fi fost convins că ea se va căsători cu el, dar lui îi era teamă să-i ceară mîna. Miza era prea mare pentru el și îi era frică să riște atît de curînd. Nu ceruse mîna nici unei femei pînă atunci și știa deja că o iubea mult pe Sarah. Doamne Dumnezeu, este uluitor! o tachină el în timp ce se întorceau în catedrală să-i caute pe părinții ei. Jumătate din tinerele

englezoaice ar face o crimă ca să ajungă ducese și tu nici nu vrei să vorbești cu mine, de parcă rangul ar fi o boală de care ți-e teamă să nu te molipsești. Izbucni în rîs, amintindu-și cît de căutat fusese și cît de bună și îndărătnică era fata asta. Te iubesc, să știi. Te iubesc cu adevărat, Sarah Thompson. O, trase ferm în brațele lui, să vadă toată lumea, și o sărută în mijlocul splendorilor din catedrala Westminster.

– William...

Sarah încercă să protesteze, apoi renunță, cu răsuflarea tăiată, copleșită de forța și magnetismul lui. Cînd William se desprinsese în cele din urmă, ea ridică privirea spre el și uită pentru o clipă de toate reticențele.

– Și eu te iubesc... dar tot cred că sîntem nebuni amîndoi.

– Sîntem. Îi zîmbi fericit, o luă cu brațul de după umeri și o conduse înapoi, spre intrarea principală a catedralei, ca să-și găsească părinții. Dar s-ar putea să fie o nebuние din care să nu ne revenim niciodată, șopti el încet și Sarah nu-i răspunse.

– Unde-ați fost pînă acum? Edward se prefăcu îngrijorat, dar de fapt nu era. Citea în ochii lor că erau mai apropiați ca oricînd și că totul mergea bine.

– Am stat de vorbă... ne-am plimbat... Fiica dumneavoastră este o companie foarte plăcută.

– O să discut cu ea mai tîrziu. Edward le zîmbi, apoi cei doi bărbați porniră împreună într-o scurtă plimbare, vorbind despre banca lui Edward și despre modul în care vedea America eventualitatea unui război. Iar William îi povesti despre recenta lui călătorie la München.

Au luat dejunul împreună la „Old Cheshire Cheese“ din Wine Office Court și au mîncat plăcintă cu carne de porumbel. După aceea, William a trebuit să-i părăsească.

– Îmi pare rău, dar am promis avocaților mei că voi petrece după-amiaza cu ei. Trebuie neapărat să fac asta din cînd în

cînd. Își ceru scuze că trebuie să plece și o întrebă pe Sarah dacă dorește să meargă din nou cu el în seara aceea, să cineze și să danseze. Ea ezită și William păru foarte abătut. Doar prieteni... încă o dată, minți el și Sarah rîse. Nu era atît de proastă ca să-l creadă.

– Ești imposibil.

– Poate. Dar trebuie să mai exersezi serios tangoul. Amîndoi izbucniră în rîs, amintindu-și de cîte ori făcuse ea pași greșiți în brațele lui. Să vedem diseară cum stai.

– De acord. Sarah consimți cam fără voia ei, întrebîndu-se dacă va reuși să-i reziste la nesfîrșit. Era un bărbat deosebit și nu se atașase niciodată atît de mult de nimeni, în mod sigur nu de Freddie Van Deering. Pe atunci el păruse exact ceea ce-i trebuia, dar ea era tînără și neștiutoare. Într-un fel, acum făcea o greșală, dar niciodată nu iubise atît de mult un bărbat și niciodată nu simțise că poate cunoaște atît de bine un bărbat, așa cum îl cunoștea deja pe el.

– E un tînăr fermecător, comentă Victoria cînd Edward le lăsă din nou singure la magazinul Hardy Amies.

Sarah n-o contrazise. Dar nu voia să-i distrugă viața, și nici pe a ei, avîntîndu-se necugetat într-o legătură amoroasă care nu avea nici un viitor. În ciuda dorinței lui William, nu era dispusă să se pripească, și asta chiar de dragul lui. După-amiază, însă, cînd mama ei îi cumpără o superbă rochie de satin alb care-i punea în evidență părul negru, pielea sîdefie și ochii verzi, uită de toate ezitățile.

În seara aceea, William n-o mai slăbi din ochi. Arăta minunat.

– Doamne Dumnezeule, pari absolut periculoasă cu rochia asta, Sarah! Cred că n-ar trebui să mă lași să te scot în oraș. Zău că părinții tăi au mult prea multă încredere în mine.

– Le-am spus să nu aibă, dar se pare că i-ai cucerit de-a binelea, îl tachină ea.

De data asta venise cu un Bentley cu șofer.

– Arăți absolut superb, draga mea. Avea dreptate: Sarah arăta chiar ca o prințesă.

– Mulțumesc, spuse ea și zîmbi fericită.

S-au simțit bine împreună, s-au distrat și ea s-a hotărît să se relaxeze. William era o companie plăcută, lui Sarah i-au plăcut prietenii lui pe care i-au întâlnit și toți au fost fermecători cu ea. Au dansat toată noaptea pînă cînd, în cele din urmă, se mișca la fel de bine la rumbă ca la tango. Era minunat s-o privești pe ringul de dans, cu rochia aceea superbă, alături de William.

O duse acasă tot la ora două. Seara trecuse foarte repede, de parcă stătuseră doar cîteva clipe împreună. Ea părea mai relaxată în prezența lui, iar el se simțea la largul lui cu ea. În seara aceea nu pomeniră nimic despre grijile ei sau despre sentimentele lui. A fost o seară plăcută și cînd au ajuns la hotel, Sarah înțelese că nu i-ar plăcea să-l lase să urce la ea.

– Ce monument mai vizitați mîine, draga mea?

Zîmbi auzindu-l cum formulează întrebarea.

– Nici unul. Mîine ne-am programat zi de odihnă la hotel. Tata are niște afaceri și dejunează cu un vechi prieten, iar mama și cu mine nu vom avea absolut nimic de făcut.

– Pare foarte atrăgător. William o privi cu seriozitate. Aș putea să te conving să faci un program cu mine? De pildă, o mică plimbare cu mașina la țară, ca să luăm puțin aer?

Ea ezită, apoi încuviință. Deși se străduia mereu să fie precaută, știa că nu-i poate rezista. Și aproape că se hotărîse să nici nu mai încerce cît timp mai rămîneau la Londra.

El veni s-o ia în ziua următoare înainte de dejun, cu o mașină Bugatti comandă specială cu care nu-l mai văzuse. Au pornit spre Gloucestershire și pe drum el îi semnală toate locurile interesante, amuzînd-o în același timp în fel și chip.

– Dar unde anume mergem?

– La unul dintre cele mai vechi domenii din Anglia. William vorbea foarte serios și Sarah asculta. Clădirea principală datează din secolul al paisprezecelea și e cam sumbră, din păcate, dar mai sînt pe domeniu și alte case, ceva mai moderne. Cea mai mare dintre ele a fost construită de Sir Christopher Wren în secolul al optsprezecelea și este într-adevăr foarte frumoasă. Proprietatea are grajduri imense, o fermă și o cochetă cabană de vînătoare. Cred că o să-ți placă. Totul părea minunat și Sarah se întoarse spre el, întrebîndu-l:

– Pare foarte ispititor, William. Dar cine locuiește acolo?

El ezită o clipă, apoi zîmbi ștregărește.

– Eu. De fapt, îmi petrec foarte puțin timp acolo, dar mama locuiește tot timpul. În clădirea principală. Eu prefer cabana de vînătoare, fiindcă e mai trainică. M-am gîndit că o să-ți faci plăcere să dejunezi cu ea, dacă ai puțin timp liber.

– William! Mă duci să dejunez cu mama ta și nu m-ai prevenit!

Sarah era îngrozită. I se făcu brusc frică de această inițiativă.

– E o persoană foarte drăguță, te asigur, replică el cu aerul cel mai nevinovat. Sînt convins că o să-ți placă.

– Dar ce Dumnezeu o să creadă despre mine? Ce-o să zică de faptul că venim la ora mesei? Îi era din nou teamă de William, de sentimentele lor descătușate și de posibilele urmări.

– I-am spus că mori de foame. De fapt, am sunat-o ieri și am anunțat-o că vrei s-o cunoști înainte de a pleca.

– De ce? Sarah îi aruncă o privire acuzatoare.

– Cum de ce? răspunse el, surprins. Pentru că ești prietena mea și te plac.

– Asta-i tot ce i-ai spus? se repezi Sarah. Aștepta un răspuns.

– Nu, de fapt i-am spus că ne vom căsători sîmbătă și că ar fi plăcut s-o cunoască pe următoarea ducesă de Whitfield înainte de cununie.

– William, potolește-te! Eu vorbesc serios! Nu vreau să creadă că umblu după tine sau că o să-ți distrug viața.

– A, nici o problemă. I-am vorbit și despre asta. I-am spus că vei veni la dejun, dar că refuzi să primești titlul nobiliar.

– William! strigă ea, izbucnind în rîs. Ce-mi faci?

– Încă nimic, iubito, dar tare aș vrea!

– Ești imposibil! Trebuia să-mi spui că venim aici. Nici măcar nu port o rochie! Se îmbrăcase cu pantaloni și o bluză de mătase, o ținută care în anumite cercuri era considerată cam îndrăzneață. Sarah era convinsă că ducesa văduvă de Whitfield nu va fi de acord cu ținuta ei.

– I-am spus că ești americană și asta explică totul.

O tachina pretinzînd că o liniștește, observînd însă că ea suporta foarte bine glumele lui. Fusesse cam îngrijorat că va fi și mai tulburată aflînd ce-i propune. În realitate se comportase minunat.

– I-ai spus și că sînt în divorț, dacă tot i-ai spus atîtea despre mine?

– Am uitat, fir-ar să fie! Zîmbi mînzește. Dar să nu uiți să-i spui asta la masă. O să vrea să afle tot. Îi zîmbi, mai îndrăgostit ca oricînd și cu desăvîrșire nepăsător față de temerile și obiecțiile ei.

– Ești cu adevărat dezgustător, îl acuză ea.

– Îți mulțumesc, iubirea mea. Veșnic la dispoziția ta, replică el zîbind.

După puțin timp ajunseră la intrarea principală a domeniului și Sarah fu foarte impresionată. Domeniul era înconjurat de ziduri înalte de piatră, care păreau a fi acolo de

pe vremea normanzilor. Clădirile arătau foarte vechi și copacii foarte bătrâni, totul fiind extrem de îngrijit. Construcția principală arăta mai mult a fortăreață decît a casă, dar cînd trecură pe lîngă cabana de vînătoare unde stătea William cu prietenii lui, Sarah a remarcat că era absolut încîntătoare. Era mai mare decît casa lor din Long Island. Iar casa în care locuia mama lui era arătoasă și plină de minunate obiecte de artă franțuzești și englezești. Sarah a fost foarte emoționată cînd a făcut cunoștința cu micuța, fragila, dar încă frumoasa ducesă de Whitfield.

– Sînt fericită să vă cunosc, Înălțimea voastră, rosti Sarah tulburată, neștiind dacă se cuvenea să facă o plecăciune sau să-i strîngă mîna, dar bătrîna îi luă cu grijă mîna într-a ei și i-o ținu cîtva timp.

– Și eu mă bucur să te cunosc, draga mea. William mi-a spus că ești o fată minunată și acum văd că are dreptate. Te rog, pofteste.

O luă înainte, sprijinindu-se într-un baston. Dar mergea destul de vioi. Bastonul aparținuse reginei Victoria și îi fusese dăruit recent de Bertie, ca o atenție, cînd venise s-o viziteze.

O conduse pe Sarah prin cele trei saloane de la parter, apoi ieșiră toți în grădină. Era o zi caldă și însorită, într-o vară care fusese neobișnuit de călduroasă pentru Anglia.

– Mai stai pe aici, draga mea? întrebă mama lui cu un glas plăcut, dar Sarah clătină din cap cu regret.

– Plecăm în Italia săptămîna viitoare. Ne vom întoarce în Anglia pentru cîteva zile, la sfîrșitul lui august, înainte de a ne îmbarca, apoi plecăm definitiv. Tata trebuie să fie înapoi la New York la începutul lui septembrie.

– William mi-a spus că tatăl tău este bancher. Și tatăl meu a fost bancher. Ți-a spus William că tatăl lui era președintele Camerei Lorzilor? Era un om minunat... William seamănă foarte mult cu el.

Ridică mîndră privirea spre fiul ei. William îi zîmbi și o luă pe după umeri cu o afecțiune sinceră.

– Mamă, nu-i frumos să te lauzi, o tachină el. Era evident că bătrîna doamnă avea o mare admirație pentru fiul ei. Fusesse bucuria vieții ei din clipa în care se născuse. El era ultima răsplată a urtei căsnicii lungi și fericite.

– Nu mă laud. M-am gîndit însă că Sarah ar dori să știe cîte ceva despre tatăl tău. Poate că într-o bună zi vei călca pe urmele lui.

– Nu prea cred, mamă. E mult prea mare bătaie de cap. O să-mi ocup locul în Camera Lorzilor, dar nu cred că o voi conduce vreodată.

– Poate că o să ai tu însuți o surpriză într-o bună zi.

Bătrîna zîmbi din nou spre Sarah, apoi intrară în casă să dejuneze. Era o femeie fermecătoare, uimitor de vioaie pentru vîrsta ei și se vedea bine că își adoră fiul. Dar nu părea să-l copleșească, să se plîngă că nu e suficient de atent cu ea sau că nu-l vede destul de des. Părea foarte mulțumită să-l lase să-și trăiască viața și îi făcea multă plăcere să primească mereu vești de la el. Îi povesti lui Sarah despre cîteva escapade amuzante din tinerețea lui și cît de bun student fusese la Eton. După Eton urmasa Cambridge-ul, unde se specializase în istorie, politică și economie.

– Și acum nu fac altceva decît să mă duc la petreceri și să dansez tango. Extraordinar cît de folositoare este educația!

Dar Sarah știa deja că el mai avea și alte activități. Își administra domeniile, ferma lui foarte profitabilă, și era activ în Camera Lorzilor; călătorea, citea mult și îl fascina și politica. Era un bărbat interesant și Sarah detesta că este nevoită să recunoască față de ea însăși că îi plăcea totul la el. O plăcea și pe mama lui. Iar bătrîna părea fermecată de Sarah.

Toți trei au făcut o lungă plimbare prin grădini în după-amiaza aceea și Annabelle Whitfield i-a povestit lui Sarah despre copilăria ei din Cornwall, ca și despre vizitele ei la bunicii din partea mamei, în Franța, despre verile petrecute la Deauville.

– Uneori îmi lipsesc toate acestea, mărturisii ea zîmbind nostalgic către cei doi tineri.

– Am fost chiar acolo în iulie. E minunat. Sarah îi întoarse zîmbetul.

– Mă bucur să aud asta. Eu n-am mai fost acolo de cincizeci de ani. Îi zîmbi fiului ei. De îndată ce a apărut William pe lume, am rămas acasă. Voiam să fiu cu el în fiecare clipă, să mă învăț în jurul lui, să mă minunez de fiecare cuvîntel sau sunet pe care-l scotea. Mai că era să mor cînd bietul băiat a plecat la Eton. Am încercat să-l conving pe George să-l țin aici cu mine și să-i angajez un profesor particular. Dar el a insistat și cred că a făcut bine. Ar fi fost prea plicticos pentru el acasă, cu bătrîna lui mamă. Îl privi cu tandrețe și William o sărută pe obraz.

– Nu m-am plictisit niciodată acasă, cu tine, mamă, și tu știi asta prea bine. Te-am adorat și te mai ador încă.

– Prostuțule! Zîmbi, oricînd fericită să audă asemenea declarații din partea lui.

Au plecat de la Whitfield spre sfîrșitul după-amiezei și ducesa a invitat-o pe Sarah să mai vină s-o vadă înainte de a părăsi Anglia.

– Poate mai vii după călătoria în Italia, draga mea. M-ar bucura să mai am vești de la tine cînd te vei întoarce la Londra.

– Mi-ar face plăcere să vin să vă văd. Sarah îi zîmbi. Se simțise extraordinar de bine și pe drumul de înapoiere spre Londra vorbiră mult despre vizita lor. E o femeie minunată. Sarah îi zîmbi lui William, gîndindu-se la cele spuse de mama

lui. Fusese ospitalieră și caldă și părea s-o intereseze Sarah cu adevărat.

– Nu-i așa că e minunată? N-are nici urmă de răutate. N-am văzut-o niciodată supărîndu-se pe cineva, poate doar cu excepția mea. William rîse cînd își aminti. N-am văzut-o niciodată neatentă cu oamenii sau vorbind cu cineva și clocotind de furie. Și îl adora pur și simplu pe tata. Și el, la rîndul lui, o adora pe ea. Păcat că nu l-ai cunoscut și pe el, dar mă bucur imens că ai avut timp să vii s-o cunoști pe mama.

Privirea din ochii lui îi spunea mai multe, dar Sarah se prefăcu că nu observă. Nu îndrăznea să-și permită să se simtă mai apropiată de el decît o făcuse deja.

– Mă bucur că m-ai dus, spuse încet Sarah.

– Și ea s-a bucurat. Te-a plăcut cu adevărat. Îi aruncă o privire, impresionat că ea era atît de speriată.

– Crezi că m-ar mai fi plăcut dacă ar fi aflat că sînt divorțată? întrebă Sarah mîhnită, în timp ce William răsucea cu dibăcie volanul mașinii Bugatti, luînd o curbă strînsă.

– Nu cred că ar deranja-o, să știi, spuse el sincer.

– În orice caz, mă bucur că te-ai hotărît să nu încerci.

Sarah îi zîmbi din nou, răsufînd ușurată. Dar el nu putu rezista tentației de a o tachina.

– Am crezut că o să-i spui la masă.

– Am uitat. O să-i spun data viitoare, îți promit, glumi Sarah la rîndul ei.

– Superb! O să fie încîntată să te asculte.

Au rîs și s-au bucurat că sînt împreună pe tot drumul spre casă. O lăsă cu părere de rău la hotel. În seara aceea, Sarah lua masa cu părinții ei și prietenii lor. Dar William insistă să se vadă cu ea în ziua următoare, la prima oră.

– Nu mai ai și alte ocupații? îl tachină ea din nou cînd el îi făcu invitația în fața hotelului „Claridge“, arătînd amîndoi ca doi tineri îndrăgostiți foarte fericiți, în bătaia vîntului.

– Săptămîna asta n-am nimic de făcut. Vreau să petrec fiecare clipă cu tine, pe cît este posibil, pînă ce plecați la Roma. Dacă nu ai nimic împotriva, bineînțeles.

Ea se gîndi că ar trebui să obiecteze, de dragul lui, dar de fapt nu voia. O atrăgea prea mult și o ținea prea tare în mrejele lui.

– Atunci ne întîlnim mîine dimineață în Hyde Park? Apoi mergem să vizităm Galeria Națională, după care ne ducem cu mașina pînă la Richmond, să ne plimbăm în Grădina Botanică Kew. Mîncăm la hotelul „Berkley“. Făcuse tot programul și ea rîse. Nu-i păsa unde se duc, ci doar să fie cu el. Se obișnuise să fie mereu împreună și, în ciuda temerilor ei că împingeau lucrurile prea departe, se pomeni coplesită de dorința de a-l avea în preajmă. Era greu să-i reziste, dar oricum se vor despărți în curînd. Și apoi ea va trebui să-și impună să-l uite. Nu putea fi nimic rău dacă avea parte de puțină fericire timp de cîteva zile. De ce nu, după atîta amar de vreme cît stătuse singură în anul precedent și după anul plin de suferințe dinaintea lui.

Cît au mai stat la Londra, William i-a însoțit aproape pretutindeni. A mai avut cîte o întîlnire de afaceri ce nu putea fi amînată, dar aproape tot timpul era la dispoziția lor. În ultima zi petrecută în oraș, a luat dejunul cu Edward la clubul „White“ al cărui membru era William.

– V-ați simțit bine? îl întrebă Sarah pe tatăl ei cînd se întoarse.

– William a fost foarte amabil. Și e un club minunat. Dar nu atmosfera clubului sau mîncarea îl încîntaseră cel mai mult la dejun, ci ceea ce îi spusese William. Ne-a invitat pe toți la masă diseară și apoi vrea să te ducă la dans. Îmi închipui

că, după toate astea, în Italia o să te plictisești fără el, spuse tatăl ei cu un glas serios, nerăbdător să-i audă răspunsul.

– M-am obișnuit cu asta, spuse ea fermă. M-am simțit bine, a fost teribil de drăguț cu mine, dar nu poate continua la infinit.

Își îmbrățișă tatăl și părăsi încăperea. În seara aceea au luat masa cu toții la „Savoy Grill“. William a fost, ca de obicei, o companie fermecătoare și Sarah era și ea într-o dispoziție excelentă. După cină, i-au lăsat pe părinții ei la hotel și au plecat să danseze la „Four Hundred Club“.

Dar ea dansa foarte tăcută, în ciuda eforturilor lui de a o înveseli. Se vedea însă că Sarah era foarte tristă și în cele din urmă s-au întors la masa lor și s-au ținut de mână, stînd de vorbă liniștiți pînă tîrziu în noapte.

– Îți va fi la fel de greu săptămîna viitoare cum îmi va fi mie? o întrebă el și Sarah încuviință din cap. Nu știu ce am să mă fac fără tine, Sarah.

Se mirau singuri că se apropiaseră atît de mult într-un răstimp extrem de scurt. William încă mai încerca să înțeleagă. Pînă la ea, nu mai cunoscuse și nu mai iubise o altă femeie atît de profund.

– O să-ți găsești altceva de făcut. Sarah zîmbi viteză. Poate că o să te angajezi ca ghid la British Museum sau la Turnul Londrei.

– Bună idee! glumi el, apoi o luă pe după umeri și o ținu strîns lîngă el. O să-mi lipsești îngrozitor în următoarele trei săptămîni, apoi o să stai prea puțin la Londra. Nici o săptămîna.

Gîndul acesta îl întrista peste măsură. Ea dădu din cap fără să scoată o vorbă. Își dorea multe: să se fi cunoscut cu ani în urmă, să fi fost englezoaică, să nu fi existat niciodată un Freddie. Dar nimic nu se putea schimba și trebuia să-și facă totuși curaj să plece. Îi era tare greu, îi era greu să-și

imagineze că nu-l va mai vedea zi de zi, că nu va mai râde și nu va mai glumi cu el, că n-o va mai duce în locuri noi, să-i întâlnească pe prietenii lui și nici măcar să vadă Bijuteriile Coroanei în Turnul Londrei sau s-o viziteze pe mama lui la Whitfield ori pur și simplu să stea într-un loc liniștit și să discute.

– Poate că vei veni odată la New York, spuse ea într-o doară, știind că nu era deloc probabil. Și chiar dacă ar veni, vizita lui ar fi prea scurtă.

– S-ar putea! Îi dădea o mică rază de speranță. Dacă nu dăm de bucluc în Europa. Din cauza „conducătorului suprem“ din Germania, s-ar putea ca în curînd călătoria cu transatlanticul să devină dificilă. Nu se știe niciodată. Era convins că în cele din urmă va izbucni războiul și Edward Thompson era și el de aceeași părere. Poate că ar trebui să-mi propun să vin înainte de a se întîmpla chestia asta.

Dar Sarah știa că vizita lui William la New York era un vis îndepărtat care probabil nu se va împlini niciodată. Sosise vremea să-și ia rămas-bun, Sarah știa acest lucru. Chiar dacă îl va revedea după ce se va întoarce din Italia, pînă atunci lucrurile se vor schimba între ei. Trebuiau să se îndepărteze unul de celălalt și să-și reia fiecare propria viață.

Au dansat un ultim tango, acordîndu-se, dar nici măcar asta n-o făcu pe Sarah să zîmbească. Apoi mai dansară un „ultim dans“, „obraz lîngă obraz“, amîndoi cufundați în gînduri și după ce se întoarseră la masa lor, el o sărută îndelung.

– Te iubesc mult, fetița mea dulce. Nu suport gîndul să te părăsesc. Amîndoi se comportaseră admirabil în cele două săptămîni și niciodată nu se pusese problema că lucrurile ar fi putut decurge altfel. Ce mă voi face tot restul vieții mele fără tine?

– Fii fericit... trăiește o viață frumoasă... căsătorește-te...

fă zece copii... Sarah glumea doar pe jumătate. O să-mi scrii? întrebă ea într-o doară.

– Imediat. Țiți promit. Poate că părinților tăi nu le va plăcea Italia și se vor întoarce mai curînd la Londra, spuse el plin de speranțe.

– Mă îndoiesc. Și el se îndoia în aceeași măsură.

– Din ceea ce-mi spune toată lumea, înțeleg că Mussolini e la fel de rău ca Hitler.

– Nu cred că ne așteaptă pe noi, replică Sarah zîmbind. De fapt, nici nă cred că o să-l vedem cît timp vom sta acolo. Glumea din nou cu el, dar nu știa ce să mai spună. Tot ce aveau ei doi să-și spună era prea dureros.

S-au întors cu mașina la hotel în tăcere și în seara aceea a condus el. Nu voia ca șoferul să-i tulbure ultimele clipe de intimitate cu Sarah. Au stat mult timp în mașină, vorbind liniștiți despre ce făcuseră, despre ceea ce ar vrea să facă, despre ce ar fi putut face și despre ce vor face după ce ea se va întoarce la Londra înainte de a se îmbarca pentru America.

– Voi petrece fiecare clipă cu tine înainte de a te îmbarca, țiți promit solemn.

Ea zîmbi, ridicînd privirea spre el. Era atît de aristocratic și de chipeș! Ducele de Whitfield. Poate că într-o bună zi le va povesti nepoților ei că îl iubise cu mulți ani în urmă. Dar își dădea seama mai clar ca oricînd că nu-l putea priva de dreptul de succesiune la tron.

– O să-ți scriu din Italia, îi promise ea, neștiind încă ce va putea să-i scrie. Va trebui să se limiteze la scrisori convenționale. Nu-și putea îngădui să-i spună tot ce simțea. Era ferm hotărîtă să nu-l încurajeze să facă vreo nebunie.

– Dacă reușesc să obțin legătura, o să te sun. Apoi o îmbrățișă și o ținu strîns lipită de el. Scumpa mea... cît de mult te iubesc!

Ea închise ochii și lacrimile i se prelinsă încet pe obraji în timp ce se sărutau.

– Și eu te iubesc..., spuse ea cînd buzele lor se despărțiră pentru o clipă. Îi zări lacrimile din ochi și îi atinse obrazul cu vîrfurile degetelor. Trebuie să fim cuminți. Nu avem încotro. Tu ai niște responsabilități în viață, William. Nu le poți trece cu vederea.

– Ba da, replică el încet. Și dacă am avea de ales?

Nu se apropiase niciodată atît de mult de o promisiune de viitor.

– Nu avem de ales. Sarah îi puse un deget pe buze, apoi îl sărută. Să nu faci asta, William. N-o să te las.

– De ce nu?

– Pentru că te iubesc, spuse ea cu fermitate.

– Atunci de ce să nu ne luăm ceea ce ne dorim și să vorbim despre viitor?

– Nu există viitor pentru noi, William, conchise ea cu tristețe.

O ajută să coboare din mașină, străbătură încet holul hotelului, ținîndu-se de mîna. Ea era îmbrăcată din nou cu rochia de satin alb și arăta neobișnuit de frumoasă. William o privea de parcă voia să-și întipărească în minte fiecare detaliu, ca să nu uite nimic după plecarea ei.

– Ne vedem curînd. William o sărută din nou, în văzul funcționarilor de la recepție. Nu uita cît de mult te iubesc, spuse el încet și o sărută încă o dată, în timp ce și ea îi spuse că îl iubește.

Era pentru ea un chin să se urce în lift, despărțindu-se de el. Ușile se închiseră și Sarah simți că i se sfîșia inima.

El rămase multă vreme în hol, cu privirea pironită asupra liftului, apoi se răsuci pe călcîie și ieși, îndreptîndu-se spre Daimler-ul lui, trist, dar hotărît. Sarah era încăpățînată, chiar dacă își închipuia că făcea ce trebuie pentru el, dar William Whitfield era și mai încăpățînat.

8

Călătoria cu trenul spre Roma i se păru interminabilă lui Sarah. Era tăcută și palidă și părinții ei vorbeau între ei în șoaptă și rareori cu ea. Știau amîndoi cît de nefericită era și cît de puțin o interesa conversația. William o sunase chiar înainte de a pleca la gara Victoria. Convorbirea fusese scurtă, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi cînd își luă poșeta și ieși din cameră. Indiferent cît de mult țineau unul la celălalt, ea știa că acela era începutul despărțirii lor definitive. Știa mai bine decît oricine că situația era deznădăjduită și că făcuse o prostie să se îndrăgostească de William. Acum va trebui să plătească pentru asta, să sufere un timp și să se silească să-l uite pînă la urmă. Nu era sigură dacă voia să-l mai vadă cînd se vor întoarce la Londra înainte de a se îmbarca pentru America. S-ar putea să fie mult prea dureros să-l revadă.

Privea pe fereastră în timp ce mergeau cu trenul, impunîndu-și să se gîndească la cei de-acasă – Peter și Jane, micul James și Marjorie și chiar la Freddie. Dar oricît s-ar fi străduit să-și abată gîndurile în altă parte, se pomenea întorcîndu-se mereu la William... sau la mama lui... la prietenii lui... la după-amiaza pe care o petrecuseră la Whitfield... la sărutările lor... la nopțile cînd dansaseră.

– Nu te simți bine, draga mea? o întrebă mama ei, îngrijorată, în momentul în care plecau să ia dejunul în vagonul restaurant.

Sarah susținuse că nu-i e foame și însoțitorul de vagon urma să-i aducă o farfurie cu fructe și o ceașcă de ceai, pentru că nu dorea altceva. Mama ei bănuia că nu va mânca nici măcar atât.

– Mă simt bine, mamă, te asigur.

Dar Victoria știa că nu-i adevărat și îi spuse lui Edward la masă că o îngrijorează s-o vadă pe Sarah suferind din nou. Trecuse prin multe cu Freddie și nu merita să aibă din nou inima zdrobită. Poate că n-ar fi trebuit să încurajeze mica ei idilă cu ducele.

– Poate că e important să afle acum exact ce sentimente are față de el, replică Edward calm.

– De ce? Victoria părea nedumerită. Ce importanță are asta?

– Nu poți ști niciodată ce surprize îți rezervă viața, nu-i așa?

Victoria se întrebă dacă nu cumva William îi spusese lui ceva, dar nu mai întrebă nimic, trăgând concluzia că era puțin probabil. S-au întors în compartiment după masă și au găsit-o pe Sarah citind. Era o carte de Graham Greene, „Brighton Rock“ care tocmai apăruse, și William i-o dăruise ca să aibă de citit în lunga călătorie cu trenul. Dar Sarah nu se putea concentra asupra ei, nu putea ține minte nici un nume. De fapt, habar n-avea ce citea și, în cele din urmă, puse cartea deoparte.

Au trecut prin Dover, Calais și Paris, unde au schimbat trenul. Mult după miezul nopții, Sarah stătea trează în întuneric, ascultând zgomotul roților de tren care huruiau acum pe șinele din nordul Italiei. Și la fiecare sunet, la fiecare

kilometru, la fiecare învîrtitură a roților nu se putea gîndi decît la William și la clipele petrecute împreună. Era mult mai rău decît tot ce simțise după ce terminase cu Freddie; deosebirea era că pe William îl iubea cu adevărat și știa că și el o iubește la fel de mult. Numai că prețul pentru un viitor comun ar fi mult prea mare pentru el și Sarah refuza să-l lase să plătească. -

Se trezi obosită și palidă, după numai cîteva ore de somn agitat, în timp ce pătrundeau în Stazione di Termini, cu vedere spre Piazza dei Cinquecento.

Hotelul „Excelsior“ trimisese o mașină să-i întîmpine la gară și Sarah se îndreptă spre șofer cu gîndurile aiurea. Ținea în mîna o mică trusă de machiaj și poșeta, iar pe cap purta o pălărie mare care o proteja de soarele Romei, dar nu observa nimic în jurul ei. În drum spre hotel, șoferul le indică diverse obiective turistice. Băile lui Diocletian și Palazzo Barberini, apoi, cînd se apropiară de hotel, grădinile Borghese. Dar, de fapt, ei îi părea rău că veniseră și se îngrozea că va trebui să viziteze cu părinții ei, timp de trei săptămîni, tot felul de monumente la Roma, Florența și Veneția. Era atît de îndurerată după despărțirea de William!

Cînd au ajuns la hotel, Sarah răsuflă ușurată că putea sta un timp singură în camera ei. Se întinse pe pat cu ochii închiși. Dar în clipa aceea, se gîndi din nou la William. Parcă era obsedată. Se sculă, își dădu cu apă rece pe față, se pieptănă, apoi făcu o baie, care îi făcu foarte bine după lunga călătorie cu trenul, se îmbracă din nou cu o rochie răcoroasă de bumbac și peste o oră se duse să-și caute părinții. Se îmbăiaseră și se schimbaseră și ei, și acum păreau înviorați, în ciuda zăpușelii de august de la Roma.

Tatăl ei plănuise o vizită la Colosseum în după-amiaza aceea. Soarele strălucea puternic în timp ce ei studiau fiecare

detaliu. Era spre sfârșitul după-amiezei când s-au întors la hotel și Sarah și mama ei se simțeau vlăguite de căldură. Edward le propuse să se oprească să bea ceva înainte de a urca în camerele lor, dar nici băuturile răcoritoare nu le înviorară. Sarah bău două limonade și simțea că are o sută de ani când părăsi masa și se întoarse în camera ei. Îi lăsă stînd de vorbă la un pahar cu vin și o porni încet spre hol, ținînd în mînă pălăria de pai cu boruri mari pe care o purta de dimineată; se simțea buimacă, deși acum nu se gîndea la nimic, ceea ce era o mare ușurare pentru ea.

– *Signorina* Thompson? o întrebă discret un funcționar cînd trecu prin fața recepției.

– Da. Era cu gîndurile aiurea cînd privi spre el, întrebîndu-se de ce o strigase.

– Aveți un mesaj. Îi întinse un plic cu un scris ferm, cunoscut, și ea se uită la el mirîndu-se cum de ajunsese atît de repede. Îl deschise chiar acolo și citi doar atît: „Te voi iubi întotdeauna, William“. Zîmbi și împături încet hîrtia, apoi o puse înapoi în plic, dîndu-și seama că o expediase probabil înainte de a părăsi ea Londra. Cînd începu să urce scara spre etajul al doilea, inima îi era plină de el. Îi treceau prin minte numai imagini cu el, cînd cineva trecu pe lîngă ea și o atinse.

– Scuzați-mă, murmură ea fără să ridice privirea, apoi, deodată, cineva o luă pe sus, ținînd-o în brațe. El era acolo, la Roma, în hotel, și o săruta de parcă n-avea de gînd să-i dea drumul niciodată. Nu-i venea să creadă.

– Ce... eu... tu... William, unde ești?... Adică... Dumnezeu, ce faci? I se tăiase răsufllarea, stupefiată de gestul lui. Dar era și foarte, foarte fericită, iar el era în al nouălea cer.

– Dacă vrei să știi, prostuțo, am venit să petrec trei săptămîni în Italia cu tine. Ai trecut chiar pe lîngă mine în hol.

Îl măgulise s-o vadă atît de disperată. Exact așa se simțise și el cînd o părăsise la hotelul „Claridge“ din Londra. După aceea îi trebuise mai puțin de o oră ca să se hotărască să renunțe la orice precauție și să se ducă după ea la Roma. Acum, cînd o vedea, era și mai bucuros că luase această hotărîre.

– Mă tem că am o veste proastă pentru tine, draga mea. Avea un aer serios cînd îi atinse ușor obrazul și pentru o clipă Sarah se gîndi îngrijorată la mama lui.

– Ce veste?

– Nu cred că pot trăi fără tine. Pe fața lui se ivi un zîmbet larg și ea îi întoarse zîmbetul.

Erau încă pe scară și oamenii îi priveau cu plăcere. Doi tineri îndrăgostiți, frumoși amîndoi – îi încălzeau sufletul.

– N-ar trebui să încercăm măcar să ne împotrivism? întrebă Sarah timid, dar nu insistă, prea fericită că venise, ca să-l descurajeze în momentul acela.

– N-am mai putut să suport. Am să sufăr destul după ce ai să pleci la New York. Să ne bucurăm măcar luna asta. O luă în brațe și o sărută din nou, tocmai cînd părinții ei începură să urce scara; se opriră uluiți să-i privească. La început nu și-au dat seama cine era. O vedeau pe fiica lor în brațele unui bărbat, dar Edward îl recunoscuse imediat și zîmbi bucuros. Urcară încet scara și după o clipă erau toți patru împreună. Sarah se înroșise de fericire și încă ținea mîna lui William cînd părinții ei îi ajunseră din urmă.

– Văd că ați venit să ne fiți ghid în Italia, îi spuse Edward amuzat. Foarte amabil, Înălțimea voastră. Vă mulțumesc mult că ați venit.

– Am simțit că e de datoria mea, replică William, părănd fericit și puțin timid.

– Ne bucurăm mult să vă vedem. Vorbise în numele tuturor, inclusiv al lui Sarah. Evident, și ea radia de fericire.

Popasul nostru la Roma va fi astfel mult mai plăcut. Mă tem că Sarah nu prea s-a omorît după Colosseum.

Sarah rîse, fiindcă în realitate detestase fiecare clipă petrecută fără William.

– Miine o să mă străduiesc să fiu altfel, tată.

– Sînt convins că vei fi altfel, spuse el, apoi se întoarse spre William: Înălțimea voastră, sper că v-ați rezervat o cameră.

Se împrieteniseră și bătrînul Thompson îl aprecia.

– Da, domnule, am chiar un apartament întreg. Foarte cochet. Secretarul meu l-a rezervat și Dumnezeu știe ce le-o fi spus la hotel. Judecînd după toate pregătirile, probabil că mă socotesc cel puțin al doilea în ordinea pretendenților la tron.

Toți patru izbucniră în rîs și continuară să urce, discutînd veseli despre locul unde vor lua cina. În timp ce urcau, William îi strînse ușor mîna lui Sarah, gîndindu-se la viitor.

9

La Roma, timpul a zburat foarte repede – au văzut catedrale, muzee, Colina Palatină și au făcut chiar și cîteva vizite la diverși prieteni de-ai lui William, care aveau niște vile superbe. S-au dus la plajă în Ostia și au cinat în restaurante elegante, dînd cîte o raită și prin cîteva *trattoria*.

La sfîrșitul săptămînii au plecat la Florența, avînd cam

același program. În sfârșit, în cea de-a treia săptămână, s-au dus la Veneția. William și Sarah erau din ce în ce mai apropiați și mai îndrăgostiți ca oricând. Păreau să gândească și să se miște ca o singură ființă. Pentru oamenii care-i priveau și nu știau cine sînt, ar fi fost greu să-și închipuie că nu sînt căsătoriți.

– M-am distrat atît de bine, spuse Sarah cînd ședeau pe marginea piscinei de la Royal Danieli, la sfîrșitul unei după-amieze. Îmi place Veneția, spuse ea. Toată călătoria fusese ca o lună de miere, doar că erau și părinții ei acolo, dar ea și William n-au făcut nimic ce nu s-ar fi cuvenit, ceea ce nu a fost deloc ușor pentru nici unul dintre ei. Dar își promisese de la început să fie cuminți.

– Te iubesc la disperare, spuse el fericit, lăsîndu-se încălzit de razele soarelui. Nu mai fusese atît de fericit în viața lui și acum știa precis că nu o va părăsi niciodată. Cred că n-ar trebui să te întorci la New York cu părinții tăi, spuse el pe jumătate glumind, dar deschise un ochi ca să-i surprindă reacția.

– Și ce propui să fac? Să mă instalez la mama ta, la Whitfield?

– E o idee minunată. Dar, sincer să fiu, aș prefera să stai cu mine la Londra, în casa mea.

Ea zîmbi. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, dar era un vis despre care știa că nu se va realiza niciodată.

– Aș vrea să fie posibil, William, spuse ea încet, în timp ce el se întoarse pe burtă și se propti în coate ca să discute mai bine cu ea.

– Și de ce crezi că nu e posibil? Amintește-mi.

Ea avea o lungă listă de obiecții pe care el le respingea întotdeauna cu dispreț, între care prima era divorțul ei și cea de a doua dreptul lui la succesiunea la tron.

– Știi prea bine de ce. Dar el nu voia să știe. În cele din urmă, Sarah îl sărută și îl îndemnă să fie recunoscător pentru ceea ce aveau. E mai mult decît au parte unii oameni într-o viață întreagă.

Sarah ajunsese să fie infinit de recunoscătoare pentru că îl cunoscuse și pentru fiecare clipă petrecută împreună. Știa prea bine cît de prețioase erau acele clipe și cît de puțin probabil era ca ele să se repete cît timp va mai trăi.

William se așeză lîngă ea și priviră împreună bărcile și gondolele din depărtare, fleșele catedralei San Marco care se înălțau spre cer.

– Sarah... William îi luă mîna într-a lui. Eu nu glumesc cu asemenea lucruri.

– Știu.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze, spunîndu-i ceva ce nu-i spusese niciodată deschis pînă atunci:

– Vreau să mă căsătoresc cu tine.

O sărută din nou, într-un fel care îi dădu de înțeles că vorbește serios, dar în cele din urmă ea se desprinsese de el și clătină din cap mîhnită.

– Știi că nu se poate, șopti ea în timp ce William o săruta.

– Ba se poate. Nu am de gînd să accept să ne stea în cale locul meu în succesiunea la tron sau divorțul tău. Este de-a dreptul absurd. Nimănui, absolut nimănui nu-i pasă în Anglia de ceea ce fac eu. Singura persoană la care țin este mama și ea te adoră. I-am spus înainte ca tu s-o cunoști că vreau să mă căsătoresc cu tine și, după ce te-a cunoscut, mi-a mărturisit că i se pare o idee excelentă. Este cu totul în favoarea căsătoriei noastre.

– I-ai spus înainte de a mă duce la dejun la Whitfield? Sarah părea îngrozită și el îi zîmbi șiret.

– M-am gîndit că ar trebui să știe cît de importantă ești pentru mine. Nu i-am spus niciodată așa ceva despre nici o

femeie și ea s-a declarat recunoscătoare că a trăit îndeajuns pentru a apuca să mă vadă îndrăgostit de o fată atît de draguță.

– Dacă aș fi știut asta cînd m-ai dus acolo, aș fi cõborît din mașină și m-aș fi întors la Londra. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta? Știe de divorț?

– Acum știe, rãspunse el grav. I-am spus dupã aceea. Am avut o discuție foarte serioasă înainte de a pleca tu din Londra și este întru totul de acord cu mine. Mi-a spus că o singură dată în viață te întâlnești cu asemenea sentimente. Și în ceea ce mă privește, asta este absolut sigur. Am aproape treizeci și șase de ani și pentru nici o altă femeie n-am simțit altceva decît, poate, din cînd în cînd, dorința și, foarte adesea, plictiseală.

. Ea rîse și clătină din cap mirată, gîndindu-se cît de imprevizibilă e viața, cît de minunată și de uluitoare.

– Și dacă devii un paria din cauza mea? Sarah simțea că are o responsabilitate față de el, dar era extrem de ușurată de reacția mamei lui.

– Atunci vom veni aici și vom trăi la Veneția. Ar fi chiar foarte plăcut. El nu părea impresionat de obiectiile ei. Nu-l nelinișteau defel.

– William, tatăl tău a fost președintele Camerei Lorzilor. Gîndește-te ce rușine vei atrage asupra familiei și strămoșilor tăi.

– Nu fi absurdă. Oricum nu-mi vor lua locul ce mi se cuvine în Cameră. Fată dragă, eu nu pot să fiu rege. Și te asigur acum că nu există, slavă Domnului, nici cea mai mică șansă în acest sens. Nici nu-mi pot imagina ce altceva ar putea să-mi displacă mai mult. Dacă aș fi crezut altfel, aș fi renunțat eu de bunăvoie cu mulți ani în urmă. Locul al paisprezecelea în succesiunea la tron este doar o chestiune de prestigiu, draga mea, și te asigur că este doar atît. De nimic altceva nu m-aș

lipsi mai bucuros. Dar ea tot nu voia ca dragostea lor să-l coste pe William ceva ce ar putea fi foarte important pentru el sau familia lui.

– Nu te va deranja cînd oamenii vor șușoti că soția ta a mai fost căsătorită?

– Sincer să fiu, nu. Puțin îmi pasă. Dar în același timp mă întreb cum să știe oamenii asta dacă nu le spui tu. Tu nu ești, slavă Domnului, Wallie Simpson, deși pari să-ți imaginezi cu totul altceva. Ți-am răspuns la toate obiecțiile tale ridicole, iubirea mea?

– Eu... tu... Se poticnea, nu-și găsea cuvintele, străduindu-se din răspuțeri să asculte glasul rațiunii, dar îl iubea într-adevăr. Te iubesc atît de mult... Îl sărută cu patimă și el o ținu strîns, un secol parcă, apoi se îndepărtă puțin de ea, de data asta ca s-o amenințe.

– Nu-ți dau drumul pînă nu accepți să fii următoarea ducesă de Whitfield, șopti el. Și dacă nu accepți, voi spune tuturor celor care sînt acum la piscină că ești cu adevărat Wallie Simpson... Mă scuzăți, ducesa de Windsor.

Titlul ei îi stătea încă în gît și era foarte bucuros că nu-i acordaseră dreptul să beneficieze de apelativul „Înălțimea voastră regească“, ceea ce îl înfuriase pe David.

– Accepți? șopti el pătimaș, sărutînd-o... Sarah, accepți? N-a fost însă nevoie s-o întrebe încă o dată, pentru că ea încuviință dînd din cap, cu ochii plini de lacrimi.

El o sărută cu și mai multă pasiune ea înainte. Îi dădu drumul după mult timp și zîmbi cînd se desprinsese de ea și se înfășură repede într-un prosop cînd se ridică.

– Deci am stabilit, spuse el calm, întinzîndu-i mîna. Cînd facem nunta?

Sarah era împietrită cînd îl auzea vorbind astfel. Nu-i venea să creadă că se căsătoreau cu adevărat. Cum de era

posibil? Cum de îndrăzneau? Ce va zice regele? Dar părinții ei? Dar Jane? Și toți prietenii lor...

– Vorbești într-adevăr serios, nu? Ea îl privi, încă uluită de tot ce i se întâmpla, dar nespuse de fericită.

– Mă tem că da, draga mea. Te-ai angajat pentru o viață întreagă. O viață întreagă de dragoste. Nu-ți cer decît să fixezi data nunții.

Ochii lui se întunecară o clipă cînd ea îl privi și coborî ușor vocea cînd, în sfîrșit, răspunse:

– Divorțul meu se pronunță pe nouăsprezece noiembrie. Deci, oricînd, după această dată.

– Pe douăzeci ești liberă? întrebă el aproape serios. Ea izbucni în rîs, amețită de vorbele lui.

– Cred că va fi de Ziua Recunoștinței.

– Foarte bine. Ce se mănîncă la voi în ziua asta? Curcan? Vom servi curcan la nuntă.

Ea se gîndi la pregătirile ce urmau să se facă, la munca mamei ei imediat după Ziua Recunoștinței și zîmbi sfioasă.

– N-ar fi mai bine pe întîi decembrie? În felul acesta am putea sărbători Ziua Recunoștinței cu familia mea și tu vei avea răgaz să cunoști oamenii înainte de nuntă. Dar amîndoi știau că va fi o petrecere restrînsă. După dezastrul de la aniversarea primei ei căsătorii, Sarah nu mai avea chef de mari petreceri.

– Întîi decembrie a rămas. El o trase din nou aproape și se îmbrățișară în decorul superb al Venetiei. Deci, domnișoară Thompson, consider că sîntem logodiți. Cînd îi anunțăm pe părinții tăi? Arăta ca un școlar fericit cînd ea răspunse zîbind amețită:

– Diseară, la masă, îți convine?

– Excelent.

O lăasă în camera ei, sună la recepție și-i trimise o tele-

gramă mamei lui, la Whitfield. „Cel mai fericit moment din viața mea. Voiam să-l împărtășesc imediat cu tine. Sarah și cu mine ne vom căsători la New York pe întii decembrie. Sper să poți, suporta călătoria. Dumnezeu să ne ajute. Cu dragoste, William.“

În seara aceea, la restaurantul hotelului, el comandă cea mai scumpă șampanie; a fost servită înainte de masă, deși ei preferau șampania la desert.

– Am început-o bine în seara asta, comentă Edward în timp ce sorbea din șampanie. Era un soi foarte rafinat.

– Sarah și cu mine dorim să vă spunem ceva, rosti William calm, dar părea mai fericit decât îl văzuse Sarah vreodată. Cu îngăduința dumneavoastră și, sperăm, cu binecuvântarea dumneavoastră, am dori să ne căsătorim la New York, în decembrie.

Victoria Thompson făcu ochii mari, privind-o încântată și uimită pe fiica ei. Preț de o clipă, între cei doi bărbați se stabili o înțelegere pe care nici una din femei n-o percepu. William vorbise cu el înainte de a părăsi Londra. Și Edward îi spusese că dacă Sarah dorea această căsătorie, el însuși le va da bucurios binecuvântarea. Acum era cu adevărat fericit să audă că se hotăriseră.

– Aveți binecuvântarea noastră, bineînțeles, îl asigură oficial Edward în timp ce Victoria încuviință dînd din cap. Cînd ați luat această hotărîre?

– După-amiază, la piscină, răspunse Sarah.

– Excelent sport înotul, comentă glumeț tatăl ei și toți izbucniră în rîs. Sîntem foarte fericiți pentru voi. Dumnezeule! În sfîrșit, își dăduse seama... Sarah va fi dăcesă! Părea încîntat și impresionat, dar mai ales îi plăcea mult William, genul de om care era el.

– Îmi cer desigur scuze pentru asta, dar o să încerc să compensez cu altceva. Aș dori să o întilniți pe mama după

ce ne întorcem. Sper că va fi în putere pentru a veni la nuntă la New York.

William se îndoia, dar, desigur, avea s-o invite și să încerce s-o convingă să vină. Dar el știa că era o călătorie foarte lungă pentru o femeie de vîrsta ei.

Atunci interveni în conversație Victoria, dorind să știe ce fel de nuntă voiau să facă, data pe care o stabiliseră, locul unde se va ține petrecerea de nuntă, unde vor pleca în luna de miere, toate detaliile care le scot mamei păr alb atunci cînd copiii lor se cunună. Sarah îi explică repede că se hotărîseră pentru data de întii decembrie, dar că William va veni la New York de Ziua Recunoștinței.

– Sau mai curînd, adăugă el. Cînd ați plecat la Roma, eu n-am mai suportat să stau nici o zi fără ea. Nu sînt deloc sigur că o să rezist după ce ea va pleca la New York.

– Vei fi oricînd binevenit, îl asigură tatăl ei și toți patru petrecură o seară minunată, sărbătorind logodna lui William și Sarah.

Soții Thompson îi lăsară în cele din urmă singuri și tînăra pereche rămase mult timp pe terasă, dansînd în acordurile romantice ale orchestrei și vorbind despre planurile lor în lumina discretă a razelor de lună. Lui Sarah tot nu-i venea să creadă că toate astea i se întîmplau ei. Era ca un vis – atît de diferit de coșmarul pe care-l trăise cu Freddie! William îi reda încrederea în viață. Îi dăruia dragoste și fericire, mai mult decît visase ea vreodată.

– Vreau să te fac întotdeauna fericită, îi spuse încet William, pe cînd se țineau de mîna în întuneric și sorbeau șampanie. Vreau să fiu mereu alături de tine cînd ai nevoie de mine. Așa au fost părinții mei. Nu s-au despărțit niciodată și rareori s-au supărat unul pe celălalt. Apoi zîmbi. Sper să

nu așteptăm la fel de mult cît au așteptat ei pentru a avea copii. Eu sînt aproape un om bătrîn.

În curînd împlinea treizeci și șase de ani, iar Sarah împlinise douăzeci și doi cînd era cu el la Florența.

– Tu nu vei fi niciodată bătrîn. Te iubesc tare mult, șopti ea și se sărutară din nou. Sarah simți valuri tot mai puternice de patimă și dorință, care erau și mai greu de stăpînit acum, cînd știa că peste puțin timp nu vor mai fi nevoiți să le țină piept. Mi-aș dori să putem fugi cîteva zile, spuse ea îndrăzneată, iar el zîmbi și dinții lui albi străluciră în întuneric. A avea un zîmbet minunat. Într-adevăr, lui Sarah îi plăcea totul la el.

– Am vrut să-ți propun asta de cîteva ori, dar nu m-a lăsat conștiința. Iar părinții tăi m-au ajutat să rămîn corect măcar cît timp am fost în străinătate. Dar nu pot garanta cum am să mă port cînd ne vom întoarce la Londra.

Ea rîse de tonul lui dezamăgit și dădu din cap.

– Știu. Cred că pentru doi oameni în toată firea, am fost extrem de cumiți.

– Te rog să nu te mai bazezi pe asta în viitor. Cumințenia mea, cum îi spui tu, nu este un semn de indiferență, dă-mi voie să te asigur, ci doar de bună creștere și stăpînire de sine. Ea rîse vîzîndu-l cît de îndurerat era, iar el o sărută apăsător pe gură ca să fie cît mai convingător. Cred că ar trebui să petrecem o lună de miere prelungită undeva, foarte departe... Poate în Tahiti... Pe o plajă pustie, doar noi doi și cîteva băștinași leneși.

– Sună minunat. Dar ea știa că el glumește. În seara aceea vorbiră despre Franța, care-i atrăgea pe amîndoi, chiar și în decembrie. Pe ea n-o deranja vremea urîtă de acolo. De fapt, se gîndi ea, va fi foarte intim și plăcut.

El abordă acum un subiect despre care nu mai discutaseră pînă atunci, dar ea adusese vorba:

– Nu vreau să crezi că voi profita vreodată de faptul că ești divorțată. Vreau ca totul să fie ca și cum n-ai fi fost căsătorită niciodată. N-aș fi profitat de tine dacă n-ai fi fost măritată și n-am profitat nici acum. Sper să mă înțelegeți.

Ea înțelegea și îi era recunoscătoare. Lucrurile s-ar fi complicat și mai mult dacă ar fi avut cu el o scurtă legătură care s-ar fi terminat când ea ar fi părăsit Europa pentru a se întoarce la New York. Acum nu aveau nimic de regretat și li se așternea în față o viață întreagă de bucurii împărtășite și ea abia aștepta să se vadă căsătorită cu el.

Stătură de vorbă pînă noaptea târziu și cînd o conduse pînă în camera ei, lui William i-a fost mai greu ca niciodată să se despartă de ea. Dar după o vreme se siliră să se oprească din sărutat, iar el o urmări cu regret cum închide după ea ușa apartamentului.

S-au bucurat cu toții de ultimele zile petrecute împreună la Veneția, după care au plecat victorioși cu trenul spre Londra. La hotelul „Claridge“ îi aștepta o telegramă de la Peter și Jane, care o felicitau pe Sarah pentru logodnă, iar William primise deja una de la mama lui, la Veneția, în care-i spunea cam același lucru. Deși îi scrisese că îi va fi cu neputință să vină la New York pentru a fi cu el la nuntă, va fi cu tot sufletul alături de ei, îi asigura ea.

Următoarele zile au fost pentru ei extrem de agitate. Se vedeau cu prietenii, făceau planuri, dădeau anunțuri. William și Edward au scris un anunț oficial care a apărut în *Times*, provocînd dezamăgirea tinerelor debutante în societate și a văduvelor din Londra care-l pîneau pe William de cincisprezece ani. Acum pînda se sfîrșea pentru totdeauna. Prietenii lui s-au bucurat mult pentru el și secretarul lui nu mai făcea față la atîtea apeluri telefonice, telegrame și scrisori, care se adunau pe măsură ce oamenii aflau de logodna lui.

Toți voiau să dea petreceri în cinstea lor și, desigur, toți doreau s-o cunoască pe Sarah; așa că el trebui să explice că ea e americană, că va pleca la New York peste câteva zile și că vor trebui să aștepte să o cunoască după nuntă.

Reuși de asemenea să obțină o lungă audiență la vărul său, Bertie, regele George al VI-lea, înainte de plecarea lui Sarah și îi spuse că vrea să renunțe la dreptul său de succesiune la tron. Regele era prost dispus, mai ales după ceea ce făcuse fratele lui, dar gestul lui William era desigur mai puțin dramatic și el consimți, deși cu oarecare părere de rău din punctul de vedere al tradiției și din cauza profunde afecțiuni care-i unea. William îl întreabă dacă putea să i-o prezinte pe Sarah înainte de a pleca și regele spuse că ar fi încântat s-o cunoască. Îmbrăcat cu pantalonii de protocol, cu haina de dimineață și pălărie eden, William o duse pe Sarah în după-amiaza următoare la Palatul Buckingham, pentru o audiență personală. Sarah era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, nefardată și cu perle la gât și în urechi. Era frumoasă și demnă. Făcu o plecăciune adâncă în fața Maiestății sale și încercă să uite că William îi spunea Bertie când vorbea despre el, deși acum și el i se adresa cu „Maiestatea voastră“. Prezentarea ei în fața regelui a fost extrem de ceremonioasă. Abia după câteva minute, regele păru să se relaxeze și avu cu ea o discuție plăcută despre planurile și nunta lor și îi spuse că speră să-i vadă la Balmoral după ce se vor întoarce. Regelui îi plăcea să stea acolo, fiindcă era mai puțin protocolar și Sarah a fost impresionată și măgulită de această invitație.

– Vă veți întoarce probabil să vă stabiliți în Anglia, spuse el încruntându-se îngrijorat.

– Desigur, Maiestate. Atunci el păru să răsufle ușurat și-i sărută mâna lui Sarah înainte de a pleca.

– Vei fi o mireasă frumoasă... și o minunată soție și vei fi binecuvîntată cu mulți copii.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi la auzul spuselor lui, și îi făcu din nou o plecăciune adâncă în timp ce regele îi strîngea mîna lui William.

William îi zîmbi deschis, foarte mîndru de ea, cînd rămaseră singuri în încăpere, după plecarea regelui. Era foarte fericit. Era o ușurare pentru el să știe că primiseră binecuvîntarea regelui pentru căsătorie, deși el renunțase la dreptul de succesiune la tron.

– Vei fi o ducesă frumoasă, îi șopti, apoi coborî și mai mult glasul: De fapt, ai fi și o regină dată naibii!

Izbucniră amîndoi într-un rîs puțin nervos, după care un șambelan i-a condus pînă la ieșirea din palat. Sarah era foarte surescitată. Evident, trecuse printr-o situație cu totul neobișnuită. Încercă să-i explice mai tîrziu lui Jane într-o scrisoare, pentru ca nu cumva să uite și ei însași i se păru absurd și teribil de pretențios ceea ce povestea... „și apoi regele George mi-a sărutat mîna, pîrînd și el cam emoționat, și a spus...” Era cu adevărat imposibil de crezut. Nici ea nu era prea sigură că putea să creadă așa ceva.

Au aranjat din nou o vizită la Whitfield, pentru ca părinții ei s-o cunoască pe mama lui William. Ducesa văduvă a oferit în cinstea lor un frumos dineu. L-a așezat pe tatăl lui Sarah în dreapta ei și toată seara a laudat-o pe frumoasa fată cu care urma să se căsătorească William.

– Știți, spuse ea cu nostalgie, nu m-am așteptat niciodată să am copii după o anumită cotitură în viața mea... apoi a venit pe lume William și a fost pentru mine cea mai mare binecuvîntare. Nu m-a dezamăgit nici o clipă. A rămas pentru mine aceeași binecuvîntare toată viața lui. Și acum, a găsit-o pe Sarah și sînt de două ori binecuvîntată.

Era atît de înduioșător ceea ce spunea, încît lui Edward îi dădura lacrimile. La sfîrșitul serii, toți se simțeau deja ca

niște vechi prieteni. Domnul Thompson încercă s-o convingă să vină la New York cu fiul ei, dar ducesa susținu că e prea bătrână și fragilă ca să suporte o atît de lungă și obositoare călătorie pe mare.

– N-am mai fost la Londra de patru ani. Mă tem că New York-ul va fi prea mult pentru mine. Și ar fi pentru voi o mare bătaie de cap să fiți nevoiți să-mi purtați de grijă cînd veți avea atîtea de făcut. O să-i aștept să-i văd cînd se vor întoarce aici. Am de gînd să fac cîteva amenajări la casa lui William. Mă tem că fiul meu nu are habar de ce vor avea nevoie sau ce ar putea s-o facă pe Sarah să se simtă bine și să fie fericită. Vreau să fac cîteva modificări în mica lui casă rustică, să devină mai confortabilă pentru ea. Și cred că ar trebui să aibă și un teren de tenis, nu? Am auzit că e ultima modă și bietul William nu prea ține pasul...

Întorcîndu-se la hotel, Edward se minuna de fericirea fiicei sale alături de un soț pe care-l iubea atît și care era limpede că o adoră. Ca să nu mai vorbim de soacră, care ținea atît de mult la fericirea și confortul ei!

– Mulțumesc lui Dumnezeu, îi spuse el soției sale în noaptea aceea, în timp ce se dezbrăcau.

– E o fată foarte norocoasă, încuviință Victoria. Dar se simțea și ea norocoasă și îl sărută cu tandrețe pe soțul ei, amintindu-și de propria lor nuntă și lună de miere și cît de fericiți fuseseră întotdeauna. Era fericită să știe că Sarah va cunoaște și ea aceleași bucurii. Se chinuise atît de mult cu Freddie și biata copilă n-ar fi meritat așa ceva. Dar soarta o răsplătise acum cu vîrf și îndesat. William era o adevărată minune și o binecuvîntare pentru o viață întreagă.

În ultima zi la Londra, Sarah era un pachet de nervi. Avea o mie de lucruri de făcut, iar William voia să cerceteze foarte

atentă casa lui din Londra. O cumpărase cînd avea optsprezece ani și constituia o locuință foarte comodă pentru un celibatar, dar nu și-o putea închipui pe Sarah fericită acolo pentru multă vreme. Iar acum voia să știe dacă ea dorea să caute ceva mai mare sau dacă voia să aștepte pînă cînd se vor întoarce din luna lor de miere în Franța, după Crăciun.

– Iubitule, o ador! exclamă ea după ce examinează camerele bine concepute și extrem de curate. Nu era mare, dar în general nu era mai mică decît apartamentul în care stătuse cu Freddie. Cred că e perfect. În orice caz, pentru moment merge.

Nu-și închipuia că vor avea nevoie de mai multe camere pînă cînd nu vor avea copii. Jos se aflau un living mare și luminos, o bibliotecă mică plină ochi cu cărți vechi, frumos legate, pe care William le adusese cu mulți ani în urmă de la Whitfield, o bucătărie confortabilă, o sufragerie îngrijită și destul de mare pentru orice serată pe care ar fi organizat-o; sus exista un dormitor mare, foarte arătos și într-un fel bărbătesc. Erau două băi, una pe care o folosea el și cealaltă pentru oaspeții de jos. În ceea ce o privea pe Sarah, totul era perfect.

– Dar camere debara nu sînt'?

William încerca să se gîndească la tot, lucru foarte nou pentru el, dar mai mult decît orice voia ca ea să fie fericită.

– O să-ți ofer jumătate din a mea. Pot să-mi mut multe din lucruri la Whitfield.

Se acomoda uimitor de bine pentru un bărbat care trăise întotdeauna singur și care nu fusese niciodată însurat.

– Nu o să-mi aduc haine.

– Am o idee mai bună. O să stăm dezbrăcați. Nu mai avea astîmpăr, acum cînd știa că în curînd avea să fie soția lui.

Oricum, ei îi plăcea casa lui și îi spuse încă o dată că nu trebuia să caute alta.

– Pe tine te poate mulțumi omul foarte ușor.
– Stai, îi spuse ea răutăcioasă. Poate că după ce ne căsătorim o să mă transform într-o scorpie.

– Dacă faci asta, o să te bat și așa o să se rezolve totul.

– Asta sună cam excentric. Ridică din sprânceană, iar el rîse.

Greu se mai putea stăpîni să nu-i scoată hainele de pe ea și să nu facă dragoste zile întregi. Bine că pleca cu vaporul a doua zi dimineată.

În noaptea aceea au luat masa singuri, iar William o duse fără tragere de inimă înapoi la hotel. În ultima lor noapte împreună ar fi dus-o cu mai multă plăcere acasă la el, dar era hotărît să se poarte ca un om de onoare, oricît l-ar fi costat. Și l-a costat scump cît timp au stat în fața hotelului.

– Știi, nu-i ușor, se plîNSE el, cu prostia asta de respectabilitate. S-ar putea să apar la New York săptămîna viitoare și să trebuiască să te răpesc undeva. A aștepta pînă în decembrie începe să devină un chin inuman.

– Este și nu este, cugetă ea, dar amîndoi se gîndiră că ar trebui să aștepte, cu toate că nu mai era sigură de ceea ce odată li se păruse amîndurora atît de important. Și, ciudat – pe cît de trist era pentru că o făcea să-și reamintească – părea mai rațională în legătură cu sarcina pe care o pierduse. Dacă nu s-ar fi întîmplat, ar fi avut acum copilul lui Freddie sau poate ar mai fi fost încă măritată cu el. Dar acum era liberă să înceapă o viață nouă, de la capăt, și credea cu tot sufletul că ea și cu William vor avea mulți, mulți copii. Era vorba de cinci sau șase, ori cel puțin patru, iar proiectul îl mulțumi. Orice în legătură cu viața lui alături de ea îl interesa și abia mai puteau să aștepte cînd o conduse pe scări și se opriră în fața apartamentului ei.

– Vrei să intri un minut? îi propuse ea, iar el dădu din cap în semn că da. Părinții ei se duseseră de mult la culcare și

voia să fie cu ea fiecare minutel pe care puteau să-l împartă înainte de despărțire.

O urmă înăuntru și ea își lăsă mantoul și geanta de seară pe un scaun și îi oferi un brandy pe care el îl refuză. Toată seara așteptase să-i dea ceva.

– Vino și așază-te lângă mine, Miss Sarah.

– O să fii cuminte? întrebă ea și zîmbi șagalnic.

– Dacă te uiți așa la mine, nu o să fii și foarte probabil că oricum nu o să fii, dar vino să stai puțin. Se poate avea încredere în mine un minut, dacă nu și mai mult.

Se așezară pe canapea și William căută ceva în buzunarul hainei.

– Închide ochii, îi spuse zîbind.

– Ce-ai de gînd să-mi faci? Rîdea, dar totuși închise ochii.

– Să-ți pictez o mustață, gîsculiță... Ce crezi că o să-ți fac?

Înainte ca ea să răspundă, o sărută, îi luă mîna stîngă într-a lui și îi strecură pe deget un inel. Simți furnicăturile metalului rece cînd alunecă pe deget și după ce el o sărută, se uită emoționată la mîna ei și tresări la vederea inelului. Chiar și în lumina slabă din cameră se putea vedea piatra foarte scumpă, cu o tăietură veche, pe care Sarah o aprecia mai mult decît pe cele moderne. Era un diamant perfect rotund, de douăzeci de carate și fără cusur.

– L-a făcut tatăl meu pentru mama la Garrard, cînd s-au logodit. E o piatră foarte, foarte fină și veche. Ea a vrut să fie a ta.

– E inelul de logodnă al mamei tale? Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Da. Ea vrea să fie al tău. Am vorbit mult despre asta și aveam de gînd să-ți cumpăr unul nou, dar ea a ținut să-l ai pe ăsta. Oricum nu-l mai poate purta de cînd are artrită.

– Oh, William... Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată; își scoase mîna dintr-a lui și o întinse în lumina palidă. Era un inel de logodnă absolut fabulos și Sarah nu mai fusese niciodată în viață atît de fericită.

– Asta doar ca să-ți aduci aminte cui aparții cînd te vei îmbarca mîine pe nenorocitul ăla de vapor și te vei duce atît de departe încît nu suport nici să mă gîndesc. O să te sun în fiecare oră la New York pînă ajung eu acolo.

– De ce nu vii mai devreme? Se uita la inel cînd spuse asta, iar el zîmbi. Era mulțumit că-i plăcea și știa că și mama lui va fi mulțumită. Fusese un gest foarte generos din partea ei.

– De fapt, s-ar putea să vin. Mă gîndeam să vin în octombrie, dar am al naibii de multe lucruri de făcut aici. O să trebuiască să văd ce se întîmplă cu ferma. Mai erau niște probleme de care trebuia să se ocupe și, înainte de a pleca din Londra, trebuia să apară și la Camera Lorzilor. Oricum, fără îndoială că voi fi acolo pe la întii noiembrie. Sînt sigur că atunci vei fi aproape înnebunită cu pregătirile de nuntă. O să stau în calea tuturor, dar nici că-mi pasă. Nu pot să aștept mai mult fără să te văd.

O sărută apoi cu patimă și amîndoi aproape că uitară de sine acolo, pe canapea, William își trecu degetele lungi și înfiorate de-a lungul trupului ei minunat.

– Oh, Sarah... Doamne...

Sarah îi simți bătaile inimii, dar dorea să aștepte pînă la nuntă. Voia să fie ca prima dată, ca și cînd n-ar fi existat altă căsnicie, nici un alt Freddie. Dacă William ar fi fost primul bărbat din viața ei, Sarah ar fi așteptat; ar fi vrut și acum, numai că existau momente, ca acesta, cînd aproape că uita totul. Depărtă picioarele, invitîndu-l, iar el se apropie năvalnic; dar William făcu un efort și se desprinsе de ea, se ridică mormăind cu regret. Și el voia să aștepte din respect pentru ea și pentru căsnicia lor.

– Poate că-i mai bine că pleci, spuse el cu voce răgușită, plimbându-se prin cameră ca să se liniștească; iar ea stătea în picioare, ciufulită și pătimașă, dar perfect de acord. Apoi, deodată, izbucni în rîs. Amîndoi arătau ca niște copii încinși de prea multă joacă.

– Sîntem groaznici, nu?

– Nu chiar, rîse el. De-abia mai pot să aștept.

– Nici eu nu prea mai pot, recunosc eu ea.

Apoi el îi puse o întrebare pe care știa că nu ar fi trebuit s-o pună.

– A fost așa, vreodată... cu el? Cînd îi pusese întrebarea, vocea lui era profundă și senzuală, dar de mult timp voia să știe asta. Ea îi spusese că nu-l iubise pe Freddie, dar pe el îl preocupa și celălalt aspect.

Sarah clătină din cap încet, cu tristețe.

– Nu, niciodată. Era un act fără sentiment, fără vreo semnificație... Dragul meu, el nu m-a iubit niciodată și acum știu că nici eu nu l-am iubit nicicînd. În viața mea nu a existat o iubire ca a noastră... N-am iubit, n-am trăit, n-am existat înainte de a mă descoperi tu. Și de acum înainte, pînă ce vei muri, tu vei fi singura mea dragoste.

De data aceasta, cînd o sărută, în ochii lui erau lacrimi.

William găsi puterea să se stăpînească și se simți mai fericit decît fusese vreodată în toată viața lui. Ea rămase trează aproape toată noaptea, gîndindu-se la el și admirîndu-și în întuneric inelul de logodnă. În dimineața următoare o sună pe ducesa de Whitfield ca să-i spună cît de mult însemna pentru ea inelul acela, cît de recunoscătoare îi era pentru el și cît de mult îl iubea pe William.

– Este singurul lucru care contează, draga mea. Dar nu-i așa că bijuteriile sînt un lucru minunat? Îți doresc o călătorie sigură... și o nuntă frumoasă.

Sarah îi mulțumi și termină de împachetat, iar William se întîlni cu ei o oră mai tîrziu, în hol. Ea purta un taior Chanel de jerse alb, creat special pentru ea la Paris de Coco Chanel, splendidul inel de logodnă strălucea pe mîna ei și William aproape că o sufocă cu sărutările. Nu uitase patima pe care i-o trezise cînd se întinseseră pe canapea în noaptea precedentă. Și-ar fi dorit să-i însoțească la bordul vaporului *Queen Mary*.

– Îmi închipui că tatăl tău se bucură că nu vă însoțesc.

– Cred că este foarte impresionat de purtarea ta exemplară.

– N-o să mai fie mult timp așa, oftă William încet. Cred că am ajuns aproape de limită.

Ea zîmbi și se ținură de mînă, urcînd cu toții în Bentley-ul lui. Se oferise să-i ducă la Southampton, bagajul fiind trimis înainte. Dar cele două ceasuri de drum au trecut mult prea repede. Sarah văzu din nou silueta familiară a vaporului *Queen Mary*, amintindu-și cît de diferite fuseseră lucrurile cînd se îmbarcaseră la New York, cu numai două luni în urmă.

– Nu poți ști niciodată ce surprize îți rezervă viața.

Edward, binevoitor, se offeri să-i arate lui William vaporul. Dar pe William îl interesa mai mult să stea pe lîngă Sarah și refuză politicos invitația. Îi conduse însă în cabinele lor, apoi ieșiră toți pe punte. Rămase acolo, cu un braț pe după umerii ei, trist, pînă ce sună ultima sirenă și fumul începu să iasă pe coșul vaporului. Dintr-o dată îl îngrozi presimțirea sumbră că vor fi angrenați într-o catastrofă. Un văr de-al lui fusese pe *Titanic* cu douăzeci și șase de ani în urmă și nu putea suporta gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva lui Sarah.

– Mă rog la Dumnezeu... ai grijă de tine... n-aș putea trăi fără tine... Se agăță de ea ca de o plută de salvare în ultimele clipe.

– N-o să pătesc nimic, îți promit. Dar vino la New York cît mai curînd posibil.

– Voi veni. Poate chiar marțea viitoare, spuse el trist. Ea zîmbi și lacrimile îi țîșniră din ochi cînd el o sărută din nou.

– O să-mi lipsești la fel de mult. William se lipi de ea și în cele din urmă un ofițer se apropie respectuos de ei.

– Înălțimea voastră, îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă tem că... vom ridica ancora foarte curînd. Trebuie să coborîți pe țarm.

– Ai dreptate. Scuză-mă. Te rog, ai grijă de soția mea și de familia ei. Adică de viitoare mea soție... William o străfulgeră cu privirea și diamantul mare și rotund de pe mîna ei stîngă sclipi puternic în razele soarelui de septembrie.

– Desigur, domnule. Ofițerul părea impresionat și își notă în minte să menționeze acest lucru comandantului. Viitoarea ducesă de Whitfield va călători cu ei pînă la New York și va fi tratată desigur cu cea mai mare sollicitudine și politețe.

– Ai grijă, iubito. O mai sărută o ultimă dată, îi strînse mîna viitorului socru, o sărută cu căldura pe Victoria și o îmbrățișa, apoi coborî. Sarah plîngea în ciuda voinței ei și chiar și Victoria își tampona ochii cu batista, alcătuiind amîndouă o imagine patetică. William le făcu semn cu mîna de pe țarm pînă ce nu l-au mai văzut și Sarah rămase pe punte două ore după ridicarea ancorei, de parcă s-ar fi căznit să-l mai vadă încă.

– Hai, coboară, Sarah, îi spuse cu blîndețe mama ei. Nu mai există nici un motiv de tristețe, ci doar de veselie pentru nunta ce va urma.

Cînd coborî, găsi o telegramă de la William și un buchet de trandafiri atît de mare că abia încăpuse pe ușa cabinei. „Nu mai pot să aștept nici o clipă. Te iubesc, William“, scria pe cartonaș și mama ei zîmbi privind din nou frumosul inel

de logodnă. Era uluitor ceea ce li se întâmplase în numai două luni, se gîndea ea. Aproape că nu-i venea să creadă.

– Ești o fată foarte norocoasă, Sarah Thompson, spuse mama ei și Sarah nu putea decît să fie de acord cu ea. Rostea în minte noul ei nume, ca să vadă cum i se potrivește... Sarah Whitfield... Îi plăcea cum suna... avea o rezonanță plăcută... Ducesa de Whitfield, șopti ea, pătrunsă de măreția titlului, apoi rîse de ea însăși și se duse să miroasă imensul buchet de trandafiri.

De data asta, traversarea Oceanului cu vaporul *Queen Mary* păru extrem de lentă. Tot ce-și dorea era să ajungă acasă și să înceapă să facă planuri pentru nuntă. Toți o răsfațau pe vapor de cînd aflaseră că era viitoarea ducesă de Whitfield. Au fost invitați de mai multe ori în cabina comandantului și de data asta se simți obligată să fie mai îndatoritoare. Acum avea o responsabilitate față de William, trebuia să fie mai sociabilă, iar părinții ei erau încîntați s-o vadă atît de schimbată. William făcuse minuni cu fiica lor.

Cînd au ajuns la New York, Peter și Jane îi așteptau, dar acum nu mai veniseră cu copiii. Jane nu-și încăpea în pene de cînd aflase vestea și chicotea încîntată, minunîndu-se de frumusețea inelului lui Sarah. În mașină, i-au arătat fotografii cu William, iar Peter și Edward nu se mai săturau discutînd despre veștile din Europa.

De fapt, exact la o săptămînă după întoarcerea lor, emisiunile de radio au fost întrerupte pentru a se difuza discursul lui Hitler la congresul naziștilor din Nürnberg. A fost un discurs oribil, înfricoșător, și amenințările lui la adresa Cehoslovaciei erau clare pentru toți cei care le-au auzit. A declarat că Germania nu va mai tolera oprimarea sudeților germani de către cehi și a dezvăluit faptul că aproape trei sute de mii de germani lucrau pentru întărirea graniței ger-

mane de-a lungul Liniei Siegfried. Pericolele erau evidente, dar rămînea întrebarea ce va face Hitler într-adevăr și cum va reacționa lumea. Veninul, furia și ura ce răzbăteau din discursul lui îi cutremuraseră pe americanii care ascultau transmisiunile radio; pentru prima dată, pericolul războiului în Europa părea real. Era evident, că în orice caz, cehii vor fi înghițiți de germani. Și nimeni dintre cei ce ascultau nu considera aceasta o veste bună.

În săptămîna următoare, toată lumea nu vorbea decît despre situația de pe vechiul continent. Ziarele au anunțat că armatele din Europa erau mobilizate, flotele erau gata de acțiune și Europa aștepta următoarea mișcare a lui Hitler.

Pe douăzeci și unu septembrie, la opt și un sfert, ora New York-ului, evenimentele de la Praga au atins apogeul. Miniștrii francezi și britanici au anunțat că nu vor mobiliza armatele pentru a-i sprijini pe cehi, fiindcă riscau să stîrnească furia lui Hitler. Ei nu-i ofereau Cehoslovaciei altă soluție decît capitularea, lăsînd poporul pe mîna forțelor naziste ale lui Adolf Hitler. La ora 11 – ora New York-ului, ora 17 – ora Pragăi, guvernul ajunsese la concluzia că nu există alternativă. Praga capitulă în fața forțelor germane, în timp ce susținătorii ei din lumea întregă plîngeau la aflarea veștii.

La New York ploua de parcă Dumnezeu plîngea pentru cehi, cum plîngea și Sarah ascultînd radioul. Transmisia ajunsese la New York pe o cale ciudată; din cauza tulburărilor „atmosferice“ din Atlantic și pentru a ocoli obstacolul, transmisia pornise de la Praga la Cape Town, apoi la Buenos Aires și de acolo la New York. Abia atunci a putut fi bine auzită. Dar la prînz nu mai era nimic de auzit. În Cehoslovacia era ora 18 și pentru ei bătălia se terminase. Sarah închise aparatul de radio, ca toți ceilalți, și nu mai auzi anunțul de la ora unu care prevenea populația că o furtună care se abătuse

asupra Atlanticului ar putea afecta Long Island. Vîntul se întetise deja și Sarah se înțelesese cu mama ei să plece la Southampton pentru a începe pregătirile de nuntă. Avea în minte o mie de planuri și de idei și casa din Long Island era un loc liniștit, unde se putea gândi la ele.

– Doar n-o să ieși pe vremea asta cumplită, îi răspunse mama ei.

Adevărul era însă că pe Sarah n-o deranja. Îi plăcea plaja pe ploaie. Avea în ea ceva liniștitor și pașnic. Dar știa că mama ei era îngrijorată cînd ea conducea mașina pe vreme rea, așa că rămase în oraș s-o ajute. Edward îl sunase deja pe proprietarul fermei căreia Sarah îi plătitise avansul și îi explicase că fiica lui se va căsători și se va stabili în Anglia. Omul fusese extrem de amabil și-i restituise banii, deși tatăl ei încă o mai muștra pentru o asemenea prostie, asigurînd-o că n-ar fi lăsat-o niciodată să trăiască singură într-o casă dărăpănată din Long Island.

Ea luase banii înapoi, scuzîndu-se și îi depusese la bancă. Era mia de dolari pe care o obținuse vînzînd verigheta de la Freddie, un obiect inutil, căruia nu-i dusesese lipsa niciodată.

Dar Sarah nu se gîdea la fermă în după-amiaza aceea, nici măcar la nuntă, în timp ce la New York ploaia se întetea. Se gîdea la Praga și la cumplita situație de acolo, cînd auzi deodată o zdrăngăneală teribilă dinspre ferestrele dormitorului ei. Era ora două după-amiază și cînd se uită spre fereastră văzu că se întunecase ca în miez de noapte. Copacii din fața clădirii se încovoiau sub rafalele de vînt și se gîndi că nu mai văzuse o asemenea furtună puternică la New York. Tocmai atunci tatăl ei se întoarse acasă mai devreme.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă îngrijorată Victoria.

– Ai văzut ce furtună e afară? o întrebă el. Abia am putut

să ies din mașină și să intru în clădire. A trebuit să mă țin de stâlpi și doi bărbați de pe stradă m-au ajutat. Se întoarse spre fiica lui încruntat de îngrijorare. Ai ascultat știrile? Știa cât de informată era Sarah și că asculta adesea buletinul de știri de după-amiază, când era acasă singură cu Victoria.

– Numai știrile despre Cehoslovacia. Îi spuse ultimele știri și el clătină din cap.

– Asta nu-i o furtună obișnuită, spuse el pe un ton rău prevestitor; apoi se duse în dormitor să se schimbe. Se întoarse agitat după numai cinci minute.

– Ce vrei să faci? întrebă Victoria nervoasă. Avea obiceiul să se apuce de treburi care îi depășeau competența, nepotrivite pentru vârsta lui, de parcă ar fi vrut să dovedească tuturor că totuși mai era în stare să le facă, chiar dacă nu le mai făcuse niciodată. Era un bărbat puternic și capabil, dar, evident, nu mai era tânăr.

– Vreau să mă duc cu mașina pînă la Southampton, să mă asigur că totul e în regulă acolo. L-am sunat pe Charles acum o oră și n-a răspuns la telefon.

Sarah privi în ochii tatălui său o secundă, apoi rosti ferm:

– Vin cu tine.

– Nu, nu vii, o contrazise el și Victoria se înfurie pe amîndoi.

– Sînteți amîndoi ridicoli. E o furtună ca toate celelalte și chiar dacă s-a întîmplat ceva acolo, nici unul din voi nu poate face ceva. Un bătrîn și o fată nu pot lupta împotriva forțelor dezlănțuite ale naturii.

Dar cei doi nu împărtășeau opinia ei. În timp ce tatăl ei își puneă paltonul, Sarah reveni îmbrăcată cu niște haine mai vechi pe care le purtase în anul de singurătate petrecut la Long Island. Își pusese cizme grele de cauciuc, pantaloni kaki, un pulover pescăresc și o scurtă.

– Vin cu tine, anunță ea din nou și el ezită, apoi ridică din umeri. Era prea îngrijorat ca să o mai contrazică.

– Oi fi eu bătrîn și cu vederea slabă, dar nebun nu sînt.

Ea rîse și-i aminti că e un șofer foarte bun. Dar după aceea vorbiră foarte puțin. Vîntul era atît de puternic, încît le era aproape imposibil să mențină mașina pe șosea și nu o dată rafalele împinseră Buick-ul greu cu vreo patru metri într-o parte.

– Te simți bine? îl întrebă ea o dată sau de două ori și el doar dădu din cap grav, cu buzele strînse și mijind ochii ca să vadă prin ploaia torențială.

Încă mai rula pe șoseaua Sunrise cînd amîndoi zăriră o masă mare de ceață care se rostogolea deasupra mării și se așternea de-a lungul coastei. Abia la scurt timp după aceea își dădură seama că nu era ceață, ci un val uriaș. Un zid de apă de doisprezece metri înălțime se izbea neîncetat de țărmlul de est și, în timp ce ei priveau îngroziți, în fâlcile lui dispăreau case; un alt val de apă, de peste o jumătate de metru, se revărsă, rostogolindu-se pe șosea în jurul mașinii lor.

După patru ore de drum prin ploaia nemiloasă, au ajuns la Southampton. Acum, apropiindu-se de domeniul pe care-l iubeau atît de mult, amîndoi tăceau; deodată, Sarah își dădu seama că peisajul se schimbase radical. Dispăruseră case pe care le știa de mic copil, ca și întregi domenii și aproape toată zona Westhampton părea să fi fost ștearsă de pe suprafața pămîntului. Iar cîteva din acele case fuseseră imense. Abia mai tîrziu aveau să afle că J.P. Morgan, prietenul de o viață al lui Edward, pierduse tot ce se afla pe domeniul lui de la Glen Clive. Dar deocamdată nu se vedea decît nemărginita pustiire din jur. Peste tot erau copaci smulși din rădăcini, case transformate în ruine, din cele care mai rămăseseră. În unele cazuri, porțiuni întregi de pămînt și zeci de case construite pe ele cu sute de ani în urmă, dispăruseră.

Pretutindeni erau mașini răsturnate și Sarah aprecie dibăcia cu care condusesse tatăl ei ca să poată ajunge acolo. De fapt, uitîndu-se în jurul lor în timp ce continuau să meargă, Westhampton părea să fi dispărut efectiv de pe coasta de la Long Island. Au aflat mai tîrziu că cincizeci și trei din cele o sută șaptezeci și nouă de case de acolo dispăruseră cu totul, ca și terenul pe care erau ridicate. Iar dintre cele rămase, multe erau prea avariate ca să mai poată fi locuite.

Sarah simți că i se taie picioarele cînd se apropiară încet de Southampton. Au ajuns la casa lor ca să constate că porțile dispăruseră. Fuseseră smulse din pămînt o dată cu stîlpii de susținere, și ei prefăcuți în moloz și azvîrliți la cîteva sute de metri. Părea o cale ferată de jucărie, dar tragedia era că stricăciunea era reală și pierderile mult prea mari pentru a putea fi calculate.

Toți copacii lor frumoși fuseseră doborîți, dar casa se mai înălța încă în depărtare. Din locul unde se aflau, părea neatinsă. Dar cînd trecură pe lîngă căsuța îngrijitorului, văzură că abia se mai ținea în picioare și tot conținutul ei era risipit pe pămînt, de parcă ar fi fost gunoi.

Tatăl ei parcă vechiul Buick cît mai aproape de casă. Șase copaci uriași căzuseră pe drum, împiedicîndu-l să avanseze. Coborîră din mașină și merseră prin ploaia torențială, prin vîntul puternic care le biciuia obrajii. Sarah încercă să-și întoarcă fața din calea vîntului, dar era practic inutil. Au înconjurat casa și au descoperit că întreaga fațadă dinspre est, care dădea spre plajă, fusese smulsă laolaltă cu acoperișul. Se vedea încă înăuntru o parte din conținut, patul părinților ei și al ei, pianul din salon. Dar întreaga fațadă a clădirii fusese smulsă de zidul imens de apă care se prăvălise peste ea.

Lacrimile i se amestecau cu ploaia, dar cînd se întoarse spre tatăl ei, văzu că și el plîngea. Îi era dragă această casă

pe care o construisese cu ani în urmă, plănuind fiecare detaliu. Mama ei proiectase casa când fetele erau mici; aleseseră împreună fiecare copac, fiecare grindă și tot ce se afla în ea. Iar copacii uriași fuseseră acolo cu sute de ani înainte de a veni ei și acum dispăruseră pentru totdeauna. Totul părea imposibil de crezut sau de înțeles. Casa aceea fusese bucuria copilăriei și refugiul ei timp de un an de zile, iar acum era atît de grav deteriorată! Uitîndu-se la chipul tatălui ei își dădu seama că el se temea că va fi și mai rău.

– O, tati... Sarah oftă și se lipi de el, amîndoi împinși laolaltă de vînt, de parcă pluteau pe valuri. Era o priveliște dincolo de orice închipuire. Edward o trase lîngă el și strigă peste vuietul vîntului că vrea să se întoarcă la căsuța de la poartă.

– Trebuie să-l caut pe Charles.

Era un om bun și în anul cît stătuse ascunsă acolo, Charles avusese grijă de ea ca un tată.

Dar nu era în căsuța și peste tot, pe iarba din jur, erau împrăștiate bunurile lui, hainele, alimentele, mobila sfărîmată, chiar și aparatul de radio se afla la cîțiva metri de casă. Dar Charles nu era de găsit și Edward era serios îngrijorat pentru el. S-au întors atunci la clădirea principală și acolo Sarah și-a dat seama că micuța cabină de pe plajă, hangarul de bărci și copacii din jurul lor dispăruseră. Copacii zăceau pe limba îngustă de nisip care în ziua precedentă, la prînz, încă mai fusese o plajă albă, lată. Și pe cînd privea deznădăjduită copacii, Sarah îl văzu. Avea în mîini niște frînghii, de parcă ar fi încercat să lege ceva, și purta vechea lui scurtă galbenă. Fusese doborît de un copac care înainte se înălța pe peluza din față și care zburase cel puțin vreo două sute de metri ca să-l omoare. Nisipul ar fi trebuit să-i amortizeze căderea, dar copacul era uriaș, încît i-a frînt probabil gîtul sau spinarea

cînd l-a doborît. Sarah plîngea încet, alergînd spre Charles. Îngenunche lîngă el și curăță nisipul de pe fața plină de vînatăi. Atunci o văzu Edward. Împreună l-au cărat la adăpostul din partea opusă a casei și l-au pus încet pe jos, în ceea ce fusese înainte bucătăria. Lucrase pentru familia Thompson timp de patruzeci de ani și se cunoscuseră și se plăcuseră din tinerețe. Era cu zece ani mai mare decît Edward, căruia nu-i venea să creadă că murise. Era ca un prieten din copilărie, devotat pînă la capăt, ucis în furtuna despre care nimeni nu-i prevenise, căci toate privirile erau îndreptate spre Praga și toți uitaseră de Long Island. Era cea mai puternică furtună ce se abătuse vreodată asupra Coastei de Est. Dispăruseră orașe întregi și acum se îndrepta cu aceeași forță spre Connecticut, Massachusetts și New Hampshire, răpind șapte sute de vieți, vătămînd aproape două mii și distrugînd tot ce întîlnea în cale înainte de a se domoli.

Casa din Southampton nu era distrusă integral, mai putea fi reparată, dar moartea lui Charles îi afecta pe toți membrii familiei Thompson. Peter și Jane, precum și Victoria au asistat la înmormîntare și timp de o săptămînă soții Thompson și Sarah au stat în casa de acolo, încercînd să evalueze pagubele și să pună puțină ordine pe domeniu. Doar două încăperi mai puteau fi folosite, căldură nu exista, nici curent electric. Foloseau lumînări și mîncău la singurul restaurant care mai funcționa încă în Southampton. Reparațiile casei aveau să dureze probabil luni, poate chiar ani și Sarah era tristă că îi părăsea pe părinți tocmai cînd se întîmplase această tragedie.

Sarah reuși să obțină o convorbire telefonică cu William din micul restaurant unde mîncău, temîndu-se că a aflat poate de furtună din ziare și era îngrijorat. Vestea despre catastrofa din Long Island ajunsese chiar și în Europa.

– Dumnezeu, ești teafără? se auzi vocea lui William la telefon.

– Da, sînt bine, spuse ea, ușurată să-i audă vocea calmă și puternică. Dar am pierdut aproape cu totul casa. Părinții mei se vor chinui ani de zile s-o reconstruiască, ne-a rămas însă terenul. Cei mai mulți oameni au pierdut totul.

Îi povesti despre moartea lui Charles și el își exprimă regretul.

– Voi fi foarte fericit cînd te voi vedea din nou aici. Era să mor de îngrijorare cînd am aflat de furtuna asta blestemată. Mi-am imaginat că s-ar putea să plecați acolo în week-end.

– Era să ne ducem, recunosc eu.

– Slavă Domnului că n-ai fost. Te rog, spune-le părinților tăi că îmi pare foarte rău și că voi veni cît de curînd posibil, iubito. Îți promit.

– Te iubesc! strigă ea prin zgomotul turbulenței de pe cablu.

– Și eu te iubesc! Ai grijă să nu pățești ceva înainte de a ajunge eu acolo!

Curînd după aceea s-au întors în oraș și, la opt zile după furtună, a fost semnat Tratatul de la München, dînd Europei iluzia că nu mai exista nici o amenințare din partea lui Hitler. Cînd se întoarse la Londra, Neville Chamberlain vorbi despre o „pace onorabilă“. Dar William îi scrisese lui Sarah că el tot nu avea încredere în ticălosul de la Berlin.

William plănuia să vină la începutul lui noiembrie și Sarah era ocupată cu pregătirile pentru nuntă; între timp, părinții ei încercau să organizeze atît nunta cît și reparațiile ample ale casei din Long Island.

William sosi cu toată pompa pe patru noiembrie, cu vasul *Aquitania*. Sarah îl aștepta pe chei împreună cu părinții, cumnatul, sora ei și copiii lor. În ziua următoare, soții Thompson au dat o mare petrecere în cinstea lui și parcă

toate cunoștințele din New York doreau să le trimită invitații la petreceri. Era o nesfârșită vînzoleală mondenă.

Șase zile mai tîrziu luau micul dejun în sufragerie, cînd Sarah se încruntă și ridică privirea spre el pe deasupra ziarului de dimineață.

– Ce înseamnă toate astea? Ea îl privi acuzator și el nu avea nici o expresie pe chip. Abia sosise de la hotel și nu citise ziarul.

– Ce vrei să spui? Se uită pe ziar peste umărul ei și se încruntă cînd citi articolele despre *Kristallnacht*, încercînd să evalueze implicațiile. Pare o treabă foarte urîtă.

– Dar de ce? De ce au făcut asta? Naziștii spărseseră geamurile tuturor prăvăliilor și caselor evreilor, prădaseră, ucisese și distruseseră sinagogi, terorizînd în general oamenii. Mai scria că aproximativ treizeci de mii de evrei fuseseră duși în lagăre de concentrare. Dumnezeu! William, cum pot face așa ceva?

– Naziștilor nu le plac evreii. Nu e un secret pentru nimeni.

– Dar chiar așa? Chiar așa? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

În cele din urmă îi întinse ziarul ca să citească și el. Cînd tatăl lui Sarah veni la micul dejun, îi povestiră și lui totul și discutară apoi mai bine de o oră despre pericolele care amenințau încă Europa, după care Edward, privindu-i, se gîndi la ceva.

– Vreau să-mi promiteți amîndoi că dacă acolo va izbucni războiul, vă veți întoarce în Statele Unite și veți sta aici pînă ce se va termina.

– Pentru mine nu vă pot promite, răspuse William direct, dar vă asigur că o voi trimite pe Sarah.

– Ba n-ai să faci așa ceva. Părea pentru prima oară furioasă pe logodnicul ei. Nu poți dispune de viața mea ca de o valiză și nici nu mă poți expedia acasă ca pe o scrisoare.

William zîmbi.

– Iartă-mă, Sarah. N-am vrut să fiu nerespectuos. Dar cred că tatăl tău are dreptate. Dacă se va întâmpla ceva acolo, cred că tu ar trebui să te întorci acasă. Îmi amintesc încă de ultimul război, cînd eram copil, și nu era deloc plăcut să trăiești cu amenințarea unei invazii.

– Și unde ai să te duci?

– Probabil că va trebui să reintru în serviciul activ. Nu cred că se cuvine ca toți lorzii să dispară într-o lungă vacanță în străinătate.

– Nu ești prea bătrîn pentru serviciul militar? Sarah era dintr-o dată sincer îngrijorată.

– Nu chiar. Iubito, va trebui să mă înrolez.

Toți trei sperau din toată inima să nu izbucnească războiul, dar, cînd au terminat micul dejun, nici unul nu era prea optimist.

În săptămîna următoare, Sarah s-a dus la tribunal cu tatăl ei și a primit actele finale. I s-a înmînat declarația de divorț și, în ciuda viitorului minunat care se așternea în fața ei, se simțea copleșită de un val de umilință. Fusese o proastă că se căsătorise cu Freddie. Omul se dovedise un adevărat parazit. Era încă logodit cu Emily Astor de la Crăciun și locuia la Palm Beach. Lui Sarah nu-i mai păsa acum, dar îi părea rău că se măritase cu el.

Mai aveau doar două săptămîni pînă la nuntă și William nu dorea altceva decît să fie în preajma ei. Ieșeau mereu în oraș și a fost pentru ei o ușurare să se așeze la o masă liniștită în familie de Ziua Recunoștinței, în apartamentul din New York. Era pentru William o experiență nouă, plăcută și i se părea emoționant să se afle în mijlocul lor.

– Sper să facem asta în fiecare an, îi spuse el lui Sarah după masă, pe cînd ședeau în living și sora ei cînta la pian.

Copiii fuseseră duși deja sus, la culcare, și atmosfera era liniștită și plăcută. Peter și William păreau să se înțeleagă foarte bine. Cît despre Jane, ea era foarte impresionată de William. Anunțase literalmente toate cunoștințele ei că Sarah va fi ducasă. Dar nu asta o impresiona pe Sarah la William, ci blîndețea, umorul, mintea lui ascuțită, bunătatea lui. Destul de ciudat, dar titlul nu părea să aibă mare importanță pentru ea.

Ultima săptămînă a fost extrem de obositoare pentru Sarah. Avea de pus la punct o mulțime de detalii în legătură cu nunta și trebuia să împacheteze tot felul de mărunțișuri. Cuferele cu îmbrăcăminte fuseseră deja expediate. Voia să mai vadă cîțiva prieteni, dar adevărul e că acum era pregătită de plecare. Ziua de dinaintea nunții și-o petrecu alături de el. Au făcut o lungă plimbare în Sutton Place, lîngă East River.

– Ești tristă că pleci, draga mea? El ținea mult la familia ei și își închipuia că va fi greu să-i părăsească, dar răspunsul ei îl surprinse.

– Nu chiar. Într-un fel, am părăsit toate astea anul trecut, ba chiar mai înainte. În fundul sufletului, nu aveam intenția să mă mai întorc aici după ce m-aș fi instalat în Long Island.

– Știi, spuse zîbind. Casa ta de la fermă...

Dar acum și aceea dispăruse. Toate construcțiile și pămîntul fuseseră acoperite de ape în timpul furtunii care se abătuse asupra regiunii Long Island în septembrie. Ar fi pierdut totul dacă s-ar fi aflat acolo, poate chiar viața, așa cum și-o pierduse Charles. Iar William era foarte bucuros că nu se întîmplase asta.

Sarah ridică privirea spre el și zîmbi.

– Acum sînt îngrijorată pentru viața noastră.

Voia o viață întreagă cu el, voia să-l cunoască mai bine, să-i cunoască sufletul, felul de trăi, prietenii, să afle ce-i place și ce nu... voia să-i cunoască trupul. Voia să aibă copii cu el,

să aibă un cămin cu el, să fie a lui, să fie mereu alături de el ca să-l ajute.

– Și eu sînt îngrijorat pentru viața noastră, mărturisi el. Am așteptat mult, nu crezi? Fuseseră mereu în jurul lor o mulțime de oameni care nu-i lăsau singuri! Dar acum toate astea vor lua sfîrșit. Mîine, la aceeași oră, vor fi soț și soție, ducele și ducesa de Whitfield. Au stat și au privit o clipă rîul, apoi o trase lîngă el și spuse pe un ton serios: Fie ca viața noastră să fie veșnic lină... și cînd nu va fi, să fim curajoși pentru fiecare din noi și pentru amîndoi. Se întoarse s-o privească și cu o dragoste nemărginită, care conta pentru ea mai mult decît orice titlu nobiliar, adăugă: Fie să nu te dezamăgesc niciodată.

– Nici eu pe tine, șopti ea. Priveau amîndoi rîul ce curgea la picioarele lor.

10

Erau nouăzeci și trei de prieteni în după-amiaza aceea în casa părinților ei. Sarah coborî scara la brațul tatălui ei, frumoasă și demnă. Peste părul lung și negru, strîns într-un coc gros, purta o frumoasă pălărie din satin și dantelă bej, cu o mică voaletă care îi adăuga o notă de mister. Rochia era de asemenea din satin și dantelă bej și pe braț ținea un buchet de mici orhidee bej. Pantofii, din satin asortat, o făceau să pară

mai înaltă și elegantă alături de duce, în sufrageria plină cu flori. Sufrageria fusese transformată pentru această ocazie într-un fel de capelă. Jane era îmbrăcată în organdi de mătase bleumarin, iar Victoria cu un taior de satin verde aprins, creat pentru ea de Elsa Schiaparelli la Paris. Oaspeții făceau parte dintre cele mai distinse persoane din New York și, desigur, nici un membru al familiei Van Deering nu era de față.

După ceremonia la care William își sărută discret mireasa și ea îi zîmbi fericită, știind că viața ei se schimba din momentul acela pentru totdeauna, oaspeții s-au așezat la mai multe mese în salon, iar sufrageria a devenit sală de bal. A fost o seară perfectă pentru toți, o seară discretă și frumoasă și toți spuneau că e o nuntă splendidă, mai ales datorită mirelui și miresei. Au dansat pînă la sfîrșit, apoi Sarah a încheiat cu un ultim dans cu Edward, în timp ce William dansa cu Victoria, făcînd aprecieri asupra minunatei organizări.

– Îți mulțumesc, tati, pentru tot, îi șopti Sarah tatălui său în timp ce dansau pe melodia „The Way You Look Tonight“. Totul a fost perfect.

Întotdeauna fuseseră buni și înțelegători cu ea și dacă ei n-ar fi insistat s-o ducă în Europa vara precedentă, nu l-ar fi cunoscut pe William. Încercă să-i spună toate astea în timpul unui singur dans, dar glasul ei era înecat de lacrimi și el se temea că va plînge și el, ceea ce n-ar fi fost de dorit, de față cu atîta lume.

– Lasă, Sarah. O strînse tare o clipă, apoi zîmbi, gîndindu-se cît de mult o iubea. Te iubim amîndoi. Să vii să ne vezi cînd poți și te vom vizita și noi.

– Ați face bine să mă vizitați! Sarah strîmbă din nas delicat și dansară în continuare. Tatăl își strînsese fata în brațe pentru ultima oară. Pentru o clipă, ea era din nou copilul de odinioară.

Apoi William interveni cu blîndețe și coborîndu-și privirea spre ea văzu nu copilul, ci femeia.

– Sînteți gata să plecați, Înălțimea voastră? întrebă el politicos și ea chicoti.

– Chiar așa mi se vor adresa oamenii toată viața?

– Mă tem că da, iubito... Ți-am spus... este uneori o povară cumplită. Vorbea doar pe jumătate în glumă. Înălțimea sa, ducesa de Whitfield... Recunosc că ți se potrivește.

Sarah avea într-adevăr un aer foarte aristocratic. Purta magnificii cercei cu diamante în formă de pară pe care-i primise ca dar de nuntă de la el, împreună cu un colier de diamante asortat.

Și-au luat apoi repede rămas-bun, iar ea a aruncat buchetul de pe scară. Și-a sărutat părinții și le-a mulțumit, știind că-i va revedea, a doua zi, la vapor, cînd urmau să se îmbarce. Îi sărută pe Peter și Jane și fugi pînă la bucătărie ca să le mulțumească servitorilor pentru ultima oară. Apoi, deodată, sub ploaia de boabe de orez și de flori, au dispărut într-un Bentley închiriat, pentru a-și petrece noaptea la hotelul „Waldorf-Astoria“. La plecare, Sarah avu o clipă lacrimi în ochi. Din momentul acela, viața ei va fi altfel. Totul era altfel de data asta. Îi iubea pe William din ce în ce mai mult, dar vor trăi foarte departe, în Anglia. Și, o clipă, la gîndul că îi părăsea pe toți, simți deja dorul de casă. În mașină a rămas tăcută pe tot drumul spre hotel, copleșită de propriile sentimente.

– Sărmana mea iubită! El îi citea parcă tot timpul gîndurile. Te smulg de lîngă acești oameni care te iubesc. Dar și eu te iubesc, îți jur. Și îți mai promit că voi face întotdeauna tot ce îmi va sta în putință ca să te fac fericită, oriunde ne vom afla.

O strînse tare în brațe și ea se simți în siguranță, șoptindu-i:

– Și eu voi face la fel.

Tot restul drumului pînă la hotel au stat strîns îmbrățișați, simțindu-se obosiți și cu sufletele împăcate. Fusesse o zi minunată, dar și extenuantă.

Cînd sosiră la „Waldorf-Astoria“, pe Park Avenue, directorul hotelului îi aștepta. Le făcu plecăciuni și îi asigură de umilul său devotament. Pe Sarah o amuza toată povestea. I se părea de-a dreptul ridicol și cînd ajunseră în imensul lor apartament din turn, izbucni în rîs și își regăsi curajul.

– Să-ți fie rușine, o mustră William, mai mult în glumă. Trebuie să iei în serios asemenea lucruri. Sărmanul om ți-ar fi sărutat și picioarele dacă l-ai fi lăsat. Și probabil că trebuia să-l lași, glumi William. El era obișnuit cu asemenea spectacole, dar știa că pentru ea nu era același lucru.

– Era atît de caraghios, nu puteam să fiu serioasă.

– Trebuie să te obișnuiești, iubita mea. Acesta este doar începutul. Va continua foarte mult timp. Mult timp după ce noi vom dispărea, mă tem.

Era un început din multe puncte de vedere și William se gîndise la toate pentru ca totul să decurgă bine în noua lui viață. Bagajele ei fuseseră aduse de dimineată, cămașa de noapte din dantelă albă și halatul fuseseră așezate pe pat, împreună cu papucii de dantelă albă. Comandase șampanie și sticla îi aștepta deja în cameră. Curînd după ce sosiră, în timp ce sporovăiau despre nuntă și sorbeau șampanie în micul salonaș, doi chelneri au adus cina de la miezul nopții. William comandase icre negre și somon afumat, ouă jumări, în caz ca ea n-ar fi mîncat de emoție pînă atunci, ceea ce se și întîmplase. Nici acum nu voia să recunoască cum că, de fapt, murea de foame. Pe masă se afla și un tort de nuntă mititel, bineînțeles cu mici figurine de marțipan întruchipînd mirele și mireasa, o atenție din partea directorului hotelului și a cofetarului șef.

– Tu chiar te gîndești la toate! exclamă ea, arătînd ca un copil înalt și grațios cînd bătu din palme, privind tortul și icrele negre. Chelnerii dispărură imediat. William mai înaintă un pas și o sărută.

– M-am gîndit că poate ți-e foame.

– Mă cunoști mult prea bine. Rîse și se repezi la icrele negre, iar el i se alătură. La miezul nopții încă mai stăteau de vorbă, deși terminaseră cina. Păreau să dețină o sursă nesecată de preocupări comune și subiecte fascinante de discutat, mai ales în noaptea aceea. Dar el avea și altele în minte și în cele din urmă căscă și se întinse, încercînd o aluzie discretă.

– Te plictisesc? Ea păru brusc îngrijorată, făcîndu-l să rîdă. În anumite privințe era încă foarte tînără și lui îi plăcea asta.

– Nu, iubirea mea, dar bătrînul acesta este mort de oboseală. Aș putea să te conving să continui această fascinantă conversație mîine dimineață?

Discutaseră despre literatura rusă în comparație cu muzica rusă, un subiect care nu era tocmai presant în noaptea aceea specială.

– Iartă-mă. Și ea era obosită, dar era atît de fericită că e cu el, încît n-o deranja dacă stăteau de vorbă toată noaptea. Era foarte tînără. În anumite privințe, la douăzeci și doi de ani era aproape un copil.

Apartamentul avea două băi și după cîteva minute el dispăru în cea care-i era rezervată. Sarah se duse în cealaltă, fredonînd o melodie, ținînd în mîni cămașa de noapte din dantelă, papucii și mica trusă de machiaj.

Trecu destulă vreme pînă ce Sarah reapăru. El o aștepta discret, cu luminile stinse, în așternut. Dar cînd ea își făcu apariția, în lumina slabă dinspre baie văzu că arăta superbă în cămașa de noapte din dantelă.

Ea se apropie de pat șovăind, în vârful picioarelor, cu părul negru revărsat ispititor peste un umăr și, chiar de la distanță, el îi simți mireasma îmbătătoare a parfumului. Sarah folosea dintotdeauna Chanel 5 și acest miros îi amintea de ea oriunde îl simțea. Stătu liniștit o clipă în lumina discretă din încăpere, urmărind-o. Era ca o căprioară care ezita, apoi veni încet spre el.

– William... șopti ea încetișor. Ai adormit?

La care el, privind-o înfometat, izbucni în râs. Aștepta clipa asta de cinci luni și ea își închipuia că el adormise în noaptea nunții încă înainte ca ea să urce în pat! Era minunată și în seara aceea o iubea mai mult ca oricând.

– Nu, nu dorm, iubita mea, șopti el zîmbind în întuneric.

Nici gînd să fie adormit cînd întinse mîna spre ea cu blîndețe și o trase spre el. Sarah se așeză pe pat, puțin speriată acum, cînd nu mai exista nici o barieră între ei. El îi intuia sentimentele și era extrem de blînd și de răbdător, sărutînd-o dragăstos. Voia să-l dorească și ea așa cum o dorea el. Voia ca totul să fie simplu, perfect și așa cum se cuvine. Dar a fost de-ajuns o clipă pentru ca flacăra pasiunii să se aprindă în el și, în timp ce mîinile lui alunecau spre locuri unde nu pătrunseseră niciodată, Sarah simți cum se trezește în ea o patimă pe care n-o cunoscuse pînă atunci. Ceea ce știuse ea despre dragoste se rezuma la scurte momente aproape lipsite de tandrețe sau de sentiment. Dar William era mai altfel decît orice bărbat pe care-l cunoscuse și, desigur, Freddie Van Deering era departe de el.

William jinduia după ea, frămîntîndu-i pătimaș sîinii, apoi își plimbă mîinile în jos, spre șoldurile ei înguste, pînă în locul unde se uneau picioarele. Degetele lui erau blînde și îndemînatice și ea gemu cînd îi scoase cămașa de noapte peste cap și i-o aruncă undeva, pe podea. Apoi se rostogoli

peste ea și o pătrunse atît de reținut pe cît era în stare. Dar n-a trebuit să se rețină multă vreme. A fost surprins și încîntat să descopere în ea o parteneră dornică și energică. Și încercînd să-și satisfacă dorința care-i chinuise atîta timp pe amîndoi, au făcut dragoste pînă în zori, pînă ce amîndoi au rămas întinși, înlătuiți unul în brațele celuilalt, satisfăcuți și epuizați.

– Dumnezeu! Dacă aș fi avut idee măcar că va fi așa, te-aș fi pus pe jos și te-aș fi atacat chiar în acea primă după-amiază la George și Belinda.

Sarah îl privi și zîmbi somnoroasă. Era fericită că îl satisfăcuse, iar el făcuse multe gesturi la care ea nici nu visase vreodată.

– Nu știam că ar putea fi așa, spuse ea încetîșor.

– Nici eu, rosti el zîbind și se rostogoli ș-o privească.

Era parcă și mai frumoasă după ce o posedase.

– Ești o femeie deosebită, spuse el și Sarah roși ușor la aceste cuvinte. Cîteva minute mai tîrziu, se cufundară amîndoi în somn, strîns înlătuiți, ca doi copii fericiți.

Se treziră peste două ore, cînd sună telefonul, la ora opt.

Îi suna de la recepție ca să-i trezească. Trebuiau să fie la bordul vasului la ora zece dimineața.

– Of, Doamne, oftă el bîjbiînd după comutator și telefon în același timp, apoi mulțumi politicos pentru apel. Nu-și dădea seama dacă ceea ce simțea era efectul dragostei lor sau al șampaniei, dar parcă îl storsese cineva, de ultima picătură de vlagă. Acum înțeleg cum trebuie să se fi simțit Samson după ce a întîlnit-o pe Dalila. Trase de o lungă șuviță de păr negru încolăcită neglijent peste sînul ei tare și se aplecă să-i sărute sfîrcul. Mirat, simți că-l cuprinde din nou patima. Cred că am murit și am ajuns în paradis.

Au mai făcut dragoste înainte de a se da jos din pat, apoi s-au îmbrăcat repede. N-au mai avut timp să mănînce; au dat

doar pe gît cîte o ceaşcă de ceai înainte de a pleca. Au rîs şi au glumit în timp ce îşi închideau geamantanele şi s-au grăbit spre limuzina care-i aştepta, iar Sarah se străduia să fie cît mai demnă, așa cum îi şedea bine unei ducese.

– Habar n-aveam că ducesele fac asemenea lucruri, îi şopti ea lui William în maşină, după ce ridicaseră paravanul de sticlă dinspre şofer.

– Nu fac. Eşti o femeie absolut deosebită, draga mea, crede-mă.

Dar William arăta de parcă descoperise diamantul Hope în pantoful lui cînd se urcară la bordul vaporului *Normandie*, la cheiul 88 de pe strada West 50. Se simţea un pic neloial pentru că se îmbarca pe un vas francez, dar vasele franceze erau mult mai plăcute şi auzise că *Normandie* asigura o traversare minunată.

Au fost întîmpinaţi ca persoane regale şi instalaţi în apartamentul *Deauville*, pe Puntea Soarelui. Celălalt apartament regal, *Trouville*, era ocupat de maharajahul din Karpurthala, care-l mai folosise de cîteva ori în călătoriile lui.

William se arătă încîntat cînd se uită de jur-împrejurul cabinei.

– Regret că trebuie s-o spun, dar Linia Maritimă Franceză l-a întrecut cu mult pe bietul *Cunard* în privinţa confortului.

Nu mai văzuse un asemenea lux pe un vapor de cînd călătorea în jurul lumii. Era un vas superb şi din ceea ce văzuseră la îmbarcare, promitea o traversare cu adevărat extraordinară.

În cabina lor erau răspîndite sticle de şampanie, flori şi coşuri cu fructe. Sarah observă că unul din buchetele cele mai frumoase era de la părinţii ei, iar un altul de la Peter şi Jane. După o clipă sosiră şi ei. Jane o întrebă ceva în şoaptă pe sora ei şi amîndouă chicotiră ca nişte puştoaice. În sfîrşit –

înainte de a porni, Sarah și William le-au mulțumit încă o dată soților Thompson pentru frumoasa nuntă.

– Ne-am distrat minunat, îl asigură William din nou pe Edward. A fost perfect în toate privințele:

– Cred că ați fost amândoi extenuați.

– Într-adevăr. William încercă să pară evaziv și spera că reușise. Am băut puțină șampanie când am ajuns la hotel și pe urmă am căzut lași. Dar în timp ce vorbea, Sarah îi prinse privirea și William spera că nu roșise. O ciupi discret de fund trecînd pe lângă ea, când tocmai Victoria îi spunea lui Sarah ce bine-i șade noua rochie. O cumpăraseră de la Bonwit Teller pentru trusoul ei. Era o rochie de cașmir alb, cu o cută superbă pe un șold și peste ea purta o haină nouă de vizon, primită cadou de la părinții ei. Îi spusese că îi va prinde bine în timpul lungilor ierni englezești. Mantoul, împreună cu pălăria nostimă, împodobită cu două pene negre imense, atașate la spate, alcătuiău o ținută foarte elegantă.

– Arăți superb, draga mea, spuse mama ei și, o fracțiune de secundă, Jane simți un fior de invidie față de sora ei, pentru viața strălucitoare care o aștepta, alături de un bărbat extraordinar ca William. Jane își iubea soțul din toată inima, dar nu se putea spune, desigur, despre viața lor că ar fi palpitanță. Biata Sarah suferise însă atît de mult! Era într-adevăr greu de crezut că trista poveste s-a terminat atît de bine. Acum, evident, începea o altă și Jane spera ca Sarah să fie fericită în Anglia, cu ducele. Era greu să-ți închipui altceva cînd el era atît de bun și de chipeș. Jane oftă uitîndu-se la ei cum se țineau de mîna, fericiți.

– Înălțimea voastră... Primul ofițer al navei veni la ușa cabinei lor pentru a anunța discret că toți oaspeții trebuiau să coboare pe țarm în următoarele minute. Anunțul aduse lacrimi în ochii Victoriei și ai lui Jane. Sarah se străduia să nu plîngă

în timp ce le săruta. Îi sărută apoi pe Edward și pe copilașii lui Jane. Îi îmbrățișă pe toți, apoi îl strînse în brațe pentru ultima oară pe tatăl ei.

– Te rog, scrie-mi... nu uita... Vom ajunge la Londra imediat după Crăciun. Urmău să petreacă singuri vacanța de Crăciun în Europa. Mama lui William insistase, spunând că avea de făcut atâtea la Whitfield încît nici nu le va simți lipsa. Iar pe William îl atrăgea perspectiva de a petrece Crăciunul la Paris numai cu Sarah.

Sarah își puse din nou haina de blană și ieșiră toți pe punte, unde o sărutară din nou și îi strînseră mîna lui William, apoi Edward își conduse micul trib pe scara vaporului, spre țarm. Avea și el lacrimi în ochi și cînd privirea lui se întîlni cu privirea fiicei sale, care se afla încă pe punte, lacrimile începură să i se prelingă nestăpînite pe obraji. Nici nu încercă să le ascundă.

– Vă iubesc, roști gura ei în timp ce flutura o mîină, ținîndu-l pe William cu cealaltă. Le făcu bezele tuturor în timp ce ieșeau din port într-o ploaie de confeti și panglici. Undeva, pe o altă punte, o orchestră interpreta „La Marseillaise“. Urmărind cum se îndepărtau, Sarah știa că nu va uita niciodată cît de mult însemnaseră pentru ea în clipa aceea.

William o ținu strîns de mîină pînă ce uriașul vapor începu să pătrundă încet pe rîul Hudson, apoi nu-i mai deslușiră pe cei de pe chei. Lacrimile șiroiau pe obraji ei și un hohot de plîns o înăbușea cînd el o trase la piept.

– Liniștește-te, iubito, sînt aici, cu tine... Ne vom întoarce în curînd la ei, îți promit. Și William vorbea serios.

– Iartă-mă... nu vreau să par nerecunoscătoare... Dar îi iubesc atît de mult... Te iubesc și pe tine...

Se petrecuseră atîtea în ultimele zile, încît emoția o mai copleșea încă. William o conduse înapoi în cabina lor și-i

mai oferi șampanie, dar ea mărturisi cu un zîmbet ostentit că ar prefera o ceașcă de cafea.

El sună stewardul și comandă cafea pentru ea, ceai de iasomie pentru el și pîine prăjită cu scortîșoară ca mic dejun.

Au stat de vorbă ronțîind și bînd și, treptat, Sarah își reveni. Lui îi plăcea totuși că despărțirea de cei dragi o afectase atît de mult și că își exprima deschis sentimentele.

– Ce-ai vrea să facem astăzi? întrebă el răsfoind meniurile și pliantele în care erau prezentate jocurile și distracțiile oferite pe imensul transatlantic. Vrei să înotăm în piscină înainte de dejun? Sau să jucăm „shuffleboard“? După ceai, putem merge la cinema. Ia să vedem ce film rulează... „Soția brutarului“, după Marcel Pagnol, dacă nu l-ai văzut deja. Ea îl văzuse și îi plăcuse și celălalt film după Pagnol, „Recolta“, la care fusese cu un an în urmă, dar n-avea chef să vadă filme. Era mult mai plăcut să stea cu el și se apropie de William ca să se uite și ea în pliante împreună cu el. Era uimit cît de multe facilități oferea pasagerilor compania franceză. Mîna lui William se strecură încet spre sîniul ei și, deodată, începu s-o sărute și ea nu mai știu de ea pînă ce se pomeni în pat. Toate distracțiile au fost date uitării. Cînd și-au venit în fire, era ora dejunului și ea rîse cu un glas răgușit, ronțîind o ultimă felie de pîine prăjită cu scortîșoară rămasă pe farfurioara de lîngă pat.

– Bănuiesc că n-o să fim prea sportivi în călătoria asta...

– Cred că nu prea vom ieși din cabină. Și parcă pentru a-i dovedi asta, Sarah îl stîrni din nou și el o avu mai repede decît se așteptase ea.

S-au dus apoi la baie și au făcut din nou dragoste, iar cînd s-au încumetat să iasă din cabină era spre sfîrșitul după-amiezei și amîndoi păreau jenați că stătuseră închiși atîtea ore.

– O să avem o reputație oribilă pe vasul ăsta, îi șopti William. E mai bine că am ales o companie maritimă franceză.

– Crezi că ei știu asta? Sarah părea cam neliniștită. La urma urmelor, este luna noastră de miere.

– Of, Doamne, e adevărat! Cum de-am putut să uit? Cred că mi-am lăsat portofelul pe birou. Te deranjează dacă mă întorc să-l iau?

– Nicidecum, încuviință ea politicoasă, fără să înțeleagă însă pentru ce avea nevoie de el. Dar pentru că părea destul de insistent, îl însoți pînă la cabină și intră după el. Închise ușa și, deîndată, o înșfăcă.

– William! strigă ea. El rîdea însă și ea începu să chicotească. Ești obsedat sexual!

– Nu sînt deloc... Te asigur că, în mod normal, sînt un bărbat respectabil. Tu ești de vină! spuse el, acoperindu-i cu sărutări gîtul, brațele, sînii, coapsele și alte locuri mai ispititoare.

– De ce sînt eu de vină? Ce-am făcut? Dar ea savura fiecare clipă. Se prăbușiră pe podeaua salonului și începură să facă din nou dragoste.

– Ești mult prea ispititoare, rosti el închizînd ochii și pătrunzînd-o.

– Și tu ești la fel, murmură ea, apoi scoase un țipăt de plăcere.

După o vreme, s-au ridicat și s-au dus în dormitor, lăsîndu-și hainele împrăștiate în urma lor. Nu s-au ostenit să se ducă nici la cină și cînd stewardul a sunat la telefon, oferindu-se să le aducă masa în cameră, William a refuzat, pretinzînd cu glas trist că aveau amîndoi rău de mare. Stewardul a insistat, oferindu-le biscuiți și supă, dar William a respins și această variantă, spunînd că amîndoi vor să doarmă. După ce închise telefonul, micuțul francez îi zîmbi mînzește cameristei.

– *Mal de mer?* se minună ea ca o cunosătoare ce era, punînd la îndoială răul lor de mare, dar micul steward îi făcu cu ochiul. Se uitase la ei și știa despre ce era vorba.

– *Mon oeil! Lune de miel.* Luna de miere, explică el și fata rîse cînd el o ciupi de fund.

William și Sarah apărură pe punte a doua zi dimineată, părăind sănătoși și odihniți, iar William părea incapabil să nu-i zîmbească întruna. Sarah rîdea de el în timp ce se plimbau pe punte, după care se instalară pe două șezlonguri.

– Să știi că oamenii o să-și dea seama ce năzbîtii am făcut dacă zîmbești tot timpul.

– Nu mă pot stăpîni. N-am fost în viața mea atît de fericit. Cînd ne putem întoarce în cabină? Îți jur că a devenit ca un drog.

– O să chem comandantul dacă te mai atingi de mine. Cînd o să ajungem la Paris, n-o să mai pot să merg.

– O să te duc în brațe. Zîmbi și se aplecă s-o sărute din nou.

Sarah nu părea însă nemulțumită de ceea ce se întîmplase. Îi plăcea și ei și îl iubea. Dar în ziua aceea au făcut un efort să investigheze vaporul și au reușit să nu se întoarcă în pat decît după ceai. Apoi și-au îngăduit o mică recompensă și s-au străduit să se îmbrace iar ca să ajungă la cină.

Lui Sarah îi plăcea să intre în sufrageria de pe *Normandie*. Era somptuoasă ca în basme, cu tavane înalte cît trei punți și sala însăși era ceva mai lungă decît Sală Oglinzilor de la Versailles și la fel de impresionantă. Tavanul era aurit și pe pereți păreau să curgă coloane de lumini catifelate, înalte de șase metri. Coborîră scara nesfîrșită acoperită cu covor albastru. William purta cravată albă, ca toți ceilalți bărbați.

– Faptul că astă-seară mîncăm în sala de mese înseamnă că luna noastră de miere s-a încheiat? îi șopti ea.

– M-am temut și eu puțin, mărturisi el, devorînd acum un sufleu. Cred că trebuie să ne întoarcem în cabină de îndată ce terminăm masa.

Sarah chicoti, dar s-au oprit totuși în Marele Salon de deasupra sălii de mese, unde au dansat puțin, apoi au făcut o ultimă plimbare pe punte și s-au sărutat sub cerul plin de stele. S-au întors, în sfîrșit, în cabină.

A fost o lună de miere perfectă și s-au distrat minunat, înotînd în piscină, plîmbîndu-se pe punte, dansînd și mîncînd delicatese și, bineînțeles, făcînd dragoste. Parcă erau suspendați între două lumi, cea veche și cea nouă. Au încercat să se ferească de oameni, deși majoritatea celor de la clasa întîi știau cine sînt și se amuzau cînd treceau pe lîngă ei: „Ducele și ducesa de Whitfield...“. „Windsor?“, întrebare o vădುವă bogată. „E mult mai tînără decît îmi imaginam... și arată mult mai bine...“

Sarah nu reușise să-și înăbușe un zîmbet și William o ciupise discret. După aceea îi spunea mereu Wallis.

– Dacă-mi mai spui așa, o să-ți spun David!

Sarah nu-i cunoscuse încă, dar William îi spusese că probabil vor trebui să le facă o vizită la Paris.

– S-ar putea să-ți placă mai mult decît te aștepți. Nu e exact genul meu, dar e fermecătoare. Și el este mai fericit decît a fost vreodată. Susține că acum poate dormi. Presupun că știi motivul. William zîmbi insinuant. Și el dormea foarte bine între orgiile cu soția lui.

În ultima seară au cinat la masa comandantului și au asistat la spectacolul de gală. Participaseră și la balul mascat cu o seară înainte, îmbrăcați ca maharajah și maharani, în costume împrumutate de pe vas și cu bijuteriile pe care și le adusese Sarah. Rolurile li se potriveau perfect. William era foarte chipeș și Sarah extrem de exotică. Dar experiența ei,

cu mult machiaj și pînțele dezgolit, avusese ca rezultat o întoarcere rapidă în cabină. Băieții care serveau pe vapor făceau acum pariu cît timp puteau ei rezista să nu se întoarcă în pat. Pînă în momentul acela recordul fusese de patru ore.

– Poate că ar trebui să rămînem pe vapor, sugeră Sarah, întinsă pe pat în ultima lor noapte pe vas, ațipind din cînd în cînd, după ce făcuseră dragoste la întoarcerea de la dineul oferit de comandant. Nu sînt sigură că vreau să merg la Paris.

William rezervase un apartament la „Ritz“ și urmau să stea acolo o lună, răstimp în care aveau să facă tururi cu mașina pentru a vizita castelele din apropierea Parisului. Voiau să se ducă la Bordeaux, pe valea Loarei, la Tours, în faubourg-ul St. Honoré și, adăugase ea cu un zîmbet insinuant... la Chanel, la Dior, la Mainbocher... și la Balenciaga.

– Ești o fată rea, o acuză William cînd se urcă din nou în pat lîngă ea, întrebîndu-se deodată dacă nu cumva după ce făcuseră mereu dragoste în ultima săptămînă, ea rămăsese însărcinată. Ar fi vrut s-o întrebe, dar încă se jena. Abia mai tîrziu în aceeași noapte, își lua inima în dinți:

– N-ai... rămas niciodată însărcinată, nu-i așa, în prima căsătorie...? Era foarte curios și n-o mai întrebuse pînă atunci. Dar răspunsul ei îl surprinse.

– Ba da, dacă vrei neapărat să știi. O spuse foarte încet și nu se uită la el.

– Ce s-a întîmplat? Era clar că nu avea un copil și el se întrebă de ce. Spera că nu avortase, fiindcă asta ar fi însemnat o traumă pentru și ea și poate, chiar, că nu mai putea avea copii. Nu mai discutase cu ea asemenea lucruri înainte de căsătorie.

– L-am pierdut, răspunse ea calmă și înțelese că amintirea acelei pierderi mai era încă dureroasă, deși acum știa că tot răul fusese spre bine.

– Știi de ce? S-a întâmplat ceva? Apoi își dădu seama ce întrebare prostească îi pusese. Cu o căsnicie ca aceea pe care o avusese ea, orice s-ar fi putut întâmpla. Nu-mi mai spune nimic. Nu se va repeta.

O sărută cu duioșie și, puțin mai târziu, ea se cufundă în somn, visînd copilași și pe William.

A doua zi dimineată au coborît de pe vapor la Le Hâvre și au luat trenul spre Paris. Au rîs și au pălăvrăgit tot drumul și, de cum au ajuns, s-au dus direct la hotel, apoi au ieșit să tîrguiască.

– Aha! am descoperit că îți mai place ceva în afară de a face dragoste. Sarah, sînt profund dezamăgit. Dar se distraseră de minune colindînd casele Hermès, Chanel și Boucheron, ca și cîteva mici bijuterii. El îi cumpără o minunată brățară cu safire, cu încheietoare cu diamante, un colier și cercei cu rubine – cu adevărat superbe. I-a mai dăruit și o imensă broșă cu rubine, în formă de trandafir, de la Van Cleef.

– Vai, William... mă simt atît de vinovată! Știa că el cheltuise o avere pe bijuterii, dar lui nu părea să-i pese. Bijuteriile pe care i le cumpărase erau extraordinare și ei îi plăceau tare mult.

– Nu fi prostuță! Vorbea de parcă era ceva obișnuit. Promite-mi numai că vom sta din nou în cameră două zile la rînd. Asta e taxa pe care o cer de fiecare dată cînd mergem după cumpărături.

– Nu-ți place să faci cumpărături? Ea păru o clipă dezamăgită, căci el fusese tare drăguț în vara precedentă.

– Îmi place, dar prefer să fac dragoste cu soția mea.

– A, asta era! Sarah rîse și-i satisfăcu dorința în clipa cînd se întoarseră în camera lor de la „Ritz“.

După aceea, se duceau adesea la cumpărături. William i-a cumpărat toalete de la Jean Patou, o superbă haină de leo-

pard de la Dior și un imens șirag de perle de la Mouboussin, pe care după aceea îl purta tot timpul. Au reușit să se ducă și la Luvru și în cea de-a două săptămână petrecută la Paris, au luat ceaiul cu ducele și ducesa de Windsor. Sarah a fost nevoită să recunoască în cele din urmă că William avea dreptate. Deși fusese înclinată să-i displacă ducesa, descoperi că era o femeie extrem de atrăgătoare. Și el era un bărbat drăguț. Timid, precaut, rezervat, dar foarte bun când ajungeai să-l cunoști. Și foarte spiritual în prezența celor pe care-i cunoștea bine. La început, întâlnirea fusese stînjenitoare și, spre disperarea lui Sarah, Wallis încercase să facă o comparație nefericită între ele. Dar William descurajă repede o asemenea comparație și Sarah se simți ușor stingherită de răceala ducesei. Nu era vorba de sentimentele lui pentru ea; el îl respecta și ținea mult la vărul lui.

– Ce rușine că s-a căsătorit cu ea, spuse el pe drumul de întoarcere la hotel. Când te gîndești că dacă nu intervenea femeia asta, el putea fi încă regele Angliei.

– Am senzația că nu i-a plăcut niciodată să fie rege. Dar poate că mă înșel.

– Nu te înșeli. Nu-i plăcea. Nu i se potrivea. Oricum, era datoria lui. Recunosc însă că Bertie se descurcă excelent ca rege. Și e un băiat foarte bun. Dar o urăște de moarte pe femeia asta.

– Acum înțeleg de ce oamenii sînt prinși cu totul în mrejele ei. Are talentul de a-i învîrți pe degete cum vrea ea.

– Este o femeie foarte îngăduitoare. Ai văzut ce bijuterii i-a dăruit el? Brățara aceea cu diamante și safire trebuie să-l fi costat o avere. I-a făcut-o Van Cleef cînd s-au căsătorit. Și are o garnitură completă – colier, cercei, broșă și două inele.

– Mie mi-a plăcut mai mult brățara pe care o purta pe cealaltă mîină, rosti Sarah încet. Lănțucul cu diamante cu cruciulițe.

Era o bijuterie mai discretă și William își propuse să-i dăruiască și ei una la fel, mai târziu. Le mai arătase o minunată brățară de la Cartier, pe care abia o primise, făcută toată din flori și frunze din safire, rubine și smaralde. Ea o botezase „salata de fructe“.

– În orice caz, ne-am făcut datoria, draga mea. Ar fi fost o impolitețe să nu trecem pe la ei. Acum pot să-i spun mamei că i-am vizitat. Ea a ținut întotdeauna la David și am crezut că o să moară când el a renunțat la tron.

– Și totuși, a spus că gestul tău de a renunța la succesiunea la tron n-a deranjat-o, replică Sarah, tristă, simțindu-se încă vinovată pentru că plătitise un preț atât de greu. Știa că acest gând o va urmări toată viața, dar pe William nu părea să-l preocupe deloc.

– Nu e același lucru, spuse William cu blîndețe. El avea tronul, iubito. Eu nu l-aș fi obținut niciodată. Mama are sentimente foarte puternice în această privință, dar nu e ridicolă, nu se putea aștepta ca eu s-ajung rege.

– Probabil că nu.

Au coborît din mașină la cîteva intersecții distanță de hotel și au continuat drumul pe jos, discutînd din nou despre ducele și ducesa de Windsor. Îi invitaseră să mai treacă pe la ei, dar William le explicase că vor începe a doua zi dimineața călătoria cu mașina.

Plănuiseră deja să viziteze valea Loarei și el voia să se oprească pe drum ca să vadă Chartres, unde nu fusese niciodată.

Cînd au plecat a doua zi dimineață, cu un mic Renault închiriat, pe care-l conducea el, erau amîndoi foarte bine dispuși. Își luaseră cu ei un coș cu merinde pentru picnic, în caz că nu vor găsi pe drum un restaurant și după o oră de mers de la Paris, peisajul era minunat, rural și încă verde pe

ici pe colo. Văzură cai, vaci și ferme și, după încă o oră, oi care treceau drumul, o capră care se opri să se uite la ei în timp ce mîncau pe un cîmp de lîngă șosea. Își luaseră cu ei pături și haine groase, dar nu era frig și vremea era surprinzător de însorită. Se așteptaseră să plouă, dar pînă în momentul acela vremea fusese perfectă.

Aveau rezervate camere la mici hoteluri de pe parcurs și își programaseră să lipsească din Paris opt sau zece zile. În cea de-a treia zi însă, cînd se aflau încă la numai o sută cincizeci de kilometri de Paris, la Montbazon, le-a plăcut atît de mult hanul în care stăteau, încît nu le mai venea să plece.

Proprietarul hanului le-a indicat mai multe locuri de vizitat și ei s-au dus să vadă bisericuța, o minunată fermă veche și două magazine colosale cu obiecte de artă. Iar restaurantul local era cel mai bun la care mîncaseră vreodată.

– Îmi place aici, spuse Sarah fericită, devorînd totul din farfurie. Mîncă mult mai bine de cînd fuseseră la Paris. Nu mai era atît de slabă și îi ședea bine mai plinuță. Uneori, William se îngrijora că slăbiciunea ar fi putut fi semn de boală.

– Mîine trebuie totuși să o luăm din loc.

Au plecat amîndoi cu părere de rău și peste o oră, spre enervarea lui William, au avut o pană. Un țaran i-a ajutat s-o pornească din nou și le-a mai dat benzină să aibă pe drum. După o jumătate de ceas s-au oprit pentru dejun lîngă o străveche poartă de piatră, cu un grilaj de fier ornamentat, care stătea deschisă, ducînd spre un drum vechi năpădit de bălării.

– Parcă e o poartă spre paradis, glumi ea.

– Sau spre infern. Depinde ce merităm, spuse el și îi întoarse zîmbetul. Dar își cunoștea deja soarta. Era în paradis de cînd se cununase cu Sarah.

– Vrei să mergem să explorăm? Sarah era tânără și aventuroasă și lui îi plăcea această trăsătură a ei.

– Cred că am putea. Dar dacă ne împuşcă vreun proprietar furios?

– Nu te teme, te apăr eu. Și apoi – pare un loc părăsit de ani de zile, îl încurajă ea.

– Toată țara pare așa, gîsculițo. Aici nu e Anglia.

– Of, snobule! îi aruncă ea și porniră pe cărarea ce se întindea dincolo de porți. Se hotărîră să lase mașina lângă șosea, ca să nu atragă atenția.

Mult timp păru să nu fie altceva decît un vechi drum de țară, pînă ce în sfîrșit ajunseră la o alee lungă străjuită de copaci uriași și năpădită de tufe. Dacă ar fi fost mai îngrijită, ar fi semănat chiar cu intrarea de la Whitfield sau cu domeniul din Southampton.

– E frumos aici. Se auzeau păsările cîntînd în copaci și ea fredona în timp ce hoinăreau prin iarba înaltă, printre tufișuri.

– Nu cred că e mare lucru de văzut, spuse William în cele din urmă, cînd erau aproape de capătul șirului dublu de copaci înalți, dar de îndată ce rostise aceste vorbe, zări în depărtare o imensă clădire de piatră. Dumnezeule, ce-i asta? Semăna cu Versailles-ul, numai că atunci cînd s-au apropiat au observat că avea mare nevoie de reparații. Toată clădirea era dărăpănată și pustie și cîteva anexe păreau chiar gata să se prăbușească. La poalele dealului se afla o casuță care aparținuse probabil, cu ani în urmă, îngrijitorului domeniului, dar acum abia se mai ținea în picioare.

În dreapta erau niște grajduri, precum și niște șoproane imense pentru căruțe. Mai erau acolo două trăsuri foarte vechi, pe ale căror tăblii se mai putea vedea coroana familiei.

– Ce loc uimitor, spuse el, bucuros că Sarah insistase să-l exploreze.

– Ce crezi că este? Se uită fascinată în jurul ei, la trăsură, la prapoane, la uneltele potcovarului.

– Este un castel vechi, iar acelea erau grajdurile. Locul ăsta arată de parcă ar fi fost părăsit de două sute de ani.

– Poate că așa și e. Poate că e vreo stafie pe aici! spuse ea surescitată.

Apoi el începu să scoată niște sunete ca de stafie și se prefăcu că sare spre ea când se întoarseră înapoi și se pomiră pe deal către ceea ce părea a fi un castel din povești sau din vis. Evident, nu era la fel de vechi ca Whitfield sau castelul lui Belinda și al lui George, unde se văzuseră ei prima dată. William aprecie că acesta avea cu siguranță cam două sute cincizeci sau trei sute de ani. Când s-au apropiat, au constatat că avea o arhitectură foarte fină. Se vedea că existase și un parc, grădini, poate chiar și un labirint care acum era aproape în întregime năpădit de ierburi. Privită din față, intrarea era cu adevărat princiară. William încercă ușile și ferestrele, dar toate erau încuiate. O privire aruncată prin obloane dezvălui însă o stucatură minunată, coloane cioplite delicat și tavane înalte. Era greu să vezi mai mult, indiscutabil însă era un loc neverosimil. A te afla acolo era ca și cum ai făcut un pas uriaș înapoi în timp, pînă pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, al XV-lea sau al XVI-lea. În orice moment te așteptai să apară de după colț o trăsură în galop, plină cu oameni cu peruci și cu pantaloni bufanți care să-i întrebe ce căutau în locurile acelea.

– Cui crezi că i-a aparținut? întrebă ea, uluită de ceea ce vedea.

– Localnicii ar trebui să știe. Nu poate fi un mare secret. E un loc formidabil.

– Crezi că îl mai stăpînește cineva? Arată de parcă ar fi fost abandonat cu mulți ani în urmă, dar tot trebuie să fie al cuiva.

– Da, trebuie. Însă cu siguranță nu cuiva care îl vrea sau care-și poate permite să-l întrețină. Se afla într-o stare jalnică, chiar și treptele de marmură din față sînt sparte în ultimul hal. Totul arată de parcă ar fi fost părăsit de mii de ani.

Dar ochii lui Sarah se luminau cînd se uită în jurul ei.

– Nu ți-ar plăcea să ieși un loc ca ăsta, să dărîmi tot și să-l refaci cum era odată... știi, adică să-l faci la loc exact cum era înainte?

Era încîntată de o asemenea idee, la care William afișă o expresie îngrozită.

– Îți dai cumva seama de cîtă muncă ar fi nevoie? Îți poți imagina numai... fără să punem la socoteală prețul. Ar trebui o armată de muncitori și întreaga bancă a Angliei ca să pună pe picioare locul ăsta.

– Dar gîndește-te cît de frumos ar fi în cele din urmă. Chiar ar merita.

– Pentru cine? Rîse, uitîndu-se la ea amuzat. Niciodată de cînd se cunoscuseră nu o văzuse mai emoționată ca acum. Cum poți să fii atît de entuziasmată de un loc ca ăsta? Este un dezastru general.

Adevărul este că-l interesa și pe el. Dar volumul imens de muncă ce trebuia investit era mai mult decît descurajator.

– O să întrebăm de el cînd ne întoarcem la drum. Sînt sigur că ni se va spune că aici au fost omorîți zece oameni și că e un loc îngrozitor.

Tot drumul înapoi spre mașină o tachină în legătură cu ideile ei, dar Sarah nu-l asculta. Socotea că este cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată și dacă ar fi putut, l-ar fi cumpărat deîndată, iar William o crezu că ar face-o chiar.

După ce castelul nu se mai zări, întîlniră un fermier bătrîn chiar lîngă drumul principal. William îl întrebă în franceză despre castelul dărăpănat de la care veneau, la care țaranul

spuse că este mult de povestit. Sarah făcu eforturi să înțeleagă limba și reuși destul de bine. Dar după aceea William o lămuri cu toate micile detalii. Locul pe care îl văzuseră se numea Le Château de la Meuze și fusese părăsit de vreo optzeci de ani, de prin 1860. Înainte fusese locuit de aceeași familie timp de peste două sute de ani, dar ultimul dintre ei murise fără să lase vreun moștenitor. Apoi a trecut prin mâinile unor generații de veri și rude îndepărtate, însă bătrînul nu mai știa cui îi aparține acum. Spuse că, atunci cînd el era copil, mai locuia acolo o bătrînă, incapabilă să aibă grijă de locul acela, contesa de Meuze, verișoară a regilor Franței. A murit însă înainte ca el însuși să devină adolescent, iar de atunci locul a fost închis.

– Ce trist! Mă întreb de ce nimeni nu a încercat vreodată să-l restaureze.

– Probabil că ar necesita prea multe cheltuieli, răspunse el. Francezii au cam avut parte de vremuri grele. Iar locuri ca acesta nu sînt ușor de întreținut după ce le-ai refăcut.

William știa mult prea bine cîți bani și cîte eforturi îl costase să pună Whitfield pe picioare, iar pentru lucrările de aici ar fi fost necesari mult mai mulți bani.

– Cred că e o rușine. Arăta tristă cînd se gîndea la casa aceea veche, la ceea ce ar putea să fie sau la ceea ce fusese odată. I-ar fi plăcut să-și suflece mînele și să-l ajute pe William s-o renoveze.

S-au urcat în mașină, și el a privit-o curios.

– Vorbești serios, Sarah? Chiar îți place locul ăsta? Chiar ți-ar plăcea să faci un lucru ca asta?

– Aș adora. Ochii ei străluceau.

– E al naibii de multă muncă. Și chiar nu merită dacă nu faci tu însuși ceva. Trebuie să dai cu ciocanul, să cari, să muncești și să transpiri alături de cei care te ajută să o faci.

Știi, i-am văzut pe George și pe Belinda cînd și-au renovat castelul și nici n-ai idee cît au trebuit să muncească.

Dar el știa cît de mult își iubeau locul și cît de drag le devenise după ce lucraseră la el.

– Da, dar locul acela e mult mai complicat decît asta și mult mai vechi, explică Sarah, dorind să facă un gest magic, după care Château de la Meuze să intre în posesia ei.

– Nici asta n-ar fi ușor, spuse William cu înțelepciune. Absolut totul trebuie renovat, chiar și căsuța îngrijitorului, șoproanele și grajdurile.

– Nu-mi pasă, spuse ea încăpățînată. Mi-ar plăcea la nebunie să fac una ca asta, dacă m-ai ajuta și tu, încheie ea, ridicînd privirea spre el.

– Mă gîndeam că n-aș mai fi în stare să-mi asum un asemenea proiect. Mi-au trebuit cincisprezece ani ca să refac domeniul Whitfield, dar știi eu? Așa cum îl prezinți tu, pare tentant.

Îi zîmbi, simțindu-se din nou norocos și fericit, așa cum se simțea tot timpul de cînd se cunoscuseră.

– Ar putea fi atît de minunat...

Ochii ei străluceau și el zîmbi. Era ca un aluat în mîinile ei și ar fi făcut orice ar fi dorit ea.

– Dar de ce în Franța? De ce nu în Anglia? Ea încerca să fie politicoasă, dar adevărul este că se îndrăgostise de locul acela și totuși nu voia să insiste prea mult. Poate că era mult prea costisitor sau poate că va necesita prea multă muncă.

– Mi-ar plăcea să trăiesc aici. Dar poate găsim ceva asemănător în Anglia.

Părea însă ceva lipsit de sens. Avea deja domeniul Whitfield și, datorită lui, arăta excelent, după reparații. Aici era altfel. Putea deveni un loc care să fie numai al lor, pe care l-ar putea amenaja cu propriile lor mîini, un loc pe care-l

puteau crea și reconstrui muncind cot la cot. Sarah nu manifestase niciodată un asemenea entuziasm, iar el știa că totul era o nebunie. Ultimul lucru de care avea el nevoie era un castel dărăpănat în Franța. Pe drumul de întoarcere, Sarah alungă năstrușnicele proiecte, fără să-i iasă din minte singuraticul castel pe care îl îndrăgise.

Nu avea nevoie, se gîndea ea, decît de dragostea unor oameni. Parcă avea un suflet propriu, era ca un copil rătăcit sau un bătrîn foarte trist. În sfîrșit, orice ar fi fost, nu era dat să fie al ei, Sarah știa asta și după ce se întoarseră la Paris nu mai pomeni de el. Nu voia ca William să se simtă presat, iar pe de altă parte, era conștientă de absurditatea propriului sentiment.

Era deja săptămîna Crăciunului și Parisul arăta splendid. Au fost o dată la cină la familia Windsor, în casa lor din Boulevard Suchet, care fusese decorată de Boudin. Restul timpului l-au petrecut singuri, bucurîndu-se de primul Crăciun împreună. William a sunat-o pe mama lui de mai multe ori, ca să se asigure că nu se simte prea singură. Ea făcea însă vizite la domeniile din vecinătate, lua masa cu diverse rude și în Ajunul Crăciunului a fost invitată la Sandringham, la masa tradițională de Crăciun a familiei regale. Bertie trimisese anume pentru ea o mașină, doi valeți și o doamnă de companie.

Sarah își sună părinții la New York, știind că Peter și Jane vor fi acolo de Crăciun, și o clipă i se făcu dor de acasă. Dar William era atît de bun cu ea și se simțea atît de fericită cu el! În ziua de Crăciun, el îi făcu cadou un superb inel cu safire și smaralde de la Van Cleef, într-o montură de diamante, și o frumoasă brățară Cartier, din diamante, smaralde, safire și rubine, toate alcătuiind un model floral. Sarah văzuse una asemănătoare pe brațul ducesei de Windsor și o admirase foarte mult. Era o piesă deosebită și cînd William i-a dat-o, a rămas mută de uimire.

– Iubitule, mă răsfeti îngrozitor! Era surprinsă și încântată de toate cadourile lui. Îi dăruise poșete și eșarfe, cărți de la anticarii de pe malurile Senei, pe care știa că și le dorește, și mici fleacuri care o făceau să râdă, ca de pildă o păpușă aidoma cu cea pe care o avusese ea în copilărie. William o cunoștea foarte bine și era nespus de generos și de atent.

La rîndul ei, Sarah i-a dăruit o tabacheră de aur cu email albastru strălucitor, lucrată de Carl Fabergé, cu o inscripție de la țarina Alexandra către țar din 1916, și un minunat costum de călărie de la Hermès pe care el îl admirase, precum și un nou ceas foarte elegant de la Cartier. Pe capacul din spate, Sarah comandase să se graveze: „Primul Crăciun, Prima Iubire, din toată inima, Sarah“. William a fost înduioșat pînă la lacrimi cînd a citit aceste cuvinte. Apoi a dus-o din nou în pat și a făcut iarăși dragoste cu ea. Au petrecut așa aproape toată ziua de Crăciun, fericiți că nu se întorseseră la Londra, unde ar fi fost siliți să asiste la tot felul de ceremonii fastuoase și să participe la nesfîrșite tradiții.

Cînd s-au trezit spre sfîrșitul după-amiezei, el îi zîmbi. O sărută pe ceafă și îi spuse din nou cît de mult o iubește.

– Mai am ceva pentru tine, îi mărturisi el. Dar nu era sigur că o să-i facă plăcere sau o să se necăjească. Era cea mai mare nebunie pe care o făcuse în viața lui, cel mai teribil moment de scrînteală și, totuși, presimțea că ei o să-i placă într-adevăr. Și dacă îi va plăcea, merita tot efortul. Scoase o cutiuță dintr-un sertar. Era învelită în hîrtie aurie și legată cu o panglică subțire tot aurie.

– Ce-i asta? întrebă Sarah, curioasă ca un copil, în timp ce lui îi tremura inima de emoție.

– Deschide-o.

Sarah ridică, cu grijă, capacul, întrebîndu-se dacă nu cumva era încă o bijuterie. Oricum era un obiect mic. Dar

după ce desfăcu ambalajul, găsi înăuntru o altă cutiuță și mai mică, iar în ea era o căsuță de lemn făcută dintr-o cutie de chibrituri. Nu bănuia ce ar putea fi și îl privi pe William întrebătoare.

– Ce este, iubitule?

– Deschide-o, spuse el, cu un glas sugrumat și temător.

Sarah deschise cutia de chibrituri și înăuntru găsi un bilețel pe care scria doar atât: „*Le Châte au de la Meuze*. Crăciun fericit, 1938. De la William, cu toată dragostea“.

Sarah îl privi uluită și, citind cele scrise, înțelese deodată întreaga semnificație. Scoase un strigăt de uimire, nevenindu-i să creadă că el făcuse un gest atât de minunat și nebunesc totodată. Niciodată, dar absolut niciodată nu-și dorise ceva cu atîta ardoare.

– L-ai cumpărat? întrebă ea minunîndu-se, apoi își azvîrli brațele în jurul gîtului lui și se trînti goală pe genunchii lui, emoționată. L-ai cumpărat?

– Este al tău. Nu sînt sigur dacă sîntem nebuni sau foarte inteligenți. Dacă nu-l vrei, putem vinde pămîntul, iar castelul îl putem lăsa în paragină sau putem uita de el.

Nu-l costase prea mult. Avusese însă multă bătaie de cap ca să găsească modalitatea de abordare. Suma pe care o plătise fusese însă înduioșător de mică. Îl costase mai mult renovarea cabanei lui de vînătoare din Anglia decît cumpărarea castelului de la Meuze, cu tot pămîntul și anexele lui.

Sarah era atât de emoționată, că nu mai știa pe ce lume se află, iar el era fericit de bucuria ei. Fusese mult mai complicat decît prevăzuse. Erau patru moștenitori, dintre care doi trăiau în Franța, unul la New York și altul într-un loc uitat din Anglia. Dar îl ajutaseră avocații lui, iar tatăl lui Sarah luase legătura cu femeia din New York prin bancă. Erau veri îndepărtați ai contesei care murise cu optzeci de ani în urmă,

așa cum spusese fermierul. De fapt, oamenii de la care cumpăraseră el castelul erau la câteva generații distanță de ea, dar nimeni nu știuse ce să facă pînă la urmă cu proprietatea aceea și nici cum s-o împartă, așa că o lăsasera de izbeliște, pînă ce Sarah a găsit-o și s-a îndrăgostit de ea.

Sarah îl privi îngrijorată.

– Te-a costat o avere?

S-ar fi simțit teribil de vinovată dacă ar fi fost așa, deși în fundul sufletului știa că merită. Adevărul este că el cumpăraseră proprietatea pe mai nimic. Toți cei patru moștenitori simțiseră o mare ușurare că scăpasera de ea și nici unul din ei nu fusese prea lacom.

– Avera va veni după ce vom încerca să o restaurăm.

– Îți promit că o să fac totul cu mîinile mele, totul! Cînd putem să ne întoarcem ca să începem munca? Sărea în sus de bucurie, iar el ofta, frămîntat de sentimente contradictorii, încîntat și în același timp îngrijorat.

– Mai întîi trebuie să ne întoarcem în Anglia. Am de aranjat câteva treburi acolo. Nu știi cînd se va putea... poate în februarie... sau martie...

– Nu se poate mai devreme? Era o fetiță fericită în dimineața de Crăciun și el zîmbi.

– Vom încerca... Era extrem de bucuros că îi făcuse o mare plăcere. Începu să fie și el nerăbdător și se gîndi că va fi poate amuzant să muncească alături de ea, dacă munca nu-i va omori pe amîndoi. Sînt fericit că îți place cadoul meu. Am trăit câteva clipe de groază gîndindu-mă că poate ai uitat de castel și nu-l mai vrei. Și vreau să-ți spun că tatăl tău mă crede de-a dreptul nebun. O să-ți arăt odată telegramele. Zicea că pare o nebunie la fel de mare ca ideea ta cu ferma pe care voiai s-o cumperi în Long Island. Mi-a mărturisit că e convins că amîndoi sîntem nebuni și că, evident, ne potrivim perfect.

Ea chicoti, gîndindu-se din nou la casă, apoi îl privi pe William cu o licărire ștregărească în ochi, pe care el o observă imediat.

– Și eu am ceva pentru tine... Cred că... Nu voiam să-ți spun nimic înainte de a ne întoarce în Anglia și de a fi sigură... dar cred că s-ar putea... poate că vom avea un copilăș...

Era stînjinită și bucuroasă în același timp. William o privi surprins și uluit.

– Atît de curînd? Sarah, vorbești serios? Nu-i venea să creadă.

– Cred că vorbesc foarte serios. Probabil că s-a întîmplat chiar în noaptea nunții. Voi fi mai sigură peste cîteva săptămîni. Dar ea recunoscuse deja primele semne. De data asta le recunoscuse ea, singură.

– Sarah, iubita mea, ești cu adevărat uluitoare!

Într-o singură noapte căpătaseră o familie și un castel în Franța, cu deosebirea că micuțul abia fusese conceput, în timp ce castelul fusese lăsat în paragină de aproape un secol. Cu toate astea, amîndoi erau fericiți.

Au mai stat la Paris, unde s-au plimbat de-a lungul Senei, au făcut dragoste și au mîncat în mici bistrouri liniștite, pînă după Anul Nou, apoi s-au întors la Londra pentru a juca rolurile de duce și ducesă de Whitfield.

11

De îndată ce s-au întors la Londra, William a insistat ca Sarah să se ducă la medicul lui din Harley Street. Acesta confirmă ceea ce ea bănuia de câteva săptămîni. Era deja însărcinată în cinci săptămîni și medicul îi spuse că va naște la sfîrșitul lui august sau la începutul lui septembrie. O sfătui să fie precaută în primele luni, mai ales din cauza avortului pe care-l suferise. Dar el constată că Sarah era într-o stare de sănătate excelentă și îl felicită pe William pentru moștenitor, cînd acesta veni s-o ia. Viitorul tată era evident foarte încîntat de el însuși și de ea. Amîndoi i-au dat vestea mamei lui cînd s-au dus la Whitfield, în week-end-ul următor.

– Dragii mei copii, e minunat! exclamă ea fericită, de parcă făcuseră ceva ce nu mai reușise nimeni de cînd Maria îi dăduse naștere lui Iisus. Aș vrea să vă amintesc că vouă v-au trebuit doar treizeci de zile pentru a înfăptui ceea ce tatăl tău și cu mine am reușit în treizeci de ani. Sînteți vrednici de a fi felicități pentru iuțeala și norocul vostru! Ce copii isteți sînteți voi! Închină un pahar în cinstea lor și ei rîseră. Nu-și mai găsea locul de bucurie și îi spuse din nou lui Sarah că nașterea lui William fusese cel mai fericit moment din viața ei și acesta dăinuise de-a lungul anilor. Dar, ca și medicul, o sfătui pe Sarah să nu facă prostii și să nu se obosească, pentru că asta ar putea avea urmări asupra stării copilului sau a ei însăși.

– Dar mă simt foarte bine.

Într-adevăr, era într-o formă excelentă și medicul îi spusese că pot face dragoste „rezonabil“, sugerîndu-le să evite excesele, să nu încerce să doboare recordurile olimpice, sfaturi pe care Sarah i le transmisesse lui William.

Dar lui îi era foarte frică să facă dragoste ca nu cumva să-i dăuneze ei sau copilului.

– Îți spun precis că nu se întîmplă nimic. Așa a spus medicul.

– De unde știe el?

– E medic, îl asigură ea din nou.

– Poate că nu e un medic bun. Ar fi bine să te mai consulte și un alt medic.

– William, a fost medicul mamei tale înainte de a te naște tu!

– Tocmai de aceea. E prea bătrîn. Ne ducem la altul mai tînăr.

William merse pînă într-acolo încît îi găsi un specialist și ea, ca să-i facă pe plac, se duse și la el. Omul îi spusese exact ceea ce-i spusese bătrînul lord Allthrope, lucru care o bucură nespuse pe Sarah. Era deja în două luni și nu avusese pînă atunci nici o problemă.

– Eu vreau să știi cînd ne întoarcem în Franța, spuse ea, după ce trecu o lună de cînd se aflau la Londra. Murea de nerăbdare să înceapă lucrările la noua lor casă.

– Vorbești serios? William părea îngrozit. Vrei să pleci acum? Nu vrei să aștepti pînă se naște copilul?

– Bineînțeles că nu. De ce să așteptăm atîtea luni, cînd am putea începe lucrul de-acum? Iubitule, nu sînt bolnavă, sînt însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu!

– Știi. Dar dacă se întîmplă ceva? Părea nebun de îngrijorare și își dorea ca Sarah să nu fie atît de hotărîtă.

Dar chiar și bătrînul lord Allthrope căzu de acord că nu avea nici un rost să stea acasă, iar atîta vreme cît Sarah nu se

va obosi prea tare și nu va căra obiecte grele, proiectul din Franța i se părea foarte bun.

– Îi face foarte bine să aibă o ocupație, îl asigură el, apoi le sugera să aștepte pînă în martie, pentru ca ea să aibă deja trei luni de sarcină cînd vor pleca.

Era singurul compromis pe care Sarah a fost dispusă să-l facă. Va aștepta pînă în martie ca să se întoarcă în Franța, dar nici o clipă mai mult. Murea de nerăbdare să se apuce de treabă.

William se străduia să tărăgăneze cît mai mult proiectele de la Whitfield, iar mama lui îl îndemna întruna să-i spună lui Sarah să nu se obosească.

– Mamă, încerc, dar nu vrea să mă asculte, spuse el în cele din urmă, într-un moment de disperare.

– E și ea tot un copil. Nu-și dă seama că trebuie să aibă mare grijă. Doar nu vrea să piardă sarcina!

Sarah învățase însă de mult această lecție. Și era mult mai prudentă decît credea William: ațipea în timpul zilei, se plimba și se odihnea cînd era obosită. Nu avea de gînd să piardă acest copil. Dar nici nu avea de gînd să stea fără să facă nimic. Îl pisă atîta pe William, pînă ce el se hotărî să meargă în Franța, fiindcă n-o mai putea amăgi. Era la mijlocul lunii martie și Sarah îl amenința că va pleca fără el.

Au plecat spre Paris cu iahtul regal, cînd lordul Mountbaten se ducea să-l viziteze pe ducele de Windsor; el consimți să ia la bord și tinăra pereche, ca o favoare. „Dickie“, cum îi spuneau William și contemporanii lui, era un bărbat foarte chipeș și Sarah îl amuză în timpul traversării Canalului Minecii, povestindu-i despre castel și despre lucrările pe care aveau de gînd să le facă acolo.

– William, bătrîne, se pare că programul tău de lucru e stabilit!

El socotea însă că le va face bine la amîndoi. Se iubeau foarte mult și abia așteptau să ducă la capăt proiectul.

William comandase la „Ritz“ să li se închirieze o mașină și reușiră să găsească un mic hotel, la două ore și jumătate de Paris, în apropiere de castelul lor în ruine. Au închiriat ultimul etaj al hotelului, plănuiind să locuiască acolo pînă ce castelul va deveni cît de cît locuibil, ceea ce amîndoi știau că va dura mult.

– S-ar putea să dureze ani de zile, mormăi William cînd îl revăzura.

Următoarele două săptămîni și le petrecu adunînd lucrători. În cele din urmă, angajase o echipă destul de numeroasă și începură să înlătore scîndurile și obloanele pentru a vedea interiorul. Pe măsură ce lucrau apăreau tot felul de surprize, unele dintre ele plăcute, altele dimpotrivă. Living-ul principal era o încăpere splendidă și pînă la urmă găsiră și trei saloane, cu superbe *boiseries* și o stucatură de pe care se cojea stratul subțire de aur. Mai descoperiră cămine de marmură și pardosele minunate. Dar în cîteva locuri lemnul fusese distrus fie de mucegai, rezultatul multor ani de umezeală, fie de gîzele și rozătoarele care se strecuraseră printre scînduri și stricaseră pe ici pe colo frumoasele ornamente.

Tot la parter se afla o imensă și frumoasă sufragerie, apoi o serie de saloane mai mici, o extraordinară bibliotecă cu lambriuri de mahon, o sală seniorială, demnă de orice castel englezesc, și o bucătărie veche, care îi amintea lui Sarah de unele muzee pe care le vizitase cu părinții în anul precedent. În bucătărie se aflau ustensilele pe care se vedea că nu le mai folosise nimeni de două sute de ani și Sarah le adună cu grijă, în intenția de a le păstra. Cu aceeași grijă, au pus de asemenea la adăpost cele două trăsuri pe care le-au găsit în hambar.

William se aventură cu prudență la etaj, după investigarea inițială de la nivelul parterului. Refuză însă categoric s-o lase pe Sarah să-l însoțească, de teamă să nu se prăbușească podeaua. Spre surprinderea lui, aceasta se dovedi foarte solidă și pînă la urmă o chemă pe Sarah sus să vadă ce găsisese. Erau pe puțin o duzină de încăperi înSORITE, cu superbe *boiseries* și ferestre frumos modelate și un minunat salon cu un cămin de marmură, care dădea deasupra intrării principale, spre ceea ce fuseseră odinioară parcul și grădinile castelului. Acesta a fost momentul în care Sarah, plimbîndu-se dintr-o încăpere într-alta, și-a dat seama că nu existau băi. N-au cum să existe, rîse ea în sinea ei. Pe vremea aceea se spălau în hîrdaie aduse în camerele de toaletă și în loc de closete foloseau oala de noapte.

Era multă treabă de făcut, dar era din ce în ce mai evident că merita. Acum și William era fascinat. Făcea schițe pentru lucrători, întocmea programe de muncă și își petrecea fiecare zi din zori și pînă seara dînd directive, explicînd în timp ce Sarah lucra lîngă el, cizelînd lemnul vechi, restaurînd pardoselile, curățînd *boiserie*-iile, reparînd pojghița de aur și lustruind alama și bronzul pînă ce străluceau; în cele din urmă, își petrecea mai toată ziua vopsind. În timp ce ei lucrau la clădirea principală, William desemnase o echipă de tineri să repare casa îngrijitorului, pentru a se putea muta acolo, ca să fie tot timpul pe șantierul uriașului lor proiect.

Casa îngrijitorului era mică. Avea un living relativ mic, un dormitor și mai mic alături și o bucătărie mare și intimă, iar la etaj, două dormitoare înSORITE, ceva mai mari. Dar era desigur foarte potrivită pentru ei și puteau instala probabil și o servitoare jos, în caz că Sarah ar avea nevoie. Aveau un dormitor al lor și chiar unul pentru copilul ce se va naște.

Copilașul mișca acum în pîntecele mamei și, de fiecare dată cînd îl simțea, Sarah zîmbea, convinsă că va fi băiat și că va semăna leit cu William. Îi destăinuia acest lucru din cînd în cînd și el repeta mereu că nu-l va deranja dacă va fi fată, fiindcă oricum dorea să aibă mai mulți copii.

– Și noi n-avem grijă că trebuie să asigurăm un urmaș la tron, o tachina el, deși mai era în joc titlul lui nobiliar și moștenirea domeniului Whitfield.

În perioada aceea însă, principala preocupare nu era nici domeniul Whitfield și nici măcar castelul din Franța. În martie, Hitler își ridicase capul monstruos și „înghițise“ Cehoslovacia, pretinzînd că, în fapt, aceasta nu mai exista ca stat de sine stătător. Într-adevăr, se făcuse stăpîn peste zece milioane de persoane care nu erau germani. Nici nu terminase bine „treaba“ în Cehoslovacia, că își îndreptă privirile spre Polonia și începu s-o amenințe cu vechi probleme conflictuale în Danzig și în diferite alte zone.

La o săptămîină, se încheie Războiul Civil din Spania, care secerase peste un milion de vieți și transformase în ruine prospera Spanie.

Dar în aprilie a fost și mai rău. Imitîndu-l pe prietenul său german, Mussolini invadează Albania și guvernele britanic și francez începură să protesteze și își oferă ajutorul Greciei și României dacă acestea socoteau că este necesar. Oferiseră același ajutor și Poloniei, cu cîteva săptămîni în urmă, promițînd de data asta să fie alături de ea dacă Hitler va atenta la teritoriile ei.

În mai, Mussolini și Hitler semnaseră deja alianța, fiecare promițînd celuilalt să-l sprijine în război. Discuții similare între Franța, Anglia și Rusia s-au încheiat și au reînceput, fără a duce la vreun rezultat. Era o primăvară deprimantă pentru politica internațională și soții Whitfield erau profund

îngrijorați, dar în același timp continuau lucrările de amploare de la Château de la Meuze, iar sarcina lui Sarah înainta. Era acum în luna a șasea și, deși William nu i-o spunea, i se părea uriașă. Dar amîndoi erau înalți și era de așteptat ca și odrasla lor să fie mare. El îl simțea mișcîndu-se, noaptea, cînd se întindeau în pat și uneori, cînd se lipea de ea, simțea cum copilașul îl înghiontește cu piciorușele.

– Nu te doare? întrebă el. Era fascinat de viața pe care o simțea înăuntrul ei, de sarcina ei tot mai mare, de copilașul care se va naște în curînd, rod al dragostei lor împărtășite. Era un miracol care nu contenea să-l copleșească. Mai făcea dragoste cu ea din cînd în cînd, dar se temea tot mai mult să nu-i dăuneze în vreun fel, iar pe ea părea s-o atragă acum mai puțin actul sexual. Muncea din greu la castel și amîndoi erau extenuați cînd se duceau seara la culcare. Dimineța, la ora șase, soseau muncitorii și începeau să ciocănească și să facă zgomot.

La sfîrșitul lui iunie au reușit să se mute în casa îngrijitorului, renunțînd la camerele de la hotel, ceea ce le făcu o mare plăcere. Locuiau acum pe propriul lor domeniu și terenurile începeau să arate civilizat. William adusese o armată de grădinari de la Paris ca să taie potecile, să aranjeze copacii și să sădească flori, transformînd jungla într-o grădină. Lucrările în parc au durat mai mult, dar în august începeau să se întrevadă speranțe și era uimitor cît de mult progresaseră cu casa. William începea să creadă că se vor muta la sfîrșitul lunii, tocmai la timp, pentru nașterea copilului. Lucra cel mai mult la apartamentul lor, pentru ca Sarah să se simtă bine acolo și să poată continua munca în restul casei după ce se vor instala. Vor fi necesari ani de zile pentru finisarea detaliilor, se gîndea el, dar realizaseră deja extraordinar de mult într-un răstimp foarte scurt.

De fapt, George și Belinda trecuseră pe la ei în iulie și fuseseră foarte impresionati de ceea ce reușiseră să facă William și Sarah pînă la acea dată. Au venit de asemenea în vizită Jane și Peter, și pentru cele două surori fusese o vizită mult prea scurtă. Jane îl plăcea enorm pe William și era fericită că Sarah va avea un copil. Promise să vină din nou după ce se va naște, ca să-l vadă, deși și ea aștepta un alt copil și știa că va mai trece mult timp pînă să se poată întoarce în Europa. Doriseră să vină și părinții lui Sarah, dar tatăl ei nu se simțise bine în ultimul timp. Jane o asigură însă că nu era nimic grav. La Southampton se lucra serios la renovare. Mama ei era însă foarte hotărîtă să vină în vizită la toamnă, după ce se va naște copilul.

După plecarea lui Peter și Jane, Sarah se simți singură cîteva zile și se cufundă în munca la casă pentru a se mai îmbărbăta. Muncea din greu ca să-și termine camera ei și mai ales frumoasa încăpere alăturată pe care o rezervase copilului.

– Cum merge treaba aici? strigă William într-o după-amiază, cînd îi aduse o franzelă, niște brînză și o ceașcă aburindă de cafea.

Fusese foarte amabil și săritor cu familia ei, cum era, de fapt, cu toată lumea, dar mai ales cu ea. Acum mai mult ca oricînd, Sarah îl iubea cu o dragoste nemărginită.

– Începe să meargă, spuse ea mîndră. Poleise cu grijă o parte din *boiserie* și acum arăta mai bine decît cea pe care o admiraseră la Versailles.

– Te pricepi. William îi admira opera cu un zîmbet cald. Să știi că te-aș angaja, spuse el și se aplecă s-o sărute. Te simți bine?

– Foarte bine. O durea îngrozitor spatele, dar nu i-ar fi spus lui pentru nimic în lume. Îi făcea plăcere tot ce lucra acolo zilnic și nu va mai fi însărcinată multă vreme, se gîndea

ea. Doar încă trei sau patru săptămîni. Găsiseră un spital mic și curat în Chaumont, unde va putea naște copilul. Era acolo un medic foarte atent și Sarah se ducea la consultație la fiecare cîteva săptămîni. El îi spunea că sarcina mergea bine, dar o avertiză că s-ar putea ca pruncul să fie foarte mare.

– Ce înseamnă asta? întrebuse ea, străduindu-se să vorbească degajat. În ultimul timp începuse să se teamă de naștere, dar nu voia să-l sperie și pe William cu temerile ei care i se păreau absurde.

– Ar putea însemna o cezariană, mărturisi medicul. Este poate cam neplăcut, dar uneori e mai sigur și pentru mamă și pentru copil, în cazul în care omulețul este prea mare, cum ar putea fi în cazul dumneavoastră.

– Dacă îmi faceți cezariană, voi putea să mai am copii după aceea?

Medicul ezită, apoi clătină din cap, simțind că trebuie să-i spună adevărul.

– Nu, nu veți mai avea voie.

– Atunci nu vreau operație.

– În cazul acesta, faceți multe plimbări, multă mișcare, exerciții, înotați dacă aveți un rîu în apropierea casei. Toate acestea vă vor ajuta la nevoie, *Madame la Duchesse*.

Medicul se înclina întotdeauna politicos cînd pleca ea și deși lui Sarah nu-i plăcea că o amenința cu o cezariană, pe el îl plăcea. Nu-i spusese lui William despre opinia medicului cum că bebelușul ar putea fi foarte mare sau despre posibilitatea unei cezariene la naștere. Era sigură de un lucru, și anume că dorea mai mulți copii. Și avea de gînd să facă tot ce-i stătea în putință pentru a nu pune în pericol sarcinile viitoare.

Sarah mai avea încă o săptămîină sau două pînă să nască în momentul în care Germania și Rusia au semnat un pact de

neagresiune, lăsînd doar Franța și Anglia ca potențiali aliați, de vreme ce Hitler semnase deja un pact cu Mussolini, iar Spania era efectiv distrusă și nu putea ajuta pe nimeni.

– Începe să fie grav, nu-i așa? îl întrebă Sarah pe William într-o noapte, cu voce calmă. Abia se mutaseră în camera lor din castel și, deși mai erau multe detalii de pus la punct, ea se gîndea că nu văzuse niciodată ceva mai frumos, sentiment pe care-l avea și William cînd o privea.

– Nu e bine. Probabil că mă voi întoarce la un moment dat în Anglia, să văd ce părere au cei din Downing Street Ten. Dar nu voia s-o îngrijoreze. Poate că ne vom întoarce amîndoi pentru cîteva zile, după ce se va naște copilul. Oricum voiau să i-l arate mamei lui, așa că Sarah nu făcu nici o obiecție.

– E greu de crezut că noi vom intra în război... adică Anglia. Sarah începea să se considere una de-a lor, deși își păstrase cetățenia americană cînd se căsătorise cu William; el nu vedea nici un motiv pentru care ea și-ar fi schimbat-o. Sarah nu dorea decît ca lumea să se liniștească îndeajuns pentru ca ea să poată aduce copilul pe lume fără grijă. Nu voia să se simtă apăsată de grija războiului, dorea doar un cămin liniștit pentru copilul lor.

– N-ai să pleci dacă se întîmplă ceva, nu-i așa, William? Îl privi cuprînsă brusc de panică, trecînd în revistă toate pericolele posibile.

– Nu voi pleca înainte de a se naște copilul, îți promit.

– Dar după aceea? Făcu ochii mari de spaimă.

– Numai dacă va fi război. Nu-ți mai face griji pentru asta. În momentul ăsta nu e sănătos pentru tine. Nu voi pleca nicăieri, decît la spital cu tine, așa că nu mai fi prostuță.

Sarah avea vagi dureri cînd se urcă în noaptea aceea în pat, în noua lor cameră, dar pînă dimineța îi trecură și se

simți mai bine. Era o prostie să-și facă griji din cauza războiului. Ea trebuia să se preocupe numai de copil, își spuse a doua zi dimineață, cînd se trezi.

Dar pe întii septembrie, în timp ce ciocănea podeaua micilor încăperi de deasupra dormitoarelor lor, cele care într-o bună zi aveau să devină minunate dormitoare pentru copii, auzi pe cineva țipînd ceva neinteligibil, apoi auzi la parter pași alergînd și se gîndi că o fi pățit careva ceva. Coborî în bucătăria principală ca să dea o mîna de ajutor. Dar acolo toți ascultau radioul.

Germania atacase Polonia cu trupe de infanterie și cu aviația. William stătea și el acolo și asculta radio împreună cu toți bărbații de pe șantier. După aceea, toți începură să discute dacă Franța va încerca sau nu să elibereze Polonia. Cîțiva erau de părere că ar trebui, dar multora nu le păsa. Aveau necazurile lor acasă, cu familiile lor, cu problemele lor, dar alții considerau că Hitler trebuie oprit înainte de a fi prea tîrziu pentru toți. Sarah stătea acolo, îngrozită și se uita la William și la ceilalți.

– Ce înseamnă asta?

– Nu e bine deloc, spuse William, sincer. Așteptăm și vom vedea.

Terminaseră acoperișul casei, ferestrele erau puse la locul lor, pardoselile refăcute, băile fuseseră instalate, dar mai rămăseseră nenumărate detalii. Cu toate acestea, cea mai mare parte a lucrărilor era gata, casa ei era aranjată și ocrotită de urgia naturii și a lumii, gata pentru a primi copilașul lor. Dar lumea nu mai era un loc sigur și situația nu putea fi lesne schimbată.

– Te rog să nu te mai gîndești la asta, o îndemnă el.

William observase în ultimele două zile că ea dormea mai mult și bănuia că i se apropia termenul. De aceea voia s-o

ferească de grijă și teamă acum, cînd trebuia să nască. Era foarte posibil ca Hitler să nu se oprească în Polonia. Mai curînd sau mai tîrziu, Anglia va trebui să intervină și să-l oprească. William știa asta, dar nu-i spuse nimic lui Sarah.

În seara aceea au mîncat în tăcere. Ca întotdeauna, gîndurile lui Sarah se îndreptau spre chestiuni serioase, dar William se străduia s-o sustragă. N-o lăsă să vorbească despre ultimele știri, obligînd-o să se gîndească la ceva plăcut. Încercă să-i abată gîndurile de la evenimentele din lume, vorbindu-i despre casă, dar nu era ușor.

– Spune-mi ce vrei să faci cu sufrageria. Vrei să restaurezi lambriurile originare sau să folosești o parte din *boiserie*-iile pe care le-am găsit în grajduri?

– Nu știu. Părea neatentă, dar făcu un efort să se concentreze asupra întrebării. Tu ce părere ai?

– Cred că *la boiserie* e mai veselă. Lambriurile din bibliotecă sînt suficiente.

– Așa mi se pare și mie. Sarah se juca cu mîncarea în farfurie și el își dădea seama că nu-i e foame. Se întreba dacă nu cumva se simte rău, dar nu voia s-o piseze. Arăta obosită în seara aceea și îngrijorată. Toți erau îngrijorați.

– Cum rămîne cu bucătăria? Dăduseră la iveală toate cărămizile, vechi de pafru sute de ani, și lui William îi plăcea. E frumos așa cum e acum, dar poate că tu vrei ceva puțin mai stilat.

– Nici nu mă interesează. Sarah îl privi deodată deprimată. Simt că-mi vine rău de cîte ori mă gîndesc la sărmanii oameni din Polonia.

– Nu trebuie să te gîndești acum la asta, Sarah, spuse el cu blîndețe.

– De ce?

– Pentru că nu e bine pentru tine și nici pentru copil, spuse el hotărît, dar ea începu să plîngă cînd se ridică de la masă, plîmbîndu-se apoi agitată prin bucătărie. Totul părea s-o tulbure mai mult acum, cînd se apropia termenul.

– Dar ce fac femeile din Polonia care sînt însărcinate ca mine? Ele nu pot schimba subiectul.

– E un gînd îngrozitor, recunosc eu, dar acum, în clipa asta, nici noi nu putem schimba nimic.

– De ce, fir-ar să fie? De ce le face așa ceva dementul ăla? se revoltă ea, apoi se așeză din nou, gîfîind și evident îndurerată.

– Sarah, potolește-te! Nu te enerva. O sili să se ducă sus și insistă să se întindă în pat, dar ea încă mai plîngea. Nu poți duce pe umerii tăi toată povara lumii.

– Nu sînt umerii mei, nu e lumea, e fiul tău. Zîmbi printre lacrimi, gîndindu-se din nou cît de mult îl iubea pe William. Era întotdeauna atît de bun cu ea, mereu neobosit. Renovase castelul muncind fără încetare numai pentru că îi plăcea ei. Dar ajunsese să-i placă și lui și, știind asta, Sarah se înduioșă.

– Crezi că acest mic monstru se va hotărî să iasă la lumină? întrebă ea cu un glas obosit, în timp ce el o freca pe spate.

William trebuia să se ducă jos, să strîngă masa, dar nu voia s-o lase singură pînă ce nu se relaxa și pentru el era evident că încă nu se relaxase și că pesemne va mai dura.

– O să iasă el la lumină pînă la urmă. Deocamdată respectă programul. Ce dată a spus lordul Allthrope? Întîi septembrie? Adică astăzi, deci va întîrzia doar începînd de mîine.

– E atît de mare! Sarah era îngrijorată, neștiind cum o să iasă copilul. În ultimele săptămîni se făcuse și mai uriașă. Și își mai amintea că medicul local spusese că bebelușul era prea mare.

– O să iasă el. Când va fi gata. William se aplecă asupra ei și îi sărută drăgăstos buzele. Acum odihnește-te puțin. O să-ți aduc o ceașcă de ceai. Dar când se întoarse cu ceea ce francezii numesc o „infuzie de mentă“, ea dormea profund, îmbrăcată, și el n-o mai deranja. Sarah a dormit lângă el, așa cum era, pînă dimineața și s-a speriat când s-a trezit, simțind o durere puternică; mai avusese însă astfel de dureri, care apăreau și dispăreau pînă la urmă. De fapt, se simțea mai puternică decît se simțise vreodată și avea o listă lungă de amenajări pe care voia să le termine în camera copiilor înainte de a naște. Trebăluu acolo toată ziua, uitînd de griji, și refuză chiar să coboare la masă cînd a fost chemată. William a trebuit să-i ducă dejunul sus și s-o certe că muncește prea mult, dar ea întoarse fața spre el și rîse. Arăta mai bine și mai fericită decît fusese în ultimele săptămîni și el zîmbi, luîndu-i-se parcă o povară de pe suflet.

– Tot e bine că știm măcar că nu voi pierde copilul. Sarah își mîngîie burta imensă și bebelușul dădu tare cu piciorușele, în timp ce ea mușcă dintr-o *baguette* și apoi dintr-un măr, după care se întoarse la muncă. Hăinuțele și scutecele copilului erau deja aranjate în sertare. La sfîrșitul zilei era gata cu tot ce își propusese să facă și camera copilului arăta minunat. Totul era în dantelă albă, cu panglici de satin alb. Pusese acolo un leagăn de nuiele, în stil vechi, un frumos dulăpior, o comodă care aparținea casei, curățată acum și înălbită chiar de ea, iar pardoseala era galbenă ca mierea și acoperită cu un covoraș Aubusson. Încăperea era plină de dragoste și căldură și singurul lucru care lipsea era copilașul.

Sarah coborî în bucătărie la ora cinei și puse în farfurii macaroane, friptură rece de pui și salată, pentru amîndoi. Încălzi puțină supă, luă pîinea și își strigă soțul care era sus.

William îi turnă un pahar cu vin, dar ea îl refuză. Nu mai putea să bea nimic, fiindcă îi dădea arsuri.

– Ai făcut o treabă bună. William fusese sus să vadă cum arăta camera și îl impresionase energia de care dădea ea dovadă. Nu mai fusese de săptămîni întregi atît de vioaie.

După masă, ea îi propuse să facă o plimbare în grădină.

– Nu crezi că ar trebui să te odihnești? William părea cam îngrijorat, considerînd că Sarah exagerează. Chiar dacă avea doar douăzeci și trei de ani, urma să treacă printr-o mare încercare, despre care el auzise că nu e deloc ușoară și ținea neapărat ca ea să se odihnească.

– De ce să mă odihnesc? Copilul nu se va naște probabil decît peste cîteva săptămîni. Am început să mă obișnuiesc să fiu veșnic în starea asta.

– Așa se pare, după cum te porți. Te simți bine? El o privi cu atenție, dar văzu că Sarah arată realmente bine. Ochiul îi erau strălucitori și limpezi, obrajii îmbujorați și îl tachina întruna.

– Zău că mă simt bine, William.

În seara aceea, conversația lor se învîrte în jurul familiei: părinții ei, Jane, mama lui. Vorbiră și despre casa din Long Island. Edward și Victoria făcuseră și ei lucrări de amploare acolo și tatăl ei spusese că totul va reveni la normal abia în vara următoare. Reparațiile le luaseră mult pentru că furtuna făcuse pagube mari. Firește, îi simțea lipsa lui Charles, deși aveau un nou îngrijitor, un japonez, împreună cu soția lui.

Sarah părea foarte nostalgică pe cînd se plimbau prin grădină. Începuseră să apară ici și colo mici tufe și toată grădina părea plină de speranțe și de promisiuni, ca și ea.

Se întoarseră în casă în cele din urmă și ea păru mulțumită să se poată întinde ca să se odihnească. Citi un timp o carte, apoi se ridică, se întinse și se duse să privească pe fereastră

lumina lunii. Noua lor casă era frumoasă și îi plăcea totul acolo. Era visul vieții ei.

– Îți mulțumesc pentru toate astea, rosti ea cu duioșie din locul în care stătea și el o privi din pat, impresionat cât de dulce era. Arăta atât de tânără și de imensă! Apoi, când porni spre pat, se uită de jur-împrejur pe podea, apoi spre tavanul de deasupra lor. Of, curge rău undeva! Probabil că s-a spart o țevă. Nu vedea nimic deasupra sau pe perete, dar pe podea era o baltă în toată regula.

William se ridică încruntat și privi și el spre tavan.

– Nu văd nimic. Ești sigură? Dar ea arătă spre pardoseală, el privi în jurul ei, apoi din nou în spatele ei. Înțelese înaintea ei. Iubito, tu ești cea care ai țevi sparte, spuse el zîbind cu blîndețe, neștiind prea bine cum s-o ajute.

– Poftim? Sarah se simți foarte jignită, în timp ce el aduse un teanc de prosoape din baia pe care o amenajase în camera alăturată și dintr-o dată în ochii ei se ivi un licăr de înțelegere. Nu-i trecuse prin cap. I se rupsesse apa.

– Crezi că asta e? Se uită în jurul ei în timp ce el aduna apa cu prosoapele și Sarah își dădu seama că își udase cămașa de noapte. El avea dreptate. Pierduse apa.

– Mă duc să-l sun pe doctor, spuse el și se sculă.

– Nu cred că e nevoie. El spunea că poate dura o zi întreagă pînă ce se va întîmpla ceva.

– Eu o să fiu mai liniștit dacă-l sun. Dar se neliniști de-a binelea după ce sună la spitalul din Chaumont. Profesorul Vincour, cum îi spuneau medicii din Franța, plecase împreună cu trei colegi la Varșovia. Se duseseră să-și ofere serviciile acolo pentru a-i ajuta pe polonezi; în plus, în noaptea aceea izbucnise și un incendiu cam mare în satul alăturat. Toate infirmierele erau acolo și nu rămăsese nici un medic. Duceau mare lipsă de personal medical și ultimul lucru de care aveau

nevoie acum era să se ocupe de o naștere banală, chiar dacă era vorba de *Madame la Duchesse*. De data asta, nimeni-nimeni n-a fost impresionat de titlul lui nobiliar. „Nu-i nici o problemă să naști un copil“, i-au spus ei. I-au sugerat să chemē o femeie de la o fermă din apropiere sau pe cineva de la hotel, fiindcă ei nu puteau să-l ajute.

Cînd urcă, William nici nu știa ce să-i spună lui Sarah. Lui însuși i se făcuse aproape rău. Își dădu seama că trebuia s-o fi dus înapoi la Londra sau măcar la Paris. Dar era deja prea tîrziu. Ajutase odată o cățea să fete, dar bineînțeles că habar nu avea cum se nasc copiii și nici Sarah nu era mai documentată. Ea era chiar mai neștiutoare decît el. Doar despre avort știa cîte ceva, deși atunci îi făcuseră anestezie generală. Nici măcar nu avea nimic contra durerilor sau ceva care să ajute copilul, dacă se iveau probleme. Brusc, își aminti ce spusese ea, că uneori dura o zi întreagă pînă ce se declanșau durerile. O s-o ducă la Paris cu mașina. Erau doar la două ore și jumătate distanță. Era soluția ideală, conchise el în timp ce alerga sus, spre dormitorul lor. Și atunci îi văzu fața cînd intră în cameră și se pierdu cu firea. Contractiile începuseră brusc, cu o violență extraordinară.

– Sarah! Alergă spre pat, unde ea se zbătea de parcă nu mai avea aer, zvîrcolindu-se de durerile care o cuprinseseră. Doctorul nu e aici. Te simți în stare să te duc cu mașina la Paris? Dar ea îl privi îngrozită auzindu-l.

– Nu pot... Nu știu ce s-a întîmplat... Nu pot să mă mișc... Vin mereu... și sînt îngrozitoare...

– Mă întorc imediat, spuse William, mîngîind-o pe braț. Dădu buzna jos, hotărîndu-se să se sfătuiască măcar cu o femeie. Sună la hotel și întrebă dacă-l putea ajuta cineva, dar fata care îi răspunse era fiica proprietarului, avea doar șaptesprezece ani și era foarte sfioasă, deci William înțelese

că nu-i putea fi de nici un ajutor. Fata îi spuse că toată lumea, inclusiv părinții ei, plecaseră la locul incendiului.

– Bine, dacă se întoarce cineva, oricine, orice femeie care ne-ar putea ajuta, trimite-o la castel. Soția mea naște. Închise telefonul și alergă înapoi la Sarah, care zăcea pe patul lor, scăldată în sudoare, respirînd cu greutate și gemînd din cînd în cînd.

– Fii liniștită, iubito. Vom face asta împreună.

William se duse să se spele pe mîini și se întoarce cu un alt teanc de prosoape cu care o înconjură. Îi puse pe frunte o compresă rece și ea încercă să-i mulțumească, dar durerile erau atît de mari încît nu putea să vorbească. Fără motiv, el se uită la ceas și văzu că era aproape miezul nopții.

– Deci în noaptea asta vom avea un bebeluș. Încercă să pară vesel în timp ce o ținea de mîină și ea se zvîrcolea de durere sub privirile lui. Habar nu avea cum s-o ajute și ea îl implora să facă totuși ceva cînd o sfîșiau junghiurile acelea cumplite. Încearcă să rezisti. Încearcă să te gîndești că durerile îl vor aduce pe copilașul nostru.

– Este groaznic... William... William... Fă-le să înceteze... Fă ceva! plîngea ea și el stătea neputincios acolo, dorind s-o ajute, dar neștiind cum. Nu credea că ar fi putut s-o ajute cineva și ea nu mai putea suporta durerile. Avortul fusese îngrozitor, dar acum era cu mult mai rău. Ah, Dumnezeuule!... Ah, William... Ah!... Simt că iese!

William se simți ușurat că se întîmpla atît de repede, căci dacă naștea foarte curînd, ea va supraviețui nașterii. Se rugă să se petreacă totul cît mai repede.

– Pot să mă uit? întrebă el șovăielnic.

Ea încuviință din cap și își desfăcu și mai mult picioarele, parcă pentru a face loc copilului. Cînd se uită, William văzu capul, mai exact o părțică din el, acoperit cu sînge și păr

blond. Spațiul pe care-l vedea avea un diametru de aproximativ cinci centimetri și i se păru că nu va mai dura decât câteva minute pînă se va naște copilul. Strigă emoționat spre ea:

– Îl văd, iubito. Iese! Hai, împinge! Împinge!... Scoate copilul nostru...!

William o încuraja mereu și, o secundă, rezultatul eforturilor ei fu evident. O clipă, copilul păru să se apropie, apoi se retrase iar. Era un dans lent și mult timp nu se văzu nici un progres. Apoi acea porțiune din capul copilului pe care o vedea păru în sfîrșit să se mărească. El îi propti picioarele pe pieptul lui pentru ca ea să poată împinge mai tare, dar copilul nu voia să se miște și Sarah era disperată, urlînd la fiecare durere, amintindu-și ce spusese doctorul, că bebelușul ar putea fi prea mare ca să se nască pe cale normală.

– Sarah, nu poți să împingi mai tare? se rugă el. Copilul părea înțepenit acolo. Se chinuiau de câteva ore. Trecuse de patru și ea se zbătea să-l împingă afară de la miezul nopții. Nu avea răgaz între dureri, doar câteva secunde ca să-și tragă răsuflarea și să împingă din nou. William vedea că Sarah intrase în panică și își pierduse controlul. Îi înșfăcă picioarele și îi ordonă: Împinge!

Țipa la ea și îi părea rău, dar n-avea încotro. Copilul nu ieșise nici măcar suficient pentru ca el să încerce să-l întoarcă sau să-l tragă. Continuînd s-o îndemne, văzu că fătul avansează din nou. Nașterea era aproape, dar trecuse de ora șase și copilul tot nu ieșise.

Sarah se străduia să împingă, mereu și mereu, dar la ora opt pierduse deja mult sînge. Era palidă ca moartea și copilul nu se mai mișcase de câteva ore. William auzi atunci o mișcare la parter și strigă, sperînd că era cineva care să-l audă. Sarah era aproape inconștientă și incapabilă parcă să mai împingă.

Pur și simplu nu mai avea vlagă. William auzi pași grăbiți pe scară și după o clipă o văzu pe Emanuelle, tinăra de la hotel, cu ochii mari, îmbrăcată cu o rochiță albastră, peste care avea un șortuleț.

– Am venit să văd dacă nu pot s-o ajut pe *Madame la Duchesse* la naștere.

Dar William începea să se teamă că *Madame la Duchesse* era pe moarte și că nu va mai fi nici o naștere. Sarah avea hemoragie, deși nu foarte mare, dar copilul nu mișca și ea nu mai avea putere să împingă când apăreau durerile. Zăcea întinsă și gemea între țipete și dacă nu făceau repede ceva, William îi va pierde pe amîndoi. Trecuseră deja nouă ore de când începuseră muncile și încă nu născuse.

– Vino să mă ajuți, îi spuse el fetei cu un glas disperat și ea se apropie de pat. Ai ajutat vreodată la o naștere? William îi vorbi fără să-și desprindă privirea de Sarah, care era acum cenușie la față și cu buzele vinete. Ochii i se rostogoleau în cap și el îi vorbea mereu, silind-o să-l asculte. Sarah, ascultă-mă! Trebuie să împingi, trebuie! Cît de tare poți! Ascultă-mă, Sarah! Împinge! Acum! Învățase cum să simtă contracțiile, ținînd mîna pe burta ei. Apoi i se adresă din nou fetei de la hotel: Știi ce să faci?

– Nu, spuse ea cu sinceritate. Am văzut doar la animale, rosti fata cu un puternic accent franțuzesc, deși vorbea bine englezește. Cred că acum putem împinge noi în locul ei. Dacă nu... dacă... Nu voia să-i spună că soția lui ar putea muri, dar știa asta amîndoi.

– Știi. Tu împingi în jos cît de tare poți, împinge copilul spre mine. Cînd îți spun eu...

William ținea mîna ca să simtă următoarea contracție și cînd veni, îi făcu semn fetei și începu să strige din nou la Sarah. De data asta copilul se mișcă, în sfîrșit, după multe

ore. Emanuelle împingea în jos cu toată puterea și, cu toată spaima că ar putea-o omori pe ducesa, știa că n-avea de ales. Continua să împingă, să împingă, să împingă, încercînd să scoată copilul afară, să-l aducă la viață, pînă nu vor pierde și mama și copilul.

– Iese? întrebă ea și o văzu pe Sarah deschizînd ochii, iar William încuviință dînd din cap. Sarah păru să-l vadă o clipă, dar numai o clipă, apoi se cufundă din nou în oceanul ei de durere.

– Hai, iubito. Împinge, acum! Încearcă să ne ajuți de data asta, spuse el calm, înăbușindu-și lacrimile, în timp ce ea plîngea. Emanuelle se lăsă pe Sarah cu toată greutatea și cu toată forța pe care și-o putu aduna, în timp ce William privea și se ruga. Și încet, încet... încet... capul ieși încetișor din trupul lui Sarah și, înainte ca ei să elibereze copilul, acesta scoase un țipăt lung. Sarah tresări auzindu-l și se uită în jur de parcă n-ar fi înțeles ce se întîmplă.

– Ce-i asta? întrebă ea amețită, privindu-l pe William.

– E copilul nostru. Pe obraji îi șiroiau lacrimile și Sarah intră din nou în panică, fiindcă durerile începură din nou și trebui să mai împingă. Mai trebuiau să elibereze umerii, dar acum ajuta și William, în timp ce și mama și copilul țipau, iar el simțea cum sudoarea i se amestecă cu lacrimile. Sarah nu mai putea contribui cu nimic. Era prea vlăguită și copilul mult prea mare. Medicul din Chaumont avusese dreptate. Nu trebuia să încerce să nască acest copil pe cale normală, dar acum era prea tîrziu. Era pe jumătate născut și trebuiau să-l scoată din trupul mamei lui.

– Sarah! Împinge din nou! strigă William și Emanuelle continuă s-o apese pe abdomen pînă i se păru la un moment dat că o să treacă prin ea. Dar copilul mai avansă cîțiva centimetri și William scoase un braț. Nu reușea însă să-l

scoată pe celălalt. Atunci își aduse brusc aminte de cățelușii pe care-i ajutase să iasă la iveală. Unuia din ei i se întâmplase la fel și mama suferise cumplit, dar îi salvase pe amândoi. Cățelușul acela era neobișnuit de mare și acum vedea că așa era și copilul lui.

De data asta, contracțiile reîncepură și Sarah țipa, William introduse mâna în trupul ei și încercă să răsucescă ușor copilul într-un alt unghi, umblînd încet în jurul umărului; iar Sarah se arcui, răvășită de durere, împotrivindu-se cu toată forța.

– Ține-o acolo, lipită de pat! îi ceru el fetei. N-o lăsa se se miște!

Putea să omoare copilul. Dar Emanuelle o ținea ferm, în timp ce William îi presa picioarele în jos, luptîndu-se să elibereze copilul. Deodată, cu un mic sunet ciudat, celălalt braț ieși la iveală, umerii se eliberară și, o clipă mai târziu, William scoase tot copilul. Era băiat – frumos și într-adevăr imens.

William îl ținu în sus în soarele dimineții, ca să-l privească în toată splendoarea lui și atunci înțelese de ce mama lui spunea că e un miracol. Într-adevăr, miracol era. Tăie cu grijă cordonul ombilical și-i dădu fetei băiețelul, în timp ce el îi ștergea fața lui Sarah cu cîrpe umede și încerca să oprească sîngele cu prosoape.

De data asta, Emanuelle știu ce e de făcut. Așeză cu blîndețe copilășul pe o grămăjoară de pături de pe podea și veni să-i ajute lui William.

– Trebuie s-o apăsăm foarte tare pe burtă... așa... ca să nu mai sîngereze. Am auzit-o pe mama spunînd asta despre femeile care au avut mai mulți copii.

Începu deci să apese pe partea de jos a abdomenului lui Sarah și mai tare ca înainte, frămîntîndu-l ca pe un aluat, în

timp ce biata Sarah abia mai putea să țipe și se ruga de ei să înceteze. William văzu însă că fata are dreptate, fiindcă sîngerarea scăzu și în cele din urmă se opri, curgînd doar atîta sînge cît li se părea normal.

Se făcuse ora prînzului și lui William nu-i venea să creadă că nașterea fiului lor durase douăsprezece ore. Dousprezece ore, în care Sarah și copilul erau să moară. Ea era încă îngrozitor de palidă, dar nu mai avea buzele vinete și el îi aduse bebelușul și îl ținu în așa fel încît să-l vadă. Sarah zîmbi, dar era încă prea vlăguită ca să-l ia în brațe și ridică recunoscătoare privirea spre William, simțind că el îi salvase pe amîndoi.

– Îți mulțumesc, șopti ea, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Și el o sărută. Îi dădu copilul înapoi lui Emanuelle și ea îl duse jos să-l spele, pentru a i-l înapoia mamei lui mai tîrziu. William o spălă pe Sarah, schimbă așternuturile și o înveli în prosoape și pături curate. Ea era prea slăbită ca să se poată mișca, nici măcar nu putea vorbi, dar îl urmărea cu o privire recunoscătoare și în cele din urmă se lăsă pe perne și se cufundă în somn. Fusese cel mai groaznic lucru pe care-l văzuse William vreodată, dar și cel mai frumos în același timp. Cînd se duse jos să-i facă o ceașcă de ceai, cu un strop de coniac se simțea copleșit de propriile sale emoții. În timp ce pregătea ceaiul, nu se putu abține și dădu o dușcă pe gît.

– E un băiețel frumos, îi spuse Emanuelle privind copilul. Cîntărește cinci kilograme, anunță ea uimită, fapt care explica tot chinul lui Sarah.

William zîmbi uimit și el. Fata fusese într-adevăr foarte curajoasă și îl ajutase enorm. Nu știa ce s-ar fi făcut fără ea. Cu siguranță că n-ar fi putut s-o salveze pe Sarah și nici copilul.

– Îți mulțumesc. William o privi cu recunoștință. Nu i-aș fi putut salva fără ajutorul tău. Ea zîmbi și se întoarseră

amîndoi sus, să vadă cum se simte Sarah. Proaspăta mămică sorbi puțin din ceai și zîmbi din nou cînd văzu bebelușul. Încă mai avea dureri și era slăbită, dar știa că îi va face bine coniacul. Și chiar și în starea de slăbiciune era fericită să vadă băiețelul.

William îi spuse că are cinci kilograme și ar fi vrut să se scuze pentru că îi provocase asemenea chinuri, dar n-a mai avut ocazia să spună nimic. Sarah adormi buștean înainte de a întoarce capul pe pernă. Dormi astfel ore-n șir, timp în care William stătea cuminte pe un scaun la căpățiiul ei și o privea. Dar cînd se trezi din nou, în amurg, Sarah arăta mai bine și îl rugă s-o ajute să se ducă la baie. El o conduse, apoi o aduse înapoi, la pat, minunîndu-se de puterea de rezistență a femeilor.

– Am fost tare îngrijorat pentru tine, mărturisi el în timp ce ea se întindea din nou. Habar nu aveam că bebelușul e atît de mare. Cinci kilograme – enorm!

– Medicul a bănuit asta, spuse ea, dar nu-i spuse că ea refuzase să i se facă cezariană, de teamă că nu va mai avea alți copii. Știa că dacă i-ar fi spus lui William că exista această posibilitate, el ar fi silit-o să se întoarcă la Londra. Dar se bucura că nu se dusese, că fusese curajoasă, chiar dacă nu prea înțeleaptă. Acum va putea să mai facă și alți copii... Iar pe frumosul lor fiu... îl va boteza Phillip Edward, după numele bunicului lui William și al tatălui ei. Nu mai văzuse făptură atît de frumoasă, se gîndi ea, în timp ce își ținea pentru prima dată fiul în brațe.

Emanuelle plecă în sfîrșit pe înserat, înapoindu-se la hotel. Cînd William o conduse jos, văzu cîțiva dintre oamenii care lucrau pentru el făcîndu-i semne cu mîna din depărtare. Le făcu și el semn cu mîna, zîmbind, gîndindu-se că îl felicită pentru nașterea copilului. Dar privind mai atent, își dădu

seama că ei strigă ceva, ceva ce nu înțelese la început, apoi desluși un cuvânt care-i făcu sîngele să-i înghețe în vine și porni în fugă spre ei.

– *C'est la guerre, Monsieur le Duc... C'est la guerre...*

Izbucnise războiul, îi spuneau ei. Anglia și Franța declaraseră război Germaniei în după-amiaza aceea... Copilul lui abia se născuse, soția lui era să moară... și el va trebui să-i părasească. Rămase să-i asculte mult timp, știind că va trebui să se întoarcă în Anglia cît de repede. Dacă va reuși, va trebui să trimită imediat un mesaj în Anglia. Și ce-i va spune lui Sarah? Deocamdată nimic. Era prea slăbită ca să poată primi vestea. Dar în curînd va trebui să afle. Nu mai putea sta mult timp cu ei.

Se grăbea să se întoarcă în camera lor, ca să vadă ce fac ea și copilășul, care dormea acum, și lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Era atît de nedrept... de ce tocmai acum? Ea îl privi de parcă ar fi știut, de parcă ar fi simțit ceva.

– Ce era zgometul acela de afară? îl întrebă cu glas stins.

– Au venit cîțiva oameni să te felicite că ai adus pe lume un băiețel atît de frumos.

– Ce draguț din partea lor! Sarah zîmbi fericită și adormi din nou, în timp ce el se întinse lîngă ea, privind-o îngrijorat, cu gîndul la ceea ce va urma.

Zorile dimineții următoare se iviră însorite și calde și copilul îi trezi de îndată ce se făcu lumină, plîngînd înăbușit. William i-l aduse și-l puse la sînul lui Sarah, privindu-i pe amîndoi. Băiețelul inimos părea să știe exact ce are de făcut și Sarah îi zîmbea, slăbită. Tot nu era în stare să se miște, dar se simțea mai bine decît în noaptea precedentă și apoi, brusc, își aminti zgomotele de afară și expresia de pe chipul lui William și înțelese că se întîmplase ceva, dar William încă nu-i spusese despre ce era vorba.

— Ce s-a întîmplat ieri-noapte? întrebă ea încet, în timp ce bebelușul sugea înfometat din sînul mamei lui și William se întreba dacă nu era încă prea devreme ca să-i spună adevărul. Știa însă că trebuie să-i spună. Îl sunase în noaptea precedentă pe ducele de Windsor la Paris și amîndoi căzuseră de acord că vor trebui să se întoarcă foarte repede în Anglia. Wallis urma să-l însoțească, desigur, dar William știa că el n-o putea deplasa atît de curînd pe Sarah. În nici un caz nu în momentul acela, și poate nici peste cîteva săptămîni sau chiar luni. Totul depindea de cît de repede se va restabili ea, ceea ce, acum, era încă greu de prevăzut. Între timp, William trebuia să se întoarcă la Londra și să se prezinte la Ministerul

Apărării. Sarah va fi în siguranță în Franța, dar nu-i plăcea s-o lase singură. Privindu-l, Sarah văzu pe fața lui suferința și îngrijorarea. Pentru William fuseseră două zile de calvar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sarah întinzînd mîna să-l mîngîie.

– Am intrat în război, spuse el mîhnit, nemaiputînd să-i ascundă adevărul și rugîndu-se să fie destul de puternică pentru a suporta știrea și implicațiile acesteia pentru ei doi. Anglia și Franța împotriva Germaniei. Conflictul s-a declanșat ieri, cînd tu îl aduceai pe lume pe Phillip. Fusesse o sarcină grea, amîndoi știau asta și era de înțeles că nu-i preocupase războiul. Dar acum nu mai puteau ocoli realitatea.

Lui Sarah i se umplură ochii de lacrimi cînd îl auzi și-l privi cu frică.

– Ce înseamnă asta pentru tine? Va trebui să pleci curînd?

– Trebuie. William încuviință din cap cu tristețe, disperat că era nevoit s-o părăsească, dar nu avea de ales. O să încerc să trimit azi o telegramă ca să anunț că mă voi prezenta peste cîteva zile. Nu vreau să plec pînă nu te văd cît de cît întremată.

O mîngîie cu duioșie pe mîna, amintindu-și cît de mult suferise. Pentru el era un dublu miracol cînd îi privea, și tare n-ar fi vrut să-i părăsească.

– O s-o rog pe Emanuelle să stea aici, cu tine, după ce plec. E o fată bună. Se dovedise într-adevăr a fi o fată deosebită, mai ales în ziua precedentă, cînd ajutase la naștere.

Emanuelle se întoarse în aceeași dimineață, imediat după ora nouă, îmbrăcată cu o altă rochie albastră imaculată și un șorțuleț proaspăt scrobrit. Părul ei roșcat era strîns împletit într-o coadă grosă care-i atîrna pe spate, legată cu o panglică albastră. Avea șaptesprezece ani, iar fratele ei – doisprezece. Locuiau de cînd se născuseră în La Marolle. Părinții ei erau oameni simpli, muncitori și inteligenți, cum erau și copiii lor.

După ce veni fata, William se duse la poștă să telegrafieze la Ministerul Apărării din Anglia. Dar îndată ce se întoarse la castel, fratele lui Emanuelle, Henri, sosi de la hotel.

– Telefonul dumneavoastră este deranjat, *Monsieur le Duc*, anunță el. Ducele de Windsor sunase și lăsase un mesaj la hotel ca să-l anunțe că vasul Maiestății sale, *Kelly*, va sosi să-i ia în dimineața următoare de la Le Hâvre și el, William, trebuia să plece de îndată la Paris.

Băiatul gîfîia încă spunînd acestea. William îi mulțumi și îi dădu zece franci, apoi se duse sus, să-i dea vestea lui Sarah.

– Am primit adineauri un mesaj de la David, începu el pe un ton șovăielnic, umblînd încet prin cameră și încercînd să-și întipărească tîtul în minte pentru a duce cu el amintirile. El... adică... Bertie ne trimite mîine un vas să ne ia.

– Aici? Sarah părea buimăcită. Ațipise puțin în timp ce el plecase să telegrafieze.

– Nu chiar. Zîmbi și se așeză lîngă ea, pe pat. Se aflau la trei sute de kilometri de țarm, în satul La Marolle. Vasul vine la Le Hâvre. Vrea să ne întilnim la Paris, mîine dimineață la ora opt. Probabil că ne va însoți și Wallis. William o privi din nou pe soția lui, încruntîndu-se îngrijorat. Cred că tu nu ești încă destul de întremată ca să poți veni cu noi. Știa că nu era, dar era dator s-o întrebe, pentru propria lui liniște sufletească. Pe de altă parte, știa că dacă ar fi deplasat-o prea curînd, s-ar fi putut să pornească din nou hemoragia. Pierduse deja mult sînge cînd născuse. Era încă foarte palidă și slăbită. Probabil că abia după o lună se va restabili îndeajuns pentru a se putea deplasa, dar nici gînd să poată fi dusă acum cu mașina la Paris sau să facă o călătorie pînă în Anglia. Ea clătina din cap în chip de răspuns la întrebarea lui. Nu-mi place că te las aici, adăugă el.

– Franța este aliatul nostru. Nu ni se va întâmpla nimic aici. Sarah îi zîmbi drăgăstos. Ar fi vrut ca el să nu plece, dar n-o deranja să rămînă acolo. Acum era căminul lor. O să ne descurcăm. Ai să poți să te întorci curînd?

– Nu știu. O să-ți transmit un mesaj de îndată ce va fi posibil. Trebuie să mă prezint la Ministerul Apărării din Londra, apoi să aflu ce au de gînd cu mine. O să încerc să mă întorc aici cît de repede voi putea. Și după ce te vei simți destul de bine, trebuie să te întorci și tu acasă, spuse el cu un glas sever.

– Aici e casa mea, șopti ea privindu-l în ochi. Nu vreau să plec. Phillip și cu mine vom fi în siguranță aici.

– Știu. Dar m-aș simți mai liniștit dacă ați fi la Whitfield.

Această perspectivă o deprima pe Sarah. Ținea mult la mama lui și domeniul Whitfield era un loc frumos, dar castelul de la Meuze devenise căminul lor și munciseră atît de mult ca să ajungă așa cum doreau, încît acum ea nu mai voia să-l părăsească. Mai erau încă multe de făcut, dar va putea lucra singură după ce se va înzdrăveni, așteptîndu-l să se întoarcă din Anglia.

– Vom vedea, spuse el lăsînd discuția deschisă și se duse să-și facă bagajele cu care avea să plece în dimineața următoare.

Nici unul din ei nu dormi în noaptea aceea și chiar și bebelușul plînse mai mult decît altădată. Sarah nu avea lapte suficient pentru un copil atît de mare și era nervoasă și îngrijorată. Îl văzu pe William că se trezește la șapte, cînd credea că ea adormise în sfîrșit. Sarah vorbi încet în camera întunecată, privindu-l.

– Nu vreau să pleci, spuse ea cu tristețe și William veni lîngă ea și o mîngîie pe mînă și pe față, dorind din tot sufletul să nu fie nevoit s-o părăsească.

– Nici eu nu vreau să plec. Să sperăm că se va sfârși în curînd și că ne vom putea lua viața de la capăt. Ea încuviință din cap, rugîndu-se în gînd să aibă dreptate și încercînd să nu se gîndească la sărmanii oameni din Polonia.

După o oră era bărbierit și îmbrăcat și veni din nou lîngă patul ei. De data asta se ridică și ea. Cînd se sculă, simți o clipă că i se învîrte capul, dar William o sprijini cu brațul lui puternic.

– Nu trebuie să cobori. Să nu pățești ceva cînd ai să urci scara înapoi. Sarah era încă fragilă și putea să leșine și să se lovească. Era prea slăbită ca să încerce măcar, și ea știa asta.

– Te iubesc... Te rog ai grijă de tine... William... ai grijă... Te iubesc... Avea lacrimi în ochi și el de asemenea. Îi zîmbi și el o ajută să se întindă din nou în pat.

– Îți promit... ai grijă și tu... și ai grijă de lordul Phillip.

Ea îi zîmbi fiului ei. Era un băiețel tare frumos. Avea ochi mari, albaștri și buclișoare blonde și William spunea că semăna leit cu fotografiile tatălui său.

O sărută cu multă precauție, ca să nu-i facă vreun rău, apoi o înveli bine și o sărută din nou și îi mîngiie părul lung și mătăsos care i se revărsa pe umeri.

– Să te pui repede pe picioare... O să mă întorc în curînd... Te iubesc... atît de mult... Era din nou recunoscător că ea supraviețuise nașterii. Traversă apoi camera și o privi pentru ultima oară din ușă. Te iubesc, rosti el încet, în timp ce ea plîngea, apoi dispăru.

– Te iubesc... strigă după el, cît timp îi auzi încă pașii pe scară. William!... Te iubesc!....

– Și eu te iubesc!... Ecoul se întoarse, apoi auzi trîntindu-se ușa masivă de la intrare. După o clipă se auzi motorul pornind. Se dădu iarăși jos din pat tocmai la timp ca să vadă mașina dispărînd după cotitura de la intrarea în castel și lacrimile i

se prelingeau pe obraji și pe cămașa de noapte. Zăcu în pat plîngînd, gîndindu-se mult timp la el, apoi Phillip ceru să fie alăptat, iar în cele din urmă se întoarse Emanuelle. Fata urma să se mute cu ei, ca s-o ajute pe *Madame la Duchesse* să îngrijească bebelușul. Era o slujbă minunată pentru ea. O admira nespus pe Sarah și îl îndrăgi pe copilașul la a cărui naștere asistase. Dar nu era niciodată prea familiară. Era neobișnuit de politicoasă pentru o fată de vîrsta ei și un ajutor de neprețuit pentru Sarah.

După plecarea lui William, zilele îi păreau nesfîrșite lui Sarah și abia după cîteva săptămîni începu să se întremeze. În octombrie, cînd Phillip împlinise o lună, o sună ducesa de Windsor ca să o anunțe că se întorseseră la Paris. Se văzuseră cu William chiar înainte de a părăsi Londra și el arăta foarte bine. Fusese înrolat în RAF* și era încartiruit la nord de Londra. Ducele de Windsor fusese trimis înapoi la Paris ca general-maior al misiunii militare de pe lîngă comandamentul francez. Asta însemna de fapt că primeau mulți oaspeți, ceea ce le convenea de minune. Duceasa o felicită încă o dată pe Sarah pentru nașterea fiului ei și o invită să-i viziteze la Paris de îndată ce se va simți mai bine. William le povestise cît de mult suferise ea și Wallis o sfătui să nu exagereze.

Sarah umbla însă din nou prin casă, supraveghind toate treburile și făcînd chiar ea mici reparații. Adusese o fată de la hotel pentru curățenie și Emanuelle o ajuta să aibă grijă de copil. Bebelușul, mare încă de la naștere, cîștigase încă un kilogram și jumătate în greutate. Era într-adevăr foarte mare.

Henri, fratele lui Emanuelle, o ajuta pe Sarah cu cumpărăturile, dar majoritatea bărbaților și băieților care

* Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale (n. red.).

lucraseră pentru ei plecaseră să se înroleze în armată. La castel nu mai avea cine să lucreze, în afară de bătrâni și băieți foarte tineri. Dar chiar băieții de șaisprezece și șaptesprezece ani încercaseră să se înroleze, declarînd altă vîrstă și plecaseră. Parcă, dintr-o dată, întreaga națiune era alcătuită numai din femei și copii.

Sarah primise de mai multe ori vești de la William. Scrisorile lui ajunseseră la ea și o dată sunase la telefon. Spunea că încă nu se întîmplase nimic și spera să-și găsească timp s-o viziteze în noiembrie.

Primise vești și de la părinții ei, care doreau cu disperare s-o vadă acasă și să aducă și copilul cu ea. Vasul *Aquitania* făcuse o traversare pînă la New York imediat după declararea războiului, în ciuda temerilor tuturor, dar atunci ea era prea slăbită ca să se deplaseze, așa că nu-i propuseseră. Dar după aceea au mai venit în Anglia încă trei vapoare, *Manhattan*, *Washington* și *The President Roosevelt* ca să-i ducă pe americani acasă, la adăpost. Dar, așa cum insistase față de William că era în siguranță la castel, tot așa le scrisese și părinților ei, ceea ce nu înseamnă că reușise să-i convingă.

Erau îngroziți la gîndul că ea rămîne în Franța în timpul războiului, însă ea socotea că teama lor e absurdă. În jurul castelului, viața era și mai liniștită decît înainte și în întreaga regiune domnea pacea.

În noiembrie începu să se simtă din nou în apele ei. Făcea lungi plimbări și deseori îl lua și pe Phillip cu ea. Lucra în grădină și la iubitele ei *boiseries* și făcea chiar și muncă mai grea la grajduri, ori de cîte ori Henri avea timp s-o ajute. Părinții lui pierduseră toți angajații de parte masculină de la hotel, așa încît el era nevoit să dea o mîină de ajutor și acolo. Henri era un băiat foarte drăguț, îndatoritor și o ajuta cu multă îndemînare. Îi plăcea să locuiască la castel, ca și lui

Emanuelle. Sarah nu mai avea nevoie de ajutorul fetei în timpul nopții, și de aceea Emanuelle se mută în căsuță și venea să muncească la castel în fiecare dimineață.

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui noiembrie, se întorcea acasă din pădure, cîntîndu-i lui Phillip; îl purta într-un fel de legătură pe care i-o făcuse Emanuelle. Copilul era aproape adormit cînd ajunseră la ușa principală a castelului și ea respiră ușurată. Cînd îl văzu, scoase un țipăt. Era William, în uniformă, mai chipeș ca niciodată. Se repezi în brațele lui și el o strînse cu grijă la piept, de teamă să nu strivească băiețelul. Sarah își scoase repede legătura și puse încet copilul jos. Îl speriasc cu țipătul ei și începuse să plîngă, dar acum ea nu se mai putea gîndi decît la William care o ținea în brațe.

– Mi-a fost atît de dor de tine... Vorbele ei erau înăbușite de pieptul lui și el o ținea atît de strîns, încît aproape că o durea.

– Doamne, și mie mi-a fost dor de tine! O îndepărtă apoi ca să se uite mai bine la ea. Arăți iărăși minunat. Era mai slabă, dar puternică și foarte sănătoasă. Ce frumoasă ești! rosti el, privind-o de parcă voia s-o înghită și ea rîse și-l sărută.

Emanuelle îi auzise vorbind. Îl văzuse pe duce cînd sosise și acum veni să ia copilul. În curînd trebuia alăptat, dar cel puțin îl îndepărta o vreme pentru ca Sarah să se poată bucura puțin de prezența soțului ei. Se duseră sus, mîna în mîna, vorbind și rîzînd, în timp ce ea îi puneă o mie de întrebări: unde se duce, unde fusese, unde-l vor trimite după ce va termina instrucția. William mai zburase și înainte cu RAF și nu avea nevoie decît să se pună la punct și să primească echipament nou. Avea grijă să nu-i spună ei tot ce știa și anume că îl vor trimite la comandamentul de bombardamente,

pentru a zbura pe bombardierele Blenheim. Nu era nevoie s-o îngrijoreze și îi prezentă totul într-o lumină favorabilă. Dar îi spuse că în Anglia oamenii luau războiul în serios.

– Acum îl iau și aici în serios, răspunse ea. N-a mai rămas nimeni la castel, în afară de Henri, prietenii lui și câțiva bătrâni, care-s prea firavi ca să muncească. Am făcut totul doar cu ajutorul lui Henri și Emanuelle. Dar sînt aproape gata grajdurile. Abia aștept să le vezi!

El plănuise ca jumătate din suprafața grajdurilor să fie amenajată pentru caii pe care urmau să-i cumpere și pentru cei pe care intenționa să-i aducă din Anglia, iar în restul spațiului să se amenajeze mici încăperi pentru personalul lor și cîteva culcușuri pentru muncitorii sezonieri pe care îi vor angaja. Era un sistem excelent și felul în care organizaseră locul asigura spațiul necesar pentru aproximativ patruzeci, cincizeci de oameni și cel puțin tot atîția cai.

– Se pare că nu mai ai nevoie de mine aici, spuse William prefăcîndu-se jignit. Poate că ar trebui să rămîn în Anglia.

– Să nu îndrăznești! Sarah se ridică pe vîrfuri și îl sărută din nou, apoi, intrînd în dormitorul lor, o răsuci spre el și o sărută cu patimă, ca să știe cît de mult îi lipsise.

Încuie apoi ușa în urma lor și o privi cu adorație; ea începu să-i desfacă nasturii de la uniformă, iar el îi scoase puloverul gros, un pulover de-al lui, și-l aruncă cît colo. Privi sîinii plini și talia care era din nou aproape la fel de subțire ca înainte. Nu-i venea să creadă că născuse un copil.

– Sarah... ești atît de frumoasă... Parcă îi pierise graiul și se stăpînea cu greu. N-o dorise niciodată atît de mult, nici măcar în prima noapte petrecută împreună. Abia au ajuns în pat, dar de îndată ce s-au întins, s-au regăsit repede și patima lor a izbucnit aproape instantaneu.

– Ce dor mi-a fost de tine... îi destăinui ea. Abia acum părea să-și dea seama cât de singură se simțise fără el.

– Nu atât de mult cât mi-a fost mie de tine, replică William.

– Cît timp poți să stai?

El ezită, fiindcă acum i se părea foarte puțin, deși la început i se păruse o adevărată binecuvîntare.

– Trei zile. Nu e mult, dar atât se poate deocamdată. Sper să mă întorc de Crăciun.

Adică peste o lună. Cel puțin ea va avea la ce să viseze după plecarea lui. Dar în clipa aceea, nu suporta gândul că îl va pierde din nou.

Au rămas mult timp în pat, apoi au auzit-o pe Emanuelle cu copilul la ușa lor și Sarah s-a grăbit să-și pună un halat și să-l ia.

L-a adus pe Phillip în dormitor. Copilul plîngea tare, cerînd să fie alăptat. William zîmbi privindu-l cum suge înfometat, sufocîndu-se cu laptele mult dorit și scoțînd tot felul de sunete ciudate.

– Are niște maniere oribile la masă, nu-i așa? zîmbi William, ironic.

– Va trebui să-l cizelăm, spuse Sarah, mutîndu-l la celălalt sîn. E un adevărat porcușor. Ar mânca tot timpul.

– Așa mi se pare și mie. E de trei ori cât eram eu cînd m-am născut și eu credeam că am fost un copil uriaș.

– Și eu am crezut la fel, încuviință Sarah.

Apoi William se gîndi la ceva care nu-i trecuse prin cap pînă acum, și o privi cu blîndețe.

– Vrei să fiu precaut?

Ea clătină din cap și zîmbi. Dorea să aibă mai mulți copii.

– Bineînțeles că nu, dar nu cred că trebuie să ne facem griji. Bănuiesc că nu pot să rămîn însărcinată cît timp alăptez.

– Cu atât mai bine, glumi el.

Următoarele trei zile și le-au petrecut la fel ca luna de miere, stînd în pat aproape tot timpul. La răstimpuri, Sarah îl ducea să vadă domeniul, arătîndu-i ce făcuse în absența lui. Făcuse o treabă bună și el se arătă foarte impresionat de ceea ce văzu la grajduri.

– Ești într-adevăr extraordinară! o laudă el. Nici eu n-aș fi putut face atîtea, în nici un caz fără ajutor. Nu știu cum ai reușit.

Sarah își petrecuse multe, multe nopți bătînd cuie cu ciocanul și tăind cu ferăstrăul, pînă după miezul nopții, cu micul Phillip lîngă ea, în leagăn, bine înfășurat în păturică.

– N-am avut altceva de făcut, zîmbi ea. Dacă tu ești plecat, nu-s prea multe de făcut pe aici.

William se uită la fiul lui cu un zîmbet duios.

– Să vezi cum o să fie cînd o să înceapă să pună mîna pe toate. Am impresia că o să fii foarte ocupată.

– Dar tu ce-ai să faci? întrebă ea cu tristețe, în timp ce se întorceau la castel. Cele trei zile trecuseră deja și el urma să plece în dimineața următoare. Cînd o să vii iarăși acasă? Cum e acolo, în lumea mare și rea?

– Foarte urît.

Îi povesti ce știau, sau o parte din ce știau, despre cele întîmplătoare la Varșovia. Îi vorbi despre ghetouri, despre pogromuri, despre munții de cadavre, unele ale copiilor celor care luptaseră și pierduseră. Sarah începu să plîngă la auzul unor asemenea grozăvii. Și din Germania află vești urite. Se zvonea că Hitler ar putea invada Țările de Jos, dar încă nu dădea semne și ei reușiseră deocamdată să-i oprească înaintarea, dar nu era ușor.

– Aș vrea să cred că se va termina în curînd, spuse William, dar pur și simplu nu știu. Poate că dacă-l băgăm în sperieți pe ticălosul ăsta, va da înapoi. Însă pare foarte vijelios.

– Nu vreau să ți se întâmple ceva, spuse ea cu o privire îngrijorată.

– Nu mi se va întâmpla nimic, iubito. Ar fi foarte stînjenitor pentru ei dacă aș păți ceva. Crede-mă, Ministerul Apărării mă va ține în puf. Le dă curaj să vadă o persoană ca mine în uniformă, făcînd același joc ca ei. William avea treizeci și șapte de ani și existau puține șanse să-l folosească în prima linie.

– Sper să ai dreptate.

– Am dreptate. O să mă întorc să vă văd din nou înainte de Crăciun. Lui William începea să-i placă ideea că ea va sta în Franța. În Anglia, situația părea nesigură, ba chiar înfricoșătoare; aici totul arăta foarte liniștit în comparație cu cele ce se petreceau acolo. Parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Atîta doar că nu vedeai pe nicăieri bărbați sau cel puțin băieți tineri, doar copii.

Și-au petrecut ultima noapte în pat și în cele din urmă Sarah a adormit în brațele lui. William a trebuit s-o trezească cînd băiețelul începu să plîngă. Dormea adînc, fericit. După ce Sarah a alăptat copilul, au făcut iarăși dragoste. Dimineța, William abia s-a dat jos din pat, tîrîndu-se.

– O să mă întorc curînd, iubita mea, promise el și de data asta plecarea lui nu mai părea atît de deznădăjduită. Era bine, sănătos și în siguranță. Nu părea să-l pîndească nici un pericol real.

După cum promisese, se întoarse s-o vadă o lună mai tîrziu, cu două zile înainte de Crăciun. Au petrecut în liniște ziua de Crăciun, timp în care William a observat ceva ce mai văzuse și altă dată însă acum nu putea spune ce anume îi reținuse atenția.

– Te-ai îngășat, comentă el. Sarah nu-și dădea seama dacă e un compliment sau o critică. Se rotunjise la talie și în

șolduri, iar sîinii păreau mai plini. Trecuse doar o lună de cînd plecase el și corpul ei se schimbbase, făcîndu-l să intre la bănuieli. S-ar putea să fii iarăși însărcinată.

– Nu știi. Sarah nu era prea sigură, își pusese și ea aceeași întrebare o dată sau de două ori. Simțea din cînd în cînd o oarecare greață și o mare nevoie de somn. Nu cred, spuse ea.

– Eu cred că da, rosti William zîmbind, apoi, dintr-o dată, îl cuprinsese grija. Nu-i plăcea să plece și s-o lase iar singură, mai ales dacă era însărcinată. În noaptea aceea vorbiră cîte ceva pe această temă și o întrebă dacă nu vrea să se ducă la Whitfield.

– Asta-i o prostie, William. Nici măcar nu știm dacă sînt însărcinată. Ținea să rămînă la castel, să bată cuie, să trebăluiască pînă ce totul va fi renovat și să aibă grijă de copilul lor.

– Deci și tu crezi că ești însărcinată.

– Cred că s-ar putea.

– Of, ce fată rea ești! Urmarea a fost însă că el s-a excitat din nou și după ce au făcut dragoste, William i-a dat singurul cadou de Crăciun pe care reușise să-l aducă – o frumoasă brățară cu smaralde a mamei lui. Era făcută din pietre caboșon mari, înconjurată de diamante foarte vechi, și fusese comandată cu mulți ani în urmă la bijuteria Garrard de un maharajah. Nu era o bijuterie pe care s-o poarte în fiecare zi, dar cînd el se va întoarce acasă și vor ieși din nou în lume, va arăta superb. Sper că nu ești dezamăgită că nu ți-am mai adus și alt cadou? Luase brățara la repezeală din seiful de la Whitfield, binecuvîntat de mama lui, ultima oară cînd o vizitase.

– E îngrozitor, glumi ea. Eu voiam de fapt o trusă cu scule de instalator. Am încercat să aranjez cîteva din closetele astea blestemate pe care au început să le instaleze vîră trecută.

– Te iubesc, spuse William rîzînd.

Ea îi dăruie un tablou frumos pe care-l găsisese ascuns în hambar și un ceas vechi, foarte uzat, care îi aparținuse lui Edward și care îi plăcea grozav. Îl adusese cu ea în Europa, ca amintire de la tatăl ei, și acum i-l dăruie lui William, să-l poarte la el. Iar William părea sincer încîntat de acest dar.

Ducele și ducesa de Windsor și-au petrecut Crăciunul la Paris, ocupați cu mondenități, în timp ce soții Whitfield munceau cot la cot, întărind grinzile din hambar și curățînd grajdurile.

– Frumos mai petrecem noi Ziua Darurilor, draga mea, comentă William, în timp ce lucrau cot la cot, înconjurați de murdărie și de bălegar uscat, cu ciocane și lopeți în mâini.

– Ai dreptate, recunosc eu zîmbind, dar gîndește-te ce frumos va arăta locul acesta după ce vom termina. William nu mai încercase s-o mai convingă să plece la Whitfield. Ei îi plăcea tare mult la castel și se simțea la ea acasă.

O părăsi din nou în ajunul Anului Nou și Sarah întîmpină noul an singură, în patul lor de la castel, cu copilașul în brațe. Spera că anul acela va fi mai bun și că în curînd toți bărbații se vor întoarce acasă. Îl legăna în brațe pe Phillip și fredona „Auld Lang Syne“.

În ianuarie se convinse că era din nou însărcinată. Reuși să găsească la Chambord un medic bătrîn care îi confirmă presupunerea. Îi spuse că poveștile muieresti potrivit cărora nu poți rămîne însărcinată în timp ce alăptezi se dovedeau uneori adevărate, dar nu întotdeauna. Sarah se bucură de această veste. Frățiorul sau surioara lui Phillip urma să vină pe lume în august. Emanuelle o ajuta încă și se bucură și ea de vestea că Sarah va mai naște un copil. Dar Sarah mai spera și că William se va întoarce pînă atunci acasă. Nu-i era teamă. Era încîntată. Îi scrisese lui William, anunțîndu-i vestea,

și el îi răspunse imediat, îndemnînd-o să aibă grijă de ea și promițînd că va încerca să vină cît de curînd posibil. Din nefericire William a fost trimis la Watton, în ținutul Norfolk, cu escadronul de bombardiere 82, și atunci îi scrise din nou ca să-i spună că nu mai era nici o speranță să vină în Franța timp de cîteva luni. Îi mai scrise că dorește ca ea să se ducă în iulie la Paris, unde va putea locui la soții Windsor. Nu trebuia ca ea să nască iarăși la castel, mai ales fără el, deși el spera să se întoarcă.

În martie, Sarah primi o altă scrisoare de la Jane, care născuse încă o fetiță, pe care o botezaseră Helen. Dar Sarah se simțea oarecum înstrăinată de familia ei. Nu mai erau o parte intimă din viața ei, cum fuseseră odinioară. Vestile primite de la ei o țineau la curent, într-o oarecare măsură, cu ceea ce se petrecea dincolo de ocean, dar scrisorile soseau tîrziu și se refereau adesea la nume care îi erau necunoscute. Într-un an și jumătate, cît trecuse de cînd nu se mai văzuse cu ei, stilul ei de viață se deosebise fundamental de al lor. Toți păreau foarte departe, iar ea era complet absorbită de propria ei viață, cu fiul ei, cu renovarea castelului și cu evenimentele din Europa.

Asculta toate știrile din transmisiunile radio, citea toate ziarele, trăgea cu urechea la orice bîrfă. Dar vestile nu erau niciodată prea bune și nici nu aduceau vreo rază de speranță. Numai William promitea mereu în scrisori că se va întoarce în curînd acasă. În primăvara anului 1940, Hitler părea că trage de timp și William și cîțiva prieteni ai lui începură să se întrebe dacă nu cumva va ceda. În Statele Unite i se spunea Falsul Război, dar pentru oamenii din țările ocupate de Hitler era un război adevărat, foarte departe de a fi fals.

Soții Windsor au invitat-o la un dineu la Paris, la sfîrșitul lui aprilie, dar ea nu s-a dus. Nu voia să-l lase pe Phillip la

castel, deși avea încredere în Emanuelle. În plus, era însărcinată în luna a cincea și considera că nu se cuvenea să iasă în lume fără William. Le trimise însă o scrisoare politicoasă de refuz. La începutul lui mai contractă o răceală zdravănă și zăcea în pat pe cincisprezece mai, când germanii au invadat Țările de Jos. Emanuelle urcă repede scara ca s-o anunțe. Hitler trecea din nou la atac. Sarah coborî la bucătărie să asculte știrile la radio, încercînd să prindă înțelesul real.

Întreaga după-amiază ascultă toate știrile pe care le putu prinde la radio și în ziua următoare încercă să-i sune pe Wallis și David, dar servitorii îi spuseră că ducele și ducesa de Windsor pleaseră la Biarritz în dimineața precedentă. Ducele își dusesese soția în sud, pentru a fi în siguranță.

Sarah se înapoie în pat. Peste o săptămînă făcu o bronșită gravă. Apoi copilul o luă de la ea și era atît de ocupată cu îngrijirea lui, că aproape nu înțelese nimic cînd auzi la radio știrea despre evacuarea orașului Dunkerque. Ce li se întimplase? Cum de fuseseră respinși?

Cînd Italia intră în război împotriva Franței și Angliei, pe Sarah o cuprinse panica. Era o veste groaznică. Germanii atacau Franța și toată țara era înspăimîntată, dar nimeni nu știa încotro s-o apuce sau ce să facă. Sarah era convinsă că nu vor ceda niciodată în fața germanilor, dar dacă vor bombarda Franța? Știa că William și părinții ei erau probabil înnebuniți de îngrijorare pentru ea, dar nu avea cum să ia legătura cu ei. Fuseseră izolați de lume. Nu reușise să sune nici în Anglia, nici în Statele Unite. Fusesse absolut imposibil să obțină legătura. Pe paisprezece iulie, toată lumea înlemni la aflarea veștii. Guvernul francez declarase Parisul oraș deschis. Îl dăduseră efectiv pe mîna germanilor și aceștia intraseră în capitală în marș, val după val, la căderea serii. Franța căzuse în mîinile germanilor. Sarah asculta și nu-i

venea să creadă. Ședea cu privirea ațintită asupra lui Emanuelle care izbucni în plîns la auzul îngrozitoarei vești.

– *Ils vont nous tuer...* se jelea ea. Ne vor ucide. Vom muri cu toții.

– Nu fi prostuță, spuse Sarah, străduindu-se să-și stăpînească vocea și sperînd în același timp că fata nu vedea cît de tare îi tremurau picioarele. N-o să ne facă nimic. Sîntem femei. Probabil că nici nu vor veni pînă aici. Emanuelle, fii cuminte... liniștește-te...

Dar nu credea nici ea ce spunea. William avusese dreptate. Trebuia să fi părăsit Franța, dar acum era prea tîrziu. Fusese atît de preocupată de îngrijirea lui Phillip și de problemele domeniului, încît nu receptase semnalele de avertisment, iar acum nu putea să dea fuga în sud, cum făcuseră soții Windsor. N-ar fi ajuns prea departe cu copilul în brațe și mai era și însărcinată în luna a șaptea.

– *Madame*, ce ne facem? întrebă Emanuelle, simțindu-se responsabilă pentru biata fată. Îi promisese lui William să aibă grijă de ea.

– Absolut nimic, răspunse Sarah calm. Dacă vin aici, nu avem ce să ascundem, nu avem ce să le dăm. Nu avem decît ceea ce am sădit în grădină. Nu avem bani, nu avem bijuterii. În clipa aceea își aminti însă de brățara cu smaralde pe care i-o dăruise William de Crăciun și de cele cîteva bijuterii pe care le adusese cu ea, cum ar fi inelul de logodnă și primele cadouri de Crăciun pe care William i le cumpărase la Paris. Dar nu erau multe, le putea ascunde și, dacă va fi nevoie, va renunța la ele ca să-și salveze viețile.

– Nu avem nimic din ceea ce vor ei, Emanuelle. Sîntem aici doar două femei cu un bebeluș.

Cu toate acestea, cînd se duse la culcare, luă cu ea în pat una din puștile lui William și dormi cu copilul lîngă ea și cu

pușca sub pernă. Ascunse bijuteriile sub scîndurile din camera copiilor și le bătu la loc în cuie cu o mîină de maestru; apoi puse cu grijă deasupra covorul Aubusson.

În următoarele patru zile nu se întîmplă nimic. Era pe punctul să tragă concluzia că se aflau în siguranță acolo, ca și pînă atunci, cînd își făcu apariția un convoi de jeep-uri care înaintă pe marea alee. Cînd mașinile se opriră, un stol de soldați germani săriră și alergară către castel. Doi soldați îndreptară puștile spre ea și-i făcură semn să ridice mîinile, dar ea nu putea fiindcă îl ținea pe Phillip în brațe. Știa că în bucătărie, Emanuelle spăla vasele de la micul dejun și se ruga să nu intre în panică la vederea lor.

Strigară la ea să se miște și se lăsă manevrată, străduindu-se să pară netulburată, în timp ce îl ținea strîns în brațe pe Phillip, cu mîinile tremurînd. Li se adresă în engleză:

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea calmă și cu multă demnitate, încercînd să imite cît mai bine ținuta aristocrată și autoritară a lui William.

Trăncăniră un timp în germană, apoi un alt militar, evident de rang superior, i se adresă. Se uita furios la ea, cu un rictus răutăcios, dar Sarah se făcu că nu observă.

– Ești englezoaică?

– Americană. Asta păru să-l pună un timp în încurcătură și mai vorbi ceva cu ceilalți în germană, apoi i se adresă din nou:

– Cui îi aparține casa? Terenul? Ferma?

– Mie. Vorbi răspicat, ca să audă toți. Sînt ducesa de Whitfield.

Noi parlamentări, noi consultații, apoi ofițerul îi făcu semn cu pușca să se dea la o parte.

– Acum intră în casă.

Ea încuviință dînd din cap și intrară în casă. În același timp, Sarah auzi un țipăt din bucătărie. Desigur, Emanuelle

se speriasse și doi soldați o aduseră împingînd-o cu țeava armei. Plîngînd, Emanuelle alergă spre Sarah care o luă pe după umeri și o îmbrățișă. Amîndouă tremurau, dar nici un mușchi de pe fața lui Sarah nu tresări, arătînd că e speriată. Era portretul viu al unei ducese.

Un grup de soldați rămase să le păzească, în timp ce ceilalți percheziționau casa. Se întoarseră cînd un nou rînd de jeep-uri apăru pe alee. Primul ofițer care-i comanda reveni atunci la Sarah și o întrebă unde se află soțul ei. Ea îi răspunse că e plecat, iar el îi arătă că găsise pușca pe care ea o ascunsese sub pernă. Sarah nu se lăsă impresionată și continuă să-i urmărească cu privirea. În timpul ăsta, un ofițer slab și înalt coborî dintr-unul din jeep-urile sosite ultimele și veni spre ei. Militarul care se ocupase de percheziționarea casei îi spuse ceva, îi arătă pușca și făcu semn spre femeii continuînd să dea explicații; apoi făcu semn spre casă, evident raportînd ce găsise acolo. Sarah îl auzi de asemenea spunînd cuvîntul *americaner*.

– Sînteți americană? întrebă ofițerul care abia venise, cu un accent britanic foarte îngrijit, cu un vag accent german. Vorbea o engleză impecabilă și avea o înfățișare distinsă.

– Da. Sînt ducesa de Whitfield.

– Soțul dumneavoastră este englez? întrebă el calm, privind-o direct în ochi. Într-un alt loc, în altă împrejurare, Sarah l-ar fi considerat un bărbat bine. S-ar fi putut întîlni la o petrecere. Dar nu era cazul. Era război și amîndoi păstrau distanța.

– Da, soțul meu e englez, se mulțumi ea să răspundă.

– Înțeleg... Se lăsă o lungă tăcere, timp în care el o privea nehotărît, dar nu indiferent față de pîntecele ei mare, pe care îl observă imediat. Regret că sînt nevoit să vă informez, înălțimea voastră, i se adresă el politicos, că trebuie să

rechiziționăm casa. Vom aduce trupe aici. Auzindu-l Sarah simți un nod în gât și un val de furie o năpădi, dar pe fața ei nu se văzu nimic când încuviință cu un semn din cap.

– În... Înțeleg... Îi dădură lacrimile. Nu știa ce să răspundă. Îi luau casa ei, casa la care muncise din greu. Și dacă nu i-o vor mai înapoia niciodată? Dacă o pierdea? Dacă i-o vor distruge? Eu... Nu-și mai găsea cuvintele și el se uită o clipă în jur.

– Există pe aici și... o casă mai mică? O mică vilă? Undeva unde să stați împreună cu familia dumneavoastră cât timp vom rămîne noi aici?

Ea se gîndi la grajduri, dar erau prea mari și el o să vrea și grajdurile ca să le folosească drept barăci pentru oamenii lui. Atunci își aminti de căsuța îngrijitorului, în care locuia Emanuelle și în care, la început, locuise ea cu William. Era potrivită pentru ea, Emanuelle, Phillip și copilul care se va naște.

– Da, este, încuviință ea cu glasul pierit.

– Vă invit să locuiți acolo. Ofițerul se înclină cu o demnitate prusacă și privirea lui blîndă exprima scuze. Îmi pare nespus de rău... să vă cer să vă mutați acum... privi spre copilul care urma să se nască în august... dar mă tem că vom aduce aici multe trupe.

– Am înțeles. Ea făcea eforturi să se poarte demn ca o ducesă, dar deodată se simți din nou ca o fată de douăzeci și trei de ani și i se făcu frică.

– Credeți că veți putea să vă luați toate lucrurile necesare pînă diseară? întrebă el politicoș și ea încuviință dînd din cap. Nu avea cine știe ce, mai mult haine de lucru, cîteva costume și rochii; nici William nu avea prea multe. Munciseră atît de mult că nu avuseseră timp să-și aducă bagajele din Anglia.

Împacheta lucrurile lor și alte câteva obiecte personale, parcă nevenindu-i să creadă că era real ceea ce i se întâmpla. Nu avea timp să-și scoată bijuteriile de sub pardoseală, dar știa că sînt în siguranță acolo.

Înghesui în geamantane hainele ei, ale lui William și lucrușoarele copilului, iar Emanuelle o ajută să strîngă obiectele din bucătărie, alimentele, săpunurile, cearșafurile și prosoapele. Nu crezuse că vor avea atîta treabă și copilul plînsese toată ziua, de parcă ar fi simțit că se întâmplase ceva îngrozitor. Era aproape ora șase cînd Emanuelle luă ultimul transport și îl duse la căsuță, iar Sarah rămase pentru ultima oară în dormitorul ei, camera în care se născuse Phillip și în care fusese conceput al doilea copil al lor, camera pe care o împărțise cu William. I se părea un sacrilegiu să le-o cedeze, dar nu avea de ales și în timp ce privea deznădăjduită în jur, sosi un soldat, pe care nu-l văzuse pînă atunci și o alungă din cameră cu arma îndreptată spre ea.

– *Schnell!* îi spuse el. Repede!

Sarah coborî scara cu toată demnitatea de care se simțea în stare, dar pe obraji îi șiroiau lacrimile. La capătul scării, soldatul o împunse în burtă cu vîrfurile puștii și în clipa aceea se auzi un urlet, glasul unui bărbat care putea stîrni oricînd spaima. Soldatul sări și se dădu înapoi iute ca fulgerul, în timp ce comandantul se apropie de ei. Era cel ce i se adresase în dimineața aceea într-o engleză impecabilă. Acum urla la soldat cu un glas glacial, reținut, care-l făcea să tremure pe vinovat; apoi soldatul se întoarse, îi făcu o plecăciune lui Sarah, în semn de scuze, și ieși fugind din clădire. Comandantul o privi mîhnit, profund tulburat de cele întîmplate. Și, în ciuda eforturilor ei, ofițerul observă că tremură.

– Îmi cer scuze, Înălțimea voastră, pentru grosolănia de neiertat a sergentului meu. Nu se va mai repeta. Îmi permiteți să vă duc cu mașina la casa dumneavoastră?

Sînt la mine acasă, ar fi vrut să-i spună Sarah, dar îi era recunoscătoare pentru că îl certase pe sergent. Ar fi putut s-o împuște în burtă numai ca să se distreze și la un asemenea gînd îi veni ameteală.

– Vă mulțumesc, rosti ea cu răceală. Era mult de mers pe jos și ea era epuizată. Copilul o împunsese toată ziua, resimțind supărarea și spaima ei. Plinsese în timp ce își făcea bagajele și acum, cînd se urcară în jeep, Sarah era literalmente vlaguită. Ofițerul porni motorul sub privirile oamenilor lui. Urmărea să le dea un exemplu pentru ca ei să se comporte civilizată. Le explicase deja acest lucru. Nu le era permis să se atingă de fetele din partea locului, să împuște animale de casă pentru a se distra sau să plece în oraș în stare de ebrietate. Trebuiau să se abțină de la orice fapte reprobabile, altminteri aveau de înfruntat furia lui sau poate o expediere înapoi, la Berlin pentru a fi trimiși pe front. Oamenii făcuseră legămînt să-l asculte.

– Sînt comandantul Joachim von Manheim, spuse el calm. Sîntem foarte recunoscători să putem folosi casa dumneavoastră. Regret că trebuie să vă impun acest lucru, precum și toate neplăcerile pe care vi le producem. Străbătînd cu mașina marea alee, el îi aruncă o privire. Războiul e un lucru dificil, spuse ofițerul.

Familia lui avusese multe pierderi în primul război. Apoi o surprinse întrebînd-o de copil.

– Cînd trebuie să nașteți? întrebă el încet. Părea ciudat de omenos, în ciuda uniformei pe care o purta, dar ea nu putea uita cine este și nici pentru cine lupta. Își reaminti că ea însăși este ducesa de Whitfield și că, dincolo de politețe, nu le datora nimic.

– Abia peste două luni, răspuse ea sec, neînțelegînd de ce îi pusese întrebarea. Poate că o vor trimite undeva. Era un

gînd care o înfricoșă și își dori mai mult ca niciodată să fi plecat la Whitfield. Dar cine ar fi crezut că Franța va cădea și că vor ceda în fața germanilor?

– Pînă atunci vom avea medici aici, o asigură el. Vom folosi casa dumneavoastră pentru soldați răniți. Va fi un fel de spital. Iar grajdurile vor fi tocmai bune pentru oamenii mei. Ne va ajunge mîncarea de la fermă. Mă tem că... zîmbi el a scuză, cînd ajunseră la căsuța, unde Emanuelle o aștepta cu Phillip în brațe... că pentru noi este o situație ideală.

– Ce noroc aveți! rosti Sarah înțepată. Pentru ele nu era deloc ideal. Să-și cedeze casa germanilor...

– Într-adevăr... o urmări cu privirea cînd coborî din mașină și îl luă pe Phillip din brațele lui Emanuelle. Bună seara, Înălțimea voastră.

– Bună seara, domnule comandant, spuse ea, dar nu-i mulțumi că o adusese cu mașina și nu mai rosti nici o vorbă cînd intră în căsuța care, din clipa aceea, devenea căminul ei.

13

Ocuparea Franței i-a deprimat pe toți, iar pentru Sarah ocuparea castelului de la Meuze era nespuse de dureroasă. În cîteva zile, soldații germani au împînzit domeniul. Grajdurile erau pline, soldații stăteau cîte trei sau patru într-o încăpere și chiar și în boxele pentru cai. Erau aproape două sute de oameni acolo, deși ea și William le calculaseră pentru

patruzeci, cincizeci de lucrători. Condițiile erau grele și pentru ei. Dar au preluat și ferma, unde au mai plasat câțiva oameni, trimițînd-o pe soția fermierului să doarmă în șopron. Femeia era bătrîna, și, înțeleaptă, n-a făcut caz de situația creată. Fermierul și cei doi fii ai ei erau în armată.

Și, întocmai cum o încunoștințase comandantul, castelul însuși deveni spital pentru răniți, un fel de sanatoriu pentru convalescenți, încăperile fiind transformate în saloane; cîteva camere mai mici fuseseră rezervate ofițerilor de grad superior răniți.

Comandantul locuia la castel, într-una din camerele mai mici. Sarah văzuse cîteva infirmiere, dar majoritatea celor ce îngrijeau răniții păreau a fi ordonante și felceri și auzise că existau și doi medici, dar nu-i văzuse niciodată.

Sarah avea prea puțin de a face cu ei. Stătea izolată în casuță, cu Emanuelle și copilul. Tînjea să se întoarcă la munca ei și își făcea griji pentru stricăciunile care s-ar putea produce în timpul ocupației. Dar deocamdată nu avea ce face. Pleca în lungi plimbări cu Emanuelle și stătea de vorbă cu soția fermierului ori de cîte ori reușea să ajungă la fermă, ca să vadă cum se simte bătrîna. Aceasta părea într-o dispoziție bună și-i spuse că se purtaseră cuviincios cu ea. Îi luaseră tot ce cultivase, dar nu se atinseseră de ea. Pînă una-alta, păreau să fie la locul lor. Sarah era însă îngrijorată pentru Emanuelle. Era tînără, frumușică, abia împlinise optsprezece ani în primăvară și era periculos pentru ea să trăiască în apropierea a trei sute de soldați germani. Nu o dată Sarah îi spusese să se întoarcă la hotel, dar Emanuelle nu voia s-o lase singură. Într-un fel, deveniseră bune prietene, dar exista întotdeauna între ele distanța impusă de respect. Emanuelle pusese la inimă promisiunea făcută lui William de a nu-i părăsi pe ducesă și pe lordul Phillip.

Într-o zi, la o lună după ce veniseră germanii, Sarah ieșise să se plimbe și se întorcea de la fermă, când văzu un grup de soldați strigînd și urlînd pe o potecă veche și murdară de lîngă grajduri. Sarah ar fi vrut să știe ce se întîmplase, dar era conștientă că nu e bine să se apropie de ei. Erau toți bărbați potențial periculoși și, în ciuda cetățeniei ei americane neutre, în ochii lor era dușmancă, iar ei erau forțele de ocupație. Vedea că rîd de ceva și dădu să-și continue drumul spre casă, cînd zări un coș plin cu mure răsturnat lîngă drum. Era unul din coșurile ei în care Emanuelle culesese mure, care îi plăceau lui Phillip. Atunci înțelese. Erau ca niște motani cu un șoricel, o pradă micuță pe care o atrăseseră în tufișuri ca s-o chinuiască. Fără să mai stea pe gînduri, Sarah se repezi într-acolo. Vechea ei rochie galbenă decolorată o făcea să pară și mai mare în soarele strălucitor. Avea părul împletit într-o coadă lungă și cînd se apropie de grup și-o zvîrli peste umăr și rămase cu răsufierea tăiată de ceea ce văzu. Emanuelle era acolo, în picioare, cu bluza sfîșiată, cu sîinii goi, iar fusta ruptă îi aluneca în jos pe șolduri, în timp ce soldații rînjeau și o tachinau. Doi bărbați îi țineau brațele și un altul o ciupea de sfîrcuri și o săruta.

– Terminați! strigă Sarah indignată. Era o copilă, iar Sarah aflase din discuțiile lor din ultima lună că era încă virgină. Terminați imediat! strigă ea, dar oamenii rîseră. Sarah înșfacă atunci arma unui soldat, dar el o împinse cu brutalitate, zbierînd ceva în germană.

Sarah se apropie imediat de Emanuelle, care plîngea umilită, rușinată și înfricoșată. Sarah ridică zdrențele rămase din bluza lui Emanuelle, căznindu-se s-o acopere cu ele. Între timp, un bărbat întinse mîna și o trase pe Sarah, o lipi cu spatele de el și încercă să pătrundă între fesele ei. Ea făcu un efort să se răsucescă, dar omul o țintui locului, frămîntîndu-i

sîinii cu o mîna, iar cîu cealaltă apăsîndu-i tare pîntecele imens. Sarah se lupta să se elibereze, iar el se freca de ea pînă cînd îl simți că se excitase; se întreba îngrozită dacă va avea îndrăzneala să o violeze. O privi pe Emanuelle într-un fel care se voia încurajator, dar biata fată era îngrozitor de speriată – atît pentru ea, dar mai ales pentru Sarah, căreia un soldat îi imobilizase brațele, iar un altul îi vîra mîna între picioare. Emanuelle scoase un țipăt ca de om înjunghiat, dar în același timp se auzi un foc de armă. Emanuelle făcu o săritură înapoi, moment în care Sarah reuși să se elibereze de soldatul din spatele ei; cel care o ținuse de brațe o apucă de rochia ęi galbenă, sfîșiiind-o. Ieșiră la iveală picioarele lungi și suple și pîntecele umflat de femeie însărcinată. Sarah nu se sinchisi și alergă spre Emanuelle pe care o smulse din mîinile brutelor. Abia atunci îl văzu pe comandant stînd acolo, cu fulgere în ochi, și îl auzi urlînd și dînd ordine în limba lui. Avea încă pistolul în mîna și mai trase o dată, pentru ca ei să înțeleagă că nu glumește.

Ofițerul îndreptă arma spre fiecare soldat, ochi și mai spuse ceva, apoi vîrî pistolul în toc și le ordonă să plece. Ordonă, de asemenea, să fie băgați în închisoarea pe care o amenajaseră în dosul grajdurilor. După plecarea soldaților, ofițerul se apropie repede de Emanuelle și Sarah. Ochii lui scăpărau de furie; îi spuse ceva unei ordonanțe din apropiere, care reapăru imediat cu două pături. Sarah o acoperi mai întîi pe Emanuelle, apoi și-o înfășură pe cea de-a doua în jurul mijlocului. Văzu că erau păturile ei, dintre puținele pe care le uitase cînd se mutaseră în casuța.

– Vă promit că nu se va mai repeta niciodată. Oamenii ăștia sînt niște porci. Cei mai mulți au crescut în staule de vite și habar nu au cum să se comporte. Data viitoare, dacă-l mai prind pe vreunul că face așa ceva, am să-l împușc. Era

alb la față de mînie. Emanuelle tremura încă. Sarah nu simțea altceva decît o furie fără margini pentru cele întîmplate și se întoarse spre el cu străfulgerări în ochi, cînd ajunseră la căsuță. Henri era în grădină, unde se juca cu copilașul. Ele îl avertizaseră să stea ascuns, de teamă să nu-l înhațe soldații, dar el venise să-și vadă sora și Emanuelle îl rugase să stea cu copilul, pînă se ducea ea să culeagă mure.

– Vă dați seama ce-ar fi putut să facă? Sarah îi făcu semn lui Emanuelle să intre în casă. Rămase singură să-l înfrunte pe comandant. Ar fi putut să-mi ucidă copilul nenăscut, țipă ea și privirea lui nu șovăi.

– Îmi dau seama foarte bine și vă cer scuze cu toată sinceritatea. Părea cu adevărat sincer, dar bunele lui maniere n-o îmblinziră pe Sarah. Din punctul ei de vedere, ei nu aveau ce căuta acolo.

– Iar ea e o copilă! Cum au îndrăznit să-i facă așa ceva?

Începu să tremure din cap pînă-n picioare, tentată să se repeadă la el cu pumnii, dar avu înțelepciunea să n-o facă.

Comandantul se simțea stîngenit pentru cele pătimate de Emanuelle, dar era îndeosebi tulburat de ceea ce putea să i se întîmple lui Sarah.

– Înălțimea voastră, îmi cer scuze din toată inima. Înțeleg prea bine ce s-ar fi putut întîmpla. Sarah avea dreptate – ar fi putut să-i omoare copilul. Îi vom supraveghea mai din scurt. Vă dau cuvîntul meu de ofițer și de gentleman. Vă asigur că nu se va repeta.

– Atunci aveți grijă așa să fie! i-o reteză ea, după care intră direct în căsuță, reușind să arate frumoasă și demnă ca o regină, așa înfășurată în pătură cum era.

Comandantul o urmări cu privirea, apreciind că este o femeie extraordinară. Se întrebuse de cîteva ori cum de ajunsese ducesă de Whitfield. Găsise fotografiile cu ea în biroul

lui William, care era acum camera lui, și unele cu amîndoi. Erau frumoși și păreau foarte fericiți. Comandantul îi invidia. El divorțase înainte de declanșarea războiului și își vedea foarte rar copiii, doi băieți de șapte și respectiv doisprezece ani. Soția lui se recăsătorise și se mutase în Rhineland. Aflase că soțul ei fusese ucis la Poznan, în primele zile de război, dar pe ea n-o mai văzuse și adevărul este că nici nu dorea, de fapt. Divorțul fusese extrem de dureros.

Se căsătoriseră foarte tineri și fuseseră întotdeauna extrem de diferiți. Lui i-au trebuit doi ani ca să-și revină după această lovitură, apoi venise războiul și acum era ocupat pînă peste cap. Se bucurase să primească o misiune în Franța. Întotdeauna îi plăcuse această țară. Studiase un an la Sorbona și își terminase universitatea la Oxford. Și în toată această perioadă, în toate călătoriile lui, în cei patruzeci de ani cîți avea nu mai cunoscuse o persoană ca Sarah. Era frumoasă, puternică, plină de bun simț. Își dorea să se fi cunoscut în alte împrejurări, într-o altă perioadă. Poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel.

Era foarte ocupat cu treburile administrative ale spitalului pentru convalescenți, dar seara îi plăcea să facă lungi plimbări pe jos. Începuse să cunoască bine domeniul, pînă în cele mai îndepărtate colțuri. Într-o seară în amurg, cînd se întorcea de la rîușorul pe care-l descoperise în pădure, o văzu pe Sarah. Se plimba încet, singură, cu umbletul acela caracteristic femeilor gravide, și părea cufundată în gînduri. Ar fi vrut să n-o sperie, dar socoti că ar trebui să-i spună ceva pentru ca prezența lui să nu o ia prin surprindere. Chiar atunci Sarah se întoarce cu fața spre el, de parcă ar fi simțit pe cineva în preajmă. Se opri din mers și îl privi, neștiind dacă apariția lui putea constitui o amenințare, dar el se grăbi s-o liniștească.

– Pot să vă ajut, Înălțimea voastră? Sarah era pe punctul

de a trece curajoasă peste niște bușteni și mici ziduri de piatră și ar fi putut foarte ușor să cadă, dar cunoștea bine terenul. Se plimbase adesea cu William pe acolo.

– Mă descurc foarte bine, răspunse ea calmă, cu toată demnitatea unei ducese. Și totuși era atît de tînără și de frumoasă! Părea mai puțin furioasă ca ori de cîte ori o întîlnea. Era încă tulburată de ceea ce li se întîmplase ei și lui Emanuelle în săptămîna precedentă, dar aflase că soldații erau într-adevăr întemnițați ca pedeapsă pentru fapta lor și Sarah era impresionată de simțul de dreptate al comandantului.

– Vă simțiți bine? întrebă el, mergînd pe lîngă ea. Era tare frumușică, îmbrăcată cu o rochie brodată de femeile din partea locului.

– Da, mulțumesc, spuse ea, privindu-l parcă pentru prima oară. Era un bărbat chipeș, înalt, blond, dar cu fața ridată. Evident, era ceva mai în vîrstă decît William. Își dorea să nu fi venit acolo, dar trebuia să recunoască totuși că fusese întotdeauna extrem de politicoasă cu ea și de două ori o ajutase enorm.

– Îmi închipui că acum obosiți foarte repede, spuse el cu blîndețe și ea ridică din umeri, cu o licărire de tristețe în ochi, căci se gîndea la William.

– Uneori, rosti ea, apoi îi întoarse privirea lui Joachim. În ultimul timp nu mai avea nici o veste din război și de cînd Franța fusese ocupată nu mai știa nimic de William. Scrisorile lui nu puteau ajunge la ea. Își dădea seama că el era probabil nebun de îngrijorare, lipsit cum era de vești despre ea și Phillip.

– Numele soțului dumneavoastră este William, nu-i așa? întrebă el.

Sarah îl privi, mirîndu-se de întrebare. Dar se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Este mai tînăr decît mine. Dar cred că s-ar putea să-l fi întîlnit o dată cînd eram la Oxford. Cred că el a studiat la Cambridge.

– Exact, admise ea, șovăitoare. Așa este. Era ciudat să te gîndești că cei doi bărbați se cunoscuseră. Viața oferă uneori surprize dintre cele mai bizare. De ce ați studiat la Oxford?

– Întotdeauna mi-am dorit-o. Pe atunci îmi plăcea tot ce era britanic. Ar fi vrut să-i spună că încă îi plăcea, dar nu putea s-o facă. A fost o ocazie minunată pentru mine și am profitat pe deplin de ea.

Sarah zîmbi, dusă pe gînduri.

– Cred că aceleași sentimente le avea William față de Cambridge.

– Era în echipa de fotbal și o dată am jucat împotriva lui. Comandantul zîmbi. M-a învins. Ei îi venea să strige de bucurie, dar zîmbi doar, punîndu-și întrebări despre bărbatul acela. Într-un alt context, știa că l-ar fi plăcut.

– Aș fi dorit să nu fi venit aici, spuse ea deschis, pîrînd deodată foarte tînără și el rîse.

– Și eu aș fi dorit să nu fi venit, Înălțimea voastră. Dar mai bine aici decît într-o bătălie. Îmi închipui că se știa la Berlin că mă pricep mai bine să repar oameni decît să-i distrug. A fost o mare binefacere să fiu trimis aici. Avea dreptate, dar ea dorea să nu fi venit nici unul din ei. Apoi el o privi cu curiozitate. Unde este soțul dumneavoastră? Dar ea nu știa dacă e bine să-i răspundă. Dacă îi spunea că William era în serviciul de spionaj, ar fi toți în mare pericol.

– E atașat pe lîngă RAF.

– Zboară? Comandantul păru surprins.

– Nu chiar, spuse Sarah vag, și el dădu din cap.

– Cei mai mulți piloți sînt mai tineri decît noi. Avea

dreptate, desigur, dar ea încuviință doar din cap. Războiul e un lucru îngrozitor. Nimeni nu câștigă. Toți pierd.

– Führer-ul dumneavoastră nu pare a gândi la fel.

Joachim tăcu îndelung, apoi îi răspunse, dar din glasul lui răzbătea ceva care-i spunea lui Sarah că și el ura acel război în aceeași măsură ca și ea.

– Aveți dreptate. Poate cu timpul, rosti el cu curaj, își va veni în fire, pînă nu se va pierde prea mult, pînă nu vor fi uciși prea mulți oameni. Apoi continuă, impresionînd-o: Sper ca soțul dumneavoastră să nu pătească nimic, Înălțimea voastră.

Se înclină și salută militărește, iar ea se întoarse și intră în casă, gîndind că ofițerul era într-adevăr o persoană interesantă și contradictorie. Un german care ura războiul și totuși era comandantul forțelor germane de pe valea Loarei. Dar cînd se întoarse în casuță, în noaptea aceea, gîndindu-se la soțul ei, uită cu totul de Joachim.

Dădu din nou peste el cîteva zile mai tîrziu, în același loc, apoi tot mereu. Treptat, deveni un obicei, ca și cum se aștepta să-l întîlnească acolo. Lui Sarah îi plăcea să se plimbe prin pădure și, la sfîrșitul zilei, să se așeze pe malul rîului, cu gîndurile aiurea, răcorindu-și tălpile în apa rece. Uneori i se umflau gleznele și se simțea foarte bine, în liniștea aceea perfectă. Nu auzea decît ciripitul păsărelelor și sunetele pădurii.

– Bună ziua, spuse el încet într-o după-amiază, după ce o urmărise pînă la locul cu pricina. Ea nu știa că el îi cunoștea acum obiceiul și o urmărea de la fereastra lui încă de cînd ieșea din casuță. E zăpușeală astăzi, nu-i așa? Ar fi vrut să-i poată oferi o băutură răcoritoare, să-i mîngîie părul lung și mătăsos sau să-i atingă măcar obrazul. Sarah începuse să se strecoare în visele lui noaptea și în gîndurile lui – ziua. Ținea chiar în biroul lui una dintre fotografiile pe care i le făcuse

William, admirînd-o ori de cîte ori avea rîgazul necesar. Cum vă simţîţi?

Sarah zîmbi; nu erau încă prieteni, dar cel puţin erau neutri. Şi avea şi ea cu cine să stea de vorbă în afară de Emanuelle, Henri şi Phillip. Îi lipseau discuţiile lungi, interesante, cu William. Îi lipseau şi altele în legătură cu el. Îi lipsea totul. Dar cel puţin, acest bărbat, cu vederile lui largi şi cu ochii lui blînzi, era o persoană cu care putea discuta. Nu uita niciodată cine era sau de ce se afla acolo. Ea era ducesa şi el era comandantul. Dar era un fel de uşurare să stea de vorbă cu el, chiar şi cîteva clipe.

– Mă simt grasă, îi destăinui ea cu un zîmbet sincer. Enormă. Apoi se întoarse spre el, curioasă. Nu ştia nimic despre el. Aveţi copii?

El confirmă dînd din cap; şedea pe o piatră mare, chiar lîngă ea, şi îşi trecu mîna prin apa rece.

– Am doi fii. Hans şi Andi – Andreas. Dar o spuse cu tristeţe.

– Cîţi ani au?

– Şapte şi doisprezece. Stau cu mama lor. Sîntem divorţaţi.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Copiii nu au nici o legătură cu războiul. Indiferent de naţionalitatea lor, Sarah nu avea inima să urască nici un copil.

– Divorţul este un lucru îngrozitor, spuse bărbatul şi ea dădu din cap în semn că este de acord.

– Ştiu.

– Chiar ştiţi? El ridică dintr-o sprînceană, vrînd s-o întrebe de unde ştie, dar se abţinu. Era evident că nu putea să ştie. Se vedea că este fericită cu soţul ei. Mi-am văzut foarte rar fiii după ce ea a plecat. S-a recăsătorit... apoi a venit războiul... E foarte greu, ca să nu spun mai mult.

– Îi veţi revedea după ce se va sfîrşi războiul.

El clătină din cap, întrebîndu-se cînd se va întîmpla asta, cînd îi va lăsa Führer-ul să se întoarcă acasă și dacă fosta lui soție îi va permite să-i vadă, dacă nu cumva va spune că trecuse prea mult timp și poate că ei, oricum, nu mai vor să-l vadă. Îl jucase pe degete de multe ori și el era încă foarte jignit și necăjit.

– Dar dumneavoastră ce veți face cu copilul? Schimbă din nou subiectul. Ați spus că se va naște în august. Nu mai e mult pînă atunci. Se întreba dacă nu-i va șoca pe ceilalți lăsînd-o să nască la castel, cu ajutorul medicului lor, și dacă nu va stîrni prea multe bîrfe. Poate că va fi mai simplu să trimită unul din medici la căsuța îngrijitorului, unde locuia ea. L-ați născut ușor pe fiul dumneavoastră?

Era ciudat să discute asemenea lucruri cu el și totuși, iată că erau în pădure numai ei doi, cuceritorul și prizoniera. Ce importanță mai avea ce-i spunea ea lui? Cine va ști vreodată? Cine va ști chiar dacă ei ar deveni prieteni, de vreme ce nu supărau pe nimeni și nu făceau nici un rău?

– Nu, n-am născut ușor, recunosc eu. Phillip a avut cinci kilograme la naștere. Soțul meu ne-a salvat pe amîndoi.

– Fără ajutorul unui medic? Era uimit. Fusese sigur că ducea născuse într-o clinică particulară din Paris, dar ea îl surprinsese cu afirmațiile ei.

– Eu am vrut să nasc aici. S-a născut în ziua în care s-a declarat războiul. Medicul plecase la Varșovia și nu mai era nimeni altcineva. Doar William... soțul meu. Cred că el era mai speriat decît mine. La un moment dat, eu n-am mai știut ce se întîmplă. A durat mult și... Îl scuti de detalii și zîmbi sfioasă. Dar nu contează. E un băiețel dragălaș.

Joachim era înduioșat de inocența, sinceritatea și frumusețea ei.

– De data asta nu vă e frică?

Ea ezită, dorind să fie sinceră cu el din anumite motive,

deși nu știa care ar fi acelea. Dar își dădea seama că-l place pe acest om, deși era cine era și trăia unde trăia, și în ciuda împrejurărilor în care se cunoscuseră. El fusese însă bun cu ea și foarte civilizată. Intervenise de două ori și o salvase de la mari neplăceri.

– Mi-e puțin frică, recunosc eu, dar nu prea mult. Sarah spera ca a doua naștere să dureze mai puțin și copilul să fie mai mic.

– Femeile mi se par foarte curajoase. Soția mea a născut amândoi băieții acasă. A fost frumos, dar ea a născut într-adevăr ușor.

– E norocoasă, spuse Sarah și zîmbi.

– Poate că de data asta vă putem ajuta cu un medic german. El rîse cu blîndețe, însă Sarah era foarte serioasă.

– Au vrut să-mi facă cezariană, dar n-am acceptat.

– De ce?

– Fiindcă vreau să mai am copii.

– Minunat din partea dumneavoastră. Și cît curaj... După cum am spus, femeile sînt mult mai curajoase. Dacă ar fi să nască bărbații, nu ar mai exista copii pe lume.

Sarah rîse și vorbiră apoi despre Anglia și el o întrebă despre Whitfield. Ea dădea intenționat răspunsuri foarte vagi. Nu voia să-i dezvăluie nici un secret, dar pe el îl interesau atmosfera, poveștile, tradițiile. Părea să-i placă într-adevăr tot ce era legat de Anglia.

– Trebuia să mă fi întors acolo, spuse ea melancolică. William ținea să mă întorc, dar eu am crezut că aici voi fi în siguranță. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că Franța va capitula în fața Germaniei.

– Nimeni n-a crezut. Și pe noi ne-a surprins cît de repede a mers, mărturisi el, apoi îi spuse ceva ce știa că nu s-ar fi convenit să-i spună. Dar avea încredere în ea, convins că

nu l-ar putea trăda. Eu cred că ați făcut bine că ați rămas aici. Aici sînteți în siguranță împreună cu copiii.

– E mai sigur decît la Whitfield? Sarah părea surprinsă și i se păru ciudat că el îi dezvăluia acest lucru. Îl privi încruntată a mirare, întrebîndu-se ce ar fi vrut să spună.

– Nu neapărat la Whitfield, în Anglia. Mai curînd sau mai tîrziu, Luftwaffe va ataca Anglia cu toată forța. Va fi mai bine pentru dumneavoastră să fiți aici.

Sarah se întrebă dacă el avea dreptate și după aceea, în timp ce se întorceau la căsuță, dacă nu cumva îi spusese ceva ce nu s-ar fi convenit. Presupunea că englezii știau totul despre planurile Luftwaffe și poate că el avea dreptate, poate că era mai sigur la castel. Dar fie că era, fie că nu era, ea nu avea de ales. Era prizoniera lui.

Nu-l mai revăzu cîteva zile, dar la sfîrșitul lui iulie dădu din nou peste el în pădure. Părea cufundat în gînduri și obosit. Se înveseli însă cînd Sarah îi mulțumi pentru alimentele care începuseră să apară în fața căsuței. Mai întîi, mure pentru copil, apoi un coș cu fructe pentru toți, pîini proaspete, coapte la castel și învelite cu grijă în ziare și, ascuns bine de privirile iscoditoare, un kilogram de cafea adevărată.

– Vă mulțumesc, spuse ea prudentă. Nu trebuia să vă deranjați. El nu le datora nimic. Reprezenta forțele de ocupație.

– Nu sînt în stare să mănînc gîndindu-mă că dumneavoastră muriți de foame. •

Cu o seară în urmă, bucătarul lui făcuse un minunat tort Sacher și el plănuise să-i aducă tot ce mai rămăsese din el în ajun, dar pe cînd se întorceau agale spre căsuță, nu-i spuse nimic. Sarah părea să încetinească mereu pașii și el observă că în ultima săptămînă pîntecelii îi crescuse mult.

– Mai doriți ceva, Înălțimea voastră?

Ea îi zîmbi. Întotdeauna i se adresa cu titlul ei nobiliar.

– Știți, cred că ar trebui să-mi spuneți pe nume, Sarah.

Ofițerul îi cunoștea deja numele. Îl văzuse cînd îi luase pașaportul. Și mai știa că peste cîteva săptămîni împlinea douăzeci și patru de ani. Aflase numele părinților ei, adresa lor din New York și cîteva dintre opiniile ei; în rest, nu mai știa mare lucru. Dar în ceea ce o privește, curiozitatea lui nu cunoștea limite.

Se gîndea la ea mai mult decît ar fi recunoscut vreodată. Dar Sarah nu simțea nimic din toate acestea. Mergea alături de el, conștientă că e un bărbat atent și că, în limitele poziției lui acolo, făcea tot ce putea ca s-o ajute.

– Foarte bine, atunci o să-ți spun Sarah, rosti el respectuos, luînd-o drept o mare onoare, și ea observă pentru prima dată că era într-adevăr foarte chipeș. De obicei era atît de serios încît nimeni nu se oprea asupra înfățișării lui. Dar cînd ieșiră într-o parte însorită a pădurii, o clipă numai, bărbatul păru mult mai tînăr.

– Deci Sarah și Joachim, dar numai cînd sîntem singuri.

Înțelegeau amîndoi de ce și ea încuviința cu o mișcare a capului. Apoi el se întoarse din nou și o privi:

– Ai nevoie de ceva? Întrebuse cu toată sinceritatea, dar ea scutură din cap. N-ar fi acceptat nimic, în afară de alimentele suplimentare pe care i le lăsa pentru Phillip. Dar era înduioșată de faptul că o întrebuse și-i zîmbi.

– Ai putea să-mi oferi un bilet către acasă, glumi ea. Ce-ai zice? Un bilet direct pentru New York sau poate pentru Anglia. Era prima oară cînd glumea cu cineva de cînd sosiseră ei, și Joachim rîse.

– Aș vrea să pot face asta. Privirea lui deveni serioasă. Îmi imaginez că părinții tăi sînt foarte îngrijorați, spuse el înțelegător, dorindu-și s-o poată ajuta. Și soțul tău, probabil.

El ar fi fost nebun de îngrijorare dacă Sarah ar fi fost soția lui. Ea se afla în spatele liniilor inamicului și totuși părea să privească situația cu mult calm. Sarah ridică din umeri, în timp ce el tînjea să întindă mîna și s-o atingă, dar știa că nu putea face nici măcar asta.

– Vei fi în siguranță cît timp voi avea eu autoritate aici, o încuraja.

– Mulțumesc. Zîmbi, ridicînd privirea spre el, ceea ce o făcu să se împiedice de un ciot de copac aflat pe cărare. Era să cadă, dar Joachim întinse repede mîna și o prinse. O ținu în mîinile lui puternice pînă ce își recăpătă echilibrul și-i mulțumi. Dar în clipa aceea scurtă îi simțise căldura, atinsese pielea catifelată și sîdefie de pe brațele ei și simțise părul negru al tinerei femei atingîndu-i fața ca o mătase. Sarah mirosea a săpun și a parfum, parfumul care-i plăcea soțului ei. Joachim simțea că se topește în preajma ei și era un chin să nu spună nimic.

O conduse înapoi la căsuță și o lăsă lângă poartă, apoi se întoarse să lucreze în birou tot restul serii.

După întîlnirea aceea, Sarah nu-l mai văzu o săptămînă întreagă. Joachim fusese nevoit să plece la Paris, la o întrevedere cu ambasadorul Otto Abetz, pentru a pune la punct expedierea unor provizii medicale; cînd se întoarse, fu atît de ocupat încît nu avu timp de plimbări sau de alte lucruri plăcute. La patru zile după întoarcerea lui s-a produs o explozie cumplită la un depozit de muniții din Blois. Au adus la spital peste o sută de răniți și personalul lor, deși numeros, nu era totuși suficient pentru a face față. Erau răniți peste tot și cei doi medici ai lor abia făceau față. Amenajaseră o mică sală de operație în sufragerie, dar unii erau arși atît de grav încît nimeni nu-i putea ajuta. Explozia smulsese membre, distrusese chipuri. Cînd Joachim și oamenii lui au inspectat

încăperile aglomerate, au dat cu ochii de un spectacol cutremurător; unul din medici s-a prezentat cerînd ajutoare suplimentare. Joachim le-a spus să aducă localnici să-i ajute.

– Trebuie să fie pe aici oameni care știu să dea îngrijiri medicale, insistă el, dar spitalul local era închis, medicii plecaseră, iar infirmierele se angajaseră la spitale militare cu luni în urmă sau fugiseră ca să scape de forțele de ocupație. Nu mai rămăseseră decît oamenii de la ferme, majoritatea fiind prea ignoranți ca să-i poată ajuta. Dar castelana? Ea nu poate veni? Se referea desigur la Sarah și Joachim se gîndi că ea ar veni, poate, dacă ar ruga-o el. Sarah părea foarte omenoasă, dar era însărcinată și nu era bine să facă o asemenea treabă. Joachim voia s-o ocrotească.

– Nu sînt sigur. Așteaptă să nască din clipă în clipă.

– Spune-i să vină. Avem nevoie oricum de ea. Are o servitoare?

– O ajută o fată din localitate.

– Adu-le pe amîndouă, ordonă scurt medicul, deși Joachim îi era superior în rang. La scurtă vreme după aceea, Joachim trimise oameni de-ai lui prin sate să discute cu femeile de la ferme, ca să vadă dacă ar fi dispusă vreuna să-i ajute sau să le ordone dacă vor fi siliți s-o facă. Apoi se urcă în jeep și se duse la căsuță. Bătu hotărît în ușă; luminile se aprinseră și peste cîteva minute Sarah apăru în prag în cămașă de noapte și cu o înfățișare severă. Auzise ambulanta și camioanele vînzolindu-se toată noaptea, dar nu știa ce se întîmplase, iar acum se temea că veniseră soldații să le hărțuiască. Văzîndu-l pe Joachim, deschise ceva mai mult ușa și fața ei se relaxă puțin.

– Iartă-mă că te deranjez, se scuza el. Era doar în cămașă, își scosese cravata, avea părul ciufulit și fața ostenită. Avem nevoie de ajutorul tău. Sarah, dacă vrei să vii. S-a produs o

explozie la depozitul de muniții și ne-a venit un mare număr de răniți. Nu ne putem descurca. Poți să ne ajuți?

Ea ezită o clipă, privindu-l în ochi, apoi încuviință dînd din cap. O rugă apoi s-o aducă și pe Emanuelle, dar cînd Sarah se duse sus s-o întrebe, fata insistă să rămînă acasă cu copilașul. După cinci minute, Sarah coborî singură.

– Unde-i fata?

– Nu se simte bine. Și-apoi, am nevoie de ea ca să stea cu copilul.

Joachim nu mai puse alte întrebări și Sarah îl urmă la jeep, îmbrăcată cu o rochie albastră decolorată și pantofi fără toc, cu părul împletit cu grijă. Se spălase bine pe mîini, pe față și pe brațe și își acoperise părul cu un batic alb curat, care o făcea să arate și mai tînără.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să vii, spuse el pornind mașina. O privi cu recunoștință și cu mai mult respect ca înainte. Să știi că nu erai obligată s-o faci.

– Știu asta. Dar băieții care sînt pe moarte nu sînt englezi sau germani, sînt toți muribunzi. Acestea erau sentimentele ei față de război. Îi ura pe germani pentru ceea ce făcuseră și totuși nu-î ura pe cei care fuseseră răniți și nici măcar pe Joachim, care se purtase întotdeauna frumos cu ea. Asta n-o făcea să aibă înțelegere față de cauza lui, ci doar față de cei care aveau mai mare nevoie de ajutor decît ea. După ce el îi oferî mîna ca să coboare din mașină, Sarah intră repede înăuntru, să dea ajutorul pentru care fusese chemată.

În noaptea aceea munci ore-n șir în sala de operație, ținînd recipiente pline cu sînge și prosoape înmuiate în anestezic. Ținea instrumente și îi asista pe ambii medici. Munci neobosită pînă în zori, apoi o invitară să urce cu ei la etaj; cînd intră pentru prima dată în propriul ei dormitor, plin cu bărbați răniți, își dădu brusc seama unde se află și ce ciudată

era situația. Pe pardoseală erau întinse saltele și saci de dormit; cel puțin patruzeci de răniți zăceau unul lângă altul, iar soldații abia reușeau să se strecoare printre ei ca să ajungă la fiecare.

Sarah făcea tot ce se putea, aplica bandaje, curăța răni și se luminase de mult când coborî din nou scara spre ceea ce fusese odinioară bucătăria ei. Acolo mîncau șase felceri, cîțiva soldați și două femei care o priviră cînd ea intră și șușotiră între ele, în germană. Avea rochia și mîinile, ba chiar și fața, pline de sîngele tinerilor, dar nu părea că-și dădea seama. Apoi unul din felceri îi spuse ceva. Nu pricepu ce anume spune, dar era evident că-i mulțumește; tonul respectuos cu care i se adresa nu lăsa loc de îndoială. Ea clătină din cap și le zîmbi, luînd ceașca de cafea pe care i-o întinse. Una dintre femei arătă spre pîntecele ei, întrebînd-o parcă dacă se simte bine, iar ea încuviință dînd din cap și se așeză mulțumită, ținînd ceașca de cafea aburindă. De-abia atunci începu să simtă cît era de istovită. De multe ore nu se mai gîndise la ea sau la copilaș.

După cîteva clipe, Joachim intră și o rugă să vină în biroul lui. Îl urmă în lungul coridorului, iar cînd intră în încăpere, avu aceeași senzație stranie de mai înainte. Pînă și masa de lucru și perdelele erau aceleași. Aceasta era camera preferată a lui William, iar singurul lucru care se schimbase era bărbatul care locuia acolo.

Joachim o pofti să ia loc pe scaunul pe care ea îl știa atît de bine, iar Sarah se abținu să nu se ghemuiască în el confortabil, așa cum se întîmpla pe vremea cînd ea și soțul ei purtau lungi și plăcute conversații. Se mulțumi să se așeze decent pe marginea scaunului, sorbind din cafea și repetîndu-și în gînd că acum, în această cameră, era o străină.

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut azi-noapte. Mi-era teamă să nu fie prea mult pentru tine.

O privi îngrijorat. Trecuse adesea pe lângă ea în timpul nopții, văzînd-o cum, cu ochii înlăcrimați, muncea cu tenacitate să salveze viața cuiva sau cum, alteori, închidea îndurerată ochii vreunui băiat pe care-l pierduseră.

– Presupun că ești extenuată, continuă el.

– Sînt obosită.

Sarah îi zîmbi sincer, dar cu o mare tristețe în privire. Pieriseră atît de mulți tineri. Și pentru ce? Pe unul dintre ei îl legănase ca pe un prunc, iar el o ținuse așa cum obișnuia și Phillip, numai că băiatul acela murise în brațele ei, rînit la abdomen. Nu a putut face nimic pentru a-l salva.

– Îți mulțumesc, Sarah. Acum, am să te conduc acasă. Cred că tot ce-a fost mai rău a trecut.

– Oare? zise ea mirată, pe un ton care îl făcu să tresară. Ce, s-a terminat războiul?

– M-am referit la situația de față, răspunse el, liniștit. Părerile lui nu se deosebeau de ale ei, deși Joachim nu-și permitea să le dea glas.

– Și atunci care-i diferența? întrebă ea, punîndu-și ceașca de cafea pe biroul lui William. Observă că se foloseau și de serviciul ei de porțelan. Se va întîmpla din nou în altă parte, azi, sau mîine, sau săptămîna viitoare. Nu crezi? Avea lacrimi în ochi. Nu-i ieșeau din minte băieții care muriseră, chiar dacă erau germani.

– Ba da, așa e, recunosc el trist, pînă ce totul se va termina.

– E-atît de absurd, spuse ea, ducîndu-se la fereastră și privind afară la peisajul familiar. Totul părea extrem de amăgitor de tihnit. Joachim veni încet în spatele ei, oprindu-se la cîțiva pași.

– Este absurd... și prostesc... și greșit... însă deocamdată tu și cu mine nu putem schimba nimic. Tu aduci pe lume viață. Noi aducem moarte și distrugere. Este o contradicție

cumplită, Sarah, dar eu n-am nici o putere să schimb ceva.

Sarah îl compătimi, fără să știe pe atunci de ce. Era un bărbat care nu credea în ceea ce făcea. William măcar avea consolarea de a ști că face ceea ce trebuie, pe cînd Joachim nu. Întorcîndu-se cu fața spre el, îi veni să întindă mîna și să-l mîngîie, să-i spună că avea să fie bine, că într-o zi va fi iertat.

– Îmi pare rău, zise ea încetișor și se îndreptă spre ușă, trecînd pe lîngă el. A fost o noapte lungă. N-ar fi trebuit să spun toate astea. Nu e vina ta.

Cele cîteva clipe cît rămase în picioare, privindu-l, Joachim ardea de dorința de a fi iar lîngă ea. Îl impresionaseră însă cuvintele ei.

– Asta nu e cine știe ce consolare, zise el cu glasul stins, privind-o în continuare. Acum părea obosită și avea nevoie de odihnă, altminteri exista riscul să nască prematur. Încă se mai simțea vinovat că o rugase să vină și să dea o mîna de ajutor, însă Sarah făcuse o treabă minunată acolo, iar doctorii îi erau foarte recunoscători.

O conduse acasă în sfîrșit, unde Emanuelle și Phillip tocmai coborîseră la parter. Emanuelle văzu cît de obosită era Sarah și o cuprinse un sentiment de vinovăție că nu se dusesese s-o ajute.

– Iertați-mă, îi șopti ea, în timp ce Sarah se așeza greoi pe un scaun vechi. Dar pur și simplu n-am putut... sînt germani.

– Te înțeleg, spuse Sarah, întrebîndu-se de ce pentru ea lucrul acesta contase atît de puțin. Erau băieți, iar cîteva deja bărbați... oameni așadar... Dar pricepu mai mult atunci cînd Henri își făcuse apariția la vilă, ceva mai tîrziu. Acesta înclină din cap, iar Sarah se miră văzîndu-i mîna bandajată.

– Henri, ce-ai pățit la mîna?

– Nimic, doamnă. M-am lovit ajutîndu-l pe tata să taie lemne.

– Și de ce ați tăiat lemne? întrebă ea, nelăsându-se așa de ușor păcălită. Era mult prea cald pentru a mai fi nevoie de foc în casă, iar băiatul știa și el asta.

– Oh, voiam să-i fac un coteț ciinelui, zise el, însă Sarah știa prea bine că nu aveau ciine, așa că înțelese repede ce se întâmplase. Explozia de la depozitul de muniții nu fusese un accident, iar într-un fel, dintr-un motiv pe care Sarah nici nu voia să-l afle, Henri fusese acolo.

În seara aceea, stînd în bucătărie și pregătindu-se de culcare, Sarah îi spuse lui Emanuelle:

– Nu trebuie să-mi explici nimic... însă vreau numai să-i spui lui Henri să fie cu multă băgare de seamă. E doar un copil. Dacă îl prind, îl omoară.

– Știu, doamnă, zise Emanuelle, îngrozită pentru soarta frățiorului ei. I-am spus și eu. Părinții mei nu știu nimic. Există un grup în Romorantin...

Dar Sarah o întrerupse:

– Nu-mi spune nimic, Emanuelle, nu vreau să știu nimic. S-ar putea ca, din greșeală, să pun pe careva în pericol. Spune-i numai să fie atent.

Emanuelle încuviință din cap și se duseră amîndouă la culcare, în camerele lor; Sarah însă rămase multă vreme trează în noaptea aceea, gîndindu-se la băiat și la măcelul pe care îl provocase... toți tinerii aceia care rămăseseră fără mădulare, care plătiseră cu viața. Și micuțul Henri cu mîna arsă. Se întreba dacă el își dădea seama ce făcuse cu prietenii lui, sau dacă era mîndru de fapta săvîrșită. Oficial, isprava lui era considerată un gest patriotic, dar Sarah socotea că, indiferent de ce parte te-ai afla, după părerea ei, tot crimă se chema. Stînd întinsă în patul ei, spera doar ca germanii să nu-l prindă pe Henri sau să-l rănească.

Joachim avea dreptate. Era un război urît. O perioadă urîtă.

Gîndindu-se la toate astea, își mișcă mîna pe pîntece, iar copilașul dinăuntru reacționează dînd din piciorușe. Zbaterea pruncului îi reaminti că mai exista încă speranță în lumea asta, și viață, și ceva frumos la care să năzuiești... și undeva, mai departe, era William.

14

Sarah se văzu cu Joachim aproape în fiecare zi după aceea, dar nu după un plan prestabilit. El știa deja orele de plimbare și, aparent din întîmplare, o însoțea întotdeauna. Pe zi ce trecea, se plimba tot mai alene, uneori mergînd pînă la rîu, alteori pînă la fermă. Și, încetul cu încetul, începea să o cunoască. Încercă să se apropie și de Phillip, însă băiatul era rezervat și sfios, așa cum fusese și fiul lui la aceeași vîrstă. Dar Joachim era foarte blînd cu el, ceea ce o enerva pe Emanuelle. Ea nu accepta nimic ce avea legătură cu Germania.

Sarah, știa însă, că Joachim e un om cumsecade. Era mai rafinată decît Emanuelle, deși germanii îi plăceau și ei la fel de puțin. Uneori, Joachim o făcea să rîdă, dar alteori rămînea tăcută, iar el știa că se gîndește la soțul ei.

Înțelegea că era o perioadă grea pentru ea. Se apropia și ziua ei de naștere. N-avea nici o veste de la William sau de

la părinții ei. Era ruptă complet de toți cei pe care-i iubea – părinți, soră, soț. Nu-i mai rămăsese decît băiețelul, ca și pruncul ce urma să se nască.

De ziua ei, Joachim îi aduse o carte care însemnase enorm pentru el cînd fusese la Oxford, reprezentînd totodată unul dintre puținele lucruri personale pe care le luase cu el.

Era o carte cu poezii, cu colțurile îndoite, scrisă de Rupert Brooke, iar ei îi plăcu foarte mult. Însă pentru ea nu era o aniversare fericită. Avea sufletul greu de veștile din război și de durerea bombardării Angliei. Pe cincisprezece august începuseră atacurile aeriene împotriva Londrei, iar ei i se rupea inima gîndindu-se la oamenii pe care îi cunoștea, la prietenii lor, la rudele lui William... la copiii care... Joachim o prevenise că avea să se întîmple așa ceva, dar Sarah nu se așteptase că lucrurile se vor petrece atît de repede și nici cît de mare va fi dezastrul. Londra era în ruine.

– Ți-am spus, zise el pe un ton liniștit, că ești mai în siguranță aici. Mai cu seamă acum.

Vorbise blînd, ajutînd-o să pășească peste o piedică de pe drum, iar după un timp se așezară pe un bolovan. Știa că e mai bine să nu discute despre război, ci despre lucruri care să n-o indispună.

Îi povesti despre excursiile pe care le făcea în copilărie în Elveția și despre năzdrăvăniile fratelui său, cînd erau mici. Găsea o mare asemănare între copilașul ei și propriul lui frate. Phillip, cu bucle aurii și ochi mari albaștri, abia începea să meargă, iar cînd era cu mama lui sau cu Emanuelle se ținea numai de boroboațe.

– De ce nu te-ai recăsătorit? îl întrebă într-o după-amiază, în timp ce se odihnea pe un trunchi de copac.

Copilul din pîntece coborîse atît de jos, încît Sarah abia se mai putea mișca, dar se simțea bine plimbîndu-se cu el și nu

voia să renunțe la această plăcere. Era o ușurare să discute amîndoi și, fără să-și dea seama, ajunsese să se bizuie pe prezența lui.

– Nu m-am mai îndrăgostit de nimeni, răspunse el cu sinceritate, venindu-i parcă să adauge – „pînă acum“. Dar se abținu. Ce-ți spun eu acum poate să ți se pară îngrozitor, dar nu sînt nici măcar sigur că am fost îndrăgostit de prima mea soție. Eram tineri amîndoi și ne știam de mici copii. Cred că, de fapt, asta se aștepta de la noi, explică el, iar Sarah surîse. Se simțea atît de bine cu el, liberă să vorbească despre orice, fără ascunzișuri.

– Nici eu nu l-am iubit pe primul meu soț, îi mărturisi ea, iar el se miră. Îl surprindea mereu cu cîte ceva, ca de pildă constatarea că era extraordinar de puternică, corectă, dreaptă și devotată soțului ei.

– Ai mai fost măritată? o întrebă el, sincer mirat.

– Timp de un an. Cu cineva pe care-l știam de-o viață, exact ca tine și soția ta. A fost oribil. N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Cînd am divorțat, mi-a fost atît de rușine, încît un an de zile m-am tot ascuns de lume. După aceea, părinții mei m-au dus în Europa, iar acolo l-am cunoscut pe William.

Ce simplu suna totul acum, se gîndi ea, dar pe atunci fusese grozav de dureros.

– O bucată de vreme a fost destul de sinistru. Dar cu William – ochii i se luminară pronunțîndu-i numele –, dar cu William... totul e altfel...

– Cred că e un bărbat minunat, zise Joachim cu tristețe.

– Așa e. Sînt o femeie extrem de norocoasă.

– Și el e un bărbat norocos.

O ajută să se ridice și continuară drumul spre fermă, și înapoi. A doua zi, însă, Sarah nu se simți în stare să se plimbe, așa că Joachim îi ținu companie în parc. Părea mai tăcută ca

de obicei, mai nostalgică și mai gînditoare. Dar după încă o zi, se simți mai bine și insistă să meargă amîndoi pînă la rîu.

– Știi, uneori mă îngrijorezi, îi spuse el, în timp ce se plimbau. În ziua aceea mergea sprinten și s-ar fi zis că își recăpătase simțul umorului.

– De ce? se miră ea.

Părea intrigată, considerînd ciudat că șeful Forțelor Germane de Ocupație din zonă își face griji pentru ea, deși, într-adevăr simțea că erau deja prieteni. Joachim era serios, preocupat, un bărbat bun și cumsecade, fără îndoială, iar ei îi plăcea.

– Faci prea multe lucruri. Îți asumi prea multe responsabilități.

Aflase deja ce mare contribuție avusese la restaurarea castelului, iar lucrul acesta nu înceta să-l surprindă. Într-o zi îl plimbase prin cîteva încăperi, prilej cu care el se minună cît de precis și de îngrijit lucrase, apoi Sarah îi arătase și îmbunătățirile realizate la grajduri.

– Nu cred că te-aș fi lăsat să faci toate astea dacă erai soția mea, spuse el ferm, iar ea pufni în rîs.

– Atunci presupun că am făcut bine mărîtîndu-mă cu William.

El zîmbi, invidios din nou pe William, dar recunoscător totuși pentru faptul că ajunsese să o cunoască. În ziua aceea mai zăboviră un timp la poarta ei. Sarah părea că n-ar fi vrut să-i dea drumul în după-amiaza aceea și, pentru prima oară, la despărțire, îl mîngîie pe mîna și îi mulțumi.

Gestul îl surprinse și îi încălzi sufletul, dar se prefăcu că nu observă:

– Pentru ce?

– Pentru că îți faci timp să te plimbi... și să stai de vorbă cu mine. Faptul că putea sta de vorbă cu el ajunsese să însemne foarte mult pentru ea.

– Abia aștept să te văd de fiecare dată... poate mai mult decît îți închipui, recunosc el, iar Sarah întoarse privirea, neștiind prea bine ce să-i răspundă. Poate că sîntem norocoși că ne avem unul pe altul aici, spuse el, delicat. E ca un fel de ursită... un destin mai presus de noi. Războiul ăsta ar fi fost și mai rău dacă n-ai fi fost aici, Sarah.

Adevărul era că de ani de zile nu se mai simțise atît de fericit și singurul lucru care îl înspăimînta era ideea că o iubește și că, într-o bună zi, avea să se despartă de ea. Sarah avea să se întoarcă la William fără să bănuiască măcar tot ce simțise pentru ea sau ce însemnase în viața lui.

– *Eu îți mulțumesc*, replică el, dorindu-și cu ardoare să o mîngîie pe față, pe păr, pe brațe... dar nu era nici curajos și nici nesăbuit ca soldații lui pentru a face acest gest.

– Bine, atunci ne vedem mîine, spuse ea.

A doua zi, după-amiază, o așteptă și îl cuprinse îngrijorarea văzînd că nu mai apare. Se temea că s-ar putea simți rău și, după ce zăbovi pînă pe înserate, porni spre căsuța ei. Toate luminile erau aprinse, iar pe fereastră o zări pe Emanuelle în bucătărie. Bătu la geam, iar ea apărî la ușă, încruntată, cu Phillip în brațe, care părea smiorcăit.

– Înălțimea sa e bolnavă? întrebă el în franceză, iar fata clătină din cap. Șovăi întîi, după care se hotărî să-i spună. Știa că, indiferent de părerea ei față de el și de neamul lui, Sarah îl plăcea totuși. Ei, personal, nu-i plăcea prea mult. În fond, treburile astea n-o priveau. Între ei se crease însă un respect reciproc.

– Doamna naște. Joachim întrezări însă în ochii ei o străfulgerare de teamă și-și aminti de ceea ce-i povestise Sarah despre prima ei naștere.

– Dar e bine? întrebă el, iscodind-o din priviri. Emanuelle ezită, apoi încuviință din cap, iar Joachim avu un sentiment

de ușurare, pentru că toate surorile medicale și amîndoi doctorii lor erau plecați la o conferință la Paris. Cum soldații pe care îi aveau internați nu erau grav bolnavi, asistența medicală era asigurată doar de felceri.

– Ești sigură că se simte bine? insistă el.

– Da, sînt, se rățoi ea. Știu foarte bine cum a fost data trecută.

Joachim îi spuse să-i transmită urări de bine lui Sarah, apoi plecă, gîndindu-se la ea, la chinurile ei și la copilașul pe care îl aducea pe lume, regretînd că nu era al lui.

Se întoarse în biroul lui William și rămase acolo multă vreme. Scoase fotografia ei, pe care o găsisese mai demult. Rîdea, stînd în picioare lîngă William, la Whitfield. Erau o pereche frumoasă; Joachim puse fotografia la loc și își turnă niște coniac. Tocmai dorise fotografia cînd în cameră intra unul dintre oamenii de gardă.

– Vă caută cineva, domnule. Era ora unsprezece și se pregătea să plece la culcare, dar ieși afară și rămase surprins, la vederea lui Emanuelle.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el, brusc îngrijorat de soarta lui Sarah. Emanuelle începu să-și frîngă mîinile, vorbind repede.

– Nu merge bine nici de data asta. Copilul nu vrea să iasă. Prima oară... Domnul duce a făcut totul... a țipat la ea... a durat ceasuri întregi... eu am apăsat-o... și pînă la urmă a născut...

De ce nu i-o fi ținut pe doctori aici, se ocăra el în gînd. Știa doar că data trecută avusese o naștere dificilă, dar lucrul ăsta îi ieșise complet din minte cînd echipa plecase la Paris.

- Își înșfăcă sacoul și ieși după Emanuelle. Nu ajutase niciodată la nașterea unui copil, dar nu era nimeni altcineva care să poată interveni acum. Și știa că în oraș nu mai era nici un

medic. Asta era situația de cîteva luni. N-avea după cine trimite pentru o mîină de ajutor.

Cînd ajunseră la căsuța, luminile erau încă aprinse; urcă în fugă, cîte două trepte deodată, și observă că micuțul Phillip dormea dus în pătuțul din camera alăturată. Cînd Joachim o văzu, pricepu de îndată sensul celor spuse de Emanuelle. Se zvîrcolea de durere, iar micuța franțuzoaică îi spuse că Sarah era în chinurile facerii încă de dimineață. Asta însemna de șaisprezece ore.

– Sarah, spuse el blînd, așezîndu-se pe singurul scaun din cameră, sînt eu, Joachim. Îmi pare rău că a trebuit să vin tocmai eu, dar nu e nimeni altcineva, se scuză el, politicoș, iar ea încuviință din cap, conștientă de prezența lui care nu părea s-o deranjeze.

Întinse mîina și se agăță de brațul lui; apoi o cuprinse iar durerea, persistent, și începu să țipe.

– Groaznic... mai rău ca data trecută... nu pot... William...

– Ba da, poți. Sînt aici și am să te ajut. Vocea lui suna extraordinar de calm, iar Emanuelle ieși din cameră să mai aducă niște prosoape. Copilul a început să iasă? o întrebă el, privind-o.

– Nu cred... nu... Îl apucă de ambele mîini, Oh, Dumnezeu!... oh, îmi pare... rău... Joachim! Nu pleca!

Era prima oară cînd îi spunea pe nume, deși el îi spusese adeseori „Sarah“. Îi venea s-o ia în brațe și să-i spună ce mult o iubește.

– Sarah, te rog... trebuie să mă ajuți... o să fie bine, ai să vezi.

Îi ceru lui Emanuelle să-i imobilizeze picioarele și s-o țină de umeri, ca să poată împinge mai bine atunci cînd începeau durerile. Inițial, Sarah opuse rezistență, dar glasul lui era liniștit și puternic, și s-ar fi zis că parcă se pricepea la

ceea ce era de făcut. După aproximativ o oră, capul copilului începu să iasă, iar Sarah nu sîngera chiar atît de rău ca prima oară. Se vedea că era un copil voinic și mare, ceea ce însemna că efortul avea să mai continue, dar Joachim era ferm decis să rămînă și s-o ajute, oricît de mult ar fi durat. Se făcuse aproape dimineată cînd Sarah izbuti să împingă capul copilului afară, dar fețișoara boțită care ieși la lumină, spre deosebire de Phillip, nu trase aer în piept, iar în cameră nu se auzi nici un țipăt. Emanuelle îl privi îngrijorată, întrebîndu-se ce se întîmplase; Joachim privi copilul, după care se întoarse repede spre Sarah.

– Sarah, trebuie să împingi copilul afară, insistă el, neputîndu-și lua ochii de pe fața vineție a pruncului. Haide... Acum, Sarah, împinge! comandă el pe un ton mai degrabă de ostaș decît de doctor sau chiar de soț. Îi ordona ce să facă, iar de data asta procedă ca Emanuelle la prima naștere a lui Sarah, apăsînd-o puternic pe abdomen pentru a o ajuta. Și, încetul cu încetul, copilul ieși afară, rămînînd inert pe pat, între picioarele ei, iar Sarah îl privi, plîngînd.

– E mort! Dumnezeu, copilul e mort! țipă ea. Joachim luă pruncul în mîini, încă legat de mamă cum era. O fețiță, dar așa cum o ținea, masînd-o și bătînd-o ușor pe spate, nu dădea semne că ar trăi. Îi plesni tălpile piciorușelor, apoi o ținu cu capul în jos și, la un moment dat, din gura copilului se revărsă un val de mucozități, trupul plăpînd trase aer în piept, după care scoase un țipăt mai puternic decît îi fusese dat lui Joachim să audă vreodată. Era mînjit tot de sînge și plîngea ca și cele două femei, cuprins de un sentiment de ușurare și de fericire în fața miracolului vieții. Tăie apoi cordonul ombilical și dădu fețița mamei, zîmbindu-i dragăstos. Nici dacă ar fi fost tatăl copilului nu ar fi putut s-o iubească pe Sarah mai mult.

– Fiica ta, spuse el, așezînd-o binișor lîngă Sarah, după ce o învelise într-o pătură curată.

Se duse apoi să se spele pe mîini și să-și curețe oarecum cămașa, după care se întoarse lîngă patul lui Sarah. Ea întinse mîna, plîngînd în continuare cînd el i-o sărută.

– Joachim, tu ai salvat-o.

Se priviră o vreme și Joachim avu sentimentul că se simte foarte puternic datorită faptului că în aceste ultime ore împărtășise cu ea darul vieții.

– Nu, nu-i adevărat, negă el. Am făcut ce am putut. Dumnezeu însă este cel care a hotărît. Așa cum se întîmplă întotdeauna.

Joachim privi în jos spre copilașul liniștit, cu fața acum roz, rotundă și perfectă. Era o fetiță frumoasă și, cu excepția smocului de perișor blond, semăna foarte bine cu Sarah.

– Ce frumoasă e! exclamă el.

– Este, nu-i așa?

– Ce nume vrei să-i dai?

– Elizabeth Annabelle Whitfield.

Ea și William hotărîseră lucrul acesta cu mult timp înainte, iar ei i se părea că se potrivea foarte bine cu fetița aceasta care dormea liniștit lîngă ea.

Joachim plecă în cele din urmă, dar reveni mai tîrziu, după-amiaza, să vadă cum se simțeau. Cuibărit lîngă maicăsa, Phillip privea fascinat fetița.

Joachim veni cu flori, o bucată mare de tort, o jumătate de kilogram de zahăr și alt kilogram de cafea, un produs extrem de prețios și căutat. Sarah ședea în pat în capul oaselor, arătînd surprinzător de bine după chinul prin care trecuse. Dar de data asta fusese mai ușor decît prima oară, iar copilul cîntărise „numai“ patru kilograme și șaptezeci de grame, anunță Emanuelle printre hohotele generale de rîs. Ceea ce

fusese pe punctul de a deveni o tragedie se sfârșise cu bine datorită lui Joachim. Până și Emanuelle se purta frumos cu el. Privindu-l, după ce fata ieșise din cameră, Sarah înțelese că, indiferent ce s-ar întâmpla în existența lor, ea avea să-i rămână veșnic recunoscătoare, neputînd să uite că Joachim salvase viața fetiței ei.

– N-am să uit niciodată tot ce-ai făcut, șopti ea, în timp ce Joachim o ținea de mîna.

În dimineața aceea, se cimentase între ei o legătură indestructibilă.

– Ba nu, ți-am mai spus. Mîna Domnului s-a coborît asupra ei.

– Dar tu ai fost aici... Mi-era atît de frică...

Ochii i se umplură iar de lacrimi, amintindu-și prin ce trecuse. N-ar mai fi putut suporta să trăiască dacă ar fi pierdut fetița. Dar el o salvase.

– Și eu am fost speriat, mărturisi Joachim. Am fost foarte norocoși, mai adăugă și zîmbi. Știi ce-i nostim, seamănă puțin cu sora mea.

– Și cu a mea, rîse Sarah încetișor. Băuseră amîndoi cîte o cană de ceai, iar Joachim deschisese acum o sticlă de șampanie, ridicînd paharul în sănătatea micuței Lady Elizabeth Annabelle Whitfield și urîndu-i viață lungă.

În cele din urmă se ridică, pregătindu-se de plecare.

– Acum trebuie să dormi.

Fără nici un cuvînt, se aplecă și o sărută pe creștet. Îi atinse ușor părul cu buzele și, închizînd ochii o clipă, șopti:

– Somn ușor, draga mea.

Dar Sarah adormise înainte ca el să fi ieșit din cameră. Auzise ca prin ceață ce-i spusese, dar în visul ei îl vedea deja pe William.

15

În vara anului următor, Londra era aproape distrusă de bombardamentele neîncetate, dar nu același lucru se putea spune și despre spiritul britanic. În tot acest răstimp, Sarah nu primise decît două scrisori de la William, care îi parveniseră clandestin prin rețelele ocolite ale Rezistenței. Susținea că se simte bine și își reproșa neîncetat faptul că nu o scosese la timp din Franța. În a doua scrisoare, după ce primise cîteva rînduri de la Sarah, își exprima bucuria pentru venirea pe lumea a micuței Elizabeth. Înebunea însă la gîndul de a le ști în Franța, exasperat de imposibilitatea de a ajunge la ele. Nu-i mai spusese că încercase nenumărate variante de a fi introdus clandestin în Franța, măcar pentru o scurtă vizită, dar că Ministerul de Război se opusese acestui proiect. Iar, deocamdată, nu exista nici o posibilitate de a o scoate pe Sarah din Franța. Nu le rămînea decît să nu-și piardă cumpătul, îi spunea el, asigurînd-o că războiul urma să se sfîrșească în curînd. În toamnă mai primi însă o a treia scrisoare de la el, cu o veste cumplită pentru Sarah. Dar William nu îndrăznise să tacă, temîndu-se că ar putea afla cele întîmplate pe altă cale. Sora ei, Jane, îi scrisese lui William, știind că nu avea cum să ia legătura direct cu Sarah. Părinții lor muriseră într-un accident maritim, în largul localității Southampton. Se aflau pe iahtul unui prieten și

fuseseră surprinși de o furtună năprasnică. Iahtul se scufundase, iar toți pasagerii se înecaseră înainte ca Paza de Coastă să poată ajunge la ei.

Vestea o îndureră peste toate pe Sarah și timp de o săptămână nici nu vorbi cu Joachim. Aflaseră deja că sora lui fusese omorâtă în timpul bombardamentului asupra orașului Mannheim. Pierderile erau grave, pentru amândoi. Dar pe Sarah o doborîse literalmente moartea părinților ei.

După aceea, veștile ce le parveau erau din ce în ce mai proaste. Lumea întreagă rămase uluită, la vestea atacului de la Pearl Harbour.

– Dumnezeu, Joachim, asta ce mai înseamnă?

El fusese cel care îi adusese știrea. Se împrieteniseră deja foarte bine, în ciuda diferențelor implicate de naționalitățile lor, iar faptul că el îi salvase viața micuței Elizabeth conta enorm pentru ea. Joachim continua să le aducă mâncare și tot felul de mărunțișuri utile, fiind întotdeauna prezent ori de câte ori Sarah avea nevoie de el. Îi procurase niște medicamente când Phillip făcuse din nou bronșită. Acum, însă, vestea aceasta schimba parcă totul. Nu pentru ei. Dar pentru întreaga lume. Pînă la sfîrșitul zilei, America declarase război Japoniei și, implicit, Germaniei. Concret, pentru ea lucrul acesta nu aducea nici o schimbare. Era deja prizoniera lui, tehnic vorbind. Dar gîndul că America fusese atacată era pur și simplu înspăimîntător. Ce se întîmpla dacă atacul se repeta și la New York? Se gîndea la Peter, Jane și copiii lor. Ce cumplit era că nu putea fi alături de ei, să-și plîngă împreună părinții.

– S-ar putea ca multe lucruri să se schimbe, îi spuse el liniștit, stînd cu ea în bucătărie.

Cîțiva dintre oamenii lui știau că venea uneori pe la ea, dar nu s-ar fi zis că ar avea ceva împotriva. Sarah era o femeie

frumoasă, care se purta cu demnitate, așa cum îi ședea bine castelanei acestui domeniu, deși pentru Joachim ea însemna mult mai mult. Era ființa pe care o îndrăgea.

– Presupun că, în scurt timp, implicațiile vor fi grave pentru amândoi, mai adăugă el sumbru.

Și avea, desigur, dreptate. Riscurile războiului creșteau, iar bombardarea Londrei nu contenea.

Abia două luni mai târziu a aflat Sarah că Peter, cumnatul ei, se afla deja în Pacific, iar Jane se mutase în casa din Long Island, împreună cu copiii. I se părea ciudat gândul că această casă le aparține acum lor, că este a ei și a lui Jane, la fel ca și apartamentul din New York. Și că Jane era acolo cu copiii. Se simțea atât de departe de ei toți și atât de tristă că propriii ei copii n-aveau să-și cunoască niciodată bunicii.

Dar nu era în nici un caz pregătită pentru vestea care îi parveni în primăvară. Phillip avea deja optsprezece luni, iar Elizabeth, miracolul lor de copil, cum îi spunea Joachim, avea șapte luni, patru dinți și era veșnic veselă și fericită. Gîngurea, rîdea și chicotea tot timpul, iar ori de cîte ori o vedea pe Sarah chiuia de bucurie, se agăța de gîtul mamei sale, strîngînd-o cu putere. Phillip o iubea și el. O săruta tot timpul și încerca să o țină în brațe, spunîndu-i „fetița mea“.

Sarah stătea cu Elizabeth pe genunchi cînd Emanuelle intră și aduse o scrisoare de la hotelul părinților săi, cu timbru din Caraibe.

– De unde o ai? întrebă Sarah, după care se opri. Înțelesese de multă vreme că erau o mulțime de lucruri despre existența lui Emanuelle și a lui Henri pe care nici nu voia să le afle, ba posibil chiar și despre viața părinților lor. Auzise zvonuri despre niște oameni care se ascundeau în hotel și chiar îi lăsase să folosească un vechi depozit de pe lîngă fermă, pentru a ascunde pe cîte cineva timp de o săptămînă. Dar nu încerca

să afle mai mult, de teamă să nu le facă vreun rău. Henri venise nu o dată cu diverse mici răni. Mai îngrijorată însă era de faptul că Emanuelle avea în ultima vreme o legătură romantică cu fiul primarului, care era în relații apropiate cu germanii. Iar Sarah intuia că, de fapt, legătura ei avea mai degrabă un substrat politic decât romantic. Trist început pentru cineva care făcea primii pași în dragoste. Încercase la un moment dat să stea de vorbă cu Emanuelle în privința asta, dar fata tăcea chitic, foarte fermă. Nu voia sub nici o formă s-o implice pe Sarah în ceea ce făcea, cu sau pentru Rezistență, decât în cazul în care n-ar fi avut încotro. Acum îi aducea scrisoarea, iar Sarah văzu după emblema de pe spatele plicului că era de la ducele de Windsor. Nu vedea motivul pentru care îi scriau ei. Nu o făcuseră niciodată pînă atunci, deși Sarah auzise, la radioul pe care părinții lui Emanuelle îl țineau ascuns în hotel, că ducele era acum guvernatorul insulelor Bahamas. Guvernul se temea să nu ajungă un pion în mîinile germanilor dacă ar fi fost capturat, așa că îl țineau ferit de orice pericol. Iar înainte de a pleca, simpatiile lui față de germani nu constituiseră un secret pentru nimeni în Anglia.

Scrisoarea debuta printr-un salut călduros, înștiințînd-o în același timp că Wallis a lui îl urmase; continua însă spunînd că regretă profund că îi revine ingrata sarcină de a o informa că William fusese dat dispărut într-o acțiune. Evident, exista posibilitatea să fi fost luat prizonier, dar nu se putea ști cu certitudine, adăuga el. De fapt, citind scrisoarea cu ochii încețoșați, Sarah înțelese că singurul lucru cert era că William era dat dispărut. Îi descria cu amănunte cum se întîmplase totul, asigurînd-o că avea convingerea fermă că vărul lui procedase cu înțelepciune și curaj. Se putea foarte bine să fi fost ucis cînd coborîse, dar la fel de bine și să fi supraviețuit. William fusese parașutat în Germania pentru o misiune de

spionaj, pentru care se oferise ca voluntar, în ciuda obiecțiilor făcute de toți cei de la Ministerul de Război.

„Era un tînăr foarte încăpățînat, iar lucrul ăsta ne-a costat pe toți foarte scump, din păcate..., continua el. Pe tine îndeosebi, draga mea. Trebuie să fii foarte curajoasă, așa cum i-ar plăcea și lui să te știe, și să crezi cu tărie că, dacă voia Domnului este aceasta, va scăpa teafăr, după cum s-ar putea să fi ajuns deja în mîinile Tatălui nostru ceresc. Sper din tot sufletul că ești bine și îți trimitem profundele noastre condoleanțe și adîncă noastră dragoste pentru tine și copii.“ Rămase cu ochii pironiți la scrisoare și o citi din nou, înecîndu-se de plîns. Emanuelle se uita la ea, dîndu-și seama că veștile erau proaste. Încă de cînd luase scrisoarea de la hotel avusese o presimțire; i-o lua repede pe Elizabeth din brațe și ieși din cameră, neștiind ce să spună. Se întoarse după cîteva momente și o găsi pe Sarah plîngînd în hohote, la masa din bucătărie.

– Oh, *Madame*... Puse fetița jos și o cuprinse cu brațele pe stăpîna ei, acum rămasă fără soț. E vorba de *Monsieur le Duc*? întrebă ea cu glasul sugrumat, iar Sarah încuviință clătînînd încet din cap, cu ochii înlăcrimați ridicați spre tînăra fată.

– E dat dispărut... părerea lor e că s-ar putea să fi căzut prizonier... sau să fi murit... nu se știe... Scrisoarea este de la vărul lui.

– Oh, *pauvre Madame*... nu se poate să fi murit... Să nu credeți așa ceva!

Sarah dădu din cap, neștiind ce să mai creadă. Singurul lucru pe care-l știa era că nu putea trăi fără William. Deși aceasta ar fi voința lui, de dragul copiilor, de dragul lui, numai că ea nu putea suporta nici măcar gîndul unei astfel de existențe. Plînsese mult timp, după care ieși din casă și porni

la o plimbare lungă prin pădure. De data asta nu se întâlnește cu Joachim. Sarah știa că se făcuse deja târziu și că era probabil la cină. Oricum, dorința ei era să fie singură acum. Simțea nevoia să nu vadă pe nimeni. În cele din urmă, când se întunecase, se așeză pe un buștean și plinse, ștergându-și lacrimile cu mâinele. Cum să trăiască fără el? De ce era viața atât de crudă? De ce îl lăsaseră să plece în misiunea aceea periculoasă? Pe David îl trimiseseră în Bahamas. De ce oare nu-l trimiseseră și pe William undeva unde ar fi fost în siguranță? Gîndul la ceea ce s-ar putea să se fi petrecut i se părea insuportabil. Rămase așa ore întregi în pădure, pe întuneric, încercînd să-și asculte gîndurile, să se roage, să perceapă mesaje de la William. Dar nu simțea nimic. O cuprinse o senzație de amorțeală, care persistă pînă târziu în noaptea aceea, când stătea lungită pe patul unde dormiseră amîndoi când veniseră prima oară la castel și când rămăsese însărcinată cu Phillip. Brusc, însă, stînd întinsă acolo, avu certitudinea că William trăiește. Nu știa cum, nici unde sau cînd avea să-l vadă din nou, dar știa că așa va fi într-o bună zi. I se părea un semn de la Dumnezeu, atât de puternic, încît era imposibil de tăgăduit, iar sentimentul acesta o mai liniști. Adormi după aceea, iar dimineța se trezi împrăștiată și ferm convinsă că William trăiește, că nu fusese ucis de nemți.

Îi povesti despre asta mai târziu lui Joachim, în aceeași zi, iar el o ascultă calm, neluînd în seamă credința ei mistică.

– Vorbesc serios, Joachim... Simt această putere... această certitudine absolută că William este în viață. Știi eu că așa e.

Sarah vorbea cu convingerea pioasă a unui om credincios, iar Joachim nu voia să-i spună cît de sceptic era în această privință sau cît de puțini erau cei care rămîneau în viață după ce cădeau prizonieri.

– Se prea poate să ai dreptate, acceptă el, liniștit, dar totodată trebuie să fii pregătită și pentru eventualitatea în care te înșeli.

Încercă să i-o spună cu cât mai multă blîndețe. Sarah trebuia să se împace cu gîndul că William era dat dispărut și că poate murise. Exista o mare posibilitate ca ea să fie deja văduvă. Deocamdată, nu voia s-o constrîngă să înfrunte această realitate, dar în cele din urmă, indiferent de ceea ce simțise în noaptea aceea sau de ceea ce se încapățîna ea să simtă sau să creadă, nu va putea întoarce spatele adevărului.

Pe măsură ce timpul trecea fără nici o veste liniștitoare din partea lui William și nici informații legate de capturarea sau supraviețuirea lui, pentru Joachim devenise limpede că soțul lui Sarah murise. Dar nu și pentru ea. Sarah începuse să se poarte de parcă l-ar fi văzut cu o după-amiază înainte, de parcă ar fi auzit despre el în vis. Era mult mai calmă, mult mai hotărîtă și mult mai sigură decît la începutul războiului, cînd nu primea decît din cînd în cînd cîte o scrisoare. Acum, însă, nici o veste. Tăcere totală. William dispăruse. Poate pentru totdeauna. Or, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să accepte pînă la urmă această realitate. Joachim aștepta momentul acela, dar în același timp era conștient că pînă atunci nu se putea pune problema unei relații între ei doi; el nu va face, desigur, nici o tentativă în acest sens. Prefera să fie mereu în preajma ei cînd avea nevoie de el, cînd dorea să stea de vorbă, cînd era tristă sau se simțea singură și speriată. Uneori, era greu de conceput că se situau pe poziții diferite în acest război. Pentru el nu erau decît un bărbat și o femeie care stăteau alături de doi ani deja, el iubind-o din toată inima, din tot sufletul, cu toată ființa lui. Habar n-avea cum aveau să rezolve această situație după război sau unde aveau să trăiască, ce aveau să facă atunci. Toate astea i se păreau însă

lipsite de importanță. Singurul lucru care conta pentru el era Sarah. Trăia, respira, exista pentru ea, fără ca ea să fi aflat încă acest adevăr. Sarah știa cât îi era de devotat și intuia că e foarte atașat de ea și de copii, îndrăgind-o în special pe Elizabeth, căreia îi salvase viața la naștere, dar nu-și dădea seama cu adevărat cât de mult o iubea acest om.

În anul acela, de ziua ei, Joachim a vrut să-i dăruiască niște splendizi cercei cu diamante, pe care-i cumpărase de la Paris, dar Sarah îl refuză categoric.

– Joachim, nu pot să accept. Sînt nespuși de frumoși. Dar e imposibil. Sînt o femeie măritată.

Nu încercă să o contrazică, deși avea convingerea că altfel stăteau lucrurile în privința asta. Era sigur că Sarah rămăsese văduvă și, cu tot respectul datorat lui William, trecuseră deja șase luni de cînd primise vestea dispariției lui, ceea ce o făcea acum o femeie liberă.

– Și nu uita că sînt prizoniera ta, ce Dumnezeu! mai adăugă ea rîzînd. Ce-ar zice lumea dacă aș primi niște cercei cu diamante de la tine?

– Nu cred că trebuie să dăm vreo explicație.

Era dezamăgit de reacția ei, dar o înțelegea totodată. Se mulțumi pînă la urmă să-i ofere un ceas nou, pe care ea îl acceptă, și un pulover foarte drăguț, de care știa că are mare nevoie. Cadourile erau foarte modeste, dar era tipic pentru ea să nu accepte lucruri mai scumpe. O respecta, de altfel, și pentru această trăsătură de caracter. De fapt, în cei doi ani de cînd o cunoștea; nu găsisese nimic la ea să nu-i fie pe plac, cu excepția faptului că persevera în ideea că era încă măritată cu William. Dar pînă și acest lucru îi plăcea la ea. Era credincioasă pînă la capăt, bună, iubitoare și devotată. La început, era gelos pe William pentru toate aceste sentimente, dar acum îi trecuse, simțind numai milă la adresa lui. Bietul

om se prăpădise. Și, mai devreme sau mai târziu, Sarah trebuia să accepte acest adevăr.

La sfârșitul anului următor, pînă și speranțele neclintite ale lui Sarah începură să se subțieze, deși ea nu voia s-o recunoască nici măcar față de Joachim. Trecuse însă atîta timp de la dispariția lui William, peste un an de zile, și nici una dintre investigațiile serviciilor secrete nu se soldase cu vreo știre în privința lui. Chiar și Joachim încercase să facă niște cercetări discrete, fără a pricinui vreun necaz cuiva. Consensul general însă, în ambele tabere, era că William fusese ucis în 1942, cu ocazia parașutării în Rhineland. Lui Sarah tot nu-i venea să creadă, deși acum cînd se gîndea la el, i se întîmpla uneori ca toate amintirile sfînte să pălească, lucru care o însălmînta. Nu-l mai văzuse de patru ani. Enorm, chiar și pentru o dragoste nemărginită ca a lor, confruntată cu speranțe acum atît de slabe și cu atît de multă angoasă.

În anul acela petrecu un Crăciun liniștit împreună cu Joachim. Se purta nespus de frumos și de afectuos cu ea și cu copiii. Era deosebit de drăguț cu Phillip, care creștea fără tată, neavînd nici o amintire despre William, pentru că era mult prea mic atunci cînd plecase. În mintea băiatului, Joachim era extraordinar și, în felul lui nevinovat și simplu, ținea la el ca și Sarah. Deși ura în continuare tot ceea ce însemnau germanii pentru ei, Sarah n-avea nici o aversiune față de el. Era un bărbat extrem de cumsecade, dîndu-și toată silința să-i ajute pe răniții veniți la castel. Unii dintre aceștia rămăseseră fără speranță, fără mădulare, fără viitor, fără vreun cămin unde să se mai întoarcă. Izbutea totuși să-și facă timp să stea de vorbă cu fiecare, să le redea speranța, să-i facă să dorească să continue, așa cum se întîmpla uneori cu Sarah.

– Ești un om nemaipomenit, îi spuse ea pe un ton liniștit, pe cînd stăteau amîndoi în bucătăria casei.

Emanuelle era împreună cu familia ei, iar Henri plecase deja de două săptămîni undeva în Ardeni, zicea sora lui. Sarah știa că era preferabil să nu o iscodească mai mult. Henri avea șaisprezece ani și ducea o viață pasionată și plină de primejdii. Existența lui Emanuelle ajunsese tot mai dificilă. Fiul primarului devenise foarte bănuitor la adresa ei, iar pînă la urmă se despărțiseră cu un adevărat scandal. Acum era încurcată cu un ofițer german, iar Sarah nu spunea nimic, deși bănuia că scotea de la el informații pe care le pasa Rezistenței. Sarah nu se amesteca însă în toată povestea asta. Făcea tot ce putea pentru a restaura castelul pe ici pe colo, dădea o mîna de ajutor în urgențele medicale atunci cînd era solicitată sau cînd simțea că prezența ei era absolut necesară, iar în restul timpului avea grijă de copii. Phillip avea patru ani și jumătate, iar Elizabeth era mai mică cu un an decît el. Erau doi copii adorabili. Phillip continua să fie foarte înalt pentru vîrsta lui, așa cum fusese încă de la naștere, în timp ce Elizabeth era surprinzător de delicată, cu oase mult mai mici decît mama ei. Era oarecum plătîndă, dar totuși plină de energie și pusă mereu pe năzbîtii. Oricine îl vedea pe Joachim cu ei își dădea seama că îi adoră. Le cumpărase jucării nemțești foarte frumoase și le adusesese în seara dinainte de Ajun, iar apoi îi ajutase să împodobească pomul de Crăciun. Izbutise să găsească o păpușă pentru Lizzie, care se repezise să o ia în brațe, strîngînd-o la piept și alintînd-o „fetița mea“.

Phillip fu însă cel care se cățăra în poala lui Joachim și îl luă de gît, cuibărindu-se lîngă el, ceea ce Sarah se prefăcu că nu observă.

— Tu n-ai să ne părăsești, cum a făcut tăticul, da? îl întrebă el, îngrijorat, iar lui Sarah îi dădură lacrimile.

Însă Joachim răspunse prompt:

– Știi, tăticu' tău n-a vrut să vă părăsească. Dacă ar putea, sînt convins că ar fi acum aici, cu voi.

– Și atunci de ce a plecat?

– A trebuit. E soldat.

– Dar tu n-ai plecat, îi replică băiatul, logic, neștiind că și Joachim trebuise să-și lase copiii și casa pentru a veni acolo. Apoi se aruncă de gîtul lui și rămase așa pînă ce Joachim îl duse în pat, în timp ce Sarah o ducea în brațe pe fetiță. Phillip o iubea nespus pe surioara lui, ceea ce era o mare bucurie pentru Sarah.

– Crezi că toată nebunia asta o să se termine anul ăsta? îl întrebă Sarah. În timp ce beau amîndoi coniac, după ce culcaseră copiii. Îi adusese un Courvoisier de cea mai bună calitate, tare, dar plăcut.

– Așa sper. Războiul părea că nu se va mai termina vreodată. Uneori nu-mi pot imagina că se va sfîrși, continuă el. Cînd îi văd pe toți băieții pe care ni-i trimit zi de zi, săptămîna de săptămîna, an de an, mă întreb dacă își dă cineva seama cît de absurd e tot ce se petrece și că pur și simplu nu merită atîtea sacrificii.

– Presupun că ăsta-i motivul pentru care ești aici, și nu pe front, zise Sarah zîbind. Ura și el războiul aproape la fel de mult ca și ea.

– Mă bucur că am fost aici, spuse el cu delicatețe.

Spera că datorită prezenței lui îi fusese și ei mai ușor, ceea ce așa și era în multe privințe. Se întinse peste masă și îi mîngîie mîna, destul de reținut însă. O cunoștea deja de trei ani și jumătate, dar din multe puncte de vedere avea senzația că o știe de-o viață.

– Însemni enorm pentru mine, continuă liniștit, dar aburul coniacului și senzațiile din ziua aceea îl făcuseră să nu-și mai ascundă sentimentele. Sarah, continuă el cu glasul răgușit, dar foarte blînd, te iubesc nespus de mult.

Sarah întoarse privirea, încercînd parcă să-și ascundă sentimentele în fața lui, în fața ei însăși. Știa că, indiferent ce ar simți pentru acest bărbat, din respect pentru William nu putea recunoaște nimic.

– Joachim, nu... te rog... Ridică ochii spre el, rugătoare, iar el îi prinse mîna și i-o ținu.

– Spune-mi că nu mă iubești, că n-ai să poți s-o faci niciodată, și n-am să-ți mai repet nicicînd aceste cuvinte... Dar eu te iubesc, Sarah, și cred că și tu mă iubești. Ce se întîmplă cu noi? De ce ne ascundem? De ce sîntem doar prieteni, cînd între noi ar putea fi mai mult?

Voia mai mult de la ea acum. Aștepta momentul acesta de ani de zile, iar acum o dorea cu înfocare.

– Te iubesc, îi șopti ea, înspăimîntată de propriile cuvinte, de ceea ce simțea. Avea de mult acest sentiment, dar se împotrivise... de dragul lui William. Dar între noi însă nu poate fi nimic.

– De ce nu? Sîntem oameni în toată firea. În jurul nostru se pregătește sfîrșitul lumii. N-avem dreptul și noi la puțină fericire? Puțină bucurie? Puțin soare... înainte ca totul să se termine?

Văzuseră amîndoi atîta moarte, atîta durere, care le lăsase o senzație cumplită de epuizare.

Zîmbi la auzul acestor cuvinte. Îl iubea și ea, ca bărbat, dar și pentru tot ceea ce făcuse pentru copii și pentru ea.

– Sîntem prieteni... și ținem unul la celălalt... n-avem dreptul la mai mult atîta timp cît William este în viață.

– Dar dacă a murit? O sili să ia în considerație această posibilitate, însă ea preferă să tacă, așa cum făcea de obicei cînd venea vorba despre asta. Gîndul acesta era încă mult prea chinuitor pentru ea.

– Nu știu. Nu știu ce aș simți atunci. Ce știu însă este că în

clipa de față sînt soția lui și că, probabil voi rămîne mult timp încă. Poate pentru totdeauna.

– Și eu? zise el, cerîndu-i pentru prima oară ceva. Și eu, Sarah, ce am să mă fac?

– Nu știu. Îl privi cu un sentiment de deznădejde, iar el se ridică și se apropie. Se așeză lîngă ea și, privind-o lung, îi citi durerea din ochi, după care o mîngîie ușor pe obraz.

– Eu am să fiu mereu alături de tine. Vreau să știi asta. Iar cînd ai să accepți realitatea că William s-a prăpădit, să știi că am să fiu aici, lîngă tine. Avem timp, Sarah... avem toată viața înainte.

O sărută ușor pe buze, punînd în acest gest tot ceea ce dorea să-i spună de atîta vreme, iar ea nu-l opri. Nu putea să-l oprească. Dorea îmbrățișarea lui la fel de mult ca și el. Trecuseră mai mult de patru ani de cînd nu-și mai văzuse soțul și de trei ani și jumătate trăise alături de acest bărbat, zi de zi, ajungînd să-l iubească și să-l respecte. Și totuși știa că n-avea nici un drept la ceea ce amîndoi știau că doresc. Pentru ea viața însemna mult mai mult. Era vorba de un legămînt pe care îl făcuse și de un om pe care îl iubise mai presus de orice.

– Te iubesc, îi șopti Joachim, sărutînd-o.

– Și eu te iubesc, îi zise ea. Dar încă îl mai iubea și pe William, ceea ce știau amîndoi.

Puțin timp după aceea, Joachim plecă și se întoarse la castel, plin de respect față de ea și de voința ei. A doua zi reveni și se jucă cu copiii, iar viața lor își reluă cursul de mai înainte, ca și cum discuția aceea nici n-ar fi avut loc.

În primăvară, războiul căpătă o întorsătură proastă pentru germani. Joachim obișnuia să vină și să stea de vorbă cu Sarah, povestindu-i gîndurile și temerile lui. În aprilie, era sigur că urmau să fie deplasați mai aproape de Germania și

se temea că s-ar putea să se despartă de Sarah și de copii. Îi făgădui să se întoarcă după ce câștigau sau pierdeau războiul, ceea ce aproape nici nu mai conta pe lângă dorința ca amîndoi să rămînă în viață. Rămăsese la fel de atent față de ea și, deși din cînd în cînd se mai sărutau, nici unul dintre ei nu încercase să meargă mai departe. Era mai bine așa și Joachim știa că nu vor avea nimic de regretat. Sarah avea nevoie de timp pentru a se schimba. Nu renunța la ideea că William trăiește și că s-ar putea întoarce totuși. Însă știa că și dacă s-ar întîmpla așa, i-ar fi greu să mai renunțe la Joachim. Ajunsese să se bizuie pe el, să aibă nevoie de el și să-l respecte totodată. Acum erau mai mult decît prieteni, indiferent cît de mult îl mai iubea pe William.

Acum însă, în timp ce el era îngrijorat de veștile ce soseau de la Berlin, Sarah nu prea era atentă. O preocupa sănătatea lui Lizzie, care din martie încă tușea îngrozitor, fiind tot slăbită și bolnavă și acum, de Paști.

– Nu știu ce se întîmpla cu ea, se vaită Sarah într-o seară pe cînd se aflau amîndoi în bucătărie.

– E un fel de gripă care a bîntuit toată iarna prin sat.

Sarah o dusesse la doctorul de la castel, care o asigurase că nu era vorba de pneumonie, însă medicamentul pe care i-l recomandase nu avusese nici un efect.

– Nu cumva o fi tuberculoză? îl întrebă ea pe Joachim, îngrijorată, dar el nu era de aceeași părere.

Îl rugase pe doctor să-i mai facă rost de niște medicamente pentru fetiță, dar în ultima vreme nu mai reușise să procure nimic. Le fusese tăiată aprovizionarea cu orice fel de produse, iar unul dintre medici fusese deja trimis pe front, în timp ce celălalt urma să plece în mai. Cu mult timp înainte însă, Lizzie căzuse iar la pat, cu febră mare. Slăbise și avea ochii împăienjeniți; arăta foarte rău, așa cum fac toți copiii la febră.

Micuțul Phillip stătea zi de zi la căpățiul ei, cîntîndu-i și spunîndu-i povești.

Emanuelle îi găsea mereu o preocupare lui Phillip în timpul zilei, dar băiatul era înnebunit acum din cauza lui Lizzie. Pentru el era tot fetița „lui“ și îl speria faptul că o vedea atît de bolnavă și pe mama lui atît de necăjită. O tot întreba dacă avea să se facă bine, iar Sarah îl asigura că da. Joachim venea să stea cu ei în fiecare seară. O ștergea pe Lizzie de transpirație și încerca să-i dea să bea, iar cînd fetița tușea prea rău o freca pe spate, așa cum făcuse și cînd se născuse, pentru a o ajuta să respire. De data asta însă s-ar fi zis că nu prea izbutea să-i fie de folos. Pe zi ce trecea se simțea tot mai rău, iar în ziua de întii mai zăcea cu febră foarte mare. Amîndoi doctorii plecaseră, iar toate rezervele lor medicale se epuizaseră, din păcate. Joachim nu-i mai putea aduce nici un medicament, nu știa nici ce să-i mai sugereze; nu putea decît să stea cu amîndoi zi de zi, rugîndu-se ca fetița să se însănătoșească.

Se gîndea să o ducă la Paris, ca s-o vadă un doctor, dar Lizzie era prea bolnavă pentru a fi transportată și, în plus, nici situația de acolo nu era foarte îmbucurătoare. Americanii înaintau spre Franța, iar germanii începeau să intre în panică. Parisul era evacuat, majoritatea personalului militar fiind fie trimis pe front, fie înapoi la Berlin. Situația era sumbră pentru Reich, însă pe Joachim îl preocupa mult mai mult starea lui Lizzie.

Într-o după-amiază, la începutul lui mai, Joachim veni la căsuța și o găsi pe Sarah stînd lîngă fetița, așa cum făcea de săptămîni întregi, ținînd-o de mînuță și ștergînd-o pe cap, însă de data asta Lizzie era nemișcată. Rămase cu ele cîteva ore, dar în cele din urmă plecă, fiind obligat să se întoarcă la birou, unde situația era mult prea tensionată pentru a lipsi

fără să dea explicații. Se întoarse însă seara, mai târziu; Sarah era întinsă pe patul copilului, ținând-o pe Lizzie în brațe, și ațipise. Le privi pe amîndouă o vreme, iar cînd Sarah ridică ochii spre el, văzu cît e de disperată. Se așeză binișor lîngă ea.

– Vreo schimbare? șopti el, iar Sarah scutură din cap.

Fetița nu se mai trezise de dimineată. Dar, în timp ce Joachim le privea, Lizzie se mișcă și, pentru prima oară de zile întregi, deschise ochii și îi zîmbi mamei sale. Parcă era un îngerăș, cu părul blond tot numai cîrlionți și cu ochii aceia imenși și verzi, ca ai lui Sarah. Avea trei ani și jumătate, dar acum, așa bolnavă cum era, părea mai bătrînă, de parcă toată povara lumii ar fi fost pe umerii ei.

– Te iubesc, mămico, șopti ea și închise ochii.

Brusc, Sarah înțelese. Parcă simțea cum se prăpădește. Ar fi vrut s-o țină sau s-o tragă înapoi. Ar fi vrut să facă o încercare disperată, dar nu mai era nimic de făcut. N-aveau doctor, medicamente, asistentă medicală, nici spital... n-aveau să-i ofere decît dragoste și rugăciuni. Fetița suspină din nou, iar Sarah îi mîngîie bucele minunate și îi susură cuvinte drăgăstoase copilei pe care o iubea cu atîta disperare.

– Te iubesc, dulceața mea... te iubesc atît de mult... Mămica te iubește... și Dumnezeu la fel... Acum ești salvată... șoptea ea întruna. Joachim plîngea. Cu un zîmbet drăgălaș, Lizzie ridică ochii spre ei pentru ultima oară, după care se stinse, sufletul ei de copil înălțîndu-se spre ceruri.

Sarah simți și momentul în care murise fetița, dar lui Joachim îi trebuiră cîteva clipe pentru a înțelege. Se așeză pe pat lîngă ele și plînsă în hohote, ținîndu-le pe amîndouă în brațe și legănîndu-le drăgăstos. Își aminti cum o adusese pe lume, iar acum murise... stingîndu-se atît de repede și pe nesimțite. Sarah o ținu în brațe pe Lizzie încă multă vreme, după care o așeză ușor pe pat. Coborî cu Joachim la parter,

apoi se duseră împreună la castel pentru a discuta cu cineva în vederea pregătirilor de înmormântare.

Până la urmă, însă, Joachim se ocupă singur de toate. Se duse cu mașina la oraș să ia un sicriu micuț, iar apoi, împreună, plîngînd potolit, o puseră în el. Sarah o pieptănase și o îmbrăcase cu rochița ei cea mai frumoasă, așezînd lîngă ea păpușa pe care o iubise atît de mult. Era lucrul cel mai cumplit prin care trecuse vreodată; crezu că o să moară de durere atunci cînd o coborîră în pămînt. Se ținea atîrnată de Joachim și plîngea, în timp ce micuțul Phillip se agățase de el și de mîna ei, fără să priceapă ce se întîmplă.

Phillip era necăjit și speriat, iar cînd începură să arunce pămînt peste groapă, se repezi disperat, încercînd să-i oprească. Joachim îl ținu cu blîndețe, dar băiatul plîngea, privind-o furios pe maică-sa.

– M-ai mințit! M-ai mințit! țipa el, tremurînd și hohotind de plîns. De ce ai lăsat-o să moară... pe fetița mea... fetița mea...

Stătea atîrnat de Joachim, imposibil de consolată și brusc nu mai vru s-o lase pe Sarah să se apropie de el. O iubise atît de mult pe Lizzie, că nu putea suporta gîndul că o pierduse.

– Phillip, te rog... izbuti să mai spună Sarah, cu respirația tăiată. Îl prinsese de brațe, încercînd să-l imobilizeze, în timp ce el o lovea. Îl luă de lîngă Joachim și îl duse în brațe spre casă, plîngînd amîndoi. Îl ținu multă vreme îmbrățișat în noaptea aceea, dar el continua să hohotească de durere pentru fetița „lui“.

Ceea ce se întîmplase li se părea de necrezut tuturor – lui Phillip, Emanuelle, Joachim... Sarah... Parcă acum fusese împreună cu ei pentru ca peste o clipă să dispară. Umblau toți de colo-colo, avînd aerul că o așteaptă să se întoarcă acasă, avînd senzația că dacă ar urca sus în camera ei ar găsi-o acolo, dorindu-și din suflet să nu fi fost decît o glumă sinistă,

vreo năzbîtie de-a ei. Sarah era atît de orbită de durere, încît Joachim nici nu îndrăznea măcar să-i spună ce se întîmpla. Așa că abia după patru săptămîni, nemaiavînd încotro, o anunță că ei pleacă.

– Ce? exclamă ea, cu ochii măriți. Purta aceeași rochie neagră cu care era îmbrăcată de săptămîni de zile. Se simțea de parcă ar fi avut o sută-de ani, iar rochia o făcea să arate ca o sperietoare. Ce faci? Într-adevăr, parcă nu reușea să priceapă.

– Plecăm, repetă el blînd. Am primit ordinul azi de dimineață. Mîinē pornim.

– Așa de repede? Lui Sarah i se făcu rău la auzul veștii. Încă o pierdere, încă o suferință.

– Au trecut patru ani, zîmbi el trist. Musafirii au zăbovit cam mult, nu crezi?

Îi zîmbi și ea, cu tristețe. Nu-i venea să creadă că pleacă.

– Și asta ce înseamnă, Joachim?

– Americanii sînt în Saint-Lô. În curînd vor ajunge aici și apoi vor înainta spre Paris. Cu ei ai să fii în siguranță. Vor avea grijă de tine. Asta îl mai alina un pic.

– Și tu? întrebă ea îngrijorată. Ai să fii în pericol?

– Sînt rechemat la Berlin, după care vom muta spitalul la Bonn. După toate aparențele, cuiva i-a fost pe plac ceea ce am făcut aici. Ceea ce însă nu se știa era cît de puțin suflet pusese el în toată treaba asta. Presupun că mă vor ține acolo pînă ce se va termina totul. Dumnezeu știe cît va mai dura. Dar după aceea am să mă întorc cît de repede am să pot.

După patru ani petrecuți împreună, i se părea de neconceput că pleacă și își dădea seama cît de mult avea să-i lipsească. Deși Joachim însemna enorm pentru ea și simțea că așa avea să rămînă mereu, știa totuși că nu-i putea făgădui viitorul pe care îl visau pentru amîndoi. În adîncul inimii, viața ei îi aparținea tot lui William. Poate că acum, după moartea lui

Lizzie, cînd avusese senzația că pierduse o părticică din ființa lui, simțea mai mult ca oricînd că îi este dor de William. Îngropaseră fetița în spatele domeniului, lîngă pădurea prin care se plimbase cu Joachim, și Sarah era conștientă că nimic din ceea ce pățise în viață nu fusese atît de cumplit și atît de sfișietor ca pierderea lui Lizzie.

– N-am să-ți pot scrie, îi explică el, iar Sarah dădu din cap, înțelegătoare.

– M-am obișnuit deja să nu mi se mai scrie. În ultimii patru ani n-am primit decît cinci scrisori. Una fusese de la Jane, două de la William, una de la ducele de Windsor, iar cealaltă de la mama lui William. Nici una nu-i adusese vreo veste bună. Am să ascult știrile, mai adăugă ea.

– De îndată ce va fi posibil, am să iau legătura cu tine. Se apropie de ea și o luă în brațe. Dumnezeu, ce dor o să-mi fie de tine!

Auzindu-l, își dădu seama ce mult avea să-i fie și ei dor de el, cît de singură avea să se simtă. Îl privi tristă.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, mărturisi ea cu sinceritate. Îl lăsă să o sărute, în timp ce Phillip îi privea supărat de la distanță.

– Mă lași să-ți fac o fotografie înainte de a pleca? o întrebă el.

– Așa cum sînt? protestă ea. Doamne sfinte, Joachim, dar arăt oribil.

Oricum intenționa să ia cu el cealaltă fotografie. Acea cu ea și soțul ei la Whitfield, cînd erau amîndoi tineri și lipsiți de griji, iar viața nu-i pusese încă la încercări atît de grele. Sarah nu împlinise încă douăzeci și opt de ani, totuși acum arăta deja mai în vîrstă.

Îi dădu și el o mică fotografie de-a lui și statură de vorbă tot restul nopții. Joachim ar fi vrut să-și petreacă această

noapte în pat cu ea, dar nu îndrăzni să-i propună, știind că îl putea refuza. Sarah era o ființă deosebită, o femeie integră, un om extraordinar și o mare doamnă.

A doua zi, Sarah și Phillip asistară la plecarea lui. Phillip se agățase de el ca de un colac de salvare, dar Joachim îl lămuri că trebuia să plece. Iar Sarah se tot întreba dacă nu cumva, prin plecarea lui, Phillip simțea că mai pierde o legătură cu Lizzie. Era greu pentru toți, dureros și tulburător. Doar Emanuelle părea încântată văzându-l cum se pregătește de drum. Întâi plecară soldații, cu camioane pe jumătate pline cu puținele rezerve farmaceutice de care mai dispuneau, dar care nu ajutaseră la salvarea vieții micuței Lizzie. Urmău apoi ambulantele cu pacienții.

Înainte de plecare, Joachim se duse cu Sarah la mormîntul lui Lizzie. Îngenunchease acolo cîteva clipe și lăsase un buchetel de flori galbene. Plînseseră amîndoi și o ținuse în brațe pe Sarah pentru ultima oară, departe de privirile oamenilor lui care, oricum, știau. Intuiau cît de mult o iubește, dar totodată, așa cum se întîmplă întotdeauna în cazărmi, înțeleseseră că între ei nu se petrecuse nimic. Era încă un motiv de respect față de Sarah. Pentru ei, ea întruchipa speranța, dragostea și buna-cuviință. Sarah era întotdeauna politicoasă și amabilă, indiferent de părerea ei față de acest război sau de tabăra în care luptau ei. Iar în adîncul inimilor lor, sperau cu toții că și soțiile lor erau la fel de tari ca și ea. Majoritatea oamenilor care ajunseseră s-o cunoască ar fi fost în stare să-și dea viața pentru ea, așa cum ar fi făcut și Joachim.

Rămăsese în picioare, privind-o, în timp ce ultimul jeep îl aștepta gata de plecare. Șoferul, discret, se întorsese cu spatele. Joachim o trase pe Sarah la pieptul lui.

– Te-am iubit și te iubesc mai mult decît am iubit vreodată

pe oricine și orice, zise el, vrînd ca – dacă soarta hotăra să nu se mai întîlnească din nou cu ea – Sarah să știe acest lucru. Mai mult chiar decît pe copiii mei, adăugă el.

O sărută ușor. Sarah stătea afirmată de el, vrînd să-i spună tot ce simțise pentru el, dar acum era prea tîrziu. Nu putea s-o mai facă.

Îl privi în ochi, iar Joachim citi în ei tot ce avea ea în suflet.

– Drum bun... îi șopti ea. Ai grijă... te iubesc.

Se înecă de plîns, iar Joachim se aplecă spre Phillip, ținînd-o în continuare strîns de mîna, vrînd să-i spună și lui ceva. Trecuseră doar prin atîtea împreună.

– La revedere, flăcăule. Lui Joachim i se puse un nod în gît. Ai grijă de mama ta. Îl sărută pe creștet, apoi îl ciufuli în joacă, în timp ce Phillip stătea lipit de el, după care îi dădu drumul.

Joachim se ridică și o privi lung pe Sarah. Apoi se urcă în jeep și rămase în picioare, făcîndu-le cu mîna pînă ce ajunse la poarta principală. Sarah îl mai zări departe pe drum, într-un nor de praf, după care imaginea lui dispăru. Rămase în picioare, plîngînd.

– De ce l-ai lăsat să plece? o întrebă Phillip, supărat, în timp ce ea suspina de plîns.

– N-am avut de ales, Phillip. Nu putea să-i explice unui copil de vîrsta lui ce se întîmpla. Este un om minunat, deși e neamț, iar acum trebuie să se întoarcă la el acasă.

– Îl iubești?

Șovăi o clipă.

– Da, îl iubesc. A fost un foarte bun prieten pentru noi, Phillip.

– Îl iubești mai mult decît pe tătucu'?

De data asta, Sarah nu mai șovăi deloc.

– Bineînțeles că nu.

– Eu da.

– Ba nu, nu se poate, replică ea ferm. Nu-l mai ții minte acum pe tăticul tău, dar e un om extraordinar. Vocea i se frînse, cu gîndul la William.

– A murit?

– Nu cred, răspuse ea precaut, nevrînd să-l inducă în eroare, dar dornică totodată să împărtășească alături de el speranța că într-o bună zi ar putea să-l regăsească pe William. Dacă avem noroc, o să se întoarcă la noi într-o bună zi.

– Și Joachim nu? întrebă el, trist.

– Nu știu, răspuse ea sincer, în timp ce se întorceau acasă, ținîndu-se de mîna.

16

Pe șaptesprezece august, Sarah, Phillip și Emanuelle asistau la sosirea americanilor. Încă de cîteva săptămîni auziseră că urmau să vină, iar Sarah abia aștepta să-i vadă. Apărură cu un convoi de jeep-uri pe drumul ce ducea spre castel, exact cum făcuseră și nemții cu patru ani în urmă. Avea o senzație nebună de *déjà vu*, numai că acum soldații nu-și ațintiră armele spre ea, iar Sarah putea înțelege tot ce spuneau. O salutară veselie aflînd că era americană. Se gîndea în continuare zilnic la Joachim, dar singurul lucru pe care-l putea face era să speră că ajunsese cu bine la Berlin. Phillip vorbea mai mereu despre el. Numai Emanuelle nu pomenea niciodată de nemți.

Comandantul trupelor americane era colonelul Foxworth, din Texas, un om foarte plăcut, care se scuza îndelung pentru că își instala oamenii în grajdurile ei. Ceilalți și-au montat niște corturi și au recurs la casa îngrijitorului, din care Sarah plecase recent, iar alții chiar la hotel. N-au mai dat-o afară din casă, unde de-abia se mutase înapoi cu Emanuelle și Phillip.

– Acum sîntem deja obișnuiți cu situația asta, zise ea, apropo de oamenii din grajduri. Iar el o asigură că aveau să evite orice stricăciuni. Știa să-și stăpînească oamenii care, deși prietenoși, își cunoșteau lungul nasului. Îi făceau puțină curte lui Emanuelle, care nu se arăta însă prea interesată, și îi aduceau întotdeauna bomboane lui Phillip.

Auziră cu toții clopotele bătînd, în ziua în care americanii eliberară Parisul, în luna august. Pe douăzeci și cinci august Franța era în sfîrșit liberă. Germanii fuseseră alungați, iar pata rușinoasă de pe obrazul țării fusese ștearsă.

– Chiar s-a terminat? îl întrebă Sarah pe colonelul Foxworth, nevenindu-i să creadă.

– Aproape. Cînd ajungem la Berlin, așa va fi. Dar aici măcar s-a terminat. Acum vă puteți întoarce în Anglia dacă vreți.

Nu prea știa ce ar trebui să facă, dar se gîndea că oricum ar fi bine să se ducă măcar la Whitfield să o vadă pe mama lui William. Sarah nu mai părăsise Franța de la declararea războiului, cu cinci ani în urmă. Era de necrezut.

Colonelul Foxworth și omologul său din Paris aranjaseră ca Sarah și Phillip să plece la Londra cu un avion militar; prin comunicări secrete, Forțele Aeriene fuseseră instruite să-i primească pe ducesa de Whitfield și pe fiul ei, lordul Phillip.

Americanii i-au pus la dispoziție un jeep pentru a o transporta la Paris, de unde, ocolind orașul, s-au îndreptat

spre aeroport. Au ajuns aici cu cîteva clipe înainte de decolarea avionului. Sarah l-a luat pe Phillip în brațe și a alergat spre aeronavă, ținînd în mîna cealaltă o valioară.

– Îmi pare rău, doamnă. Nu aveți voie să vă urcați în acest avion. Este un zbor militar... *militaire*... îi zise el în franceză, crezînd că nu l-a înțeles. *Non... non*, făcu el, gesticulînd cu degetul. Dar Sarah strigă, încercînd să se facă auzită peste zgomotul motoarelor:

– Sîntem așteptați! Sîntem *așteptați!*

– Este un zbor doar pentru personalul militar, răspuse el, tot strigînd, și nu știu ce bătrîna... După care își dădu seama cu cine avea de-a face și, roșind pînă în vîrfurile urechilor, întinse mîna să-l ia pe Phillip din brațele ei. Am crezut... vă rog foarte mult să mă iertați, doamnă... Ăăă, Maiestatea voastră... Se dumirise într-un tîrziu că ea era ducesa așteptată.

– Nu face nimic, zîmbi ea și se urcă în avion. Soldatul se așteptase la cine știe ce baborniță, fără să-i treacă prin minte că ducesa de Whitfield ar putea fi această tînără cu un băiețel în brațe. Își luă rămas bun-de la ea, scuzîndu-se întruna.

Zborul pînă la Londra nu dură mult; în nici o oră traversaseră Canalul. Pe drum, cîteva soldați îi vorbiră cu admirație pentru anii pe care ea îi trăise sub Ocupație. Ascultîndu-i, lui Sarah i se părea ciudat, căci își amintea cît de tihnită fusese de fapt viața ei în cei patru ani petrecuți la casuță, protejată de Joachim. Cînd ajunseră la Londra, îi aștepta un enorm Rolls-Royce. Urma să meargă direct la Ministerul Aviației pentru o întîlnire cu Sir Arthur Harris, comandantul șef al Departamentului de bombardiere, și cu secretarul particular al regelui, Sir Alan Lascelles, venit din ordinul regelui și totodată ca reprezentant al Serviciului de spionaj. Aveau pregătite acolo steaguri și insigne pentru Phillip, iar toate secretarele îi spuneau Domnia voastră. Avu

parte, așadar, de mult mai mult ceremonial și respect decât se aștepta, dar Sarah observă, zîbind, că lui Phillip îi plăcea.

– De ce nu-mi spun și cei de-acasă la fel? îi șopti el maică-sii.

– Cine, de pildă? întrebă ea, amuzată.

– Oh... Emanuelle... soldații...

– Stai liniștit, am să le spun eu s-o facă, îl tachină ea, dar Phillip nu sesiză nuanța din vorbele ei, fiind încîntat că mama lui îi dă dreptate.

Cîteva secretare și doi aghiotanți se ocupară de Phillip, în timp ce Sarah își văzu de treburile ei. La întîlnirea cu Sir Arthur și Sir Alan, aceștia se arătară foarte amabili cu ea. Ceea ce voiau de fapt să-i spună era un lucru pe care ea îl știa deja, anume că de doi ani și jumătate nu mai aflaseră nimic despre William.

Sarah șovăi, încercînd să-și țină cumpătul, făcîndu-și curaj să-i întrebe. Trase adînc aer în piept și se uită la ei:

– Credeți că e posibil să mai fie încă în viață? întrebă ea încet.

– Tot ce se poate, îi răspunse Sir.Arthur cu sînge rece. Dar nu e prea verosimil, adăugă el cu tristețe. Pînă acum ar fi trebuit să fi auzit ceva despre el. Cineva ar fi trebuit să-l vadă în vreunul din lagărele de prizonieri. Iar dacă s-ar fi aflat cine este, normal ar fi fost să se facă într-un fel caz de persoana lui. Mi se pare cu totul improbabil să nu se fi aflat cine este, dacă se găsește în vreun lagăr.

– Înțeleg, răspunse ea pe un ton calm.

Mai discutară încă o vreme, după care se ridicară în picioare, felicitînd-o din nou pentru curajul de care dăduse dovadă în Franța și pentru faptul că ea și fiul ei izbutiseră să scape cu bine.

– Am pierdut o fetiță, spuse ea cu glasul stins, în mai, anul acesta... William nici n-a mai apucat să o cunoască.

– Ne pare nespus de rău, Înălțimea voastră, n-am știut...

Au condus-o apoi, cu mașina, împreună cu Phillip, pînă la Whitfield. Ducesa cea bătrînă îi aștepta acolo, iar Sarah rămase uluită văzînd-o cît de bine arăta. Era mai slabă și extrem de fragilă, dar acum avea optzeci și nouă de ani. Era într-adevăr cu totul remarcabilă; făcuse tot ce putuse pentru a sprijini efortul de război în zona Whitfield.

– Ce bine-mi pare să te văd, zise ea, îmbrățișînd-o pe Sarah, după care făcu un pas înapoi și rămase sprijinită de baston, privindu-l pe Phillip. Purta o rochie bleu, în nuanța ochilor ei, iar Sarah se simți copleșită de emoție amintindu-și de William. Ia te uită ce tînăr chipeș. Seamănă foarte mult cu soțul meu, zise ea, zîbind. Era exact ceea ce spusese și William la nașterea lui Phillip, că seamăna grozav cu tatăl său.

Îi luă apoi pe amîndoi înăuntru și îl servi pe Phillip cu ceai și prăjiturile fragede. Copilul o privea cu mult respect, pîrînd totuși surprinzător de dezinvolt cu ea. După aceea, una din slujnice îl duse afară să-i arate caii și grajdurile, în timp ce bătrîna discuta cu Sarah. Știa că fusese la Ministerul Aviației și era nerăbdătoare să afle ce-i spusese acolo, dar nu se arătă mirată de faptul că veștile erau descurajatoare. De fapt, era mult mai filozoafă în această privință decît Sarah, care se miră oarecum.

– Nu cred să aflăm ce s-a întîmplat efectiv cu el pînă ce Germania nu va fi înfrîntă, ceea ce sper că se va petrece în curînd. Nu se poate să nu știe cineva care este situația lui, dar, din motive pe care le ignor, nimeni nu vrea să vorbească.

Pe de altă parte, era posibil să fi murit agățat de vreun copac cînd se parașutase, sau să fi fost împușcat de vreun

soldat care habar n-avea cine e, lăsându-l acolo să fie îngropat de un fermier oarecare. Sarah își dădea acum seama că posibilitățile de a fi fost omorât erau nenumărate, pe cînd variantele de a fi în viață se redusese mult. Începuse să înțeleagă că era tot mai puțin probabil ca soțul ei să mai trăiască, dar se agăța însă de orice speranță, cît de fragilă, mai ales acum, după ce se întorsese în Anglia. Spre marea ei durere, aflase de curînd, cînd o sunase pe Jane, că Peter, cumnatul ei, fusese ucis la Kiska, în Insulele Aleutine. Jane părea la fel de distrusă ca și Sarah fără William.

La Whitfield, sentimentul că William făcea realmente parte din viața ei era și mai puternic. Totul aici îi amintea de el. Lucrul acesta o frapă îndeosebi a doua zi, cînd soacra ei îi dăruie lui Phillip un ponei de ziua lui de naștere. Băiatul era nespus de entuziasmat. Sarah nu-l mai văzuse niciodată așa de fericit, după moartea lui Lizzie și plecarea lui Joachim. Aici, Phillip aparținea întru totul universului de viață al tatălui său și modului de existență pentru care era făcut. Copilului îi pria viața de-acolo. Și, cînd ea îl anunță în cele din urmă că în luna octombrie aveau să se întoarcă în Franța, el declară solemn că vrea să rămînă acolo.

– Pot să iau și poneiul cu noi în Franța, mami? întrebă el totuși, dar Sarah clătină din cap. Se întorceau în Franța tot cu un zbor militar, așa că era imposibil să transporte un cal. În plus, la castel se mai aflau încă americanii, iar cu toată agitația de acolo era exclus să mai concepi și prezența unui ponei. Dincolo de toată tevatura însă, Sarah începea să sufere cumplit din cauza pierderii lui William. Vizita la Whitfield o făcuse să resimtă și mai acut absența lui; îi era dor de el mai mult ca oricînd.

– Venim repede înapoi, sufletelele, iar bunica are să-ți păstreze poneiul, stai liniștit.

Băiatul era trist că nu putea lua căluțul cu el în Franța. Era uluitor, totodată, să concepi că toate astea aveau să-i aparțină într-o bună zi lui. Simți, însă, că i se rupe inima auzindu-i pe servitori cum îi spuneau lui Phillip „Înălțimea voastră“. În mintea lor, William se prăpădise, iar Phillip era duce acum.

– Eu tot mai cred că s-ar putea să ne dea un semn de viață, zise mama lui William înainte de plecarea lor. Nu abandona orice speranță în privința lui, o îndemnă ea. Eu una n-am s-o fac.

Sarah îi promise că nici ea nu avea să renunțe la speranța de a-l revedea, deși în adîncul sufletului ei începuse deja să-l bocească.

A doua zi se întoarseră în Franța, unde Ministerul de Război aranjase cele necesare pentru a o conduce acasă. Cînd ajunseră la castel, găsiră totul în ordine și mult mai liniștit decît în urmă cu șase săptămîni. Emanuelle se afla la reședință, iar colonelul își stăpînise bine oamenii, mulți dintre ei părăsind între timp domeniul. Cîțiva dintre oamenii care lucraseră înainte pentru ea se întorseseră să se ocupe de grădinărit; Sarah însăși se apucă să lucreze din nou la *boiserie* și să facă unele reparații după anii de delăsare din timpul Ocupației germane. În mod surprinzător, însă, datorită vigilenței lui Joachim, nemții nu făcuseră prea multe stricăciuni.

Sarah se gîndea adesea la el, dar n-avea nici o posibilitate să afle unde este sau cum îi mai merge. Uneori își făcea griji pentru el. Și întotdeauna se ruga pentru el și pentru William.

În preajma Crăciunului, lucrurile la castel se liniștiseră, dar Sarah se simțea foarte singură. S-ar fi zis că totul revenise la normal, deși, desigur, nu putea fi vorba de normalitate, întrucît lumea continua să fie în război. Aliații cîștigau însă,

cea ce îi făcea pe toți să creadă că războiul era pe terminate.

În primăvară, aliații înaintară spre Berlin, iar în mai, în sfârșit, luptele încetară în Europa. Hitler se sinucisese, mulți dintre ofițerii lui fugiseră. În Germania domnea haosul, se răspîndeau vești cumplite despre atrocitățile săvîrșite în lagărele de concentrare, dar Sarah tot nu avea nici o informație despre William sau Joachim. N-avea habar ce se întîmplase cu nici unul dintre ei, și nici măcar dacă mai erau în viață. Continuă să-și ducă traiul de zi cu zi la castel pînă cînd primi un telefon din partea Ministerului de Război.

– Avem noutăți pentru dumneavoastră, Înălțimea voastră, îi comunică vocea de la capătul firului, iar ea începu să plîngă înainte de a auzi despre ce era vorba. Phillip stătea în bucătăria castelului și o privea, întrebîndu-se de ce plînge mama lui. Credem că l-am găsit pe omul nostru... sau... aăă... mai degrabă, pe al dumneavoastră. Am eliberat ieri unul dintre lagărele de prizonieri de război, unde au fost găsiți patru soldați neidentificați... într-o stare destul de proastă... Din păcate, cred că e unul dintre ei... dar nu are nici un fel de act de identitate asupra lui. Ofițerul de serviciu, care a fost la Sandhurst cu el, jură însă că el este. Noi nu sîntem încă siguri, dar îl aducem în seara asta cu avionul. Am vrea să luați și dumneavoastră avionul spre Londra dacă puteți.

Dacă putea? După ce de trei ani nu mai avusese nici o veste de la el? Își băteau joc de ea?

– Am să vin. Puteți aranja să mă deplasez acolo? Am să vin imediat.

– Nu cred să reușim să vă aducem decît mîine, Înălțimea voastră, răspunse el politicos.

Situația era destul de încurcată peste tot, mai ales cu dezastrul de la Berlin și cu problema italienilor. În toată

Europa domnea haosul, dar Sarah simțea că ar fi fost în stare să treacă înot Canalul Mîneicii dacă ar fi fost necesar, numai să ajungă mai repede acolo.

Ministerul de Război luă legătura din nou cu americanii din Franța și un jeep al Forțelor Aliate din Paris veni la castel să-i ia pe Sarah și Phillip, care așteptau nerăbdători. Nu-i spusese încă băiatului de ce mergeau la Londra, fiindcă nu voia să-l dezamăgească în cazul în care bărbatul pe care-l găsiseră nu era William, dar Phillip era încîntat să-și viziteze din nou bunica și să-și vadă calul. Urma să-l trimită direct la Whitfield, să stea cu ea, în timp ce Ministerul de Război îi puneă la dispoziție o mașină cu șofer pentru a o conduce la spitalul unde era internat bărbatul pe care îl aduseseră cu avionul din Germania. Îi spusese că toți cei patru bărbați erau foarte bolnavi, cîțiva fiind chiar grav răniți, fără să-i descrie însă în ce fel sau care era problema lui William. De fapt, lucrul acesta nici nu prea conta, atîta timp cît știa că este în viață și că poate fi salvat. Iar dacă într-adevăr trăia, Sarah își jură să facă tot posibilul pentru a-l salva.

Zborul pînă la aeroportul londonez decurse fără nici un incident; o mașină aștepta pentru a-l duce pe Phillip la Whitfield, iar la sosirea pe aeroport îl întîmpinară pe băiat oficial, cu onoruri militare, ceea ce îl încîntă nespus. După care, o conduseră rapid pe Sarah la Chelsea Royal Hospital, pentru a-l vedea pe bărbatul pe care îl aduseseră din Germania în seara precedentă, la miezul nopții. Se ruga în sinea ei ca unul dintre cei patru soldați găsiți să fie William.

Doar unul dintre ei ar fi putut fi la o adică William.

Era cam de înălțimea lui, dar i se spuse că avea o greutate de numai cincizeci sau cincizeci și trei de kilograme și jumătate. Avea părul alb și părea mult mai bătrîn decît ducele de Whitfield. Auzind această descriere în drumul spre spital,

Sarah nu scoase nici o vorbă; continuă să tacă, înspăimântată, și când o conduseră în sus, pe scări, trecînd pe lîngă saloane cu oameni grav bolnavi, medici și surori toți foarte prinși cu treburi. Era și normal. După toate grozăviile petrecute în Germania, aveau acum mare bătaie de cap pentru a salva viețile unor bieți oșteni. Permanent soseau alți oameni în stare foarte critică, iar medicii din toată Anglia erau convocați pentru asistență medicală de urgență.

Pe omul despre care credeau că era William îl puseseră singur într-o rezervă. Un infirmier stătea în cameră lîngă el, supraveghindu-i respirația. Pacientul se afla sub o mască de oxigen, care îl ascundea vederii. Deasupra lui se vedeau o mulțime de aparate și instrumente, iar de nas avea prins un tub, conectat la o sursă de oxigen.

Infirmierul deplasă puțin masca în așa fel încît Sarah să-l poată vedea mai bine, în timp ce funcționarii de la Ministerul de Război rămaseră discreți mai în spate. La spital urmau să sosească diagramele dentare de la Departamentul de bombardiere, necesare unei identificări complete. Sarah n-avea însă nevoie de așa ceva pentru a-și recunoaște bărbatul. Așa slab cum era, ajunsese aproape de nerecunoscut, dar semăna cu tatăl lui. Sarah se apropie de pat și îl mîngîie pe obraz. Omul acesta venea parcă de pe tărîmul morții și, deși acum nu făcea nici o mișcare, în mintea ei nu rămînea nici o urmă de îndoială. Era William. Se întoarse spre ei și îi privi, expresia de pe chipul ei fiind mai mult decît grăitoare. Lacrimile îi șiroiau pe față, iar cei din jurul ei plîngeau de asemenea.

– Slavă Domnului... șopti Sir Alan, dînd glas propriilor ei sentimente.

Rămăsese pironită locului, incapabilă să-și dezlipească ochii de pe chipul lui, mîngîindu-l pe obraz, pe mîini,

sărutîndu-i degetele. Mîinile lui erau galbene ca ceara, la fel ca și pielea de pe față, dar, deși Sarah simțea deasupra lui umbra morții, știa că aveau să facă tot ce le stătea în putință pentru a-l salva. Infirmierul trase la loc masca de oxigen, iar după cîteva clipe în rezervă intrară doi medici și trei asistente care se apucară să-i dea îngrijirile necesare. Doctorii o rugară însă să plece, ceea ce Sarah și făcu, uitîndu-se încă o dată la el. Era un adevărat miracol. O pierduse pe Lizzie... dar acum îl găsiseră pe William. Poate că Dumnezeu nu era atît de aspru pe cît se temuse ea la un moment dat. Înainte de a pleca, îi rugă pe cei de la Ministerul de Război să o ajute să-i telefoneze mamei lui William, la Whitfield. O conduseră în cabinetul directorului spitalului pentru a telefona. Bătrîna ducese rămase o clipă fără glas, după care, cu un sentiment de ușurare, începu să plîngă. Sarah plîngea și ea.

– Slavă Domnului... bietul băiat... cum se simte?

– Nu prea bine, mamă, din păcate. Dar își va reveni în curînd.

Spera să nu o amăgească. Nu se putea să fi supraviețuit atîta timp și să moară tocmai acum! Nu putea concepe așa ceva.

După aceea, reprezentanții Ministerului de Război plecară, iar directorul spitalului veni să stea de vorbă cu ea despre starea lui William. Fără risipă de cuvinte, medicul trecu direct la subiect, cu o expresie gravă:

– Nu știm dacă soțul dumneavoastră va trăi, Înălțimea voastră. Are gangrenă la ambele picioare, răni interne ample și este bolnav de multă vreme. Poate chiar de ani de zile. Și-a fracturat picioarele atunci cînd a căzut, și probabil a făcut infecție. Nu-i putem salva picioarele și poate nici viața. Trebuie să cunoașteți aceste lucruri.

Sarah le știa, dar refuza să le accepte. Acum, cînd îl văzuse înapoi, respingea categoric ideea de a-l pierde din nou.

– *Trebuie să-i salvați picioarele.* Doar n-a ajuns pînă aici ca să fie nevoit să rămîna fără ele.

– N-avem de ales sau, în fine, șansele sînt minime. Oricum, nu se va mai putea servi de picioare, mușchii și nervii sînt mult prea afectați, va trebui să stea în cărucior.

– Perfect, dar lăsați-l așa, nu-l lipsiți de picioare, chiar și în cărucior.

– Înălțimea voastră, poate nu m-ați înțeles... totul este foarte problematic... gangrena...

Sarah îi asigură că înțelege perfect, dar îl imploră ca măcar să încerce să-i salveze picioarele lui William. Văzînd-o atît de disperată, doctorul îi făgădui că va încerca tot posibilul, rugînd-o însă să fie realistă.

În următoarele două săptămîni, William suferi patru operații cărora le supraviețui cu greu, fără să-și recapete înșă cunoștința de cînd fusese adus la spital. Primele două operații au avut ca obiect picioarele, a treia – coloana vertebrală, iar ultima – reparații interne ale unor răni ce ar fi putut să-i fie fatale pînă la urmă. Unul dintre specialiștii care îl operaseră își dăduse seama cum ajunsese să aibă asemenea leziuni. Era distrus de infecții și boală, prost hrănit pînă la pragul exterminării, avusese oasele rupte fără a fi vindecate, și prezenta semne vizibile de tortură. Se chinuise groaznic și supraviețuise... dar la limita dintre viață și moarte.

După trei săptămîni, în care făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru a-l salva, nu le mai rămînea decît să aștepte, să vadă dacă își va recăpăta cunoștința, dacă va rămîne în comă, ori pur și simplu va muri. Nimeni nu putea da un verdict acum, iar Sarah stătea cu el zi de zi, ținîndu-l de mîna, vorbindu-i, dorind din tot sufletul să-l readucă la viață,

pînă cînd ajunsese să arate și ea chiar mai rău decît el. Era înfiorător de slabă și palidă, avea ochii împăienjeniți, dar nu se mișca de lîngă el și îl îngrijea. Într-o bună zi, una dintre asistente intră și clătină liniștită din cap, după care îi spuse: „Înălțimea voastră, nu vă poate auzi. Nu vă mai obosiți“. Îi adusese lui Sarah o cană cu ceai, pe care aceasta o acceptă recunoscătoare, insistînd însă că William o poate auzi.

Mai încercară să-i facă o ultimă operație la splină, la sfîrșitul lui iulie, după care urmă o nouă perioadă de așteptare, timp în care Sarah rămase lîngă el, îngrijindu-l, vorbindu-i; încurajindu-l, sărutîndu-i degetele, privindu-l fără să se dezlipească o clipă de el. Îi puseseră un pat pliant în cameră și, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală, stătea acolo zi de zi, nerenunțînd nici un moment la speranța de a-l vedea însănătoșit. O singură dată se dezlipi de patul lui William, atunci cînd bătrîna ducese îl aduse pe Phillip la spital să-și vadă mama în sala de așteptare. Nu i se permise să urce să-l vadă pe William, căci s-ar fi speriat. I se spusese că e foarte grav bolnav; dar, de fapt, William era un străin pentru Phillip. Copilul nu-l văzuse niciodată. Sarah se bucura însă să-și vadă fiul de care îi era foarte dor, dar nu-l putea părăsi pe William, deși băiatul ar fi vrut și el să fie împreună cu ea.

Pe data de întîi august, chirurgul șef îi spuse lui Sarah că trebuie să plece, pentru că erau convinși că Înălțimea sa n-avea să se mai trezească niciodată din starea de comă. Ar putea-o duce așa ani sau zile, dar, oricum, ar fi trebuit să-și revină pînă acum, așa că mult mai bine era să privească adevărul în față.

– De unde știți că n-o să-și revină brusc, în după-amiaza asta? întrebă ea pe un ton aproape isteric. Sarah regreta atitudinea doctorilor care izbutiseră, ce-i drept, să-i salveze picioarele, dar acum erau gata să renunțe și să-l arunce ca pe

un gunoi. De cinci săptămîni nu mai dormise nici o noapte întregă, dar nici în ruptul capului nu voia să-l abandoneze acum, indiferent ce-ar fi spus medicii, care își susțineau și ei punctul de vedere.

– Practic meseria de chirurg de patruzeci de ani, spuse doctorul ferm, iar uneori trebuie să știi cînd să lupți și cînd să renunți. Noi am luptat... și am pierdut... acum trebuie să renunțați și dumneavoastră.

– A fost prizonier de război timp de trei ani și jumătate, oare asta nu înseamnă nimic pentru dumneata? țipă ea. Puțin îi păsa cine o auzea. Ei bine, el n-a renunțat atunci, așa că nici eu n-am să renunț acum. M-ai înțeles?

– Firește, Înălțimea voastră. Înțeleg perfect.

Îeși liniștit din cameră și o rugă pe asistenta șefă să-i sugereze ducesei de Whitfield să ia un sedativ ușor. Asistenta își roti ochii în cap, exasperată. Femeia aceea era posedată, obsedată de ideea de a-și salva bărbatul.

– Bietul om e aproape mort. S-ar cuveni să-l lase să se stingă în pace, îi spuse asistenta șefă sorei care lucra lîngă ea, iar aceasta clătină și ea din cap, semn că i se întîmplase să vadă lucruri și mai ciudate. Într-unul dintre saloane avuseseră un om care își revenise de curînd, după aproape șase săptămîni de comă, ca urmare a unei răni la cap în timpul unui raid aerian.

– Nu se știe niciodată, zise ea, întorcîndu-se în rezervă să vadă ce făceau Sarah și William. Sarah stătea pe scaun și îi vorbea încetișor despre Phillip, despre mama lui, despre Whitfield și castel, ba chiar îi pomeni ceva și despre Lizzie. Ar fi fost în stare să-i spună tot ce-i trecea prin minte dacă ar fi crezut că putea avea vreun efect, dar pînă acum nu văzuse nici un fel de rezultat și, deși nu voia să recunoască față de nimeni, resursele ei interioare începeau să se epuizeze.

Privindu-i, sora medicală îi puse mîna pe umăr și avu o clipă senzația că l-a văzut pe William mișcînd, dar nu spuse nimic. Sarah observase însă și ea. Stătea perfect neclintită, după care începu să-i vorbească din nou, rugîndu-l să deschidă ochii și să se uite la ea măcar o dată... o frîntură infimă de secundă... doar ca să-și dea seama dacă era frumos pieptănată. Sarah nu se mai privise în oglindă de peste o lună, așa că își putea imagina în ce hal arăta, dar îl ruga în continuare, sărutîndu-i mîinile și vorbindu-i. Sora îi privea fascinată. Apoi, încet de tot, bătînd din pleoape, William deschise ochii și se uită la Sarah, zîmbi, după care lacrimi începură să i se prelingă pe obraji. Reușiseră... deschisese ochii... Sora plîngea și ea. O strînse pe Sarah de mînă, adresîndu-se pacientului ei cu multă răbdare:

– Ce minunat că v-ați recăpătat cunoștința, Înălțimea voastră, era și timpul să o faceți, de altfel.

Cîtva timp, însă, William nu se mai mișcă, după care, extrem de lent, întoarse capul și se uită drept la Sarah.

– E foarte frumos, șopti el răgușit.

– Poftim? Habar n-avea ce voise să spună, dar în viața ei nu fusese mai fericită. Îi venea să țipe de ușurare și fericire cînd se aplecă să-l sărute.

– Părul tău... nu asta m-ai întrebat?

Sarah și asistenta rîseră fericite. A doua zi, William izbuti să se ridice în capul oaselor și să soarbă încet puțină supă și ceai slab. La sfîrșitul săptămîinii vorbea deja cu toată lumea și încetul cu încetul își recăpăta puterile, deși arăta ca o stafie. Dar își revenise. Trăia. Pentru Sarah numai asta conta. Era singura ei rațiune de a fi.

Veniră să-l vada și reprezentanții de la Ministerele de Război și de Interne, iar cînd în sfîrșit se simți suficient de întremat, le povesti ce patise. Relatarea se întinse pe durata

mai multor vizite. Povestirea lui era absolut incredibilă. Li se făcu rău tuturor auzind ce-i făcuseră nemții. William nu acceptă ca Sarah să stea în cameră în timp ce povestea. Îi frânseseră picioarele de nenumărate ori, succesiv, îl puseseră să zacă în gunoaie pînă ce rănile i se infectaseră cumplit, îl schingiuiseră cu fiare încinse și ghimpi electrici. Făcuseră tot posibilul pentru a-l ucide în torturi. Dar nu-și imaginaseră niciodată cine era, iar el nu le dezvăluise identitatea lui. Cînd fusese parașutat, avea asupra lui un pașaport și acte militare false, așa că nemții nu aflaseră niciodată cu cine aveau de a face. Iar el nu trădase niciodată secretul misiunii sale eșuate.

Drept răsplată pentru eroismul lui, primi Crucea de Aviație cu merit, ceea ce constituia însă o consolare infimă față de infirmitatea cu care se alesese. La început se simți deprimat, știind că urma să nu mai poată merge niciodată, dar Sarah avusese dreptate zbatîndu-se să i se salveze picioarele, pentru că William era acum mulțumit că nu rămăsese cu totul olog. Dacă i-ar fi amputat picioarele, șocul ar fi fost mult mai greu de suportat. Pierduseră amîndoi enorm, iar într-o după-amiază, înainte de externare, Sarah îi povesti de Lizzie și plînseră amîndoi în hohote.

– Oh, scumpa mea... și eu care n-am fost lîngă tine...

– N-ai fi putut face nimic nici tu. N-aveam medicamente și nici doctori... N-aveam nimic pe atunci. Americanii înaintau deja, iar germanii, care se pregăteau de plecare, nu mai aveau nici o rezervă; fetița era prea plăpîndă pentru a învinge boala și moartea. Comandantul de la castel era foarte bun cu noi, ne-a dat tot ce avea... dar Lizzie era prea slăbită...

Sarah plîngea. Apoi ridică privirea spre soțul ei.

– Era atît de dulce... o fetiță așa de drăgălașă... Ce rău îmi pare că nu ai cunoscut-o, adăugă ea, nemaiputînd vorbi de atîta durere.

– Într-o bună zi am s-o cunosc, îi spuse el, cu ochii în lacrimi. Când vom fi cu toții iar împreună, acolo sus.

Din multe puncte de vedere, durerea pierderii lui Lizzie li-l făcea pe Phillip și mai prețuit și iubit. Dar lui Sarah tot îi mai era dor de Lizzie, mai ales când vedea câte o fetiță care părea că seamănă cu ea. Știa că și alte mame își pierduseră copiii în timpul războiului, dar suferința aceasta era insuportabilă. Era recunoscătoare acum pentru prezența lui William, cu care putea împărtăși durerea.

Se mai gîndea uneori și la Joachim, dar ca făcînd parte dintr-un trecut acum îndepărtat. Fusese singurul ei prieten, în afară de Emanuelle, pe toată durata războiului, cînd simțise chinurile singurătății, amărăciune, groază. Dar amintirile legate de el păleau încetul cu încetul.

Sarah împlini vîrsta de douăzeci și nouă de ani în timp ce William era încă în spital. Războiul în Japonia se încheiase cu cîteva zile înainte, iar lumea întreagă se bucura de victorie. William ieși din spital, și fu dus la Whitfield în ziua capitulării oficiale a Japoniei și a predării navei de război *Missouri*, adică în ajunul celei de-a șasea aniversări a lui Phillip. Era prima oară cînd William își vedea fiul după atîta amar de vreme. Ultima dată, Phillip avea doar cîteva luni. Întîlnirea îl emoționează mult pe William, iar lui Phillip i se păru ușor ciudată. Băiatul rămăsese în picioare, uitîndu-se îndelung la el, după care, în cele din urmă, se apropie și își îmbrățișă tatăl, îndemnat însă de Sarah. Chiar și în cărucior, William părea același bărbat voinic, ceea ce pe Phillip îl impresionează profund. Tatăl său regretă mai mult decît oricînd toți anii pierduți fără să-și fi văzut fiul crescînd.

În perioada de timp petrecută la Whitfield, se simțiră bine cu toții. William învăța să se deplaseze mai ușor în cărucior, iar Sarah reușea în sfîrșit să se odihnească, după atîta epuizare.

Phillip era încântat să stea acolo, avînd totodată ocazia și răgazul de a-și cunoaște tatăl. La un moment dat îi vorbi despre Lizzie și William înțelese că și simpla pomenire a numelui ei îi sfîșia sufletul de durere.

– Era foarte frumoasă, spuse el încetișor, cu privirea pierdută în zare. Iar cînd s-a îmbolnăvit, mămica n-a putut să-i facă că rost de medicamente, așa că a murit.

William sesiză o nuanță de reproș în glasul băiatului, pe care nu o înțelese însă. O învinuia oare de moartea copilului? Lucrul acesta i se părea atît de imposibil, încît nici nu îndrăzni să deschidă subiectul. Nu se putea ca băiatul să nu fi fost convins de faptul că mama lui făcuse absolut totul pentru Lizzie... dar dacă Phillip nu-și dădea seama că așa era? William era nedumerit.

Phillip vorbea uneori și despre Joachim. Nu povestea mare lucru, dar era ușor să-ți dai seama că ținea la el. Și, indiferent de naționalitatea acestui bărbat, William îi era recunoscător pentru bunătatea pe care o arătase copiilor lui. Sarah nu pomenea niciodată de el, dar cînd William o întrebă, îi spuse că era un om tare bun și cumsecade. În anul acela o sărbătoriră pe mama lui William care împlinea nouăzeci de ani. Era remarcabilă pentru vîrsta ei, mai ales acum, după întoarcerea lui William, cînd părea să se simtă mai bine ca oricînd.

Cu toții, de altfel, se simțeau mai bine decît înainte. Nu puteau însă tăgădui că suferiseră pierderi enorme... irosiseră timp... speranță... le muriseră ființe dragi... drăgălașa de Lizzie mai ales, atît de îndrăgită de toți. William, care fusese dat atîta vreme dispărut, aproape fără nădejde de a se mai întoarce vreodată... Joachim care apăruse, iar apoi plecase din viața lor... Dăduseră însă suficient tribut amărăciunii și morții. Acum, treptat, își reveneau cu toții. Uneori, însă, Sa-

rah se întreba dacă nu cumva Phillip avusese cel mai mult de pătimit, dacă nu cumva el era cel mai afectat. Pierduse un tată pe care nu-l cunoscuse în primii lui șase ani de viață, iar acum trebuia să se învețe cu el și să clădească o legătură cu acest părinte, ceea ce nu era ușor pentru el. Pierduse un prieten, o dată cu plecarea lui Joachim... și pierduse o surioară pe care n-o putea uita și pentru care mai suferea încă.

– Ți-e dor de ea, nu-i așa? îl întreabă ea într-o zi, plimbându-se amîndoi prin pădure, iar el încuviință dînd din cap și o privi îndurerat ca întotdeauna cînd vorbeau despre surioara lui. Și mie mi-e dor de ea, sufletele.

Îl ținea strîns de mînă, dar Phillip nu mai spuse nimic și întoarse capul. Ochii lui însă exprimau ceva ce William înțelesese deja, dar Sarah nu. O învinuia pe maică-sa de moartea surioarei lui. Din vina ei murise Lizzie fără medicamente... și tot din vina ei plecase Joachim... Băiatul nu știa exact ce anume făcuse mama lui pentru ca toate aceste nenorociri să se abată asupra lui, dar știa că făcuse ceva... sau oricum că nu încercase să oprească dezastrul. Și totuși Phillip era fericit la Whitfield. Călărea, se plimba prin pădure, petrecea clipe plăcute cu bunica lui și, încetul cu încetul, începea să-l cunoască pe William.

Nu s-au întors în Franța pînă în primăvara anului următor, cînd William a preluat deja conducerea tuturor treburilor. Părea să se fi împăcat cu gîndul că nu mai putea să-și folosească picioarele și revenise la greutatea lui normală. Doar firele de păr alb care îi apăruseră brusc îi dădeau o înfățișare oarecum diferită. Avea numai patruzeci și unu de ani, dar greutatea din lagărul de prizonieri îl îmbătrîniseră enorm. Chiar și Sarah devenise parcă mai gravă decît înainte de război. Plătiseră cu toții un preț greu pentru toate cele întîmplute, inclusiv micuțul Phillip. Era un băiețel tare serios, iar cînd plecară de la Whitfield, se simți foarte nefericit. Spunea că ar vrea să stea acolo, cu bunica și cu poneiul lui, dar, firește, părinții nu au acceptat.

William plînsese cînd se întoarseră la castel. Semăna atît de mult cu imaginea pe care o păstrase, cu ceea ce visase mereu că ar fi dacă s-ar mai întoarce vreodată acasă, încît nu mai era în stare decît să o îmbrățișeze pe Sarah și să plîngă în hohote ca un copil. Cînd sosiră pe domeniu, totul părea minunat. Emanuelle și mama ei pregătiseră totul cum se cuvine. Sarah o lăsase pe Emanuelle să se ocupe singură de castel timp de aproape un an, iar fata condusesese treburile perfect. Nicăieri nu se mai vedeau urme ale armatelor care trecuseră pe acolo, nici în castel, nici pe domeniu, și nici

chiar în grajduri. Emanuelle angajase nenumărați oameni să curețe locul și să aranjeze totul pentru venirea familiei de la Whitfield.

– E foarte frumos, o complimentă Sarah când se întoarseră, ceea ce îi făcu mare plăcere lui Emanuelle. Era foarte matură pentru vârsta ei. Avea numai douăzeci și trei de ani, dar se pricepea să organizeze lucrurile și era foarte meticuloasă și exactă.

După-amiază, în ziua sosirii, Sarah îl duse pe William la mormîntul lui Lizzie, unde plînseseră amîndoi. În drum spre casă o întrebă din nou pe Sarah despre germani.

– Au stat aici înfiorător de mult, zise el, pe un ton degajat. E de mirare că nu au făcut mai multe stricăciuni.

– Comandantul era foarte bun. Era un om drăguț, care știa să-și stăpînească subalternii. Nici lui nu-i plăcea războiul.

Auzind-o, William ridică mirat din sprîncene.

– Ți-a spus el asta?

– De mai multe ori, răspunse ea, calmă, nedîndu-și prea bine seama de motivul pentru care William îi punea aceste întrebări, dar sesizînd în glasul lui o nuanță de îngrijorare.

– V-ați împrietenit cu el? o întrebă el pe nepregătite, gîndindu-se la cele ce-i spusese Phillip în repetate rînduri. Uneori se temea că fiul lui îl prefera pe ofițerul german propriului său tată. Gîndul acesta constituia o lovitură pentru el, desigur, dar era capabil să înțeleagă. Privindu-l acum, Sarah înțelese substratul întrebărilor. Se întoarse cu fața spre William, care ședea în cărucior.

– N-am fost decît prieteni, William. Nimic mai mult. A trăit aici atîta timp, iar nouă ni s-au întîmplat așa de multe lucruri... S-a născut Elizabeth. Se hotărî să fie sinceră cu el, așa cum fusese întotdeauna. El m-a ajutat să nasc, i-a salvat viața, fără el Lizzie ar fi murit la naștere. Oricum murise

însă, așa că poate lucrul ăsta nici nu mai conta acum. Am supraviețuit patru ani aici, prin toate greutățile posibile. E greu să nu îți seama de asta. Dar dacă întrebarea se referă la ce îmi închipui eu... nu, nu s-a întâmplat niciodată nimic.

O surprinse însă imediat cu ceea ce îi spuse în continuare, dându-i fiori.

– Phillip zice că l-ai sărutat la plecare.

Băiatul n-ar fi trebuit să-i povestească despre asta tatălui său, dar poate că nu-și dăduse seama sau, cine știe, poate că da. Uneori nu-l prea înțelegea. Fusese așa de supărat pe ea de la moartea lui Lizzie... și de la plecarea lui Joachim... și când venise William acasă... iar acum stătea adesea retras. Avea multe lucruri de asimilat și de înțeles. La fel ca ei toți de altfel.

– Așa e, are dreptate, spuse Sarah liniștită. Nu avea nimic de ascuns față de William și voia ca el să știe acest lucru. M-am împrietenit cu el. Joachim detesta tot ce făcea Hitler, la fel de mult ca și noi. Și ne-a ajutat să fim în siguranță. Când Joachim a plecat, am știut că n-am să-l mai revăd vreodată. Nu știu ce s-a întâmplat cu el după aceea, dacă trăiește sau dacă a murit, dar îi doresc tot binele din lume. L-am sărutat când mi-am luat rămas-bun de la el, dar nu te-am înșelat cu el.

Spunând aceste cuvinte, începuse să plîngă. Tot ce îi mărturisise era adevărat, îi fusese credincioasă, iar Phillip greșise făcându-l gelos. Își dăduse seama încă de la plecarea lui Joachim că băiatul se supăraseră pentru că îl sărutase și, de asemenea, pentru că îl lăsase se plece la drum, departe de ei. Phillip era supărat pentru multe alte lucruri, dar nu se așteptase să procedeze așa. Lui Sarah îi părea însă bine că putea să-i spună acum lui William, cu toată sinceritatea, că nu îl înșelase. Mulțumirea sufletească pe care i-o dădea acest sentiment compensa toate nopțile de singurătate.

– Îmi pare rău că te-am întrebat, spuse el cu o senzație de vinovăție, dar Sarah ingenunche lângă el și îi cuprinse fața între mâini.

– N-ai de ce. Mă poți întreba orice. Te iubesc. Te-am iubit mereu. N-am renunțat niciodată la tine. Niciodată. N-am încetat nicicând să te iubesc. Și am crezut întotdeauna că te vei întoarce acasă.

Era adevărat – citea asta în ochii ei, ca și faptul că îl iubea nespus.

William oftă, ușurat de ceea ce aflase. O credea. Fusese îngrozit când Phillip îi povestise. Dar știa totodată că, în felul lui, băiatul îl pedepsea pentru că îi abandonase.

– Nu credeam că am să mă mai întorc vreodată. Îmi tot spuneam că așa va fi, dar asta doar pentru a supraviețui o oră mai mult, o noapte, încă o zi... dar, de fapt, nu credeam să mai reușesc. Atît de mulți alții n-au mai izbutit să scape. Văzuse atîția oameni murind, schingiuiți de nemți.

– Sînt o nație de monștri, spuse el în timp ce se întorceau spre casă, dar Sarah nu îndrăzni să-i pomenească din nou că Joachim era altfel. Așa cum spunea și el, războiul era un lucru oribil. Dar, slavă Domnului, se terminase.

Erau deja la castel de trei săptămîni. Emanuelle și Sarah făceau pîine în bucătărie. Discutau despre multe lucruri cînd, la un moment dat, Emanuelle începu să o întrebe:

– Probabil că sînteți foarte bucuroasă că *Monsieur le Duc* s-a întors, începu ea, lucru evident pentru oricine îi vedea împreună. De ani de zile Sarah nu mai fusese atît de fericită, iar încetul cu încetul viața lor sexuală le oferea noi revelații. Cîteva dintre schimbările intervenite creau desigur inconveniente, dar în rest nu se schimbase aproape nimic, spre marea încîntare a lui William.

– E minunat, zîmbi Sarah, fericită, frămîntînd pîinea sub privirile lui Emanuelle.

– A adus mulți bani din Anglia?

Întrebarea era ciudată și o făcu pe Sarah s-o privească uluită.

– Nu. Sigur că nu. De ce s-o fi făcut?

– Mă gîndeam și eu, așa. Părea încurcată, dar nu foarte mult. Era limpede că avea ceva în minte, dar Sarah nu-și dădea seama despre ce putea fi vorba. N-o mai întrebese niciodată ceva de genul ăsta.

– De ce mă întrebî așa ceva, Emanuelle? Știa că avusese legături dubioase cu Rezistența, prin fratele ei, în timpul războiului, iar apoi cu piața neagră, dar acum habar n-avea cu ce se mai îndeletnicea.

– Unii oameni... uneori... au nevoie de bani. Mă întrebam dacă dumneavoastră și *Monsieur le Duc* ați fi dispuși să-i împrumutați?

– Adică așa, pur și simplu, să le dăm bani? Sarah părea surprinsă. Emanuelle era gînditoare.

– Poate că nu. Dacă ar avea ceva de vînzare?

– Te referi la mîncare?

Sarah tot nu înțelegea. Termină de frămîntat pîinea și se șterse pe mîini, uitîndu-se intens la tînăra de lîngă ea și întrebîndu-se ce era în mintea ei. Nu fusese niciodată bănuitoare în ceea ce o privește, dar acum era ceva. Iar lui Sarah îi dispăcea acest sentiment.

– E vorba despre mîncare sau utilaje agricole, Emanuelle? mai întrebă ea.

Fata clătina din cap și, coborînd glasul, spuse:

– Nu, mă refer la bijuterii... Există oameni prin împrejurimi... în ținut, care au nevoie de bani pentru a-și reclădi casele, existența... Au ascuns lucruri... aur uneori... sau argint... sau bijuterii... iar acum au nevoie să le vîndă.

Emanuelle se tot gîndea de o bucată de vreme, acum, după ce războiul se terminase, cum să facă rost de mai mulți bani

pentru ea. N-avea de gînd să-și petreacă viața făcînd curățenie prin case, fie și pentru familia asta pe care o îndrăgea. Și îi venise ideea asta. Știa cîteva persoane nerăbdătoare să vîndă lucruri de valoare, bijuterii, argint, tabachere Fabergé, obiecte de preț pe care le ascunseseră. Știa, mai ales, o femeie în Chambord, care avea un șirag de perle fantastic și dorea să-l vîndă la orice preț. Nemții îi distruseseră casa și avea nevoie de bani pentru reparații.

Era vorba de un fel de intermediere: Emanuelle cunoștea oameni care aveau obiecte de preț și totodată mare nevoie de bani, iar soții Whitfield dispuneau de banii necesari pentru a-i ajuta. Intenționase de mai multă vreme să abordeze acest subiect cu ei, dar nu prea știa cum. Însă tot mai mulți erau cei ce o contactau în ultimul timp, știind cît de apropiată era de ei, și o implorau să-i ajute. Femeia cu șiragul de perle venise deja de două ori la ea, la fel ca și mulți alții, de altfel.

Erau și evrei care ieșeau acum din ascunzătoare. Și femei care primiseră daruri scumpe de la naziști și cărora le era teamă să le păstreze. Unele bijuterii fuseseră date în schimbul unor vieți sau al unor informații în timpul Rezistenței. Iar Emanuelle voia să-i ajute pe oameni să le vîndă. Intenționa să obțină și ea un profit, firește. Voia să-i ajute pe ei, dar și pe ea totodată. Sarah o privea în continuare, nedumerită.

– Și ce să fac cu bijuteriile? Chiar în dimineața aceea scosese de sub dușumele, din dormitorul lui Phillip, bijuteriile ei personale.

– Să le purtați. Emanuelle zîmbi. Ce mult i-ar fi plăcut și ei să le poarte, dar nu-și putea permite încă să cumpere asemenea lucruri de preț. Poate într-o bună zi. Puteți să le și vindeți mai departe. Există multe posibilități, doamnă.

Între ele era o diferență de numai șase ani, dar Emanuelle avea un deosebit simț al afacerilor, fiind mult mai isteată decît

Sarah în privința asta. Sarah avea, în schimb, forță interioară și tenacitate. Emanuelle Bourgois era abilă și șireată.

– Întrebați-l, vă rog, pe *Monsieur le Duc*, stăruii ea, când Sarah ieșea din bucătărie cu tava de mâncare pentru William. Sesiză nerăbdarea din glasul lui Emanuelle.

– Bine, îi făgăduii ea, dar ascultă-mă pe mine, o să creadă că am înnebunit.

Ciudat însă, William fu cu totul altă părere. Era amuzat.

– Ce idee incitantă. Fata asta e extraordinară, nu crezi? Este de fapt o modalitate foarte frumoasă, foarte curată de a ajuta niște oameni și de a le împrumuta bani. Îmi place destul de mult. Mă tot gîndeam în ultima vreme ce am putea face pentru a-i ajuta pe localnici. Dar nu-mi trecuse prin minte ceva atît de neobișnuit. Surise, arătîndu-și dinții. Dar e posibil. Spune-i lui Emanuelle că iau în considerație această posibilitate și să vedem ce se întîmplă.

Așadar, trei zile mai tîrziu se întîmplă ca la nouă dimineața să sune cineva la ușa principală a castelului. Când Sarah coborî, se trezi față în față cu o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră jerpelită, care fusese odinioară de calitate, cu pantofi uzați în picioare și cu o pungă Hermès, pe care Sarah o recunoscuse imediat. Nu știa însă cine era femeia.

– *Oui...?* Da... Cu ce pot să vă fiu de folos?

– *En effet... je m'excuse...* eu... Părea speriată și se tot uita în spate, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o înhațe cineva. Privind-o mai bine, Sarah presupuse că era evreică. Vă rog să mă scuzați... o prietenă mi-a sugerat... am o problemă cumplită, Înălțimea voastră, familia mea...

Încercînd să-i povestească, ochii i se umplură de lacrimi, iar Sarah o invită amabilă în bucătărie și îi oferii o cană de ceai. Femeia îi relată că familia ei fusese deportată în lagăre de concentrare, în timpul războiului. Din cîte știa, rămăsese

singură pe lume. Stătuse ascunsă timp de patru ani într-o pivniță, la niște vecini. Soțul ei fusese medic, șeful unui spital important din Paris. Dar fusese deportat de către naziști, la fel ca și părinții, surorile și chiar fiulei... Începu iar să plîngă. Sarah își înfrînă lacrimile și o ascultă liniștită. Femeia spunea că are nevoie de bani pentru a-i găsi. Voia să se ducă în lagărele din Germania și Polonia, să vadă dacă putea afla ceva despre ei, printre cei care supraviețuiseră.

– Cred că vă poate ajuta și Crucea Roșie, doamnă. Există organizații care se ocupă de așa ceva în Europa. Știa că William donase deja mulți bani în acest scop, în Anglia.

– Vreau să mă duc personal. Iar unele dintre aceste organizații private sînt foarte costisitoare. Și după ce am să-i găsesc sau... Nu putea pronunța cealaltă variantă. Vreau să plec în Israel. Spuse aceste cuvinte de parcă ar fi fost într-adevăr vorba despre pămîntul făgăduit, iar Sarah se înduioșă cînd o văzu scoțînd din pungă două cutii mari. Am ceva de vînzare... Emanuelle mi-a zis că poate dumneavoastră... a spus că sînteți foarte bună.

Emanuelle îi mai spusese și că soțul lui Sarah era foarte bogat, dar doamna Wertheim avu politetea de a nu pomeni nimic despre asta.

Scoase două cutii de la Van Cleef, una cu un colier enorm de smaralde și diamante, iar cealaltă cu o brățară asortată. Lucrătura era o veritabilă dantelărie. Erau într-adevăr foarte frumos montate.

– Ah... Dumnezeule...! Ce minunate sînt! Nici nu știu ce să spun... Nu se vedea purtînd ceva atît de splendid. Erau niște bijuterii foarte valoroase, dar cine le putea prețui? Și totuși, privindu-le, din motive pe care nu și le putu explica, Sarah fu tentată să le cumpere. Nu avusese niciodată astfel de bijuterii. Iar sărmana femeie tremura toată, rugîndu-se să

le cumpere. Pot să le arăt soțului meu? Durează doar câteva clipe.

Urcă scările în fugă, cu cele două cutii în mână, și dădu buzna în dormitorul lor.

– William, n-o să-ți vină să crezi, spuse ea cu sufletul la gură. E o femeie jos... Deschise cele două cutii și aruncă bijuteriile în poala lui. Și vrea să ne vîndă astea... Îi legănă în fața ochilor smaraldele, în timp ce William fluiera admirativ.

– Foarte frumoase, iubito. Ți-ar sta superb în grădină. S-ar potrivi cu verdele...

– Haide, fii serios. Îi spuse și lui povestea femeii, ceea ce îl înduioșă și pe el.

– N-am putea să-i dăm doar un cec? Mă simt un ticălos să-i iau minunățiile astea. Deși, trebuie să recunosc, ți-ar sta foarte bine cu ele.

– Îți mulțumesc, iubitul. Dar ce facem cu ea?

– Vin jos să discut personal cu ea. Se bărbierise, își pusese pantalonii, cămașa și halatul de casă. Începea să se descurce foarte bine cu îmbrăcatul, în ciuda infirmității. Ieși din cameră în urma lui Sarah și porni în jos pe rampa pe care o construiseră pentru el.

Doamna Wertheim îi aștepta neliniștită în bucătărie. Era atît de înspăimîntată încît ar fi fost în stare să o ia la fugă fără bijuterii, de teamă să nu-i facă vreun rău, deși Emanuelle îi spusese că erau niște oameni foarte drăguți. Emanuelle îi cunoștea pe cei care o ascuseseră în pivniță; îi întîlnise în Rezistență.

– Bună dimineața, o salută William zîbind. Femeia încercă să pară relaxată, așteptînd verdictul în privința bijuteriilor ei. Din păcate, continuă el, n-am mai făcut așa ceva. Desigur, că pentru noi e ceva cu totul neobișnuit. Hotărî

să scurteze calvarul femeii și trecu direct la subiect. Luase deja decizia de a o ajuta. Cît vrei pe ele?

– Nu știu. Zece? Cincisprezece?

– E ridicol.

Femeia începu să tremure, șoptind:

– Scuzați-mă, Înălțimea voastră... cinci? Ar fi fost în stare să le dea pe nimic, așa de mare era nevoia ei de bani.

– Eu mă gîndeam mai degrabă la treizeci. Ți se pare convenabil? Vreau să zic treizeci de mii de dolari.

– Oh... Dumnezeule... Începu să plîngă, nemaiputîndu-se stăpîni. Fiți binecuvîntat, Înălțimea voastră. Se ștergea la ochi cu o batistă veche din dantelă, iar cînd plecă, avînd cecul în poșetă, îi sărută pe amînoi. Și lui Sarah îi dăduseră lacrimile.

– Biata femeie.

– Știu. William rămase tăcut cîteva momente, după care îi puse lui Sarah colierul și brățara. Bucură-te de ele, draga mea. Se simțeau amîndoi bine după gestul caritabil pe care îl făcuseră.

Iar pînă la sfîrșitul săptămîinii se ivi prilejul de a face iar o faptă bună.

Sarah o ajuta pe Emanuelle să strîngă masa, iar William se afla în biroul său, unde Sarah mai regăsea încă amintirea lui Joachim, cînd o femeie își făcu apariția la ușa bucătăriei. Era tînără și părea chiar mai speriată decît doamna Wertheim. Avea părul tuns scurt, dar nu atît de scurt cum fusese imediat după Ocupație. Sarah avea impresia că o zărise cu unul dintre ofițerii germani care locuiseră la castel și lucraseră cu Joachim. Era o fată frumoasă, iar înainte de război fusese manechin la Jean Patou din Paris.

Emanuelle mai ca ar fi protestat cînd o văzu, dar în fond ea îi spusese să vină. De data asta, hotărîse ea, avea să-și

tragă un comision mai mare. De la doamna Wertheim nu luase aproape nimic, dar bătrîna insistase să accepte totuși ceva.

Fata se uita cu teamă la Emanuelle și la Sarah. După care, povestea se repetă.

– Aș vrea să vă vorbesc, Înălțimea voastră. Avea de vînzare o brățară cu diamante. Era de la Boucheron, foarte frumoasă. O primise în dar, îi spuse ea lui Sarah. Dar neamțul care i-o făcuse cadou îi mai lăsase și altceva. Avea un copil cu el. E bolnav tot timpul... nu pot să-i cumpăr de mîncare... nici medicamente. Mi-e teamă să nu facă tuberculoză... Cuvintele fetei o înduioșară pe Sarah, amintindu-i de Lizzie. Îi aruncă o privire lui Emanuelle, întrebînd-o din ochi dacă era adevărat, iar aceasta confirmă.

– Are un copil din flori cu un neamț... băiețelul are doi ani și e veșnic bolnav.

– Dacă îți dau bani, promiți să-i cumperi cu ei mîncare, medicamente și haine călduroase? o întrebă Sarah. Fata jură că da.

După aceea, Sarah se duse la William, care se întoarse cu ea să vadă fata și brățara. Se arătă impresionat și, discutînd întîi cu ea, ajunsese la concluzia că fata spunea adevărul. Nu voia să se trezească cumpărînd bijuterii de furat, dar în acest caz posibilitatea părea exclusă.

Cumpărarea brățara la un preț frumos, probabil suma pe care o plătise inițial și neamțul, iar fata plecă mulțumindu-le din tot sufletul. Uitîndu-se apoi la Emanuelle, Sarah izbucni în rîs și o întrebă:

– De fapt, ce facem noi?

Emanuelle rînji cu gura pînă la urechi.

– Cine știe, poate că eu am să mă îmbogățesc, iar dumneavoastră o să vă alegeți cu o mulțime de bijuterii frumoase.

Sarah nu se putea abține să nu zîmbească. A doua zi, cumpărara superbul șirag de perle de la femeia din Chambord care dorea să-și reclădească locuința. Perlele erau extraordinare, iar William insistă ca Sarah să le poarte.

Pînă la sfîrșitul verii, Sarah ajunsese să aibă zece brățări cu smaralde, trei coliere asortate, patru garnituri cu rubine, tot felul de safire splendide, mai multe inele cu diamante, fără a mai pomeni de o minunată diademă cu turcoaze. Proveneau toate de la oameni care își pierduseră averile, casele sau copiii și aveau nevoie de bani pentru a-și regăsi rudele dispărute, pentru a-și reface existența sau pur și simplu pentru a avea ce pune pe masă. Erau gesturi filantropice pe care nici unul din ei nu le-ar fi putut povesti prietenilor fără să se simtă prost, dar prin ceea ce făceau îi ajutau pe oamenii de la care cumpărau aceste bijuterii. Emanuelle începea și ea să se îmbogățească din comisioanele percepute. Arăta deja foarte îngrijită. Se coafa în oraș și își cumpăra haine de la Paris, ceea ce Sarah nu făcuse de cînd se terminase războiul. Așa că, în comparație cu Emanuelle, începea să se simtă efectiv demodată.

– William, ce-o să facem cu toate chestiile astea? îl întrebă ea într-o bună zi, cînd, căutînd ceva în dulap, îi căzură în cap vreo șase cutii de la Van Cleef și Cartier. William izbucni în rîs.

– N-am nici cea mai mică idee. Poate că ar trebui să organizăm o licitație.

– Eu vorbesc serios.

– Ce-ar fi să deschidem un magazin? o întrebă William, dar Sarah considera absurdă această idee. După un an, însă, ajunsese să aibă mai multă marfă decît la Garrard's.

– Poate că într-adevăr ar trebui să le vindem, îi sugera Sarah de astă dată, dar William nu mai era atît de convins că

ar fi bine. Supraveghea plantarea viței pe terenuri întinse în jurul castelului și nu avea vreme să se ocupe de bijuterii. Și totuși lumea continua să vină la ei. Ajunseseră foarte renumiți pentru generozitatea și bunătatea lor. În toamna anului 1947, William și Sarah hotărîră să se ducă la Paris pentru a fi singuri cîteva zile, lăsîndu-l pe Phillip cu Emanuelle. Deși se întorseseră din Anglia de un an și jumătate, nu plecaseră niciodată de la castel, fiind mereu prea ocupați.

Parisul era și mai minunat decît își închipuise Sarah. Locuiau la „Ritz“ și își petreceau și mai mult timp în pat decît o făcuseră în luna de miere. Își găseau însă timp și pentru cumpărături și într-o seară se duseră să cineze la Boulevard Sachet, la Windsors', o clădire splendidă decorată de Boudin. Sarah purta o rochie neagră foarte elegantă de la Dior, splendidul șirag de perle și o fabuloasă brățară cu diamante pe care o cumpăraseră în urmă cu cîteva luni de la o femeie care pierduse totul din cauza nemților.

Toată lumea prezentă la cină dorea să afle de unde avea brățara. Wallis remarcă însă șiragul de perle și îi spuse lui Sarah că nu văzuse în viața ei ceva așa de minunat. O atrăgea și brățara, iar cînd îi întrebă de unde le procuraseră, soții Whitfield îi spuseră „de la Cartier“, fără nici o altă explicație. Pînă și bijuteriile lui Wallis păleau în comparație cu ce purta Sarah.

Spre marea ei surprindere, pe toată durata excursiei la Paris, Sarah se simți fascinată de bijutieri. Găsea la ei lucruri minunate, dar așa erau și bijuteriile pe care le aveau ei la castel; de fapt, ei aveau chiar mai multe și mult mai de calitate.

– Știi, poate că într-adevăr ar trebui să facem ceva cu ele la un moment dat, spuse ea, în timp ce se întorceau cu mașina spre casă. Era un Bentley, model special, pe care îl cumpăraseră pentru William la plecarea din Anglia.

Trecură însă încă șase luni pînă să se gîndească din nou la această problemă. Sarah se ocupa mult de Phillip, vrînd să stea cît mai mult cu el înainte ca băiatul să plece la Eton, în anul următor. Sarah ar fi dorit să-l țină cu ea în Franța, dar în ciuda faptului că se născuse acolo și că trăise aproape toți anii la castel, băiatul avea o adevărată pasiune pentru tot ce era englezesc și ardea de nerăbdare să plece la Eton.

William era mult prea prins de vinul și viile lui ca să se mai gîndească și la bijuterii. În vara anului 1948, Sarah insistă însă să întreprindă ceva cu muntele de bijuterii pe care le adunaseră. Nici măcar nu mai puteau fi considerate o investiție bună. Le ținea acolo, cu excepția celor cîteva piese pe care le purta, și erau frumoase, dar nu în totalitate.

– După ce pleacă Phillip, mergem la Paris și le vindem, îți promit, acceptă William, nu prea atent.

– Or să creadă că am dat vreo spargere la o bancă din Monte Carlo.

– Cam așa s-ar putea crede, rînji el. Nu crezi?

Dar cînd se pregătiră de plecarea la Paris, în toamnă, își dădură seama că erau mult prea multe pentru a le lua pe toate cu ei. Luară doar cîteva piese, lăsînd restul acasă. Sarah se simțea cam plictisită și însingurată după recenta plecare a lui Phillip. După două zile petrecute la Paris, William o anunță că găsisese o soluție.

– Pentru ce? Tocmai se uita la niște compleuri noi de la Chanel în momentul acela.

– Pentru dilema cu bijuteriile. Deschidem un magazin și le vindem.

– Ce, ai înnebunit? făcu ea, uitîndu-se fix la William. Era foarte chipeș, chiar așa cum ședea în cărucior. Ce să facem cu un magazin? Castelul e la două ore distanță de Paris.

– O lăsăm pe Emanuelle să se ocupe de treburile domeniului. Acum, după ce Phillip a plecat, nu mai are mare lucru de făcut. În plus, a devenit cam prea elegantă ca să se ocupe de curățenie.

Emanuelle își cumpăra haine de la Jean Patou și Madame Grès și era foarte cochetă.

– Chiar vorbești serios? Nici nu se gândise vreodată la așa ceva și nu era prea sigură că îi surîde ideea. Dar, din multe puncte de vedere, putea fi nostim; amîndurora le plăceau, de altfel, bijuteriile. Sarah începu însă să-și facă imediat probleme. Nu crezi că mamei tale o să i se pară ceva de prost gust?

– Să ai un magazin? Bineînțeles că e vulgar și de prost gust, admise William rîzînd. Dar e atît de nostim! De ce nu, în fond? Mama e o femeie tare de treabă, cred chiar că o să-i placă.

Deși avea nouăzeci de ani, mama lui William era tot mai receptivă la nou, cu o minte deschisă. Era încîntată la gîndul de a-l avea pe Phillip la ea în vacanțe și la sfîrșit de săptămînă.

– Mai știi, poate că într-o bună zi o să ajungem Bijuterii Coroanei, continuă William. Dar pentru asta, va trebui să-i vindem ceva reginei. Sînt convins că Wallis o să înnebunească și va dori o reducere.

Ideea era absolut trăsniță, dar discutară despre ea pe tot drumul de întoarcere la castel. Sarah trebui să recunoască și ea că îi surîdea o asemenea perspectivă.

– Și cum o să-i spunem? întrebă ea, entuziasmată, în timp ce stăteau întinși în pat, în seara cînd se întorseseră.

– Whitfield's, bineînțeles. O privi cu mîndrie. Ce alt nume ai vrea tu să-i dăm, draga mea?

– Iartă-mă. Se întoarse în pat și îl sărută. Trebuia să-mi fi trecut prin minte.

– Asta cam așa e.

Senzația era de parcă ar fi avut iar un copil. Proiectul era absolut minunat.

Așternură pe hîrtie toate ideile, inventariară bijuteriile, pe care le evaluară la Van Cleef, care rămase uluit de colecția lor. Discutară cu niște avocați, iar înainte de Crăciun se întoarseră la Paris, unde închiriară un mic magazin elegant în Faubourg St. Honoré. Angajară arhitecți și personal pentru a-l amenaja. Emanuelle își luă și ea un apartament. Era extraordinar de încîntată.

– Crezi că sîntem nebuni? îl întrebă Sarah pe William în ajunul noului an, în timp ce stăteau în pat, la hotel. Cînd și cînd, o mai cuprindeau grijile.

– Nu, iubito, nu sîntem. Am făcut atîta bine multor oameni, cumpărîndu-le toate aceste lucruri, iar acum ne distrăm și noi puțin. Nu vād nici un rău în asta. Și, mai știi, poate că facem chiar o afacere bună.

Atunci cînd se duseseră în Anglia, pentru a petrece Crăciunul la Whitfield, le explicaseră lui Phillip și mamei lui William ce intenționau să facă. Mama lui găsi că ideea este excelentă și le promise să fie prima lor cumpărătoare, dacă erau și ei de acord. Iar Phillip decretă că, într-o bună zi, avea să deschidă o filială la Londra.

– Dar n-ai prefera să conduci magazinul din Paris? îl întrebă Sarah, surprinsă de reacția lui. Pentru un copil crescut în străinătate și doar pe jumătate englez, era extraordinar de britanic.

– Nu vreau să mai trăiesc niciodată în Franța, anunță el, decît în vacanțe. Vreau să locuiesc la Whitfield.

– Măi, măi, ia te uită, spuse William, mai mult amuzat decît supărat. Mă bucur că există cineva care să vrea lucrul ăsta. El nu se vedea niciodată locuind din nou acolo. Și, la fel ca și vărul lui, ducele de Windsor, era mai fericit în Franța, ca și Sarah de altfel.

– Să mă ții la curent cu inaugurarea, îi rugă bătrîna ducem la plecare. Cînd o să fie?

– În iunie, spuse Sarah emoționată, uitîndu-se la William.

Era într-adevăr ca și cum ar fi avut iar un copil și, cum lucrul acesta nu li se mai întîmplase de mult, în următoarele șase luni, Sarah se dedică întru totul noului proiect. Cu o seară înainte de inaugurare, magazinul arăta splendid.

18

Deschiderea magazinului se dovedi un adevărat succes. Interiorul fusese decorat cu gust de Elsie de Wolfe, o americană stabilită la Paris. Tot magazinul era ornamentat cu cațifea gri deschis. Semăna cu interiorul unei cutii de bijuterii, iar toate scaunele erau în stil Ludovic al XVI-lea. William adusese de la Whitfield cîteva miniaturi de Degas și cîteva crochiuri de Renoir. Era și o pictură superbă de Mary Cassatt, care îi plăcea foarte mult lui Sarah, dar cine intra nu la tablouri se uita în primul rînd. Bijuteriile erau absolut impresionante. Expuseseră doar cîteva dintre exemplarele mai puțin șocante, dar au fost amîndoi surprinși de efectul obținut. Fiecare piesă era pusă excelent în valoare: colane fabuloase cu diamante, șiraguri cu perle imense, cercei pandativi cu diamante și un lanț cu rubin care aparținuse țarinei. Mărcile bijuterierilor erau foarte vizibile pe toate piesele, chiar și la

diadema cu turcoaze de la Van Cleef, Cartier, ca și Tiffany, de la New York, Fabergé și Asprey. Sortimentul expus era impresionant, iar primirea făcută de parizieni a fost pe măsură. Presa publicase un anunț discret, potrivit căruia ducesa de Whitfield inaugura un magazin numit „Whitfield's“, în Faubourg St. Honoré, oferind bijuterii remarcabile pentru doamnele din înalta societate.

Ducesa de Windsor participă la deschidere, împreună cu mulți prieteni de-ai ei, și dintr-o dată toată lumea bună din Paris – *le tout Paris*, cum se spune – veni la magazin, printre care și câteva cunoștințe de la Londra.

În seara petrecerii de inaugurare vîndură patru piese – o brățară superbă cu perle și diamante de Fabergé, încrustată cu păsărele din email, un colier de perle, care era unul dintre primele pe care Emanuelle i le procurase. Vîndură setul cu smaralde de la doamna Wertheim, pe un preț excepțional, la fel ca și un inel mare cu rubin caboșon, lucrat de Van Cleef pentru un maharajah.

Sarah se uita vrăjită în jurul ei, nevenindu-i să-și creadă ochilor. William privea și el, încîntat, oaspeții veniți la inaugurarea magazinului. Era teribil de mîndru de ea și foarte amuzat de ceea ce făcuseră. Cumpăraseră toate aceste bijuterii din milă și cu speranța de a ajuta niște oameni. Și, brusc, totul devenise o afacere extraordinară.

– Ai făcut o treabă minunată, iubito, o lăudă el în timp ce chelnerii turnau șampanie în pahare. Oferiseră bautura în pocale de cristal, alături de nenumărate cutii cu caviar.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred! Și ție la fel? se minuna ea, arătînd din nou ca o fetiță. Se simțea extraordinar de bine. Emanuelle părea o mare doamnă, plimbîndu-se printre exponenții protipendandei. Era foarte frumoasă în rochia ei neagră, cumpărată de la Schiaparelli.

– Sigur că îmi vine să cred. Ai un gust extraordinar de rafinat, iar toate lucrurile astea sînt superbe, răspunse el calm, sorbind din șampanie.

– Am dat lovitura, așa-i? chicoti Sarah.

– Nu, iubito, *tu* ai dat lovitura. Tu ești lucrul cel mai de preț din viața mea, îi șopti el.

În anii de prizonierat, înțelesese mai bine decît oricînd ce conta cel mai mult pentru el – soția, copiii, libertatea. De cînd se întorsese acasă, nu mai era la fel de sănătos ca odinioară. Dar Sarah îl îngrijea cu devotament și el se întrema constant. Erau momente cînd se simțea la fel de în putere ca înainte, dar alteori arăta obosit și epuizat, iar Sarah știa că îl dureau picioarele. Rănile se vindecaseră pînă la urmă, dar leziunile nervoase aveau să-l supere toată viața. Bine că era însă în viață și că trăiau împreună. Iar acum reușiseră să lanseze această afacere remarcabilă. Știa că pe Sarah o amuza.

– Ție îți vine să crezi că e posibil? îi șopti Sarah lui Emanuelle după cîteva minute. Emanuelle, cu un aer foarte rezervat, îi arăta unui tînăr chipeș un valoros colier cu safire.

– Cred – îi zîmbi Emanuelle, misterioasă, stăpînei sale – că o să ne simțim excelent aici.

Sarah observa că așa și era: Emanuelle flirta subtil cu niște bărbați foarte importanți, fără să-i prea pese că erau oameni însurați.

La sfîrșit, David îi cumpără lui Wallis un inel foarte frumos cu diamant, cizelat cu un leopard Cartier, care se asorta cu bijuteriile pe care le purta ea. În felul acesta, perfectară cea de-a cincea vînzare chiar la inaugurare. În cele din urmă, lumea plecă acasă, iar ei închiseră magazinul la miezul nopții.

– Oh, iubitele, a fost minunat! Sarah bătea din palme fericită. William o trase în poalele lui, pe cărucior, în timp ce

gardenii închideau magazinul, iar Emanuelle le spunea ospătarilor unde să lase caviarul care mai rămăsese. Cu acceptul lui Sarah, avea să-l ducă acasă și să-l servească unor prieteni a doua zi. Oferea un mic cocteil, în apartamentul ei de pe rue de la Faisanderie, pentru a-și sărbători noua funcție de administrator la Whitfield's. Pentru ea, lucrurile se schimbaseră considerabil față de perioada din La Marolle când, în timpul Rezistenței, se culca cu soldați germani pentru a obține informații despre depozitele de muniții ce urmau să fie aruncate în aer, sau când vindea la negru ouă, smântână și țigări. Trecuseră cu toții prin multe în lungii ani de război, dar acum, la Paris, vremurile erau frumoase.

În cele din urmă, William o conduse pe Sarah în apartamentul lor de la „Ritz“. Intenționau să găsească un mic apartament, în care să locuiască atunci când veneau la Paris. Până la castel era un drum de numai două ore și ceva, totuși destul de mult pentru a-l străbate prea des. Sarah nu trebuia să fie permanent prezentă la magazin, unde Emanuelle și cealaltă fată erau nelipsite, dar voia să caute în continuare noi bijuterii, mai ales că acum oamenii nu mai veneau la ei pentru ajutor. În plus, avea de gând să creeze chiar ea câteva piese. Se duceau acum la Paris mult mai des decât înainte. Deocamdată era bine și la „Ritz“. Intrînd în apartament în urma căruciorului lui William, Sarah începu să caște. Cîteva minute mai tîrziu, se vîri în pat. Cînd se cuibări lîngă el, William se întoarse și scoase o cutie din sertarul de la noptieră.

– Ce prost sînt, spuse el pîrînd că ezită, dar Sarah îl cunoștea suficient de bine pentru a-și da seama că pune ceva la cale. Am uitat de asta... continuă el, întinzîndu-i o cutie mare, pătrată și turtită. Așa, o mică zdrăngănea, ca să sărbătorim inaugurarea magazinului, încheie el zîmbind, în timp ce Sarah se întreba ce ar putea fi în cutie.

– William, ce drăguț ești! Întotdeauna se simțea ca un copil alături de el. O răsfăța mereu și era foarte bun cu ea în toate privințele. Ce-i acolo? gînguri ea, rupînd hîrtia în care era ambalată cutia. Evident, era o cutie de bijutier care purta un nume italianesc – Buccellati.

O deschise cu grijă, surescitată, iar cînd văzu ce se află în cutie amuți, cu respirația tăiată de uimire. Era un colier de diamante cu o lucrătură extraordinar de rafinată și frumoasă.

– Oh, Dumnezeu! Închise ochii și trînti imediat capacul cutiei. William îi dăruise tot felul de lucruri frumoase, dar această bijuterie era cu totul excepțională. Nu mai văzuse niciodată ceva atît de minunat. Arăta ca un guler de dantelă, cu o lucrătură complicată din platină, de care atîrnau ca niște picături multe diamante mari care, pe piele, dădeau efectul unor stropi de rouă. Oh, William... Deschise din nou ochii și își aruncă brațele de gîtul lui. Dar nu merit așa ceva!

– Ba cum să nu, o dojeni el, să nu mai spui așa ceva. În plus, ca proprietară a magazinului Whitfield's, lumea o să se uite la tine să vadă ce bijuterii porți. Va trebui să cumpărăm pentru tine niște piese rare, fabuloase, zise el zîbind, amuzat de o asemenea perspectivă. Îi plăcea să o răsfete și, la fel ca tatăl lui odinioară, fusese întotdeauna pasionat de achiziționarea bijuteriilor.

Sarah își puse colierul la gît și se întinse pe pat. William admira bijuteria, dar și pe Sarah. Rîdeau amîndoi. Fusese o seară splendidă.

– Iubito, ar trebui să-ți pui mereu diamante cînd te bagi în pat, îi spuse el, sărutînd-o și coborînd apoi spre colier și mai jos.

– Crezi că o să fie o mare reușită? murmură ea, luîndu-l în brațe.

– Dar este deja, zise el răgușit, după care uitară amîndoi de magazin pînă a doua zi dimineața.

Ziarele din ziua următoare erau pline de articole referitoare la inaugurarea magazinului, relatînd despre prezența personalităților invitate, despre bijuterii, despre splendoarea lor și despre cît de distinși fuseseră Sarah și William, despre faptul că însăși ducesa de Windsor fusese de față. Un eveniment monden absolut perfect.

– Am dat lovitura, sîntem senzaționali! zîmbi ea cu gura pînă la urechi în timpul micului dejun, cînd nu avea pe ea altceva decît colierul cu diamante. Avea aproape treizeci și trei de ani și o siluetă mai frumoasă ca oricînd, așa cum stătea rezemată de spătarul scaunului, picior peste picior, cu părul strîns în vîrfurile capului. Diamantele sclipeau miraculos sub razele soarelui matinal. William o privea, zîbind de încîntare.

– Știi, ești mai frumoasă decît chestia aia sclipitoare de la gîtul tău, iubito.

– Mulțumesc, scumpule. Se întinse și îl sărută, după care terminară micul dejun.

În după-amiaza aceea se întoarseră la magazin, unde lucrurile păreau a merge perfect. Emanuelle le spuse că mai vînduseră încă șase bijuterii, cîteva chiar foarte scumpe. Veniră și tot felul de curioși să caște gura la bijuterii, să vadă lumea care se perinda pe acolo, să simtă atmosfera excitantă din jurul giuvaerelor. Apăruseră și doi bărbați foarte notabili, să cumpere bijuterii, unul pentru amantă, celălalt pentru soție. Emanuelle își dădu întîlnire la cină cu cel de-al doilea. Era o oficialitate guvernamentală, renumit pentru afacerile pe care le făcea, foarte chipeș, iar Emanuelle se gîndi că era amuzant să poată ieși în lume cu el măcar o dată. Doar nu făcea nici un rău. Era un bărbat în toată firea, iar ea nu mai era fecioară.

William și Sarah rămaseră și ei cîtva timp să vadă ce se mai întîmplă, dar în seara aceea se întoarseră la castel,

entuziasmați încă de succesul inaugurării magazinului Whitfield's. În noaptea aceea, stînd în pat, Sarah se apucă să facă niște schițe de bijuterii pe care voia să le comande. Nu se putea bizui la nesfîrșit pe identificarea unor exemplare existente care să aibă întocmai calitățile dorite de ei. Intenționa să se ducă la cîteva licitații la New York și la Christie's, la Londra. Și mai știa că în Italia se lucrau bijuterii extraordinare. Brusc, descoperi că avea de făcut o sumedenie de treburi. Dar întotdeauna îi cerea și părerea lui William, care avea un gust rafinat și opinii remarcabile.

În toamnă, eforturile lor dăduseră deja roade. Magazinul prospera, cîteva dintre schițele ei fuseseră executate, iar Emanuelle afirma că lumea era înnebunită de calitatea acestor bijuterii. Sarah avea talent artistic, iar William se pricepea la pietrele prețioase. Achiziționară totul cu mare atenție, iar Sarah insistă să apeleze la cei mai buni artizani. Bijuteriile se vindeau cu mare rapiditate, iar în octombrie Sarah proiectă alte modele, pe care spera să le aibă gata de Crăciun.

Sarah nu se așteptase să fie atît de ocupată. Veneau tot timpul la Paris, locuind încă tot la „Ritz“, fiindcă nu avusese o clipă liberă pentru a căuta un apartament. Iar în preajma Crăciunului era efectiv extenuată. Făcuseră o avere fabuloasă cu magazinul, iar William îi dăruise un extraordinar inel cu rubine, care îi aparținuse cîndva lui Mary Pickford. Se duseră din nou la Whitfield, de Crăciun, și încercară să-l convingă pe Phillip să vină cu ei la Paris, dar băiatul îi decepționă, insistînd să rămîna în Anglia.

– Ce-o să ne facem cu el? îl întrebă Sarah, tristă, pe cînd se aflau în avion, pe drumul de întoarcere. Pare de necrezut ca, fiind născut în Franța și crescut aici, să vrea totuși să stea doar în Anglia. Era singurul ei copil acum, și o dorea sufletul

să nu-l poată avea lângă ea. Indiferent cât de ocupată ar fi fost, și-ar fi găsit oricînd timp și pentru el, dar băiatul nu părea prea interesat să-și petreacă viața alături de ei. Franța nu însemna pentru el decît amintirea germanilor și a anilor de singurătate petrecuți fără tată.

– Probabil că are în sînge domeniul Whitfield, încercă s-o consoleze William. Dar cu timpul o să-i treacă. Nu are decît zece ani, vrea să stea cu prietenii lui. Peste cîtva timp, va fi fericit să vină înapoi, aici. Poate să studieze la Sorbona și să locuiască la Paris.

Dar Phillip vorbea deja despre intenția sa de a merge la Cambridge, ca și tatăl lui, așa că în multe privințe Sarah simțea că parcă îl pierduse. Acest gînd continua să o deprime, frămîntînd-o și de Anul nou, cînd se întoarseră la castel, iar Sarah răci foarte rău. Mai avusese un guturai puternic și cu o lună înainte, așa că acum era foarte istovită, mai ales după toată agitația de dinainte de Crăciun.

– Arăți groaznic, spuse William, vesel, cînd Sarah coborî în dimineața de Anul nou. El era deja în bucătărie și făcea cafea.

– Mulțumesc, replică ea, melancolică, după care îl întrebă dacă nu era și el de părere că Phillip ar fi mai fericit aici dacă i-ar aduce mai mulți cai.

– Nu-ți mai face griji pentru el, Sarah. Copiii au viața lor, independentă de cea a părinților.

– Dar e doar un băiețel, spuse ea, umplîndu-i-se brusc ochii de lacrimi. Și e singurul nostru copil. După care începu efectiv să plîngă, gîndindu-se la fetița care se prăpădise în timpul războiului, scumpetea dragălașă pe care o iubise atît de mult, și la băiatul ăsta care parcă nu mai avea nevoie de ea. Uneori, simțea că i se rupe inima de durere. I se părea îngrozitor să-l știe atît de departe și să nu mai aibă alți copii,

dar de la întoarcerea lui William nu mai rămăsese însărcinată. Doctorii o asigurau că mai putea avea copii, dar pur și simplu nu se mai întâmplase.

– Biata de tine, o alină William, ținînd-o în brațe. E tare răutăcios că se poartă atît de distant.

Nici William nu reușise să se apropie de el, deși încercase în fel și chip. Numai că îi fusese foarte greu, după o absență de șase ani, la întoarcerea din război, să stabilească o relație trainică. William era conștient că niciodată nu avea să izbutească să se apropie prea mult de fiul său. Totodată, intuia că Phillip nu-l putea ierta pentru că plecase în război și nu fusese acolo la momentul potrivit, la fel cum o blama și pe Sarah pentru moartea surioarei lui. Nu mai pomenise niciodată despre acest lucru după izbucnirea pe care o avusese la înmormîntare, dar William intuia că acestea erau sentimentele lui; dar nu-i împărtăși nimic din toate astea soției sale.

William o convinse să se bage la loc în pat, dîndu-i o supă fierbinte și ceai. Sarah rămase întinsă și plînse din cauza lui Phillip, apoi desenă și în cele din urmă ațipi. William veni de mai multe ori sus să vadă ce face și cum se simte. Știa că, de fapt, problema ei era oboseala excesivă. Dar cînd răceala îi coborî la plămîni, chemă doctorul să o consulte. Își făcea mari griji din cauza ei, nu putea suporta ideea de a o ști bolnavă și se purta de parcă se temea să nu o piardă.

– Ești caraghios, zău așa. Mă simt excelent, îl contrazise ea tușînd îngrozitor, atunci cînd William i-a spus că apelase la un medic.

– Vreau să-ți prescrie ceva pentru tuse, să nu faci cu_nva vreo pneumonie, declară William categoric.

– Știi bine că nu pot să sufăr medicamentele, ripostă ea, morocănoasă.

Doctorul, un bătrînel simpatic din satul vecin, veni totuși. Se retrăsese acolo după război. Era un om foarte amabil, dar pe ea tot o deranja prezența lui, repetîndu-i că nu are nevoie de nici un medic.

– *Bien sūr, Madame...* dar *Monsieur le Duc...* nu e bine să-și facă griji, îi răspunse el cu tact, iar Sarah se înmuie, în timp ce William ieșea din cameră să-i mai aducă o ceașcă de ceai. Cînd se întoarse, își găsi soția foarte supusă și cam surprinsă.

– Ei, cum e, scapă cu viață? îl întrebă el pe doctor jovial, după care bătrînelul zîmbi și o mîngîie ușor pe Sarah pe genunchi, pregătindu-se de plecare.

– Nici nu încapе îndoială, și chiar mulți ani de-aici înainte. Îi zîmbi lui Sarah, prefăcîndu-se dintr-o dată sever. O să stați în pat, totuși, pînă vă întremați, *n'est-ce pas?*

– Da, domnule, îi răspunse ea, cuminte, iar William se întrebă cum de reușise să o facă atît de docilă. Toată împotrivirea de mai înainte se risipise ca prin minune, iar Sarah părea liniștită și calmă.

Doctorul nu-i prescrisese nici un fel de medicament, din motivele pe care i le explicase cît lipsise William din cameră, dar îi recomandase insistent să bea supe și ceaiuri fierbinți și să continue să stea în pat. După ce medicul plecă, William se întrebă dacă nu cumva era prea bătrîn și își uitase poate meseria. Existau o sumedenie de medicamente ce puteau fi luate acum pentru a nu face pneumonie sau TBC, ori el nu era convins că supă era soluția optimă. Ba chiar se gîndea să o ducă la Paris, pentru o consultație.

Cînd urcă înapoi, o găsi întinsă în pat și privind gînditoare pe fereastră. Se apropie de ea cu căruciorul și o mîngîie pe obraz. Nu mai avea febră, dar tot tușea rău, ceea ce îl îngrijora foarte tare.

– Dacă pînă mîine dimineață nu te simți mai bine, vreau să te duc la Paris, îi spuse el calm. Sarah însemna prea mult pentru el și nu voia să riște cumva să o piardă.

– Mă simt perfect, replică ea liniștită, cu o expresie cîudată în ochi. Mă simt perfect... continuă zîmbind, dar cam proastă. Nu-și dăduse seama singură. Fusese atît de ocupată în ultima lună, gîndindu-se doar la Crăciun și la Whitfield's, la bijuterii. Dar acum...

– Ce vrei să spui? se încruntă el. Sarah se lăsă pe spate, rîzînd.

Așezîndu-se mai bine în pat, se trase lîngă el și, sărutîndu-l tandru, mai fericită ca niciodată, șopti:

– Sînt însărcinată.

Pe moment, William n'avu nici o reacție. Apoi, după o clipă, se uită la ea, uluit.

– Ce? Acum?

– Aha! Radia de bucurie. Se rezemă la loc, cu spatele în perne. Cred că sînt în două luni. Am fost atît de absorbită de treburi, că am uitat de orice altceva.

– Doamne Sfinte! William se prăbuși în cărucior, o luă de mîină și îi sărută degetele. Ești extraordinară!

– Dar n-am făcut-o singură, să știi. Mi-ai dat și tu o mîină de ajutor...

– Oh, iubito... Se trase mai aproape de ea, știind cît de mult își dorea Sarah un copil. Iar dorința ei se împlinea acum, după trei ani în care renunțaseră amîndoi la orice speranță în această privință. Sper să fie fetiță, îi zise el, încet, ceea ce știa că își dorea și ea, dar nu pentru a o înlocui pe Lizzie, ci pentru a compensa atitudinea lui Phillip. William nici măcar nu-și văzuse vreodată acea fiică și dorea din tot sufletul să aibă o fetiță. Sarah spera și ea, în taină, ca nașterea unui copil să-l vindece și pe Phillip de amărăciune. O iubise

atît de mult pe Lizzie, încît după moartea ei fusese cu totul altul, mereu supărat și rece cu mama lui.

William se ridică din cărucior și se întinse lîngă Sarah.

– Oh, iubito, ce mult te iubesc.

– Și eu te iubesc, îi șopti ea, îmbrățișîndu-l strîns. Rămaseră așa multă vreme, gîndindu-se ce binecuvîntați erau, privind încrezător spre viitor.

19

– Nu sînt sigură, spuse Sarah încruntîndu-se, în timp ce privea împreună cu Emanuelle noile piese. Abia fuseseră livrate de același atelier de unde se aproviziona și Chaumet, dar Sarah nu era convinsă că îi plac. Tu ce părere ai?

Emanuelle luă în mîna una dintre brățările masive. Erau brățări cu verigi din aur roșiatic, încrustate cu diamante și rubine.

– Cred că sînt foarte șic și foarte frumos lucrate, se pronunță ea în cele din urmă. Emanuelle era foarte elegantă în ultima vreme, cu părul roșcat strîns într-un coc și îmbrăcată cu un taior negru de la Chanel, ceea ce îi dădea un aer foarte distins. Stăteau amîndouă în biroul lui Sarah.

– Cred că sînt și foarte scumpe, recunosc Sarah. Nu-i plăcea să cheltuiască prea mult pe astfel de lucruri, deși știa că bijuteriile cu lucrături excepționale implică prețuri astronomice. Refuza să facă rabat la calitate și să recurgă la

meșteri mai slabi sau la pietre de valoare inferioară. Crezul ei era ca de la Whitfield's să se cumpere doar bijuterii de cea mai bună calitate.

– Nu cred să-i pese cuiva, zise Emanuelle, zîmbind. Traversă alene încăperea ca să admire în oglindă o brățară. Oamenilor le place să plătească pentru ceea ce cumpără. Le place calitatea, linia. Le plac piesele vechi, dar și ale dumneavoastră, *Madame*. Și acum i se adresa astfel, chiar și după atîția ani. Se cunoșteau bine de unsprezece ani, de cînd Emanuelle venise să o ajute la nașterea lui Phillip.

– Poate că ai dreptate, decise Sarah, în cele din urmă. Piesele sînt frumoase. Am să-i spun că le iau.

– Bun.

Emanuelle era mulțumită. Petrecuseră întreaga dimineată analizînd diferite probleme. Era ultimul drum al lui Sarah la Paris înainte ca sarcina să ajungă la termen. Se aflau la sfîrșitul lui iunie, iar ea urma să nască peste două săptămîni. William nu voia să riște însă absolut nimic de astă dată. Îi spusese soției lui, cu luni de zile înainte, că n-avea de gînd să mai facă iar pe mamoușul cu ea, mai ales după ce aflase ce se întîmplase în absența lui, la cea de-a doua naștere.

– Dar eu vreau să nasc aici, îi spusese ea din nou cînd plecau de la castel, însă William nici nu voia să audă.

Veniseră la Paris să locuiască în apartamentul pe care îl cumpăraseră în cele din urmă în primăvară. Avea trei dormitoare frumoase și două camere pentru servitori, un salon superb, un birou, un budoar lîngă dormitorul lor, o sufragerie foarte plăcută și o bucătărie. Sarah izbutise să-și facă timp pentru a se ocupa personal de decorarea apartamentului. Din dormitorul lor aveau o priveliște frumoasă spre Jardin des Tuileries și, ceva mai încolo spre Sena.

Apartamentul era situat totodată în apropiere de Whitfield's, ceea ce lui Sarah îi convenea, dar și în preajma câtorva dintre magazinele ei preferate. De data asta îl aduseseră pe Phillip cu ei. Băiatul era furios că nu stătea la castel sau măcar în altă parte, dacă nu la Whitfield, și susținea că se plictisește la Paris. Sarah angajase un fel de preceptor, un tânăr care să-l ducă la Luvru, la Turnul Eiffel sau la Grădina zoologică, atunci când nu putea să meargă ea cu el. Trebuia să recunoască însă că, în ultimele două săptămâni de când băiatul venise acasă, abia dacă se mai putea mișca. Pruncul din pîntece pusese parcă stăpînire pe toată existența ei.

Lucrul acesta îl deranja și pe Phillip. Îi povestiseră în vacanța de primăvară despre copilul pe care îl așteptau, iar Phillip îi privise cu disperare și groază. După aceea, Sarah îl auzi spunîndu-i lui Emanuelle că i se pare ceva dezgustător.

Phillip și Emanuelle erau foarte apropiați, iar singurul lucru care îi făcea plăcere băiatului era să se ducă în vizită la ea la magazin și să se uite la bijuterii; așa se întîmplă și în după-amiaza aceea, când Sarah îl lăasă cu Emanuelle pentru a-și putea rezolva niște treburi de una singură. Phillip aprecie că unele piese erau foarte frumoase. Emanuelle încercă să-i spună că și copilașul avea să fie foarte drăguț, dar Phillip răspunse că, după părerea lui, toți bebelușii erau proști. Elizabeth nu fusese, mai adăugă el cu tristețe, dar asta era altceva.

– Nici tu n-ai fost prostuț, ripostă Emanuelle cu blîndețe. Ședeau acum și mînceau prăjituri și beau cacao fierbinte în biroul ei. Sarah avea de rezolvat unele treburi înainte de a se interna în spital. Ai fost un băiețel minunat, mai adăugă Emanuelle pe un ton blajin, vrînd să-l îmbuneze. Crescînd, se făcuse foarte dur și arțagos. Așa a fost și surioara ta. Când îi pomeni de Lizzie, zări o nouă expresie pe chipul lui Phillip, ceea ce o determină pe Emanuelle să schimbe subiectul. Poate că o să fie fetiță.

– Urăsc fetele... După care se hotărî să nuanteze afirmația: Cu excepția ta. Ceea ce spuse în continuare o lăsă perplexă: Ai vrea să te măriți cu mine într-o bună zi? Vreau să zic, dacă n-ai să fii măritată pînă atunci.

Știa că Emanuelle avea deja o vîrstă – douăzeci și opt de ani, și își dădea seama că pînă la eventuala lor căsătorie va avea vreo patruzeci, dar lui i se părea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, mai drăguță chiar decît mama lui. Mama lui arătase foarte bine și ea pînă ce se umflase și se îngrășase din cauza copilului. Emanuelle îi spuse că, la vîrsta lui, nu putea fi gelos pe un prunc. Dimpotrivă, ideea de a fi fratele mai mare pentru viitorul copilăș ar trebui să-l entuziasmeze. Dar situația era cu totul alta în ceea ce îl privește. Ideea nu-l încînta deloc. Emanuelle își dădea seama că băiatul era foarte supărat.

– Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine, Phillip. Asta înseamnă că ne-am logodit? întrebă ea, radiind de bucurie și oferindu-i altă prăjitură.

– Așa presupun. Dar nu-ți pot cumpăra nici un inel. Tata nu-mi dă niciodată bani.

– Nu face nimic. Pînă atunci, împrumut eu unul de la magazin.

Phillip încuviință din cap și aruncă o privire obiectelor de pe biroul ei, după care o surprinse din nou spunînd:

– Aș vrea să lucrez aici cu tine într-o bună zi, Emanuelle... după ce ne căsătorim.

– Zău? Emanuelle părea amuzată. Îl tachină puțin: Credeam că vrei să trăiești în Anglia. Dar poate că băiatul descoperise între timp că Parisul nu era chiar atît de rău. Se întreba și ea care să fie substratul real.

– Am putea deschide un magazin acolo. La Londra. Mi-ar plăcea.

– La un moment dat o să trebuiască să le spunem părinților tăi, zise ea, punînd jos ceașca de ceai, tocmai cînd Sarah intra în încăpere; arăta de-a dreptul uriașă, dar încă foarte drăguță, într-o rochie făcută de Dior, în vara aceea, pentru ea.

– Ce să-mi spuneți? întrebă Sarah, așezîndu-se.

Emanuelle găsea foarte inconfortabilă o sarcină și spera să nu facă niciodată copii, luîndu-și în acest scop toate precauțiile. Nașterile dificile ale lui Sarah o convinseseră să nu-și dorească copii. Nu înțelegea cum de Sarah mai putea concepe să treacă iar prin așa ceva.

– Phillip vrea să deschidă un magazin la Londra. Un alt Whitfield's, anunță Emanuelle, mîndră. Intuise că băiatul nu ar fi vrut să-i spună mamei lui despre logodnă, așa că trecu peste acest subiect.

– Ce idee bună, făcu Sarah zîmbind. Sînt convinsă că tatăl tău va fi încîntat. Eu una, însă, nu sînt sigură că am să mai pot face față la așa ceva. Ultimul an, de la inaugurarea magazinului din Paris, o epuizase literalmente.

– Va trebui să așteptăm pînă ce crește Phillip, ca să se ocupe de magazin.

– Eu vreau, spuse el cu expresia aceea de încăpăținare pe care Sarah i-o cunoștea atît de bine.

Sarah îi propuse să meargă amîndoi la o plimbare prin Bois de Boulogne, iar Phillip se despărți cu părere de rău de Emanuelle, sărutînd-o pe amîndoi obrazii și strîngînd-o de mîna pentru a-i reaminti de logodna lor.

Se plimbară așadar prin parc, iar Phillip se arătă mai vorbăreț ca de obicei. Sporovăi despre Emanuelle, despre magazin, Eton și Whitfield. Nu dădu semne de nervozitate din cauza mersului lent și greoi al lui Sarah. Îi era milă de ea, văzînd-o cît de greu îi era acum.

Cînd ajunseră la apartament, William îi aștepta. În seara aceea cînară la Brasserie Lippe. Lui Phillip îi plăcea întotdeauna acolo. În următoarele două săptămîni, Sarah i se dedică în exclusivitate, știind că după nașterea copilului timpul ei avea să fie mult mai limitat. Intenționau să se întoarcă la castel imediat după nașterea copilului și cînd doctorii i-ar îngădui lui Sarah să călătorească. Medicii ar fi vrut să o interneze cu o săptămîină înainte de termen, dar Sarah refuză categoric, invocînd faptul că în Statele Unite nimeni nu procedează așa. În Franța, în schimb, femeile se internau în clinici particulare cu o săptămîină sau două înainte de a naște, unde erau cocoloșite și îngrijite, iar după aceea mai rămîneau internate încă două săptămîni. Dar ea n-avea de gînd să stea degeaba într-o clinică, oricît de elegantă ar fi fost instituția respectivă.

Treceau în fiecare zi pe la magazin, iar Phillip se arătă foarte entuziasmat cînd achiziționară o brățară cu smaralde, ca și într-o altă după-amiază, cînd Emanuelle îi povesti că vînduseră două inele într-o singură dimineață. Ulterior mai ales era însă faptul că unul dintre inele fusese vîndut lui Jean-Charles de Martin, amantul ei. De fapt, i-l cumpărase pretinzînd că era pentru soția lui. După care, cînd Emanuelle se înfuriase de-a binelea, scosese inelul din cutie și i-l pusese ei pe deget. Acum îl purta, iar Sarah ridică din sprîncene, mirată, văzîndu-l la mîna lui Emanuelle.

– Asta înseamnă că e ceva serios? o întrebă Sarah, știind totuși cît de multe bijuterii cumpăra de obicei de Martin pentru soția și prietenele lui, de la alți bijutieri.

– Înseamnă doar că m-am ales cu un inel frumos, replică Emanuelle, realistă. Ea nu-și făcea iluzii. Dar avea cîțiva clienți foarte interesanți. Mulți dintre bărbații care cumpărau

bijuterii de la ei o făceau atît pentru amante, cît și pentru neveste. Duceau existențe complicate și ajunseseră cu toții să-și dea seama că Emanuelle era un om discret, în care puteau avea încredere.

În după-amiaza aceea se întoarseră mai tîrziu în apartamentul lor. Phillip se duse la cinema împreună cu preceptorul lui. Era un tînar minunat, student la Sorbona. Vorbea fluent atît englezește, cît și franțuzește, iar lui Phillip îi plăcea mult de el.

Erau în luna iulie, iar la Paris vremea devenise caniculară și sufocantă. Se aflau deja de două săptămîni acolo, iar Sarah aștepta cu nerăbdare clipa reîntoarcerii la castel. Era atît de frumos acolo, acasă, pe timpul ăsta. Considera că era mare păcat să-și irosească vara la Paris.

– Asta nu se cheamă „irosit“, spuse William pe un ton meditativ. Sarah arăta ca o balenă pe plajă, așa cum stătea pe pat, îmbrăcată cu o pijama roz de satin. Nu ți-e cald în chestia aia? o întrebă el. Doar privind-o, avea senzația de ceva inconfortabil. De ce nu ți-o scoți?

– Nu vreau să ți se facă rău cînd mă vezi cum arăt.

Dar William se îndreptă alene spre pat, mișcîndu-și căruciorul.

– Nimic în ceea ce te privește nu poate să mă dezguste.

William avea un mic sentiment de tristețe, știind că de data asta nu putea să fie lîngă ea cînd va naște. Se simțea oarecum dat la o parte de medicii parizieni de înaltă clasă și de faptul că evenimentul avea să se petreacă la clinică; dar, desigur, aceasta fusese dorința lui pentru a o ști în siguranță.

Sarah dormi în noaptea aceea, în timp ce William se perpeli de căldură. La patru dimineața îl trezi. O apucaseră durerile. William se îmbrăcă, chemă servitoarea să o ajute pe Sarah

să se îmbrace, apoi o duse cu mașina la Neuilly, la clinica pe care o aleseseră. Sarah avea deja dureri mari la plecarea de acasă și aproape că nu scoase nici o vorbă pe scurtul traseu spre spital. După ce o internă pe Sarah, William rămase în așteptare, nervos, pînă la amiază, temîndu-se în sinea lui ca nașterea să nu fie la fel de dificilă ca prima dată. Doctorii promisera să o țină sub oxigen, asigurîndu-i că metodele folosite erau moderne și confortabile. Cu toate acestea, nașterea nu putea fi ușoară pentru o femeie care avea în pîntece un copilăș voinic. În cele din urmă, la ora unu și jumătate, doctorul ieși și se apropie de William, zîmbindu-i vesel:

– *Monsieur*, aveți un fiu frumos.

– Și soția mea? întrebă William îngrijorat.

– A avut mult de furcă, recunosc medicul cu un aer grav, dar totul a decurs cum trebuie. I-am dat un somnifer ca să poată dormi puțin. O veți putea vedea peste cîteva momente.

Cînd intră la Sarah, William o găsi înfășurată în cearșafuri albe, foarte palidă și buimacă. Parcă nici nu știa unde se află sau de ce se află acolo. Îi tot spunea lui William că trebuie să se ducă la magazin în după-amiaza aceea și să nu uite să-i scrie lui Phillip la Eton.

– Știu, iubito... e-n regulă.

Rămase lîngă ea, iar pe la ora patru și jumătate Sarah începu să se miște, privindu-l și uitîndu-se derutată prin salon. William se apropie de ea, o sărută pe obraz și îi spuse despre copilășul lor. William nu-l văzuse încă, dar asistentele medicale îi spusera că e tare drăguț. Cîntărea patru kilograme și o sută de grame, aproape la fel de mare pe cît fusese și Phillip, iar William își putea închipui cît de greu îi fusese lui Sarah doar văzînd cît era de extenuată.

– Unde e? întrebă ea, uitîndu-se prin cameră.

– În camera de nou-născuți, or să-l aducă imediat. Doctorii au vrut ca mai întâi să dormi puțin. Sărutînd-o iar, o mai întrebă: A fost cumplit?

– A fost ciudat... Îl privea visătoare, ținîndu-l de mîină și încercînd să se concentreze. Mi-au tot pus o mască și mi s-a făcut greață... mă simțeam ca beată, aveam senzația că totul era undeva departe. Mă durea în continuare, dar nu eram capabilă să le spun.

– Poate că asta e metoda lor. Bine că măcar erau amîndoi teferi și că nu se întîmplase nimic rău.

– Mi-a plăcut mai mult cînd m-ai ajutat tu să nasc, spuse ea tristă. De data asta totul fusese straniu, străin, atît de aseptîc. Nici măcar nu-i arătaseră copilul.

– Îți mulțumesc. Dar nu-i cîine știe ce de capul meu ca mamoș.

Aduseră însă copilul în salonul lui Sarah și toată durerea părea dată uitării. Era un băiețel frumos și dolofan, cu părul negru și ochi albaștri. Semăna leit cu William. Luîndu-l în brațe, Sarah izbucni în plîns. I se părea perfect, un copilăș minunat. Își dorise, ce-i drept o fetiță, dar acum nu-i mai părea rău că visul ei nu se împlinise. Tot ce conta era că îl avea pe acest băiețăș minunat și că era sănătos. Se hotărîseră să-l boteze Julian, ca pe un văr mai îndepărtat de-al lui William. Sarah insistă ca al doilea nume să fie William, ceea ce tatălui i se păru o prostie, dar pînă la urmă consimți. Cînd i-l luară din nou, Sarah începu să plîngă. Nu înțelegea de ce procedau așa. Doar avea o asistentă personală și o rezervă numai pentru ea. Ba chiar și salonaș și baie, dar medicii susțineau că nu era igienic să lase copilul acolo prea multă vreme. Era ținut în salonul pentru nou-născuți, în condiții de sterilitate perfectă. După ce i-l luaseră pe Julian, Sarah își șterse nasul și îl privi pe William, copleșită în cele din urmă

de emoțiile de peste zi. Brusc, William avu un sentiment de vinovăție pentru că o adusese aici, dar îi făgădui să o ia repede acasă.

A doua zi îi aduse pe Phillip și pe Emanuelle în vizită. Văzîndu-l prin geamul de la salon, acesta decretă că băiețelul era frumos. Sugarii nu puteau fi văzuți de vizitatori. Sarah ura din ce în ce mai mult clinica aceea. Phillip se uită la Julian prin geam, după care ridică din umeri și se întoarse cu spatele, evident neimpresionat, ceea ce pe Sarah o mîhni. Părea supărat din cauza copilășului, și nici cu mama lui nu se purtă prea frumos.

– Nu crezi că-i tare drăgălaș? îl întrebă Sarah, plină de speranță.

– Da, merge. E îngrozitor de mic, spuse Phillip cu dispreț. Iar William rîse amar, știind prin ce trecuse biata Sarah din cauza lui.

– Ba nouă nu ni se pare așa, tinere, patru kilograme și ceva înseamnă un monstru!

Fusese o glumă, desigur, căci exceptînd greutatea pe care o avusese la naștere, Julian era adorabil, după cum constata Sarah de fiecare dată cînd i-l aduceau la alăptat. După ce sugea, rămînea cuibărit lîngă ea, dar, ca la comandă, o asistentă își făcea imediat apariția și i-l lua.

Cînd William veni să o vadă în a opta zi de la internare, aducîndu-i un buchet de flori proaspete, o găsi pe Sarah în salonaș, cu ochii scăpărînd de minie.

– Dacă într-o oră nu mă scoți de aici, îl iau pe Julian și plec așa cum sînt, în cămașă de noapte. Mă simt perfect, nu sînt bolnavă. Și ăștia nu mă lasă să stau deloc cu băiețelul meu.

– Bine, draga mea, zise William, care se așteptase la această scenă. Mîine, îți promit.

A doua zi îi luă pe amîndoi acasă, în apartamentul lor, iar după alte două zile se reîntoarseră la castel. Julian dormea fericit în brațele lui Sarah.

De ziua ei, în august, Sarah își revenise complet. Era din nou subțire, se simțea bine și în putere, încîntată de băiețelul ei. Închiseseră magazinul pentru luna august. Emanuelle se afla pe un iaht în sudul Franței, iar Sarah nu avea de ce să se preocupe de afaceri. În septembrie, cînd Phillip plecă înapoi la școală, se duseră cîteva zile la Paris, Sarah luîndu-l și pe Julian cu ea. Îl duceau cu ei peste tot, iar uneori dormea cuminte într-un coș, la ea în birou.

– Ce băiețel liniștit, comenta toată lumea. Tot timpul zîmbea, rîdea și gîngurea. De Crăciun, putea sta deja în șezut. Toată lumea îl adora. Toată lumea, cu excepția lui Phillip. Se îmbufna ori de cîte ori îl vedea. Și întotdeauna găsea de spus ceva urît la adresa lui. Lui Sarah i se rupea inima de durere, căci nădăjduise ca Phillip să-și iubească frățiorul. Situația era însă cu totul alta. În loc de dragoste frățască, Phillip se purta mereu distant și urîcios.

– E gelos, ce să-i faci, spuse William, acceptînd lucrurile așa cum erau, spre deosebire de Sarah, care suferea întotdeauna pentru ceea ce nu ieșea cum voia ea. Așa e el, mai adăugă William.

– Dar nu e drept. Julian e un băiețel atît de drăgălaș, nu merită să se poarte așa cu el. Toată lumea îl iubește, în afară de Phillip.

– Să dea Domnul ca toată viața lui să-i fie antipatic unei singure persoane. Ar fi un om tare norocos, comentă William, realist.

– Dar nu și dacă persoana aceea este tocmai fratele lui.

– Uneori, așa se întîmplă în viață. Nu e obligatoriu ca frații să fie prieteni. Uită-te la Cain și Abel.

– Eu nu pot înțelege așa ceva. Era înnebunit după Lizzie. Sarah oftă. Iar cînd eram mici, Jane și cu mine ne adorăm pur și simplu.

Situația rămăsese, de fapt, neschimbată în privința surorii ei, deși acum nu se mai vedeau. După război, Jane se recăsătorise și se mutase la Chicago, iar apoi la Los Angeles, fără să mai vină vreodată în Europa. Sarah, la rîndul ei, nu se ducea niciodată în State, darămite tocmai în California. Acum îi venea greu să o știe pe Jane măritată cu un bărbat pe care ea nu-l cunoștea. Dar asta era situația, cum se întîmplă de atîtea ori în viață. Oricît de apropiate fuseseră, acum trăiau departe una de alta. O iubea însă la fel de mult și își scriau des, Sarah îmboldind-o mereu să vină în Europa.

Dar independent de gîndurile și intențiile părinților lui, Phillip nu-și schimbă sentimentele în favoarea lui Julian. Iar cînd Sarah încercă să discute cu el acest subiect, Phillip se eschivă, pînă ce, Sarah insistînd, băiatul explodă:

– Uite ce e, n-am nevoie de alt copil în viață. Am avut deja o fetiță.

Reacția lui denota într-un fel faptul că i se părea parcă prea dur să accepte din nou riscul, fie el infim, de a pierde o ființă iubită. Poate că ținuse prea mult la Lizzie și suferea încă pentru că o pierduse. Ca urmare, luase hotărîrea să nu-l iubească niciodată pe Julian. Ceea ce era foarte trist pentru ambii copii.

William și Sarah îl duseră pe Julian să-și cunoască singura bunică rămasă în viață. Erau acum cu toții împreună la Whitfield, de Crăciun. Bătrîna ducesă era încîntată de băiețel. Spunea că în viața ei nu văzuse un copil mai fericit. Parcă radia raze de soare, făcîndu-i pe toți din jur să surîdă cînd îl priveau.

În anul acela, la Whitfield, petrecură un Crăciun deosebit de frumos. Mama lui William avea acum nouăzeci și șase de

ani și ședea în cărucior, dar rămăsese la fel de vioaie și de spirituală. Era omul cel mai de treabă, femeia cea mai bună pe care o întâlnise Sarah în viața ei. Bătrîna ducesă îl adora, firește, pe William. Fiul ei îi adusese în dar o splendidă brățară cu diamante și, deși mama lui murmură că era mult prea bătrîna pentru un obiect atît de frumos, se vedea limpede cît era de încîntată, căci pe toată durata sejurului lor la Whitfield nu-și scoase deloc bijuteria de la mînă. Cînd se despărțiră de Anul nou, îl strînse pe William în brațe, spunîndu-i că fusese un fiu extraordinar de bun și că o făcuse întotdeauna nespus de fericită.

– De ce crezi că mi-a spus toate astea? întrebă William cu lacrimi în ochi, la plecare. A fost întotdeauna atît de bună cu mine, adăugă el, întorcîndu-se cu spatele, jenat de faptul că plîngea în fața lui Sarah. Dar era efectiv înduioșat de mama lui.

Bătrîna ducesă îl sărutase pe obrăjorii de îngerăș pe micuțul Julian, apoi pe Sarah, mulțumindu-i pentru frumoasele daruri de la Paris. Două săptămîni mai tîrziu se stinse din viață în somn. Sufletul ei se întorcea alături de soțul ei și de Ziditor, după o viață petrecută în fericire la Whitfield.

William era foarte zguduit de moartea ei, dar recunoștea totodată că mama lui avusese o viață frumoasă și că trăise pînă la adînci bătrîneți. În anul acela ar fi urmat să îplinească nouăzeci și șapte de ani, iar toată viața se bucurase de o sănătate de fier. Avea de ce să fie recunoscător, se gîndi el pe cînd se aflau în cimitirul din Whitfield. La înmormîntare luară parte regele George și regina Elizabeth, rudele și prietenii ei care mai erau încă în viață, precum și toți cei care o cunoscuseră.

Phillip parea a-i resimți acut absența.

– Asta înseamnă că n-am să mai pot veni aici? întrebă el cu ochii în lacrimi.

– Așa e, pentru un timp nu, recunosc William cu tristețe. Dar domeniul te va aștepta. Într-o bună zi va fi al tău. Vom încerca să venim pentru scurte perioade în fiecare vară. Dar nu mai poți veni aici în vacanțe și la sfârșit de săptămână, cum făceai când trăia bunica. Nu s-ar cădea să stai singur aici cu servitorii. Poți veni la La Marolle, sau la Paris, sau să stai la verii tăi.

– Nu vreau ce-mi propui tu, răspunse el, obraznic. Eu vreau să stau aici.

William nu prea vedea însă cum ar fi fost posibil așa ceva. Când avea să studieze la Cambridge, putea desigur veni aici de unul singur. Dar asta însemna să mai aștepte încă șapte ani și să se mulțumească pînă atunci cu scurtele sejururi în timpul verii.

În primăvară însă, William înțeleșe că nu putea lipsi atît de mult de la Whitfield, așa cum plănuse inițial. Fără nici un membru al familiei prezent pe domeniu, treburile rămîneau de fapt nesupravegheate, fără cineva care să poată lua vreo decizie la nevoie. Era uimit să constate cît de multe lucruri făcea de fapt mama lui cînd trăia, părăindu-i-se brusc dificil să administreze domeniul fără ea.

– Nu-mi place deloc ideea asta, recunosc el într-o seară față de Sarah, citind pagini și pagini de plîngerii din partea administratorilor domeniului. Dar cred cu adevărat că ar trebui să-mi petrec mai multă vreme acolo. Te deranjează mult?

– De ce să mă deranjeze? zîmbi ea. Acum mă pot duce cu Julian peste tot. Avea opt luni și putea încă să-l țină foarte bine în brațe. Iar Emanuelle se descurcă perfect cu magazinul. Mai angajase încă două fete care lucrau acolo, așa că avea acum patru persoane care se ocupau de magazin, iar afacerile prosperau. Nu mă deranjează să petrec cîtva timp la Londra.

Îl plăcuse întotdeauna acest oraș. Iar Phillip putea veni și el să stea cu ei la Whitfield în week-end, ceea ce Sarah știa că avea să-i facă mare plăcere băiatului.

Petrecură toată luna aprilie acolo, cu excepția unei scurte excursii, de Paști, la Cap d'Antibes. Se întâlneau cu soții Windsor la o petrecere, iar Wallis ținu morțiș să sublinieze că își cumpăraseră câteva bijuterii foarte frumoase de la magazinul lui Sarah din Paris. Părea foarte impresionată de piesele pe care le aveau ei de vânzare, mai cu seamă de noile creații ale lui Sarah. Toată Londra discuta despre Whitfield's.

– De ce nu deschizi și aici un magazin? o întreabă William într-o seară, plecând de la o petrecere unde trei doamne o asaltaseră cu întrebările.

– La Londra? Atît de repede? Trecuseră numai doi ani de la inaugurarea magazinului din Paris și o cam îngrijora ideea de a se extinde deja și de a fi nevoită să petreacă mai multă vreme la Londra. Una era să stea cu el aici, și cu totul altceva să trebuiască să facă permanent naveta peste Canalul Mîneicii, între Londra și Paris. În plus, voia să stea acum cît mai mult timp cu Julian, pînă nu se făcea mai mare și se îndepărta de ea, așa cum se întîmplase cu Phillip. Știa cît de repede fugeau aceste clipe minunate.

– Ar trebui să găsești o persoană foarte competentă care să se ocupe de magazin. Stai puțin – făcu William, rămînînd pe gînduri, ca și cum încerca să-și amintească de ceva care îi scăpa – știam un om minunat la Garrard's. Foarte politicos, foarte priceput, tînăr, dar cam de modă veche totuși, însă exact pe gustul englezilor, manierat și respectuos față de vechile tradiții.

– Și ce te face să crezi că ar vrea să plece de la ei? Doar sînt cei mai prestigioși bijutieri din Anglia. Poate să-l șocheze ceva atît de nou ca Whitfield's.

– Mi-a făcut întotdeauna impresia că era oarecum subestimat, lăsat deoparte, dar e un om foarte capabil. Am să trec pe acolo săptămîna viitoare, să văd dacă dau de el. Putem să-l invităm la masă dacă ești de acord.

Sarah zîmbi încîntată, nevenindu-i să creadă că puneau la cale altă trăsnaie.

– Nu știu cum faci, dar parcă vrei mereu să îmi dai tot mai mult de furcă, nu crezi?

Dar, de fapt, ideea i se părea extraordinară. O încînta felul în care el o încuraja și o ajuta să facă tot ceea ce își dorea cu adevărat. Știa că fără el n-ar fi izbutit.

Ținîndu-se de cuvînt, în după-amiaza următoare William trecu pe la Garrard's și îi cumpără lui Sarah un superb inel cu diamant, foarte vechi. În timp ce se ocupa de cumpărarea inelului, zări persoana pe care o căuta. Nigel Holbrook. În marțea următoare, stabili o întîlnire cu el la prînz, la Savoy Grill.

În clipa în care intră în restaurant, Sarah îl identifică imediat după descrierea pe care i-o făcuse William. Era un bărbat înalt și subțiratic, foarte palid, cu părul blond-cenușiu și cu o mustăcioară tunsă scurt. Purta un costum în dungi și arăta mai degrabă a bancher sau avocat. Avea o anumită eleganță, fiind o persoană foarte distinsă și politicoasă. Se arătă, așadar, extrem de rezervat auzînd propunerea lui William și a lui Sarah. Le spuse că lucra la Garrard's de șaptesprezece ani, de la vîrsta de douăzeci și doi de ani, și că îi venea greu să ia în considerație ideea de a pleca de la ei, deși recunoștea că perspectiva unei noi afaceri, cum era cea pe care i-o propuneau ei, îl tenta enorm.

– Mai cu seamă, adăugă el liniștit, avînd în vedere renumele magazinului dumneavoastră din Paris. Am văzut cîteva dintre cele ce ați înfăptuit acolo, Înălțimea voastră, îi

spuse el lui Sarah, și sînt efectiv minunate. Ba am fost chiar surprins. Francezii sînt destul de superficiali... dacă e după ei.

Sarah rîse auzind această dovadă de șovinism, dar știa perfect la ce se referea el. Dacă n-ar fi dat suficientă atenție atelierelor unde își executa bijuteriile, francezii ar fi fost înclinați să facă rabat la calitate, lucru cu care ea nu era deloc de acord. Îi făceau plăcere cuvintele lui și, cu atît mai mult, bunul renume pe care constata că îl are magazinul ei.

– Vrem să ne menținem în această afacere multă vreme. Vrem să facem lucrurile așa cum se cuvine să fie făcute, domnule Holbrook.

Domnul Holbrook era cel de-al doilea fiu al unui general englez și crescuse în India și în China. Se născuse la Singapore și se pasionase de bijuterii încă de mic copil, în India. În tinerețe, lucrase pentru scurtă vreme în Africa de Sud, în domeniul diamantelor. Era foarte priceput în meseria lui. Iar Sarah îi dădea întru totul dreptate lui William: era exact omul de care aveau nevoie la Londra. Atmosfera era cu totul alta aici și intuia că modul de abordare trebuia să fie mult mai delicat, cu mai puțin fast și pompă, or genul de demnitate pe care o degaja Nigel Holbrook era foarte potrivit pentru acest lucru. Îl rugară să le telefoneze după ce se gîndea mai bine la propunerea lor, iar după o săptămînă Sarah era îngrozită de faptul că nu-i sunase încă.

– Lasă-i răgazul necesar. S-ar putea să nu sune și o lună de acum încolo.

Îi făcuseră o ofertă foarte frumoasă și, oricît de leal ar fi fost față de Garrard's, era greu de închipuit că nu s-ar fi simțit totuși tentat să o accepte. În caz contrar, William era gata să-l admire pentru lealitatea pe care o dovedea față de patronii lui actuali. Fiindcă știa că nu are cum să obțină un salariu atît de mare ca cel pe care i-l oferise el.

Le telefona la Whitfield exact cu o seară înainte de plecarea lor. Sarah așteptă cu nerăbdare ca William să încheie conversația telefonică, iar când acesta puse receptorul în furcă, zîmbea încîntat.

– O să accepte, anunță el. Ar vrea să le dea celor de la Garrard's un preaviz de două luni, ceea ce este extraordinar de decent din partea lui, după care îl ai la dispoziție. Când vrei să faci inaugurarea?

– Doamne Sfinte... nici măcar nu m-am gîndit la asta... Nu știu... la sfîrșitul anului... De Crăciun? Chiar crezi că e bine ce facem?

– Sigur că e bine. William insista întotdeauna asupra faptului că Sarah avea toate motivele să fie încrezătoare în ceea ce făcea. Oricum, eu trebuie să mă întorc peste cîteva săptămîni, așa că putem căuta atunci un sediu și discuta cu un arhitect. Cunosc unul foarte competent.

– Cred că ar fi bine să încep să mai achiziționez noi piese. Utilizase pînă acum banii pe care îi obținuse din magazinul de la Paris pentru a cumpăra noi bijuterii și pentru a-și pune în aplicare creațiile personale, dar acum îi trebuia ceva capital, așa că intenționa să folosească banii pe care îi mai avea încă din vînzarea casei părintești, din Long Island. Iar dacă la Londra lucrurile mergeau ca la Paris, era convînsă că aveau să cîștige bani foarte repede.

William îi spuse la un moment dat ceva la care ea nici nu se gîndise.

– Cum s-ar zice, Phillip s-a făcut cu un magazin, îi zise el zîmbind, în timp ce făceau planuri pentru întoarcerea la Londra.

– Așa-i, nu? Crezi că o să-l intereseze într-adevăr vreodată?

– S-ar putea.

spuse el lui Sarah, și sînt efectiv minunate. Ba am fost chiar surprins. Francezii sînt destul de superficiali... dacă e după ei.

Sarah rîse auzind această dovadă de șovinism, dar știa perfect la ce se referea el. Dacă n-ar fi dat suficientă atenție atelierelor unde își executa bijuteriile, francezii ar fi fost înclinați să facă rabat la calitate, lucru cu care ea nu era deloc de acord. Îi făceau plăcere cuvintele lui și, cu atît mai mult, bunul renume pe care constata că îl are magazinul ei.

– Vrem să ne menținem în această afacere multă vreme. Vrem să facem lucrurile așa cum se cuvine să fie făcute, domnule Holbrook.

Domnul Holbrook era cel de-al doilea fiu al unui general englez și crescuse în India și în China. Se născuse la Singapore și se pasionase de bijuterii încă de mic copil, în India. În tinerețe, lucrase pentru scurtă vreme în Africa de Sud, în domeniul diamantelor. Era foarte priceput în meseria lui. Iar Sarah îi dădea întru totul dreptate lui William: era exact omul de care aveau nevoie la Londra. Atmosfera era cu totul alta aici și intuia că modul de abordare trebuia să fie mult mai delicat, cu mai puțin fast și pompă, or genul de demnitate pe care o degaja Nigel Holbrook era foarte potrivit pentru acest lucru. Îl rugară să le telefoneze după ce se gîndea mai bine la propunerea lor, iar după o săptămînă Sarah era îngrozită de faptul că nu-i sunase încă.

– Lasă-i răgazul necesar. S-ar putea să nu sune și o lună de acum încolo.

Îi făcuseră o ofertă foarte frumoasă și, oricît de leal ar fi fost față de Garrard's, era greu de închipuit că nu s-ar fi simțit totuși tentat să o accepte. În caz contrar, William era gata să-l admire pentru lealitatea pe care o dovedea față de patronii lui actuali. Fiindcă știa că nu are cum să obțină un salariu atît de mare ca cel pe care i-l oferise el.

Le telefona la Whitfield exact cu o seară înainte de plecarea lor. Sarah așteptă cu nerăbdare ca William să încheie conversația telefonică, iar când acesta puse receptorul în furcă, zîmbea încîntat.

– O să accepte, anunță el. Ar vrea să le dea celor de la Garrard's un preaviz de două luni, ceea ce este extraordinar de decent din partea lui, după care îl ai la dispoziție. Cînd vrei să faci inaugurarea?

– Doamne Sfinte... nici măcar nu m-am gîndit la asta... Nu știu... la sfîrșitul anului... De Crăciun? Chiar crezi că e bine ce facem?

– Sigur că e bine. William insista întotdeauna asupra faptului că Sarah avea toate motivele să fie încrezătoare în ceea ce făcea. Oricum, eu trebuie să mă întorc peste cîteva săptămîni, așa că putem căuta atunci un sediu și discuta cu un arhitect. Cunosc unul foarte competent.

– Cred că ar fi bine să încep să mai achiziționez noi piese. Utilizase pînă acum banii pe care îi obținuse din magazinul de la Paris pentru a cumpăra noi bijuterii și pentru a-și pune în aplicare creațiile personale, dar acum îi trebuia ceva capital, așa că intenționa să folosească banii pe care îi mai avea încă din vînzarea casei părintești, din Long Island. Iar dacă la Londra lucrurile mergeau ca la Paris, era convinsă că aveau să cîștige bani foarte repede.

William îi spusese la un moment dat ceva la care ea nici nu se gîndise.

– Cum s-ar zice, Phillip s-a făcut cu un magazin, îi zise el zîmbind, în timp ce făceau planuri pentru întoarcerea la Londra.

– Așa-i, nu? Crezi că o să-l intereseze într-adevăr vreodată?

– S-ar putea.

– Nu știi de ce, dar nu mi-l prea imaginez întrînd în afaceri alături de noi. E atît de independent... Și atît de rece, de distant... și atît de supărat din cauza lui Julian.

– S-ar putea ca într-o bună zi să te surprindă. Nu știi niciodată la ce să te aștepti de la copii. Cui i-ar fi trecut prin minte că am să ajung bijutier? rîse el și o sărută.

A doua zi se întoarseră la Paris.

În lunile următoare, Nigel zbură de mai multe ori pînă la Paris pentru a discuta cu Emanuelle și a vedea cum merg treburile la magazinul de acolo. Afacerile fiind prospere, se discuta deja despre mutarea într-un nou sediu, dar Sarah parcă nu avea încă suficient curaj pentru a face acest pas, mai cu seamă că era vorba în același timp de inaugurarea magazinului din Londra.

Pe Nigel l-a impresionat tot ceea ce făcuseră ei la Paris. Ba începuse chiar să țină și la Emanuelle, care intuise de îndată că femeile nu erau ceea ce s-ar fi putut numi pasiunea lui. De fapt, Emanuelle avea întru totul dreptate în această privință, dar îi admira gustul impecabil, excelentul simț al afacerilor și buna creștere și educație. Se străduise și ea în ultimii ani să se mai cizeleze, iar eleganța calmă și bunele maniere ale lui Nigel îi stîrneau permanent admirația. Cînau împreună în oraș ori de cîte ori Nigel venea la Paris, iar Emanuelle îi prezentă cîțiva prieteni de-ai ei, printre care și un creator de modele foarte renumit, care deveni o persoană importantă în viața lui Nigel. Dar în cea mai mare parte a timpului, afacerile constituiau preocuparea lor majoră.

Găsiseră un magazin drăguț pe New Bond Street, iar arhitectul lui William venise cu niște propuneri minunate. Avea să decoreze totul cu catifea bleumarin și cu marmură albă.

Magazinul urma să fie inaugurat pe întâi decembrie, așa că munceau cu toții din greu. Emanuelle veni și ea de la Paris să dea o mîna de ajutor, lăsîndu-le pe cele mai bune angajate să se ocupe de treburile magazinului de acolo.

În săptămîna dinaintea inaugurării, lucrară cu toții în fiecare seară pînă tîrziu după miezul nopții, împreună cu o echipă de meșteri neobosiți, montînd marmura, potrivind iluminatul, instalînd oglinzile, așezînd catifelele. Rezultatul era excelent. Sarah nu fusese în viața ei atît de obosită, dar nici nu se simțise vreodată atît de veselă și de bine.

Îl adusese și pe Julian la Londra. Stăteau tot la „Claridge’s“, împreună cu o doică. Erau mult prea istoviți la capătul fiecărei zile pentru a mai face tot drumul pînă la Whitfield. Toată lumea ar fi vrut să dea petreceri în onoarea lor, dar ei nu aveau timp pentru așa ceva. Nu se opriră o clipă din treabă, pînă ce, în sfîrșit, ajunseseră să deschidă porțile magazinului în ziua prevăzută pentru inaugurare. Invitaseră patru sute de rude și prieteni, plus încă o sută de persoane poftite de Nigel – clienți foarte buni de la Garrard’s. Era o adevărată reuniune a reprezentanților înaltei societăți, persoane cu titluri nobiliare celebre, așa că, în comparație cu această inaugurare, deschiderea magazinului de la Paris, cu doi ani și jumătate în urmă, părea aproape insignifiantă. Magazinul londonez era scilpitor, iar bijuteriile pe care Sarah le adusese pentru acest eveniment au făcut mare senzație. De fapt lui Sarah îi era cam teamă că poate exagerase aducînd exemplare prea deosebite și prea scumpe. În timp ce bijuteriile de la Paris puteau fi purtate fără să simți nevoia unei paze armate, cele de la Londra întreceau orice închipuire. Sarah își cheltuisese toți banii obținuți din domeniul de la Long Island, dar, de îndată ce primii oaspeți începură să sosească, își dădu seama că efortul ei era răsplătit.

A doua zi, cînd Nigel veni la ea, palid și uluit, Sarah crezu că se întîmplase ceva îngrozitor.

– Ce e?

– A fost aici adineauri secretara reginei. Sarah se întreba dacă nu procedase cumva greșit, încalcînd eticheta. Se uită la William, încruntîndu-se îngrijorată, în timp ce Nigel le explica motivul acelei vizite. Maiestatea sa vrea să cumpere ceva ce doamna sa de onoare i-a povestit că a văzut aseară la noi. I-am trimis bijuteria azi-dimineață la palat și i-a plăcut foarte mult.

Sarah asculta uluită. Dăduseră lovitura.

– Este vorba despre un ac mare, încrustat cu diamante.

Semăna foarte mult cu emblema prințului de Wales, iar Sarah cumpăraseră bijuteria de la un negustor din Paris, la un preț fabulos. Se simțise jenată cînd scrisese prețul pe etichetă.

– Doamne Sfinte! exclamă Sarah, impresionată de această vînzare, dar ceea ce îl uimise pe Nigel era și mai important.

– Înălțimea voastră, asta înseamnă că din prima zi în care am început această afacere am devenit Bijutierii Coroanei. Aceasta era semnificația faptului că vînduseră ceva reginei. Pînă acum, Bijutierii Coroanei fuseseră Garrard's, considerați în mod oficial bijutierii reginei, restaurînd anual toate Bijuteriile Coroanei păstrate în Turnul Londrei. Lucrul acesta era așadar de o importanță majoră pentru succesul magazinului lor londonez. Dacă regina va binevoi, peste trei ani ne va acorda un mandat regal.

Nigel era copleșit de emoție. William ridică din sprîncene. Dăduseră o lovitură formidabilă fără ca măcar să încerce.

Bijuteria cumpărată de regină le deschise o cale regească, iar restul articolelor vîndute în luna aceea erau suficiente pentru prosperitatea magazinului pe un an întreg. Sarah era mulțumită că se putea întoarce la Paris, lăsînd totul în seama

lui Nigel, care se dovedise extrem de capabil. Mai că nu-i venea să creadă, cînd zburară înapoi la Paris, de Anul nou. Emanuelle se întorsese mai dinainte, imediat după inaugurarea de la Londra, iar cifrele vînzărilor de Crăciun erau extraordinare.

Sarah remarcă totodată că între cele două magazine se stabilise o concurență amicală, fiecare încercînd să-l întrecă pe celălalt. Nigel și Emanuelle se plăceau. În afară de asta, Sarah ținea ca cele două magazine să fie similare, dar totodată să-și păstreze specificul propriu. La Londra, vindeau bijuterii vechi, multe dintre ele de proveniență regală, de la familiile regale din Europa, însă și creații deosebite. Și la Paris vindeau bijuterii vechi, dar și o serie de piese noi foarte șic.

– Ei, spre ce noi frontiere acum? o tachină William, în timp ce se îndreptau cu mașina spre castel. Buenos Aires? New York? Cap d'Antibes? Posibilitățile erau nelimitate, dar Sarah se mulțumea cu ce realizase. Julian avea acum un an și jumătate, dîndu-le de furcă tuturor celor din jurul lui. Se cățara pe mese, se legăna pe scaune, cădea pe scări sau dispărea pe ușă, în grădină. Sarah stătea tot timpul cu ochii pe el, ajutată din plin de o fată din regiune. O lua întotdeauna cu ei la Paris, iar la Londra angajau doici pe perioada sejurului. Însă lui Sarah îi plăcea să se ocupe singură de el. Julian era foarte încîntat cînd stătea în poala lui William și porneau în viteză căruciorul.

– *Vite! Vite!* striga el, îndemnîndu-l pe tatăl lui să meargă mai repede. Nu spunea prea multe cuvinte, dar acesta îi era foarte pe plac, folosindu-l adesea. Trăiau foarte fericiți. Li se împliniseră toate visele. Duceau o existență plină și cu adevărat minunată.

În următorii patru ani, William și Sarah au fost extrem de ocupați cu Julian și cu cele două magazine. Afacerile prosperau atât la Paris, cât și la Londra, iar Sarah cedă pînă la urmă și acceptă să extindă magazinul parizian. Pe cel de la Londra, însă, îl păstrară așa cum era, deși vânzările erau excelente. Magazinul era elegant, discret și extrem de important, foarte potrivit spiritului britanic. Atît Emanuelle, cât și Nigel continuau să se descurce admirabil. Sarah era foarte mulțumită, suflînd în lumînările tortului pentru cea de a treizeci și noua ei zi de naștere. Phillip era și el cu ei la castel. Împlinea șaisprezece ani, era aproape la fel de înalt ca și tatăl lui și ardea de nerăbdare să se întoarcă la Whitfield. Se pregătea să-și viziteze niște prieteni și rămăsese la aniversarea lui Sarah doar fiindcă i-o ceruse tatăl său. Sarah ar fi vrut să-l rețină acolo și să serbeze ziua lui de naștere împreună cu toții, dar pe Phillip nu-l interesa această propunere. Uităse, de altfel, și de ziua lui Julian, în iulie, cînd împlinise cinci ani. Familia nu părea să prezinte prea mare importanță pentru Phillip. De fapt, parcă o evita intenționat. S-ar fi zis că ridicase o barieră între el și ei, peste care nu îngăduia nimănui să treacă. Cînd plecă de la castel, Sarah era ceva mai filozoafă în privința lui. Cu anii, învățase încetul cu încetul ceva de la William.

– Presupun că avem oricum noroc că mai vine totuși pe aici, îi spuse ea lui William în ziua în care plecă Phillip. Nu-și dorește altceva decît să joace polo, să stea cu prietenii și să locuiască la Whitfield.

Consimțiseră în cele din urmă să-l lase singur la Whitfield la sfîrșit de săptămîină, iar uneori, în vacanțe, avea voie să-și invite prieteni, cu condiția să poftescă și un profesor cu ei. Aranjamentul acesta le convenea tuturor, mai cu seamă lui Phillip.

– Nu-i nostim, mai adăugă Sarah, Phillip e atît de britanic, iar Julian atît de francez?

Într-adevăr, băiețelul era impregnat de spirit galic. Prefera să vorbească franțuzește cu ei, îi plăcea viața de la castel și îndrăgea mai mult Parisul decît Londra.

„*Les Anglais me font peur*“, spunea el mereu. „Englezii mă sperie“. Ceea ce e o prostie, susținea Sarah, cu atît mai mult cu cît tatăl lui era englez, că și el, de fapt. Dar, ca al doilea născut din familie, nu avea să moștenească titlul. Ca adult, avea să fie doar lord Whitfield. Uneori tradițiile britanice păreau de-a dreptul donchihotești. Sarah era însă convinsă că lui Julian nu-i va păsa de acest lucru. Era tare fericit și blînd din fire. Nu-l supăra nimic niciodată, nici măcar indiferența fratelui său. De mic învățase că era mai bine să nu-i stea în cale și să-și vadă de treburile lui, ceea ce s-ar fi zis că le convenea amîndurora de minune. Își adora părinții, prietenii, animalele preferate, oamenii care lucrau la castel, îi plăcea să meargă în vizită la Emanuelle. Julian era foarte afectuos din fire și, ca urmare, îl iubea toată lumea.

Sarah se gîndea la toate aceste lucruri într-o după-amiază de septembrie, în timp ce plivea florile de pe mormîntul lui Lizzie. Continua să se ducă acolo cu regularitate, îngrijind mormîntul, și nu se putea abține niciodată să nu plîngă. De

necrezut, dar și după unsprezece ani tot îi mai ducea dorul. Acum ar fi avut cincisprezece ani... atât de drăguță, atât de drăgălașă... Semănase puțin cu Julian, numai că ea era mai delicată, nu atât de voinică... Cu ochii în lacrimi, tăind câteva flori și bătătorind pământul de pe mormânt, Sarah nu auzi zgomotul roților de la căruciorul lui William, care se apropia. William nu se simțise prea bine în ultima vreme. Îl durea spatele destul de rău și, deși nu se plîngea niciodată, Sarah știa că reumatismul de la picioare i se agravase în iarna care trecuse.

Îi simți mîna pe umăr și se întoarse, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Întinse mîna spre el, iar William îi șterse lacrimile și o sărută.

– Biata de tine, iubito... William privea mormîntul frumos îngrijit... biata de Lizzie, mititica de ea... Suferea și el că Sarah nu mai avusese o altă fiică pentru a o alina, deși Julian era o adevărată bucurie pentru amîndoi. Cît despre Phillip, îl luau așa cum era. Și deși nu-și văzuse niciodată unica fiică, îi ducea totuși dorul.

Sarah se întoarse și își termină treaba, după care veni și se așeză pe jos lângă el, luînd batista impecabilă pe care i-o întinse William.

– Îmi pare rău... n-ar mai trebui după atîta vreme... Dar mai simțea încă și acum căldura trupului micuț lipit de ea, mînuțele care o ținuseră de gît atunci cînd, în cele din urmă, viața lui Lizzie se stinsese, iar fetița, inertă, încetase să mai respire.

– Și mie îmi pare rău. Zîmbi cu blîndețe. Poate că ar trebui să mai facem un copil.

Știa că William glumea doar și surîse.

– Lui Phillip i-ar plăcea.

– S-ar putea să-i facă bine. E un tînăr foarte preocupat de sine însuși. De data asta, Phillip îl necăjise, purtîndu-se atât de urcîcios cu mama lui.

– Nu-mi dau seama cu cine seamănă, tu în orice caz nu ești așa, sper că nici eu... Julian adoră pe toată lumea... iar mama ta era o persoană atât de amabilă. Și părinții mei erau foarte drăguți, la fel și sora mea.

– O fi existat cine știe ce rege vizigot printre strămoșii mei, sau vreun normand sălbatic. Habar n-am. Dar asta e, așa e Phillip.

Tot ce-l interesa acum pe băiat erau domeniul Whitfield, Cambridge și magazinul din Londra. Acesta îl fascina pur și simplu și, ori de câte ori se ducea acolo, îi punea lui Nigel o sumedenie de întrebări, care acestuia i se păreau foarte amuzante. Îi răspundea la toate, îl învăța ce știa el însuși despre pietrele prețioase, subliniind toate aspectele importante referitoare la dimensiune, calitate, claritate și monturi. Phillip mai avea însă o mulțime de alte lucruri de făcut înainte de a se gândi să lucreze la Whitfield's.

– Poate că n-ar strica să plecăm undeva anul acesta, zise Sarah privindu-l pe William și gândindu-se că pare tare obosit. La cincizeci și doi de ani, trecuse prin multe momente grele, iar uneori amprenta timpului era evidentă. Umbla neobosit după Sarah, când la Paris, când la Londra, într-un du-te-vino continuu. În anul următor, când Julian avea să înceapă școala în La Marolle, aveau să petreacă mai mult timp la castel. Era, așadar, efectiv ultimul an în care puteau călători. Mi-ar plăcea tare mult să merg în Birmania și Thailanda și să văd pietrele prețioase de acolo, îi spuse ea, gânditoare.

– Zău? William era surprins. În cei șase ani de când se lansaseră în aceste afaceri, Sarah devenise extraordinar de pricepută la capitolul pietre prețioase, fiind foarte pretențioasă cu ceea ce cumpăra și cu furnizorii respectivi. Așa se explică de altfel faptul că Whitfield's dobândise o reputație impecabilă. Afacerile prosperaseră atât la Londra, cât și la

Paris. La Londra, regina mai cumpărase încă de câteva ori de la ei, ca și ducele de Edinburg, așa că sperau ca în scurt timp să-și poată afișa emblema mandatului regal.

– Tare aș vrea să plecăm undeva. L-am putea lua și pe Julian cu noi.

– Ce romantic, o tacină William. Dar știa perfect că lui Sarah îi plăcea să-l aibă mereu lângă ea. Ce-ar fi să organizăm atunci ceva pentru toți trei? Ar trebui probabil să luăm și o fată cu noi, să ne mai ajute cu Julian. Am putea, cred, să mergem în Orient și să ne întoarcem înainte de Crăciun.

Deși călătoria pe care o aveau în vedere era deosebit de lungă și de obositoare pentru William, Sarah știa că avea să le priască amîndurora.

Plecară în noiembrie și se întoarseră în Anglia în Ajunul Crăciunului, cînd se întîlniră cu Phillip la Whitfield. Lipsiseră șase săptămîni și erau pregătiți să-i povestească despre vînătoarea de tigri din India, despre plajele din Thailanda, despre Hong Kong, temple, rubine... smaralde... și bijuterii fabuloase. Sarah adusese de acolo o adevărată avere de pietre prețioase, care de care mai frumoase. Phillip se arătă fascinat, la fel ca și de cele ce i se povesteau. Ba, de data asta se purtă frumos chiar și cu frățiorul lui.

Săptămîna următoare, cînd Sarah îi arătă lui Nigel toate comorile ei, acesta le privi cu admirație, asigurînd-o că făcuse niște achiziții excelente. Emanuelle, la rîndul ei, se arătă entuziasmată de câteva bijuterii indiene pe care le duse la Paris, spre delectarea clientelei locale.

Deși excursia fusese extraordinară, iar toamna respectivă deosebit de productivă pentru ei, erau fericiți să se întoarcă la castel. Fata pe care o luaseră cu ei le povesti lucruri minunate părinților și rudelor ei, iar Julian era încîntat de întoarcerea acasă și de revederea cu prietenii, la fel ca și Sa-

rah, de altfel. Nu-i spusese încă nimic lui William, dar în timp ce el însuși se mai întremase în timpul excursiei, ea luase în India un microb de care nu reușea să scape. Îi dăduse stomacul peste cap și, deși se străduia din răsputeri să nu se vaite, când ajunseră înapoi la castel începu să se îngrijoreze de-a binelea. Nu voia să-l neliniștească pe William și încerca să nu dea atenție durerii, dar nici după întoarcerea acasă nu se simți mai bine: aproape că nici nu mai putea mânca. În cele din urmă, cu ocazia următoarei deplasări la Paris, la sfârșitul lui ianuarie, se duse la doctor. Acesta îi făcu câteva analize fără să descopere nimic grav și o rugă să mai treacă pe la el. În perioada aceea însă, Sarah începuse să se simtă deja mai bine.

– Ce credeți că poate fi? îl întrebă ea, destul de necăjită. Nu izbutise să mai mănânce o masă ca lumea din noiembrie.

– Cred că e ceva foarte simplu, doamnă, răspunsese doctorul calm.

– Îmi mai ridicați moralul. Oricum, lui Sarah îi era tare ciudă că luase acest microb. Slavă Domnului că Julian nu pățise nimic, dar avusese mare grijă cu tot ce-i dăduse de mâncare și de băut. N-ar fi vrut să se îmbolnăvească acolo. Fusesse mult mai neglijentă însă cu sine însăși în această privință.

– V-ați făcut deja vreun plan pentru vara viitoare, doamnă? o mai întrebă el. Sarah intră în panică. Se punea oare problema ...? Dar asta peste șapte luni, așa că, brusc, Sarah începu să se întrebe. Dar nu se putea. Nu iar. Nu și de data asta.

– Nu știu... de ce? întrebă ea, evaziv.

– Cred că în august o să aveți un copil.

– Eu? Nu-i venea să creadă. La vârsta ei! În august împlinea patruzeci de ani. Mai auzise ea de asemenea lucruri, dar nici

ea nu era mai brează. Arăta tot ca în tinerețe, iar calendarul nu poate fi păcălit. Și patruzeci de ani înseamnă o vîrstă. Sînteți sigur?

– Așa cred. Aș vrea să vă mai fac încă un test, pentru a fi absolut sigur.

Rezultatul confirmă supoziția doctorului. Sarah îi spuse lui William la fel de repede pe cît îi spusese și ei doctorul.

– Dar la vîrsta mea... spune și tu dacă nu-i absurd? Într-un fel, de data asta se simțea oarecum jenată.

– Ba nu-i absurd deloc. William părea entuziasmat. Mama era mult mai în vîrstă cînd m-a făcut pe mine, și uite ce zdravăn sînt și cît de bine s-a descurcat și ea. Se uită la ea fericit. În plus, ți-am spus eu că ar trebui să mai facem un copil. De data asta, își dorea și el o fiică.

– Ai de gînd să mă trimiți iar la clinica aia oribilă? făcu Sarah dezamăgită, iar William izbucni în rîs. Uneori, deși era o femeie frumoasă, deja la o anumită vîrstă, lui William i se părea tot o fetișcană.

– Păi, doar n-am să mă apuc să fac iar pe mamoușul – mai ales la vîrsta ta! o tachină el, iar Sarah țipă la el.

– Vezi! Și tu crezi să sînt prea bătrînă. Ce-o să zică toată lumea?

– Or să spună că sîntem foarte norocoși... și nu prea cumiți, o tachină el, făcînd-o și pe ea să rîdă. Să faci un copil la patruzeci de ani era cam nesăbuit, dar trebuia să recunoască totodată că îi făcea și ei plăcere. Se bucurase enorm de Julian, dar la cinci ani nu mai era un copilaș. În septembrie avea să meargă la școală.

Emanuelle rămase cam surprinsă cînd Sarah îi spuse, în martie, că așteaptă un copil, iar Nigel se arătă ușor jenat de această veste, feliicitîndu-i pe amîndoi foarte politicoș. Treburile mergeau atît de bine la ambele magazine, încît

prezența și atenția permanentă a lui Sarah nu mai erau absolut necesare. Își petreceau cea mai mare parte a timpului la castel și, ca de obicei, pe timpul verii Phillip veni să stea cu ei. Făcu foarte puține comentarii în legătură cu sarcina mamei sale. I se părea dezgustător să mai aducă vorba despre așa ceva.

De astă dată, Sarah reuși să-l înduplece pe William să nu o mai trimită la Paris ca să nască. Ajunseră la un compromis, iar William îi dădu voie să se interneze în noul spital din Orléans, nu atât de pretențios ca selecta clinică pariziană, dar foarte modern. Medicul local i se păru lui William absolut mulțumitor.

Reușiră să serbeze ziua de naștere a lui Sarah și să se distreze cu toții foarte bine, de astă dată pînă și Phillip fiind foarte mulțumit. A doua zi el plecă la Whitfield, în ultima sa vacanță înainte de a intra la Cambrige. În seara în care plecă Phillip, Sarah începu să nu se mai simtă în apele ei, iar după ce Julian se duse la culcare, se uită foarte ciudat la William.

– Nu-mi dau seama ce se întîmplă, dar mă simt curios. Se gîndea că e bine să-l prevină.

– Poate că ar trebui să chemăm doctorul.

– Mi se pare totuși prostesc. Nu am dureri. Simt doar... Încearca să-i descrie simptomele, în timp ce el o privea neliniștit. Nu știu cum să-ți explic... parcă un fel de greutate... mai mult decît o greutate... mai mult decît o greutate... parcă îmi vine să mă mișc tot timpul de colo-colo. Sarah avea o ciudată senzație de apăsare.

– Poate că pruncul apasă pe ceva. De data asta, copilul nu era atât de mare ca la celelalte sarcini, și totuși îi dădea o senzație neplăcută. Și asta de cîteva săptămîni încoace. Și parcă se mișca tot timpul. Ce-ar fi să faci o baie fierbinte și după aceea să te lungești, poate ca ai să te simți mai bine? O

privi sever. O cunoștea deja prea bine și nu prea avea încredere în ce-i spunea ea. Explică-mi însă ce se întâmplă. Nu vreau să lași totul pînă în ultimul moment și să nu mai reușim să ajungem la spital. Mă înțelegeți, Sarah?

– Da, Înălțimea voastră, răspunse ea cu un aer prefăcut. William îi zîmbi, după care o lăsă să facă baie. După o oră, Sarah stătea lungită în pat, simțind în continuare aceeași apăsare. Concluzia ei era însă că făcuse o indigestie, nefiind vorba de durerile facerii.

– Ești sigură? o descusu el cînd veni să vadă cum se mai simte. Pe William îl neliniștea oarecum felul în care arăta Sarah.

– Pe cuvînt, zîmbi ea, arătîndu-și dinții.

– Bîn. Ai grijă să nu naști.

William se duse în camera alăturată să verifice niște extrase de cont de la magazine. Emanuelle telefonă de la Monte Carlo să afle cum se mai simte Sarah și sporovăiră amîndouă multă vreme. Legătura ei cu Jean-Charles de Martin se sfîrșise deja de doi ani, iar acum era încurcată cu ministrul de Finanțe, ceea ce însemna o aventură și mai periculoasă decît precedenta.

– Fii atentă, draga mea, o dojeni Sarah, iar vechea ei prietenă rîse cu poftă.

– Ia te uită cine s-a găsit să vorbească! o tachină Emanuelle, apropo de faptul că era însărcinată.

– Foarte nostim.

– Cum te simți?

– Excelent. Grasă, plictisită. Și cred că William a început să fie cam neliniștit. Am să vin la magazin de îndată ce pot, după ce te întorci din vacanță. Ca în fiecare an, în luna august magazinul era închis, urmînd să se redeschidă în septembrie.

După ce terminară conversația telefonică, Sarah începu să se plimbe din nou prin cameră. Simțea nevoia să se ducă mereu la baie. Și de câte ori se întorcea, începea să se fiție iarăși prin odaie. Coborî apoi la parter, după care se întoarse iar sus; cînd William intră în dormitor o găsi măsurînd încăperea dintr-un capăt în altul.

– Ce tot faci, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu mă simt bine dacă stau jos. Sînt agitată. Începuse să aibă o durere ascuțită în șale și avea senzația că parcă își tîra stomacul pe jos. Se duse din nou la baie, iar cînd se întoarse în dormitor o cuprinse o durere cumplită, care pornea de la șale și o făcea să se îndoiaie. Brusc, nu-și mai dorea decît să se oprească acolo unde era și să nască pe loc. Durerea nu o lăsa deloc, dîndu-i o senzație de apăsare din spate pînă în abdomen și mai jos. Aproape că nu se mai putea ține pe picioare. Se prinsese cu mîinile de un scaun. William se năpusti spre ea. O trase pe cărucior și o duse în pat, de-a dreptul îngrozit.

– Sarah, să nu-mi faci din nou una ca asta! Ce s-a întîmplat?

– Nu știu. De-abia mai putea vorbi. Am crezut că... e indigestie... dar mă împinge puternic... oh, Doamne... William... nasc!

– Nu se poate! Refuza să creadă că se repeta situația de la prima naștere. O lăsă cîteva clipe, după care se deplasă cu căruciorul să telefoneze la spital și să ceară să le trimită o ambulanță. Sarah avea acum patruzeci de ani, nu douăzeci și trei ca la prima sarcină, iar William n-avea de gînd să se mai joace de-a mamoușul cu un bebeluș de patru kilograme și jumătate. Cînd închise telefonul, Sarah țipa după el. Îl asiguraseră că vor trimite ambulanța imediat. Spitalul era la distanță de douăzeci de minute. Doctorul urma să vină și el cu ambulanța.

Sarah se agățase de cămașa lui și îl strîngea de mînă. Nu plîngea, dar suferea cumplit. Părea totodată surprinsă și înspăimîntată.

– Știu că nasc... William... simt eu că așa e! Urla la el. Totul se întîmplase atît de rapid, fără nici un semn prealabil. Simt capul copilului... iese acum! Țipa și împingea, apoi iar țipa. William îi ridică rapid cămașa de noapte și zări de îndată capul copilului, așa cum se întîmplase și la prima naștere. Numai că atunci durase ore în șir și însemnase un chin enorm, pe cînd acum s-ar fi zis că nimic nu mai putea opri venirea pruncului pe lume.

– William... nu! Nu pot... ajută-mă să se oprească!

Dar, într-adevăr pe copilul acesta nimic nu-l putea opri. Nerăbdător, pruncul împingea capul afară din pîntecele mamei, iar după cîteva clipe William zări o fețișoară, doi ochi strălucitori și o guriță rozalie care zbiera. Priveau amîndoi uluiți capul copilului. Imediat, William întinse mîna să o ajute. Încercă să o facă pe Sarah să se relaxeze, apoi să împingă din nou. Dintr-o dată apărură umerii și brațele copilului, iar după aceea, într-o izbucnire rapidă, și restul micuțului. Era o fetiță frumoasă, care părea absolut furioasă pe amîndoi. Sarah zăcea pe spate, uluită. Erau amîndoi consternați de forța cu care venise pe lume. Fusese totul atît de împetuos și de rapid. Nici nu terminase bine de vorbit cu Emanuelle și o apucaseră durerile facerii. Nașterea nu durase cu totul mai mult de zece minute.

– Asta mă face să nu mai pun niciodată bază pe ce spui tu, îi șopti William cu glasul voalat, privind-o și sărutînd-o. Așteptă venirea doctorului ca să secționeze cordonul ombilical. Le înveli pe amîndouă în cearșafuri și prosoape curate. Fiica lor se mai potolise și sugea la pieptul maică-sii, uitîndu-se însă din cînd în cînd, supărată încă pentru felul

cum fusese expulzată din pîntecele atît de primitiv al mamei.

Cînd doctorul sosi, după douăzeci de minute, zîmbeau amîndoi fericiți. Acesta nu mai contenea cu scuzele, explicîndu-le că venise cît de repede fusese cu puțință. Sarah era însă la a patra naștere și nu-și putuseră da seama că totul avea să se petreacă atît de repede.

Îi felicită pe amîndoi, declarînd că fetița este perfectă și tăind cordonul ombilical, pe care William îl legase cu o sfornică curată. Complimentîndu-i din nou pentru modul în care se descurcaseră, se oferă să o ia pe Sarah la spital, deși recunoștea că, practic, nu era nevoie.

– Prefer să rămîn acasă, spuse Sarah pe un ton liniștit, în timp ce William o privea, prefăcîndu-se încă supărat.

– Da, știi. Data viitoare am să te duc la spital la Paris cu două luni înainte!

– Data viitoare! zise ea. Data *viitoare!* Glumești poate? Data viitoare am să fiu bunică! continuă ea rîzînd, simțîndu-se deja mult mai bine. Deși fusese șocată și avusese pentru scurt timp dureri îngrozitoare, își dădea seama că de fapt totul mersese ușor.

– Nici în privința asta nu am să mai pun bază pe tine, i-o trînti el, conducîndu-l pe doctor la plecare.

William îi aduse apoi un pahar de șampanie și rămase lîngă ele.

– Ce frumoasă e, nu-i așa? făcu el cu ochii măriți la fetița care sugea la pieptul maică-sii, apropiindu-se de ele.

– Da, așa mi se pare și mie, admise Sarah, ridicînd privirea spre el. William, te iubesc. Îți mulțumesc pentru tot...

– Cu plăcere și altă dată.

Se aplecă și o sărută. Fetiței îi dădură numele Isabelle. A doua zi dimineța, Julian îi anunță că era „fetița lui“, doar a lui, și dacă voiau s-o ia în brațe trebuiau mai întîi să-i ceară

voie. O ținea tot timpul în brațe, tandru ca un proaspăt tată. Își adora surioara. Legătura puternică dintre ei rămase indestructibilă și când copiii crescuseră. Isabelle îl adora pe Julian, care pentru ea era fratele iubit și ocrotitorul ei nelipsit. Nici măcar părinții lor nu puteau interveni între ei, iar în scurt timp se obișnuiră cu gândul că nici nu merita să mai încerce. Isabelle îi aparținea lui Julian, și viceversa.

21

În vara anului 1962, când Phillip absolvi cursurile universității de la Cambridge, nimeni nu se miră când își anunță familia că vrea să lucreze la Whitfield's, la Londra. Singurul lucru uluitor pentru toți a fost că intenționa să conducă el magazinul.

– Nu cred că se poate, dragul meu, îi răspunse Sarah calm. Mai întâi trebuie să înveți să te descurci cu afacerile din acest domeniu. Phillip făcuse niște cursuri de vară, studiind economia și istoria pietrelor prețioase, ceea ce îl făcea să creadă că știa tot ce era necesar pentru Whitfield's.

– Trebuie să-l lași mai întâi pe Nigel să te inițieze, interveni și William. Phillip se făcuse livid.

– Acum știu mai mult decît a știut vreodată în viața lui babalîcul ăla stafîdit, se rățoi el. Sarah se supără.

– Nu sînt de aceeași părere. Iar dacă n-ai de gînd să te porți respectuos și cuviincios față de el, să știi că nu te las

deloc să mai lucrezi la Whitfield's, ai priceput? Cu atitudinea pe care o ai tu, Phillip, să știi că aduci numai dezavantaje afacerilor noastre.

După câteva zile, tot mai era furios pe ea, dar acceptă să lucreze cu Nigel. Asta pentru o perioadă de timp, gândind că, într-o bună zi, avea să schimbe el lucrurile.

– Ce ridicol, tună Sarah după aceea. Are doar douăzeci și doi de ani, aproape douăzeci și trei, bun, și îndrăznește să creadă că știe mai mult decît Nigel? Păi ar trebui să pube pămîntul pe unde calcă el.

– Phillip n-a pupat niciodată nimic, spuse William realist, decît cu condiția ca lucrul acesta să-i servească interesele. Are impresia că Nigel nu-i poate fi de folos. Tare mi-e teamă, că, pînă la urmă, Nigel o să aibă mult de furcă cu Phillip.

Înainte ca Phillip să înceapă lucrul, în iulie, îl avertizară pe Nigel că avea puteri depline și că, dacă se întimpla ca fiul lor să nu fie cooperant, îl putea concedia. Nigel aprecie în mod deosebit totala încredere pe care i-o acordau.

În anul următor, relația lui cu Phillip se dovedi extrem de dificilă. Uneori îi venea pur și simplu să-l strîngă de gît. Dar trebuia să recunoască cum că băiatul avea un excelent simț al afacerilor, uneori idei bune și că, deși nu avea o părere prea grozavă despre el ca om, pînă la urmă putea deveni foarte priceput în acest domeniu. Îi lipseau imaginația și simțul creativ al maică-sii, dar moștenise de la tatăl lui întreaga perspicacitate în materie de afaceri, lucru de care dăduse dovadă în felul în care îl ajutase să coordoneze magazinul Whitfield's.

În ultimii șase sau șapte ani, sănătatea lui William se înrăutățise. Făcuse artrită reumatismală pe locul vechilor răni, iar Sarah fusese cu el la cei mai buni specialiști. Din păcate, starea lui nu putea fi ameliorată. După toată suferința prin

care trecuse și după schingiuirile prelungite, leacurile medicinei nu mai puteau face mare lucru acum. William însă privea situația cu mult curaj. La a șaizecea aniversare a zilei lui de naștere, în 1963, părea cu zece ani mai bătrîn. Sarah era extrem de îngrijorată. Isabelle avea deja șapte ani și era un mic bolid. Avea părul negru ca Sarah și ochii verzi ca și ea, dar era foarte independentă și nu suferea să fie contrazisă. Ce voia Isabelle era sfînt în opinia ei și nimeni n-avea dreptul să-i spună că ar fi altfel. Singurul care reușea să o facă să se răzgîndească era fratele ei Julian, care o adora. Îl iubea și ea cu aceeași pasiune nemărginită, dar tot făcea întotdeauna ce voia.

Julian avea treisprezece ani și își păstrase aceeași fire prietenoasă pe care o avusese de mic copil. Tot ceea ce făcea Isabelle, în raport cu el sau cu oricine altcineva, îl amuza. Cînd se întîmpla să-l tragă de păr, să țipe la el, să-i ia obiectele la care ținea el cel mai mult și să i le spargă nervoasă, el o săruta, o potolea și îi spunea cît de mult o iubește, așa că pînă la urmă fetița se calma. Sarah se minuna întotdeauna de răbdarea lui. Uneori pînă și Sarah avea senzația că era în stare s-o strîngă de gît. Adesea, Isabelle era încîntătoare. Dar categoric nu era o persoană comodă.

— De ce mi-e dat să pătinesc toate astea? îl întreba adesea Sarah pe William. Cu ce-oi fi păcătuit de m-am ales cu niște copii atît de dificili?

Phillip fusese ca un ghimpe pentru ea atîția ani, iar Isabelle o scotea uneori din sârîte. Julian însă aplana lucrurile pentru toată lumea, reușind să-i îmbuneze pe toți. Era exact ca William.

Afacerile continuau să prospere. Sarah se ocupa de ambele magazine, reușind totuși să stea și cu copiii. Proiecta noi bijuterii, cerceta piața în căutare de pietre prețioase excepționale, cumpărînd piese vechi și foarte importante atunci cînd apăreau de vînzare. Deveniseră deja bijutierul

preferat al reginei și al multor personalități ilustre din ambele orașe. O amuza felul în care Julian începuse să-i studieze schițele de modele, făcând mici modificări ici și colo și dându-i sugestii extrem de bune. Din când în când crea și el o piesă originală, complet diferită de stilul lui Sarah, dar deosebit de frumoasă. Nu cu mult timp înainte, Sarah își comandase o bijuterie creată de el și o purta, iar Julian era absolut entuziasmat. Phillip se concentra asupra laturii de afaceri, nefiind deloc preocupat de partea de creație, pe când Julian avea o adevărată pasiune pentru bijuterii. William spunea adesea că, într-o bună zi, cei doi frați vor putea realiza o combinație interesantă; asta dacă nu se omorau pînă atunci, mai adăuga Sarah de fiecare dată. În ceea ce o privea pe Isabelle, habar n-avea care ar fi putut fi rolul ei în aceste planuri de viitor, dar era convinsă că era bine ca fiica lor să-și găsească un bărbat foarte bogat și tolerant, care să-i accepte toanele. Sarah încerca mereu să fie fermă cu ea și să-i explice de ce nu putea face chiar tot ce vrea, dar pînă la urmă tot Julian izbutea să o facă să gîndească rațional și s-o potolească.

– Cum e posibil ca numai unul dintre copiii mei să fie cu scaun la cap? se văita Sarah de față cu William, într-o după-amiază de sfîrșit de noiembrie.

– Mai știi, poate că ți-a lipsit vreo vitamină în timpul sarcinii, o tachina el, dînd drumul la radioul din bucătăria castelului. Tocmai se întorseseră de la Paris, unde fuseseră să consulte un alt medic pentru William. Doctorul le sugerase o climă mai caldă și o atmosferă agreabilă, iar Sarah se gîdea să-i propună lui William o excursie în Caraibe sau poate chiar în California, la sora ei.

Rămaseră însă amîndoi uluiți cînd auziră buletinul de știri. Președintele Kennedy fusese împușcat. Ceea ce se auzi în zilele următoare li se păru extrem de descurajant. Totul părea

neverosimil, mai ales dacă te gîndeai la biata femeie, rămasă văduvă cu doi copii mici. Ascultînd și privind evenimentele la televizor, Sarah plînsese. Se minuna de cruzimea unei lumi care a putut conduce la așa ceva. Dar în viața lor văzuseră, de altfel, lucruri și mai groaznice, războiul, schingiuirile din lagărele de concentrare... Cu toate astea, deplîngeau soarta și pierderea aceluși om. Umbra groazei coborî parcă asupra lor, asupra lumii, aproape pînă în preajma Crăciunului.

În timpul vacanței se duseră la Londra să viziteze magazinul de acolo și rămaseră încîntați constatînd că Phillip se înțelegea bine cu Nigel. Era suficient de deștept pentru a-și da seama cît de prețioase erau povețele și cunoștințele „babalîcului“, așa că acum disputele dintre ei se răriseră, iar Phillip își găsisese parcă și el locul lui la Whitfield's. Nu ajunsese practic să conducă magazinul, dar nici mult nu mai avea pînă atunci. Cifrele vînzărilor de Crăciun erau fabuloase, la fel ca și acelea ale magazinului din Paris.

În cele din urmă, în februarie, Sarah și William plecară în excursia pe care o plănuseră. Plecară în sudul Franței pentru o lună. La început, vremea se dovedi destul de rece, și atunci se duseră la Morocco, întorcîndu-se spre casă via Spania, pentru a-și vedea niște prieteni. Pe oriunde treceau, Sarah îl tachina pe William apropo de deschiderea altor magazine Whitfield's. Mai tot timpul își făcea griji din cauza lui. Arăta foarte obosit, era palid și avea dureri mari din ce în ce mai des. După două săptămîni de la întoarcerea din această călătorie, cu toate că pentru ei fusese o vacanță plăcută, William se simțea obosit și slăbit, spre disperarea lui Sarah.

Erau la castel cînd William avu un ușor atac de cord. Afirmase că nu se simțea prea bine după masă, o mică indigestie trecătoare se gîndea el, după care începuse să aibă dureri în piept. Sarah chemase doctorul. Acesta sosi imediat

de la spital, cu mult mai repede decît atunci cînd se născuse Isabelle, dar la sosirea lui William se simțea deja mai bine. După controlul pe care îl făcuseră a doua zi, ajunseră la concluzia că avusese un mic atac de inimă, cum zicea doctorul, „un fel de avertisment“. Medicul o lămuri pe Sarah că toate greutățile prin care trecuse William în timpul războiului îi pusese la grea încercare întregul organism. Și că durerile pe care le avea acum constituiau un stres suplimentar pentru sănătatea lui.

Medicul îi recomandă lui William să aibă foarte multă grijă, să ducă o viață liniștită și să se menajeze. Fără să șovăie o clipă, Sarah se arătă de acord, deși William era de altă părere.

– Ce prostie! Doar nu-ți închipui că după ce am supraviețuit tuturor grozăviilor, am să-mi petrec restul vieții stînd într-un colț, cu o pătură pe picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, înțelege că n-a fost nimic. Oamenii au astfel de atacuri de inimă tot timpul.

– Ei bine, dar nu și tu. N-am să-ți dau voie să-ți bați joc de sănătatea ta. Am nevoie de tine încă patruzeci de ani de aici încolo, așa că, ce naiba, stai potolit și ascultă ce ți-a recomandat doctorul!

– Rahat! zise el plictisit, iar Sarah izbunci în rîs, ușurată la gîndul că William se simțea mai bine. Oricum, n-avea să-l mai lase să se obosească. Îl convinse să stea acasă toată luna aprilie. Era realmente îngrijorată din cauza lui. Își făcea mult sînge rău și pentru felul în care Phillip se purta cu tatăl lui. Ceilalți doi copii îl copleșiră cu atenții și dragălașenii. Isabelle, cel puțin, îl adora. În fiecare zi, după școală, stătea cu el și îi citea, iar Julian făcea tot ce se pricepea pentru a-l înveseli. Phillip venise o singură dată de la Londra ca să-l vadă, iar după aceea mai telefonase doar o dată. Potrivit

presei, era mult prea ocupat cu tot felul de debutante pentru a-i păsa de tatăl său.

– N-am văzut în viața mea ființă mai egoistă decît el, se plîngea Sarah lui Emanuelle, care îi lua întotdeauna apărarea. Îl iubise atît de mult cînd era mic, încît era mai puțin conștientă de defectele și cusururile lui. Nigel ar fi putut, desigur, să le inventarieze la nevoie, deși pînă la urmă reușise să stabilească o anumită relație cu el. Oricum, colaborau foarte bine. Sarah era încîntată de această înțelegere, dar o supăra lipsa de atenție față de tatăl lui. Cînd venise în vizită, se uitase la ea îngrozit, afirmînd că arăta mai rău decît William.

– Arăți groaznic, mamă dragă, îi spusese Phillip cu răceală.

– Mulțumesc, replicase Sarah, jignită de comentariul lui.

– Emanuelle îi spusese același lucru cînd Sarah se duse peste cîtva timp la Paris. Era de o paloare străvezie. Emanuelle se arătă de-a dreptul îngrijorată, la vederea ei. Atacul de inimă al lui William o marcaseră profund. Sarah socotea că n-ar putea trăi fără el.

În iunie, aparent totul părea să fi revenit la normal. William mai avea încă dureri, desigur, dar se învățase deja cu ele. Nu se plîngea decît arareori și părea mai sănătos decît înainte de ceea ce fusese „o mică problemă“, cum spunea el.

Problemele lui Sarah păreau mai grave în această perioadă. Trecea printr-una din fazele care mai apar uneori în viață, cînd nimic nu merge ca lumea și nu te simți niciodată bine. A avea dureri de spate, dureri de stomac și, pentru prima oară în viața ei, dureri de cap. Încordarea ultimelor luni începea să-și spună cuvîntul.

– Ai nevoie de o vacanță, îi spusese Emanuelle. Lui Sarah i-ar fi plăcut într-adevăr să se ducă în Brazilia și în Columbia să vadă niște smaralde, dar nu credea că William ar rezista la un asemenea drum. Pe de altă parte, nici nu voia să-l lase singur.

Îi pomeni în după-amiaza următoare de acest plan, dar William se arătă destul de rezervat. Nu-i plăcea deloc cum arăta Sarah în ultima vreme și era convins că excursia pe care o avea ea în vedere însemna un efort mult prea mare.

– Ce-ar fi să mergem mai bine în Italia? Am putea încerca să vedem cum e să cumperi bijuterii de la alții.

Sarah rîse, recunoscînd însă că ideea îi surîde. Avea nevoie să schimbe atmosfera după deprimarea din ultima vreme. Ajunsesse la menopauză și se simțea bătrînă și neatrăgătoare. Excursia în Italia îi dădu o senzație de întinerire. Petrecură foarte bine amintindu-și de zilele cînd se logodiseră la Veneția. Ce departe părea totul acum. Avuseseră o viață frumoasă, în cea mai mare parte, dar anii zburaseră pe negîndite. Părinții ei muriseră de mult, sora ei începuse o viață nouă, dar în urmă cu cîțiva ani, după ce se întorsese din Pacific, Freddie murise într-un accident de mașină la Palm Beach. Toate astea făceau parcă parte dintr-o altă existență, ale cărei capitole se încheiaseră. De ani de zile William era toată viața ei. William... și copiii... și magazinele... La întoarcerea din excursie, se simțea alt om, deși o deranja faptul că se cam îngrășase de atîtea paste italienești.

Continuă să se îngrășe și în luna următoare. Intenționa să vadă un medic, dar nu-și găsea niciodată suficient timp pentru asta. Și-apoi, în afară de kilogramele suplimentare, se simțea bine, mult mai bine decît în urmă cu două luni. Brusc, stînd în pat cu William într-o seară, avu o senzație ciudată, dar de acum bine cunoscută.

– Ce-a fost asta? îl întrebă ea, de parcă și el ar fi trebuit să simtă.

– Ce anume?

– S-a mișcat ceva.

– Eu m-am mișcat.

William se întoarse spre ea, zîmbind.

– De ce ești așa de agitată în seara asta? Credeam că după cele întîmplate azi-dimineață n-ai avea nici un motiv... Măcar lucrul acesta rămăsese la fel între ei. Sarah se simțea acum mult mai bine. Datorită lui William, momentele petrecute în Italia fuseseră nespuse de romantice.

Sarah nu-i mai zise nimic, dar a doua zi de dimineață se duse la doctorul din La Marolle. Îi descrise toate simptomele, faptul că era convinsă că de patru luni intrase la menopauză, după care îi povesti de senzația pe care o avusese în seara precedentă, în pat.

– Știi că pare o nebunie, îi explică ea, dar am simțit ceva... de parcă ar fi fost un copilăș care se mișca în pîntece. Era ca un om fără picioare care mai are încă senzația că-și poate mișca degetele și genunchii.

– Nu e imposibil. Acum o lună am asistat-o la naștere pe o femeie de cincizeci și șase de ani. Era la al optsprezecelea copil, o încurajă el, iar Sarah mîrîi la gîndul că ar fi posibil. Își iubea copiii, cu toată bătaia de cap pe care i-o dădeau, iar la un moment dat ar fi vrut chiar să mai aibă încă unul, dar nu și acum. Împlinea patruzeci și opt de ani, iar William avea nevoie de ea. Era prea bătrînă pentru a mai face un copil: Isabelle împlinea opt ani în vară, și era copilul cel mai mic.

– *Madame la Duchesse*, îi spuse doctorul, ferm, ridicîndu-se după ce o consultase. Am plăcerea să vă informez că sînteți într-adevăr însărcinată. La un moment dat avusese chiar impresia că era vorba de gemeni, dar acum era sigur că se înșelase. Nu era decît un singur făt, dar foarte mare. Cred că nașterea va avea loc de Crăciun.

– Sper că glumiți. Sarah, șocată, păli, cuprinsă de amețelă.

– Nu glumesc deloc, vorbesc foarte serios, zîmbi el. Sînt convins că *Monsieur le Duc* va fi foarte încîntat. Sarah nu

era însă convinsă de acest lucru. Poate că, după atacul de inimă, William își schimbase părerile. Sarah nici nu-și putea imagina noua situație. Când copilul avea să se nască, ea urma să aibă patruzeci și opt de ani, iar el șaiszeci și unu. Ce ridicol! Brusc, înțelese că nu vrea să aibă acest copil.

Mulțumindu-i doctorului, se întoarse cu mașina la castel, gândindu-se la ce trebuia să facă și cum să-i spună lui William. Întreaga situație o deprima realmente, chiar mai mult decît ideea că intrase la menopauză. Totul era ridicol. Nepotrivit la vîrsta ei. Nu putea trece din nou printr-o altă maternitate. Presimțea că și William va fi de acord. Poate că nici nu era normal, era destul de în vîrstă, își zicea ea. Pentru prima oară în viață se gîndea la un avort.

Îi spuse lui William în aceeași seară, după cină, iar el ascultă liniștit toate obiecțiile. Îi reaminti că și părinții lui avuseseră exact aceeași vîrstă cînd îl făcuseră pe el, ceea ce nu le dăunase în nici un fel, dar totodată era în stare să înțeleagă și supărarea lui Sarah. Era în primul rînd uluită. Avusese patru copii, dintre care unul se prăpădise, iar altul venise destul de tîrziu... iar acum... atît de pe neașteptate, la o asemenea vîrstă, și totuși, după opinia lui, ca un adevărat dar, binevenit oricînd, imposibil de refuzat. Avu însă răbdarea să o asculte pînă la capăt. Seara în pat, o ținea strîns în brațe. Îl contrariau oarecum sentimentele ei, deși se întreba dacă nu cumva era vorba de ceva mai mult decît o simplă teamă. Sarah trecuse prin multe greutăți, iar acum putea fi și mai dificil.

– Chiar nu-ți dorești deloc copilul ăsta? întrebă el cu amărăciune, stînd întins și ținînd-o în brațe, ca de fiecare dată înainte de a dormi. Îl întrista atitudinea ei, dar totodată nu voia s-o preseze să procedeze contrar propriei voințe.

– Dar tu? răspunse ea tot printr-o întrebare, fiindcă o pîrticică din ea mai ezita încă.

– Eu vreau doar ceea ce îți face ție bine, iubito. Accept orice hotărâști tu.

Auzindu-l, lui Sarah i se umplură ochii de lacrimi. William era întotdeauna atât de bun, mereu gata să o susțină la nevoie. Doamne, ce drag îi era de el!

– Nu știu ce să fac... ce e bine... o parte din ființa mea ar vrea... iar alta nu...

– Aceeași senzație ai avut-o și ultima oară, îi reaminti el.

– Da, dar atunci aveam patruzeci de ani... iar acum mă simt ca de două sute. William rîse blajin, iar Sarah îi surîse printre lacrimi. E numai vina ta. Ești un pericol public, zise ea. Mă mir că ți se mai dă voie să ieși pe stradă.

Lui William îi făcea plăcere tot ce-i spunea, lucru pe care îl știa și ea. A doua zi făcură o plimbare lungă pe domeniu și, fără să-și dea seama, ajunseră la mormîntul lui Lizzie. Se opriră acolo, iar Sarah adună cîteva frunze răzlete, căzute pe mormînt. Ingenunche cîteva clipe, plivind și aranjînd pămîntul, după care se trezi brusc cu William lîngă ea. Ridică ochii spre el și citi tristețea de pe chipul lui.

– După ce s-a întîmplat atunci, de mult... crezi că avem dreptul să luăm viața altui copil, Sarah?... Chiar crezi că avem acest drept? Dintr-o dată, Sarah își reaminti senzația pe care o avusese cu douăzeci de ani în urmă, cînd o ținuse pe Lizzie în brațe... copilașul pe care Dumnezeu i-l luase, oferindu-le acum altul. Avea ea vreun drept să pună la îndoială acest dar divin? După ce aproape că îl pierduse pe William, cum de putea să-și închipuie că avea dreptul de a decide cine să trăiască și cine să moară? Brusc, copleșită de un nou sentiment, Sarah înțelese ce-și dorea. Se topi toată în brațele lui William și începu să plîngă, pentru Lizzie, pentru el, pentru ea însăși, pentru copilașul pe care nu lipsise mult să-lucidă... Dar în adîncul ființei ei știa că lucrul acesta nu s-ar fi petrecut.

– Iartă-mă... iartă-mă... iubitele.

– Ssst... nu-i nimic... totul e bine acum.

Rămaseră îmbrățișați o bună bucată de vreme, discutînd despre Lizzie, despre cît de drăgălașă fusese, despre copilul pe care îl așteptau acum, despre copiii pe care îi aveau, despre cît erau de binecuvîntați amîndoi. Apoi porniră înapoi spre castel, Sarah pășind pe lîngă căruciorul lui William. Aveau sufletele împăcate și pline de speranță pentru viitor.

– Cînd spuneați că ai să naști iar? o întrebă el, mîndru și foarte încîntat.

– De Crăciun, așa a zis doctorul.

– Bun, zise el fericit. Apoi chicoti. Abia aștept să-i spun lui Phillip! Rîseră amîndoi și se înapoiară la castel glumind, tachineîndu-se, discutînd, așa cum făcuseră mereu de douăzeci și cinci de ani.

22

De data asta, pe lîmpul sarcinii, Sarah rămase mai mult la castel, rezolvîndu-și treburile de acolo. Nu dorea să se dea în spectacol, în situația ei, la Paris și la Londra. Indiferent de ceea ce îi spusese William de vîrsta înaintată a părinților lui, Sarah se simțea totuși complexată pentru că rămăsese însărcinată la patruzeci și opt de ani, deși trebuia să recunoască faptul că asta îi făcea multă plăcere.

După cum era și de așteptat, cînd află vestea, Phillip se arată absolut indignat. Declară că în viața lui nu auzise de

ceva mai vulgar, ceea ce îl făcu pe tatăl lui să rîdă în hohote. Ceilalți doi copii, însă, fură de-a dreptul încîntați. Julian consideră sincer că vestea era minunată, iar Isabelle, la fel ca și Sarah, declară că așteaptă cu nerăbdare să se joace cu copilașul.

Sarah desenă înainte de Crăciun cîteva bijuterii deosebite, fiind foarte mulțumită de felul în care au fost executate, iar Nigel și Phillip cumpărară cîteva pietre prețioase superbe. Sarah era impresionată de alegerile pe care le făcuseră.

De data asta renunță să se mai contrazică totuși cu William în privința nașterii acasă. Se duse la Paris și, cu două zile înainte de termen, se internă în clinica din Neuilly. După cele petrecute ultima oară cu Isabelle, William îi atrase atenția că se putea considera norocoasă că o lăsase acasă pînă atunci. Se plictisea cumplit în clinică și insista mai ales asupra faptului că avea aproape de două ori vîrsta majorității mamelor de acolo. Nostim însă, lucrul acesta îi distra pe amîndoi, iar William stătea cu ea ore în șir, jucînd cărți și discutînd despre afaceri. Julian și Isabelle rămăseseră la castel, cu servitorii. Trecuse deja aproape o săptămînă de la Crăciun.

În ziua de Anul nou, după cinci zile de internare, Sarah și William beau șampanie. Sarah era atît de sătulă de statul în spital, încît îi declară lui William că dacă nu naștea nici a doua zi, era hotărîtă să se ducă la Whitfield's. William nu era întru totul împotriva acestei idei, numai că în după-amiaza aceea lui Sarah i se rupse apa. Seara, durerile deveniră mai puternice și ea se chinuia mult. Cînd au venit s-o ia în sala de nașteri, îl apucă de mîină pe William și-i spuse:

– Ți mulțumesc... că m-ai lăsat să fac acest copil.

William ar fi vrut foarte mult să rămînă cu ea, dar doctorii se opuseră categoric. Nu intra în uzanțele spitalului să procedeze așa; în plus, avînd în vedere vîrsta doamnei și

marele risc implicat, medicii considerau că e mai bine ca William să aștepte în altă sală.

Se făcuse douăsprezece noaptea, iar William nu primise încă nici o veste. La patru dimineața începu deja să intre în panică. Trecuseră șase ore de când o duseseră în sala de nașteri. I se părea ciudat acest lung răstimp, știind cât de repede o născuse pe Isabelle, dar știa totodată că la fiecare naștere putea fi altfel.

O întrebă din nou pe asistentă dacă nu cumva aflase ceva. Ar fi vrut să se ducă lângă Sarah și să vadă ce face. I se răspunse că nu aveau deocamdată nici o noutate și că îl vor informa de îndată ce soția lui năștea copilul.

La șapte dimineața, când doctorul își făcu în sfârșit apariția, William era înnebunit. Nu știuse ce să mai facă pentru a-i trece timpul mai repede, ba chiar se și rugase. Se întreba dacă nu cumva fusese nesăbuit lăsînd-o să facă acest copil. Poate că era mult prea mult pentru ea. Dacă murea?

Cînd intră în cameră, doctorul avea o figură gravă, iar William simți că se sufocă la vederea lui.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu, clătină el din cap, hotărît. *Madame la Duchesse* se simte foarte bine. În fine, atît de bine pe cît ne putem aștepta în starea ei. Aveți un fiu minunat, *Monsieur*. Un băiat mare, peste patru kilograme și jumătate. Din păcate, a trebuit să-i facem cezariană. Soția dumneavoastră s-a străduit din răspuțeri să nască normal, dar nu s-a putut.

Exact ca la nașterea lui Phillip, își reaminti William. Și atunci doctorul pomenise ceva de cezariană. Iar Sarah reușise totuși să scape de operație și avea cinci copii. Acum, în cele din urmă, la patruzeci și opt de ani, zilele de maternitate ale lui Sarah luaseră sfârșit. Frumoasă performanță, zîmbi William ușurat, după care se uită la doctor.

– Cum e ea? Se simte bine?

– Este foarte obosită... Va mai avea dureri de la operație. Vom face tot ce se poate, desigur... ca s-o ajutăm. Va putea pleca acasă peste o săptămână sau două.

Doctorul ieși din cameră, iar William rămase acolo gîndindu-se la ea, la cît de mult însemna Sarah pentru el, la fel ca și copiii făcuți cu ea... ca și acesta născut acum.

Nu o văzu decît mai tîrziu după-amiază. Era pe jumătate adormită, dar îi zîmbi. Știa de copil.

– E băiat, îi șopti ea, iar el încuviință dînd din cap, zîmbi și o sărută. Cum se simte?

– Minunat, o asigură el. Sarah ațipi din nou, dar apoi deschise brusc ochii. Vrei să-l botezăm Xavier? întrebă ea.

– E-n regulă, se arătă el de acord. Sarah îi spuse că îi plăcuse dintotdeauna acest nume. Îl botezară Xavier Albert, în amintirea vărului lui, regele defunct, tatăl reginei Elizabeth, la care William ținuse foarte mult.

Sarah rămase în spital timp de trei săptămîni. Cînd aduseră victorioși copilul acasă, William o mai tachina încă pentru faptul că nu mai putea face alți copii. Îi spuse că era foarte necăjit din această pricină, fiindcă nădăjduse ca la cincizeci de ani Sarah să mai nască al șaselea copil.

– Putem adopta unul, firește, îi spuse el în drum spre castel, iar Sarah îl amenință cu divorțul.

Copiii erau încîntați de Xavier – un bebeluș voinic și fericit, cu o fire foarte veselă. S-ar fi zis că nimic nu-l deranja și se atașa de toată lumea, fără să aibă însă acel farmec magic cu care fusese înzestrat Julian. Pe Xavier îl caracteriza firea deschisă și veselă. Părea însă destul de încăpățînat, dar, din fericire nu chiar atît de mult ca sora lui, Isabelle.

În vara următoare, Xavier mergea cu ei peste tot, fie că era vorba de frații lui, Julian și Isabelle, fie de părinți.

Atenția lui Sarah nu se concentra însă în totalitate asupra copilului, așa cum și-ar fi dorit. William nu se simțea prea bine, iar la sfârșitul verii o preocupa aproape numai sănătatea lui. Avea din nou probleme cu inima, iar doctorul din La Marolle nu era mulțumit de felul cum arăta. Artrita, de care suferea mai de mult, evolua și ea.

– Ce absurd că sînt o asemenea povară pentru tine, se plîngea el. Cînd era în stare, îl lua pe Xavier în pat cu el, dar adevărul este că de cele mai multe ori avea dureri prea mari pentru a se bucura efectiv de el.

În anul acela, Crăciunul a coincis cu o perioadă tristă și încordată. Sarah nu mai fusese la Paris de două luni, iar la Londra – din timpul verii. N-avea cum să se ocupe de afaceri, fiind nevoită să se bizuie pe ceea ce făceau Phillip, Nigel și Emanuelle. Nu-și dorea altceva decît să-și dedice tot timpul lui William.

Julian își petrecu întreaga vacanță cu el. Pînă și Phillip veni de la Londra în Ajun. Reușiră să organizeze în sufragerie un dineu frumos și chiar să meargă și la biserică, deși William nu se simțea suficient de bine pentru a-i însoți. Văzîndu-l, Phillip remarcă de îndată că parcă se mai chircise. William părea fragil și sfrijit, deși își păstrase spiritul, puterea, delicatetea și simțul umorului. În felul lui, William era un om cu totul excepțional, ceea ce remarcă, pentru scurtă vreme, și Phillip în ziua aceea.

Emanuelle veni și ea de la Paris în ziua de Crăciun, dar nu-i spuse lui Sarah cît de tare o șocase înfățișarea lui William. Plînse însă tot drumul înapoi spre Paris.

Phillip plecă a doua zi. Julian se ducea la schi în Courchevel, deși nu-i plăcea deloc ideea de a pleca. Îi spuse mamei lui că, dacă va avea nevoie de el, se va întoarce imediat. Nu trebuia decît să-l cheme. Isabelle se

duse să-și petreacă restul vacanței la o prietenă din Lyon, pe care o cunoscuse în vara precedentă. Pentru ea era o mare aventură, fiind prima oară când pleca singură de acasă pentru o perioadă atât de lungă de timp. Dar Sarah era convinsă că la nouă ani îi putea da voie. Se întorcea peste o săptămână și poate că pînă atunci tatăl ei avea să se simtă mai bine.

Numai că William se șubrezea pe zi ce trecea. În ziua de Anul nou era mult prea slăbit pentru a putea sărbători aniversarea de un an a lui Xavier. Îi pregătiră un mic tort, Sarah îi cîntă la prînz la mulți ani, după care se repezi sus să stea cu William.

În ultimele zile dormise mai tot timpul, dar cînd o auzi intrînd în cameră deschise ochii, deși Sarah încercase să nu facă zgomot. Îi plăcea s-o știe lîngă el. Intenționa să-l ducă la spital, dar doctorii îi spusese că n-avea nici un sens, nu mai puteau face nimic pentru el. Trupul, care fusese atât chinuit în urmă cu douăzeci și cinci de ani, începea să cedeze, rănile vindecate o perioadă de timp își spuneau acum cuvîntul. Dar Sarah nu putea concepe să-l piardă. Știa că William era extrem de puternic din punct de vedere psihic și că pînă la urmă își putea reveni.

În seara zilei de naștere a lui Xavier, Sarah stătea întinsă lîngă William, în patul lor, și îl ținea în brațe. Deodată simți cum se agață de ea, aproape ca un copil, la fel cum făcuse odinioară și Lizzie. Cu inima zdrobită, înțelese ce se întîmpla. Îl ținu lipit la pieptul ei, îl acoperi cu pături, încercînd să-i transmită toată puterea și dragostea ei. Cu cîteva minute înainte de revărsatul zorilor, ridică ochii spre ea, o sărută pe buze și scoase un suspin. Sarah îl șărută cu blîndețe pe față, în timp ce William își dădea ultima suflare, murind liniștit în brațele soției care îl iubise atât de mult.

Rămase așa multă vreme, ținându-l în brațe; lacrimile îi șiroiau pe obraji. Nu voia să-i dea drumul, nu putea trăi fără el. La un moment, își dori să plece o dată cu el, dar îl auzi pe Xavier scîncind și înțelese că nu era cu putință. Copilașul simțise parcă moartea tatălui său. Ce pierdere cumplită pentru el, pentru ei toți!

Sarah îl așeză binișor pe pat și îl sărută încă o dată. În timp ce soarele urca sus pe cer, iar razele de lumină scaldau încăperea, Sarah îl părăsi pe William, închizînd încet ușa în urma ei. Plîngea. Ducele de Whitfield murise. Era văduvă.

23

Înmormîntarea se desfășură sobru, în biserica din La Marolle. Corul din localitate cînta *Ave Maria*, în timp ce Sarah stătea îndurerată împreună cu copiii. Erau de față prietenii apropiați din Paris, dar principala slujbă de pomenire urma să aibă loc la Londra, peste cinci zile.

Îl îngropară lîngă Lizzie, la Chateau de la Meuze, după ce Sarah avusese toată noaptea o discuție în contradictoriu cu Phillip, care susținea că de șapte veacuri toți ducii de Whitfield fuseseră îngropați la Whitfield. Dar Sarah nu putea fi de acord cu așa ceva. Voia să-l știe aici, cu ea, cu fiica lor,

în locul pe care el îl iubise atât de mult, unde trăise și muncise împreună cu Sarah.

Convoiul ieși în tăcere din biserică. Sarah o ținea de mână pe Isabelle, iar Julian o cuprinsese cu brațul pe după umeri. Emanuelle venise și ea de la Paris, iar acum ieși din biserică la brațul lui Phillip. Formau un grup mic. După înmormântare, Sarah oferi un prînz la castel pentru toți cei prezenți. Localnicii veniseră să-și aducă și ei un ultim omagiu. Sarah îi pofti și pe ei la masă, pe acei oameni care îl slujiseră pe William, îl cunoscuseră, îl iubiseră. Nu-și putea imagina viața fără el.

Umblînd de colo-colo prin salon, oferindu-le oamenilor vin sau dînd mîna cu ei, ascultîndu-i povestind despre *Monsieur le Duc*, Sarah umbla ca în transă. Trăia acum cu totul altceva decît viața pe care o făuriseră și o împărtășiseră amîndoi vreme de peste douăzeci și șase de ani. I se părea imposibil de conceput că acum totul se sfîrșise.

Nigel, venit și el de la Londra, plînse la înmormîntare, ca și Sarah. Julian o ținea îmbrățișată. Era sfișiată de durere, vîzîndu-l acum lîngă Lizzie. Parcă ieri fuseseră amîndoi acolo și stătuseră de vorbă... despre ea... despre hotărîrea de a-l avea pe Xavier, care acum reprezenta pentru Sarah o mare bucurie. Tragedia era însă că băiețelul n-avea să-și cunoască niciodată tatăl. Deși toată familia urma să-i poarte de grijă – doi frați, mama, sora – totuși, lui Sarah i se frîngea inima de durere știind că Xavier nu avea să-l cunoască niciodată pe omul care fusese William.

După două zile plecară cu toții la Londra pentru slujba de pomenire. Serviciul divin se desfășură cu mare pompă și protocol. Din asistență făceau parte toate rudele lui, inclusiv regina și vîlastarele regale. După aceea, toată lumea se deplasă la Whitfield, la ceaiul de după-amiază participînd patru sute de persoane.

Sarah umbla ca un automat, dînd mîna cu toată lumea. La un moment dat se întoarse, auzind pe cineva în spatele ei spunînd „Înălțimea voastră“. Dar o voce de bărbat dădu răspunsul. O clipă, avusese senzația că William intrase în cameră, dar observă, tresărind, că era vorba de Phillip. Înțelese atunci pentru prima oară că fiul ei devenise acum ducele de Whitfield.

Trecură cu toții printr-o perioadă foarte grea, pe care Sarah n-avea s-o uite nicicînd. Nu știa unde să se ducă sau ce să facă pentru a scăpa de chinul care o tortura. Dacă se ducea la Whitfield, îi simțea prezența acolo, iar la castel, cu atît mai mult. Dacă locuia la hotelul din Londra, nu putea decît să se gîndească mereu la el, iar apartamentul din Paris o îngrozea, fiindcă fuseseră amîndoi nespuse de fericiți acolo. La „Ritz“ stătuseră în luna de miere... Pur și simplu n-avea unde să se ducă, n-avea unde să se refugieze. Îl simțea peste tot, în inimă, în suflet, în minte, în fiecare dintre copii, atunci cînd îi privea.

– Ce-ai de gînd să faci? o întrebă Phillip liniștit, într-o bună zi, la Whitfield, cînd ea privea țintă pe fereastră. Sarah n-avea nici cea mai mică idee. Dintr-o dată, n-o mai interesau nici afacerile lor. Ar fi fost în stare să renunțe bucuroasă la ele. Phillip avea, însă, numai douăzeci și șase de ani și încă foarte multe de învățat, iar Julian, care avea cincisprezece ani, mai avea încă mult pînă să se poată ocupa de magazinul din Paris.

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. William se prăpădise deja de o lună, dar ea tot nu-și putea reveni. Tot încerc să-mi dau seama, dar nu izbutesc. Nu știu unde să mă duc sau ce să fac. Mă tot întreb ce i-ar fi plăcut lui să fac acum.

– Cred că i-ar fi plăcut să mergi mai departe, replică deschis Phillip, în toate... mă refer la afaceri... și cu tot ceea ce făceai împreună cu el. Nu se poate să încetezi să mai trăiești. Dar lui Sarah îi venea uneori și acest gînd.

– Uneori așa simt.

– Știu, dar nu se poate, zise el liniștit. Avem cu toții o obligație. Răspunderea lui era acum cea mai apăsătoare. Moștenise domeniul Whitfield, din care Julian nu avea nici o parte. Avea dreptul în schimb la castel, pe care urma să-l împartă cu Isabelle și Xavier, dar asta era nedreptatea sistemului britanic. Așa că, acum, Phillip avea pe umerii lui povara titlului nobiliar, cu tot ceea ce implica acesta. Tatăl lui îl purtase cu mare cinste, bine, dar Sarah nu era atât de sigură că Phillip îi va putea urma întru totul exemplul.

– Și tu? îl întrebă ea cu blîndețe. Tu ce-ai să faci acum?

– Aceleași lucruri ca și înainte, răspunse el ezitînd, după care se hotărî să-i spună ceva ce nu-i mărturisise încă. În curînd aș vrea să-ți prezint pe cineva. Părea un moment nepotrivit pentru un asemenea anunț, acesta fiind motivul pentru care nu o făcuse pînă atunci. Intenționase să le spună despre Cecily de Crăciun, dar tatăl lui fusese bolnav, încît renunțase.

– Cineva deosebit?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse el evaziv, înroșindu-se.

– Poate că putem cina împreună înainte să plec din Anglia.

– Mi-ar face mare plăcere, mărturisi el, sfios. Deși se purta altfel decît restul familiei, Phillip o trata pe Sarah cum se cuvenea s-o facă față de mama lui.

Sarah îi reaminti de acest proiect două săptămîni mai tîrziu, cînd se gîndea deja să se întoarcă la Paris. Emanuelle avusese niște probleme cu magazinul, iar Isabelle trebuia să reînceapă școala. O reținuse la Whitfield cu ea, deși Julian se întorsese deja de cîteva săptămîni pentru a merge la școală.

– Parcă spuneai de o prietenă cu care ai vrea să luăm masa? îl iscodi ea cu blîndețe. Dar Phillip ezită.

– Oh, da... dar probabil că nu ai timp înainte de plecare.

– Ba da, am, îl contrazise ea. Am întotdeauna timp pentru tine. Cînd ai vrea să ne vedem cu ea?

Lui Phillip îi părea rău că nu deschisese mai demult acest subiect, dar Sarah îl ajută să treacă peste dificultatea momentului. Stabiliră să meargă la cină la Connaught. Fata pe care o cunoscuseră acolo, a doua zi seara, nu o surprinsese deloc, deși ar fi dorit. Era tipic britanică. Înaltă, subțire, palidă, aproape că nici nu vorbea. Era extrem de bine crescută, întru totul respectabilă, dar totodată și cea mai plictisitoare fată din câte se așteptase Sarah să întâlnească la masa aceea. Era lady Cecily Hawthorne. Tatăl ei era un ministru important, dar Sarah nu-și dădea seama cum de-i plăcea lui Phillip. Era lipsită de orice farmec feminin, n-avea nimic cald, și indiscutabil, nu era o persoană cu care să poți râde în voie. A doua zi, înainte de a pleca în Franța, Sarah încercă să-i spună toate astea lui Phillip, alegându-și cu grijă cuvintele.

– E o fată drăguță, începu ea, la micul dejun.

– Mă bucur că îți place. Phillip părea încântat, iar Sarah începu să se întrebe cât de serioasă era toată povestea asta și dacă era cazul să înceapă să-și facă griji. După ce că avea pe cap un bebeluș în scutece, mai trebuia să-și facă gânduri și în privința unei nurori, și asta tocmai acum, când nu mai avea nici sprijinul lui William. Nu există dreptate pe lumea asta, își zise ea în gând, încercînd să pară degajată față de Phillip.

– E ceva serios? întrebă ea, străduindu-se să nu se înecă cu bucata de pâine prăjită atunci când Phillip încuviință dînd din cap. Foarte serios?

– S-ar putea să fie. E clar că reprezintă genul de fată cu care să vrei să te însori.

– Înțeleg de ce ești de părerea asta, zise ea, încercînd să-și păstreze calmul față de el și întrebîndu-se totodată dacă Phillip o și crede. Și e o fată tare drăguță, continuă ea, dar crezi că e suficient de nostimă? Este un aspect la care trebuie să te

gîndești. Tatăl tău și cu mine ne-am distrat întotdeauna de minune. Este un lucru important într-o căsnicie.

– Nostimă? exclamă el, părînd uimit. Nostimă? Nu înțeleg ce vrei să spui? Mamă, zău dacă te înțeleg.

– Phillip, zise ea, hotărînd să vorbească deschis cu el și sperînd să nu regrete acest pas. Buna creștere nu este de ajuns. E nevoie de ceva mai mult... puțină personalitate, un om cu care să-ți vină să sari mereu în pat. Phillip era suficient de mare pentru a se confrunta cu acest adevăr. În plus, trăiau în anul 1966, la urma urmei, nu 1923. Vremurile se schimbaseră. Tinerii mergeau la San Francisco cu păturile pe ei și, cu flori în păr, nu se putea ca Phillip să fie atît de încuiat. Uluitor era însă faptul că Phillip chiar avea aceste trăsături. Se uită la maică-sa de parcă era îngrozit.

– Mda, îmi dau seama că tu și tata v-ați tot îndeletnicit cu lucruri de genul ăsta, dar asta nu înseamnă că și eu trebuie să-mi aleg nevasta după astfel de criterii. Sarah înțelese în clipa aceea că Phillip făcea o greșeală enormă căsătorindu-se cu fata aceea, dar știa tot atît de bine că și dacă i-ar spune acum lucrul ăsta, tot n-ar folosi la nimic.

– Tot mai crezi în principiul vieții duble, Phillip? Că te distrezi cu o fată în timp ce te însori cu alta? Sau îți place, într-adevăr, genul de femeie serioasă, cu o educație aleasă? Fiindcă, dacă îți place să faci dragoste cu fetele nostime și atrăgătoare, dar te însori cu o femeie respectabilă, s-ar putea să ai mult de furcă. Nu putea face mai mult în aceste condiții, dar remarcă totuși că băiatul pricepuse sensul spuselor ei.

– Trebuie să țin seama și de poziția mea, răspunse Phillip, oarecum iritat.

– Așa a fost cazul și cu tatăl tău, Phillip. Și s-a însurat cu mine. Și nu cred că a regretat. În fișe, așa sper. Îi zîmbi trist fiului ei cel mare, pe care îl simțea ca pe un străin.

– Proveneai dintr-o familie foarte bună, chiar dacă erai divorțată. Sarah le spusese de multă vreme tuturor, nevrînd ca ei să afle de la altcineva că mai fusese măritată cîndva. Să înțeleg atunci că nu-ți place de Cecily? întrebă el glacial, ridicîndu-se și pregătindu-se să plece de la masă.

– Ba îmi place foarte mult. Mă gîndeam numai că dacă intenționezi să te însori cu ea, trebuie să analizezi bine ce aștepti din partea viitoarei tale soții. E o fată tare drăguță, dar foarte sobră și nu prea comunicativă. Sarah știa de multă vreme că Phillip avea o adevărată pasiune pentru fetele de viță nobilă, „printre altele“, din cîte i se povestise la Londra și la Paris. Îi plăcea să fie văzut și fotografiat cu fetele din lumea bună, dar în același timp gusta și momentele petrecute cu persoane de condiție mai dubioasă. Nu încăpea nici o îndoială că Cecily făcea parte din categoria fetelor din lumea bună. Dar asta nu o făcea mai puțin anostă decît era.

– Ar fi foarte potrivită pentru rolul de ducesă de Whitfield, spuse Phillip sever.

– E ceva important, desigur. Dar și suficient totodată? simți ea nevoia să-l mai întrebe.

– Cred că sînt în măsură să judec cel mai bine, zise el, iar Sarah încuviință din cap, sperînd ca fiul ei să aibă dreptate. Era convinsă, însă, că Phillip greșea în această privință.

– Vreau tot ce-i mai bun pentru tine, îi zise ea, sărutîndu-l. Se despărțiră, Phillip plecînd în oraș, iar ea întorcîndu-se în după-amiaza aceea la Paris, împreună cu cei doi copii mai mici. Îi duse pe amîndoi la castel, unde îi lăsă cu Julian, iar ea se întoarse pentru cîteva zile la Paris, să se ocupe de afaceri. Nu mai era însă cu tot sufletul la magazin, singurul lucru pe care și-l dorea fiind să se întoarcă la castel și să meargă la mormîntul lui, ceea ce Emanuelle găsea cu totul morbid.

Lui Sarah îi trebui mult timp ca să revină pe linia de plutire. În vară ajunsese să se simtă cît de cît mai normal. Phillip îi anunță că se va însura cu Cecily Hawthorne. Lui Sarah îi părea rău pentru el, dar nu i-ar fi spus-o niciodată, în ruptul capului. Urmău să locuiască în apartamentul lui din Londra și să petreacă mult timp la Whitfield. Cecily avea să-și țină caii acolo, dar Phillip o asigură pe mama lui că putea folosi oricînd dorea pavilionul de vînătoare. El și Cecily intenționau să locuiască în clădirea principală, firește. Phillip nu pomeni niciodată despre ceilalți copii.

Sarah nu trebui să se ocupe de planurile de nuntă. Familia Hawthorne preluă toate obligațiile în acest sens, Nunta urma să aibă loc la reședința familială din Staffordshire. Familia Whitfield sosi în grup, Sarah la brațul lui Julian. Nunta avea loc de Crăciun. În dimineața căsătoriei, Sarah se îmbrăcase cu un taior de lînă bej, făcut la Chanel.

Isabelle purta o rochie albă de catifea, cu un mantou asortat bordisit cu blană de hermină, iar Xavier era îmbrăcat într-un costumaș de catifea neagră, lucrat la Paris, la firma La Châteleine. Julian era nespus de chipeș în costumul de zi cu care se îmbrăcase, iar Phillip nu arăta nici el mai prejos. Mireasa era și ea foarte drăguță, în rochia de dantelă a bunicii ei. Era însă cam prea înaltă pentru această toaletă, iar vâlul îi stătea ciudat pe cap. Dacă Sarah ar fi avut cu cine bîrfi, pe cineva ca Emanuelle, care nu venise însă la nuntă, ar fi declarat că fata arăta oribil, uscată ca un băț, fără pic de șarm sau feminitate. Nu-și dăduse nici măcar osteneala de a se farda. Phillip, însă, părea foarte încîntat de ea. Nunta se celebră cu o săptămînă înainte de Crăciun, tînăra pereche urmînd să-și petreacă luna de miere în Bahamas.

Sarah se tot întreba care ar fi fost părerea lui William dacă ar mai fi trăit. Cînd se întoarse în seara aceea la „Claridge's“,

se simți deprimată. Nu era deloc mulțumită de prima ei noră și se întrebă dacă va avea oare mai mult noroc cu celelalte.

Ce existență ciudată! Copiii aceștia făceau tot felul de lucruri neașteptate. Își alegeau singuri modul de viață alături de ființe care, în afară de ei, nu plăceau nimănui. Pe timpul zborului înapoi la Paris, începu să-i simtă și mai acut lipsa lui William. Îndreptându-se apoi spre castel, se gîndea că era primul Crăciun pe care îl petreceau fără el... Trecuse un an de la moartea lui... iar Xavier împlinea doi ani pe întii ianuarie. O năpădiră amintirile. Cînd trase mașina în fața castelului, pe înserate, văzu stînd acolo un bărbat care i se părea foarte cunoscut și totuși nu. Uitîndu-se atent la el, se întreba dacă nu cumva visează. Nu, nu visa. Era el... iar pentru cîteva clipe lui Sarah i se păru că e aproape același de odinioară, neschimbat. Veni agale spre ea, zîmbindu-i. Sarah nu-și putea lua ochii de la el... Era Joachim.

24

Cînd coborî din Rolls în fața castelului, Sarah arăta de parcă văzuse o stafie, ceea ce într-un sens chiar așa și era. Trecuseră aproape douăzeci și trei de ani de cînd nu-l mai văzuse. Douăzeci și trei de ani de cînd o sărutase, luîndu-și rămas-bun și plecînd cu trupele în Germania. De-atunci nu mai auzise niciodată nimic despre el și nici nu aflase dacă

mai trăiește sau nu. Se gîndea însă adesea la el, mai ales în legătură cu Lizzie.

Sarah coborî încet din mașină; Joachim o privea intens. Sarah se schimbase foarte puțin. Era tot frumoasă. Părea mai demnă acum, cu cîteva fire albe în păr. Împlinise cincizeci de ani, dar, nu i-ai fi dat această vîrstă.

– Cine e ăsta? șopti Julian. Bărbatul arăta foarte ciudat. Bătrîn și slab, se uita fix la mama lor.

– Stai liniștit, dragul meu. E un vechi prieten. Du copiii în casă.

Julian îl luă pe Xavier în brațe și o chemă pe Isabelle să vină cu ei. Intrară în castel, uitîndu-se mereu în spate. Sarah se apropie încet de el.

– Joachim? șopti ea, în timp ce el venea agale în întîmpinarea ei, zîmbindu-i ca altădată. Ce-i cu tine aici?

Se hotărîse atît de greu să vină, abia după mulți ani. Și de ce acum? Aveau atîtea să-și spună, atîtea să-l întrebe.

– Bună, Sarah, zise el liniștit, cuprinzîndu-i mîinile. A trecut atît de mult timp... dar arăți foarte bine. Numai văzînd-o, inima lui Joachim bătea mai repede.

– Îți mulțumesc. Știa că Joachim avea acum șaiszeci de ani, dar vîrsta își lăsase amprenta asupra lui. Însă el supraviețuise, în timp ce Willian murise. Nu vrei să vii înăuntru? Acum ne-am întors din Anglia, de la nunta lui Phillip, îi explică ea, purtîndu-se dintr-o dată ca o gazdă care întîmpină un musafir mult așteptat. Sarah zîmbi. Se iscodeau amîndoi cu privirea, încercînd să deslușească mai mult decît sensul simplu al cuvintelor rostite de ea.

– Phillip? S-a însurat?

– Are douăzeci și șapte de ani acum, îi reaminti ea, în timp ce el deschidea ușa, galant, intrînd după ea. Brusc, își dădura seama amîndoi, cu aceeași strîngere de inimă, că Joachim locuise cîndva aici.

– Și ai mai avut și alți copii?

– Trei, încuviință ea dînd din cap, după care surîse. Cel mai mic, Xavier, împlinește doi ani săptămîna viitoare.

– Așa de mic? făcu el surprins și izbucni în rîs.

– Oricum, văd că nu ești atît de mirat pe cît am fost eu. William a fost nemaipomenit de drăguț cînd a aflat. Nu voia să-i spună că William murise, cel puțin nu deocamdată. După care își dădu seama că Joachim nici măcar nu știa că William se mai întorsese. Avea atît de multe să-i povestească.

Îl pofti să ia loc în salonul principal. Joachim privea atent această încăpere, care îi stîrnea atîtea amintiri. Mai important însă era să o privească pe ea. Apoi își dădu brusc seama că, dacă ar fi venit cu o zi mai devreme, nici nu ar fi găsit-o.

– Ce te aduce aici, acum, Joachim?

Îi venea să-i spună „tu“, dar se abținu.

– Am un frate la Paris. Am venit la el de Crăciun. Sîntem singuri amîndoi, așa că m-a poftit la el. E multă vreme de cînd tot vreau să te văd, Sarah.

– Nu mi-ai scris niciodată, spuse ea, aproape în șoaptă; nici ea nu-i scrisese de altfel. Privind însă acum înapoi, nu era convinsă că i-ar fi scris chiar dacă ar fi știut unde să dea de el. Poate o dată, dar tot i s-ar fi părut incorect față de William.

– Imediat după război, situația a fost foarte dificilă, o lămuri el. În Berlin a fost multă vreme ca la casa de nebuni, iar cînd în sfîrșit am izbutit să mă eliberez și să vin aici, am citit în ziare despre extraordinara supraviețuire a ducelui de Whitfield. Am fost foarte fericit pentru tine, fiindcă știam cît de mult îți doreai să se întoarcă. După aceea, am considerat că nu se cade să-ți mai scriu sau să vin să te văd. Am avut intenția de cîteva ori, cînd am mai fost în Franța de-a lungul anilor, dar nu mi s-a părut corect, așa că am renunțat.

Sarah încuviință dînd din cap. Îl înțelegea perfect. Din multe puncte de vedere, ar fi fost foarte straniu să se vadă cu el. Sentimentele lor de odinioară nu puteau fi tăgăduite. Reușiseră însă să se controleze amîndoi, din fericire, dar chiar și așa nu te puteai preface în privința trecutului.

– William a murit anul trecut, îi spuse ea, îndurerată. Sau, mai bine zis, anul ăsta, pe doi ianuarie.

Și, din nou, Joachim nu se prefăcu că nu știe. Era de altfel motivul pentru care se hotărîse să vină pînă la urmă. Nu dorise niciodată să se amestece în existența lor, știind cît de mult își iubea Sarah soțul, dar acum, după ce acesta dispăruse pentru totdeauna, simțise nevoia să vină și să-și împlinească visul de-o viață.

– Știam, am citit și eu în ziare.

Sarah dădu din cap. Tot nu înțelegea de ce venise, dar cu toate acestea era fericită să-l revadă.

– Te-ai recăsătorit în cele din urmă?

Joachim clătină din cap.

– Niciodată. Nu putuse s-o uite în toți acești peste douăzeci de ani și nu mai întîlnise niciodată o femeie ca ea.

– Știi, acum mă ocup de afaceri cu bijuterii, zise ea încîntată, iar el ridică din sprînceană.

– Nu zău? De data asta părea efectiv uimit. Asta e ceva nou, nu-i așa?

– Acum nu mai e. A fost, după război.

Îl povesti despre toți oamenii care veniseră la ei pentru a-și vinde bijuteriile și cum, plecînd de aici, se gîndiseră să se lanseze în afaceri. Îi povesti despre magazinul din Paris, de care se ocupa Emanuelle, și despre magazinul din Londra.

– E de-a dreptul uluitor ceea ce-mi spui. Am să mă duc pe la Emanuelle, la Paris. Dar după aceea se răsîndi, aducîndu-și aminte că fata nu-l simpatizase niciodată. Presupun că

prețurile sînt destul de piperate pentru buzunarul meu. Noi am pierdut tot, zise el, pe un ton neutru. Tot pămîntul nostru este acum în Germania de est.

Îi era milă de el. Omul ăsta inspira ceva teribil de trist. Dădea impresia unei ființe înfrînte și singuratice. Îi oferî un pahar cu vin și se duse să vadă ce făceau copiii. Isabelle și Xavier mîncau în bucătărie, cu servitoarea, iar Julian se dusesese sus să-i telefoneze prietenei sale. Voia să le facă cunoștință cu Joachim, dar prefera să mai stea întîi de vorbă singură cu el. Avea strania senzație că Joachim venise cu un scop anume.

Cînd se întoarse în salon, îl găsi uitîndu-se la cărți. După cîteva clipe, văzu că găsise cartea pe care i-o dăruise de Crăciun, în urmă cu douăzeci de ani.

– Văd că ai păstrat-o, zise el încîntat, iar ea îi zîmbi. Și eu am în continuare fotografia ta pe birou, în Germania.

Afirmația aceasta o întristă însă pe Sarah. Trecuse atît de mult timp! Poate că ar fi fost mai bine ca Joachim să păstreze chipul altei femei.

– Și eu mai am fotografia ta. Numai că aceasta nu-și găsisese nici un loc în existența ei alături de William, ceea ce știa și Joachim foarte bine. Cu ce te ocupi acum? Arăta distins, deloc sărac, dar nici ca și cum ar fi avut grămezi de bani.

– Sînt profesor de literatură engleză la Universitatea din Heidelberg. Joachim zîmbi, amintindu-și amîndoi de lungile lor conversații despre Keats și Shelley.

– Sînt convinsă că ești foarte bun în acest domeniu.

Joachim puse jos paharul de vin și se apropie de ea.

– Poate că am greșit venind aici, Sarah, dar m-am gîndit tot timpul la tine. Parcă ieri eram aici... Din păcate, adevărul este că trecuse de atunci o viață de om. Trebuia să te văd... să aflu dacă n-ai uitat, dacă pentru tine mai însemnă la fel de mult ca odinioară.

Simțea nevoia să-i pună o sumedenie de întrebări. Viața ei fusese atît de plină, iar a lui, după toate aparențele, atît de goală și searbădă.

– A trecut mult timp, Joachim... mi-am adus amînte mereu de tine. Trebuia să fie sinceră cu el. Atunci, te-am iubit. Da, și poate dacă situația ar fi fost diferită, dacă nu eram măritată cu William... dar eram... iar el s-a întors acasă. Și l-am iubit foarte mult. Nu-mi imaginez să mai pot iubi vreodată un alt bărbat.

– Chiar dacă ar fi vorba de cel pe care l-ai mai iubit cîndva? În ochii lui se deslușeau speranța și visele pierdute, dar Sarah nu-i putea da răspunsul pe care și-l dorea el.

Sarah clătină din cap cu tristețe.

– Chiar dacă ar fi vorba de tine, Joachim. N-am putut atunci și nu pot nici acum... Sînt măritată pe veci cu William.

– Bine, dar el nu mai este acum, replică el blînd, întrebîndu-se dacă nu cumva se pripise venind așa de repede.

– Nu și în sufletul meu, așa cum era și atunci, de mult. Am fost plină de recunoștință atunci, așa cum sînt și acum... Nu mă pot schimba, Joachim.

– Îmi pare rău, zise el, arătînd ca un om distrus.

– Și mie, recunosc eu ea.

Copiii intrară în cameră. Isabelle, adorabilă, îi făcu o reverență. Xavier alerga de colo-colo, dărîmînd tot ce-i ieșea în cale. În cele din urmă apărură și Julian, care o întrebă dacă îi dă voie să iasă în oraș cu niște prieteni. Sarah i-l prezentă lui Joachim.

– Ce familie frumoasă ai, îi zise el după plecarea copiilor. Cel mic seamănă puțin cu Phillip.

În timpul Ocupației, Phillip era exact de vîrsta lui Xavier. Sarah citea în ochii lui Joachim toată afețiunea pentru fiul

ei cel mare... și pentru Lizzie. Știa că și el se gîndea acum la ea, așa că dădu din cap, încuviințînd.

– Mă gîndesc uneori la ea... într-un fel, parcă a fost fetița noastră, spuse Joachim.

– Știi. Și William avusese aceeași senzație. Îi spusese că fusese gelos pe Joachim, fiindcă el avusese bucuria de a o cunoaște pe Elizabeth. Era atît de dulce... Julian seamănă oarecum cu ea. Și Xavier, din cînd în cînd... Isabelle, însă, e deja o persoană foarte sigură pe ea.

– Se vede, zîmbi el. Și tu ești la fel, Sarah. Tot te mai iubesc. Te voi iubi mereu. Ești exact cum mi-am imaginat că ai să fii acum... doar poate ceva mai frumoasă chiar... și la fel de bună. Uneori mi-aș dori să nu fii chiar atît de perfectă.

– Îmi pare rău, rîse ea delicat.

– William a fost un bărbat foarte norocos. Sper că și-a dat seama.

– Desigur, e un lucru pe care l-am știut amîndoi. Numai că timpul a fost prea scurt... Mi-aș fi dorit să trăiască mai mult.

– Cum s-a simțit după război? În ziare scria că supraviețuirea a fost un miracol.

– Așa e. Sănătatea i-a fost foarte afectată, a fost schingiuit.

– S-au purtat oribil, admise el, fără ezitare. Într-un timp, mi-era rușine că sînt german.

– Tu n-ai făcut decît să-ți ajuți oamenii cît timp ați stat aici. Ceilalți au făcut tot răul. N-ai de ce să te simți rușinat.

Sarah îl iubise și îl respectase, în ciuda pozițiilor lor diferite.

– Ar fi trebuit să încetăm mult mai de mult. Lumea nu ne va ierta niciodată pentru ceea ce am făcut, și este absolut corect. S-au săvîrșit crime atroce.

Nu putea să nu-i dea dreptate, dar măcar știau amîndoi că Joachim era cu conștiința curată. Era un om bun și se purtase ca un soldat de onoare.

În cele din urmă, Joachim se ridică și privi din nou toată încăperea, ca și cum ar fi vrut să rețină cele mai mici detalii.

– Acum ar trebui să mă întorc la Paris; fratele meu mă așteaptă deja.

– Mai treci pe-aici, îi spuse ea, conducîndu-l la plecare, dar știau amîndoi că Joachim n-avea să mai vină. Îl însoți la mașină, iar cînd se opriră, Joachim o privi îndelung. Se citea în ochii lui cît de mult ar fi vrut să o mîngîie.

– Mă bucur că am reușit să te revăd... Îmi doream de atîta timp s-o fac.

Îi zîmbi și o atinse ușor pe obraz, așa cum făcuse și odinioară. Sarah se aplecă și îl sărută pe obraz, după care făcu un pas înapoi, de parcă ar fi reintrat din nou în prezent, lăsînd trecutul în urmă.

– Ai grijă de tine, Joachim...

Șovăind cîteva clipe, el se sui în cele din urmă în mașină. Sarah nu văzu lacrimile din ochii lui. Nu vedea decît mașina care se îndepărta... și pe omul de odinioară. Mîntea ei era plină de amintiri legate de William. Joachim ieșise de mai de mult din viața ei. Acum nu mai era nici un loc pentru el în existența lui Sarah. Cînd mașina dispăru complet, Sarah intră în casă și se duse la copii.

Cînd Julian absolvi, în 1972, cursurile de la Sorbona, cu o diplomă în filozofie și *lettres*, Sarah se simți foarte mîndră de el. Luară parte cu toții la ceremonie, cu excepția lui Phillip, care era ocupat la Londra cu achiziționarea unei colecții fabuloase de bijuterii, printre care și o superbă diademă. Emanuelle apăru la festivitate cu un aer foarte demn. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin, de la Givenchy, și își pusese un set de bijuterii cu safire de la Whitfield's. Ajunsese deja o femeie importantă. Legătura ei cu ministrul de Finanțe încetase de mult să mai fie un secret. Erau împreună de cîțiva ani, iar el se purta plin de afecțiune și respect. Soția lui era bolnavă de ani de zile, copiii crescuseră, așa că nu făcea nici un rău nimănui. Erau foarte discreți, el se purta frumos, iar Emanuelle ținea sincer la el. Cu ani în urmă îi cumpărase un apartament frumos pe Avenue Foch. Primeau acolo musafiri amîndoi, lumea așteptînd cu nerăbdare să fie invitată la petrecerile lor. Toate persoanele importante din Paris veneau să-i viziteze, iar poziția ei ca director al magazinului Whitfield's stîrnea fascinație și interes. Emanuelle se îmbrăca impecabil, iar bunul ei gust devenise deja renumit, la fel ca și bijuteriile pe care le achiziționase cu multă atenție ani de-a rîndul, precum și cele primite în dar de la el.

Sarah îi era recunoscătoare pentru că mai lucra încă la ea, mai cu seamă acum, cînd Julian urma să intre și el în afaceri.

Julian avea gust și un simț extraordinar în ceea ce privește creația de bijuterii, dînd dovadă de multă pricepere în acest domeniu, dar mai avea de învățat pînă să devină apt să gestioneze afacerile. De multă vreme Emanuelle nu se mai ocupa direct de vânzări; avea biroul ei la etaj, fiind „*directrice générale*“. Biroul ei era vizavi de cel al lui Sarah. Deseori lăseau amîndouă ușile deschise și strigau peste hol una la cealaltă, ca două fetișcane într-un pension cînd își fac temele. Rămăseseră bune prietene. Prietenia ei cu Emanuelle, copiii și munca tot mai acaparantă o ajutaseră, de altfel, pe Sarah să supraviețuiască mai ușor morții lui William. Trecuseră mai bine de șase ani de atunci, ani groaznic de singuratici pentru ea.

Viața nu mai era aceeași pentru Sarah, în nici o privință. Îi lipseau momentele de bună dispoziție și partidele de haz împreună cu el, toate gesturile mărunte pline de semnificație, zîmbetele, florile, profunda înțelegere, chiar și punctele de vedere diametral opuse sau adeseori cele împărtășite, modul lui impecabil de a gîndi, nemărginita înțelepciune. Toate acestea dispăruseră acum, iar durerea pe care o resimțea Sarah era aproape fizică prin intensitatea ei.

Copiii constituiseră și o preocupare majoră și permanentă în toată această perioadă. Isabelle avea șaisprezece ani, iar Xavier șapte. Era foarte neastîmpărat, iar Sarah se temea adesea să nu pătească pînă la urmă ceva grav. Îl găsea unde nici nu te așteptai: pe acoperișul castelului, în văgăuni pe care și le săpase lîngă grajduri, făcînd experiențe cu cabluri electrice sau inventînd tot felul de obiecte ce ar fi putut oricînd să-l nenorocească. Reușea însă, nu se știe cum, să scape teafăr de fiecare dată. Energia și ingeniozitatea lui constituiau un permanent motiv de uimire pentru Sarah. Avea, de asemenea, pasiunea pietrelor, fiind convins mereu că descoperise aur, argint sau diamante. Cum vedea ceva sclipind pe jos, se și

năpustea, declarînd că descoperise o bijuterie pentru Whitfield's.

Phillip avea deja și el copii, un băiat de cinci ani și o fetiță de trei, Alexander și Christine, însă Sarah recunoștea doar față de Emanuelle că aceștia semănau atît de mult cu Cecily, încît pe ea aproape că nici nu o interesau. Erau drăgălași, dar foarte ștersi și palizi. Nu puteai să te entuziasmezi văzîndu-i și nici să faci o pasiune pentru ei. Copiii erau distanți și sfioși, chiar și cu Sarah. Îl duse de cîteva ori pe Xavier la Whitfield, să se joace cu ei, dar băiatul era mult mai zburdalnic decît ei și mereu făcea cîte o boroboată, așa că Sarah își dădu seama pînă la urmă că lui Phillip nu-i prea plăceau aceste vizite.

De fapt, Phillip nu ținea la frații și la sora lui și nici nu se prea interesa de ei. Julian, însă, era o excepție, iar lui Sarah i se părea uneori că Phillip chiar îl urăște.

Gelozia față de Julian era exagerată, Sarah temîndu-se uneori ca Phillip să nu-i facă vreaun rău, cu atît mai mult cu cît acum fratele mai mic intra și el în afaceri. Avea senzația că și Emanuelle se temea de același lucru, așa că o rugase deja să fie cu ochii-n patru în această privință. Phillip fusese cîndva prieten cu ea, Emanuelle îi purtase de grijă pe vremea cînd viața ei nu era atît de complicată, or Sarah știa că în multe privințe ea îl cunoștea chiar mai bine decît ea însăși. Știa de cîtă răutate era în stare, care erau aluziile de care se temea el, dar și cîtă răzbunare putea pune la cale cînd avea impresia că este contrazis. De fapt, Emanuelle era uluită că, după atîția ani, Phillip se mai înțelegea încă atît de bine cu Nigel. Legătura dintre ei era ciudată, o potrivire de interese meschine, dar cert rămînea faptul că încă mai funcționa.

Phillip nu putea suferi gîndul că Julian era atît de iubit de familie, de prieteni și chiar de femei. Ieșea cu cele mai atrăgătoare fete din oraș, întotdeauna frumoase, nostime și

sclipitoare; toate îl adorau. Chiar și înainte de a se însura, Phillip ieșise întotdeauna în lume cu fete cam de proastă calitate. Iar Emanuelle știa foarte bine că, în absența nevastei, tot acest gen de femei îl atrăgea. Îl văzuse la un moment dat cu o femeie de acest fel, iar el pretindea că era secretara lui și că veniseră acolo pentru afaceri. Locuiau la Plaza Athénée și o rugase pe Emanuelle să-i împrumute câteva bijuterii sclipitoare ca să i le dea acelei femei să le poarte pe perioada sejurului lor acolo. O rugase totodată să nu pomenească nimic despre asta mamei sale. Numai că acele bijuterii, purtate de ea, nu erau deloc de efect, ea fiind o femeie obosită și trecută, caraghioasă cu rochiile scurte cu care se îmbrăca, care nici măcar nu erau de bun gust. Arăta efectiv de condiție proastă, iar Phillip s-ar fi zis că nu observa nimic. Lui Sarah îi părea rău de el. Acum se vedea limpede că Phillip nu era fericit în căsnicie.

Nimeni nu duse însă lipsa lui Phillip la ceremonia de absolvire a lui Julian.

– Ei bine, prietene, îl întrebă Emanuelle pe Julian, când plecau cu toții de la Sorbona, cam când ai vrea să începi să lucrezi? Măine, *n'est-ce pas*? Julian știa că îl tachina, fiindcă venea și ea la petrecerea pe care mama lui o dădea în cinstea sa la castel în aceeași seară și unde erau invitați toți prietenii lor.

Băieții urmau să stea la grajduri, fetele în casa principală și în vilă, iar restul oaspeților la hotelurile din localitate. Așteptau cam trei sute de musafiri. După petrecere, Julian pleca pentru câteva zile pe Riviera, dar îi promisese mamei să înceapă lucrul de luni.

– Luni, promit, făcu el spre Emanuelle, rotindu-și ochii imenși care înmuiaseră multe inimi. Semăna grozav cu tatăl lui. Jur... Ridică mâna solemn, iar Emanuelle pufni în râs. Ar fi fost nostim să-l aibă la Whitfield's. Era atât de chipeș, încât femeile erau în stare să cumpere orice de dragul lui.

Spera, însă, să nu fie viceversa. Era neobișnuit de mărinimos, la fel cum fusese și William la viața lui.

Până să-și găsească un apartament, Sarah îi oferise locuința ei de la Paris, iar Julian abia aștepta să se mute acolo. Primise în dar de la mama lui, la sfârșitul studiilor, o Alfa Romeo, cu care era convins că putea impresiona toate fetele. Îi propuse lui Emanuelle să o ducă cu noua lui mașină pînă la castel, după încheierea dejunului la Relais, în „Plaza“, dar aceasta îi făgăduise deja lui Sarah să meargă împreună.

Îl însoți în schimb pînă la castel Isabelle, iar Julian o tot tachină pentru picioarele ei lungi și fustele scurte pe care le purta. De fapt, fata arăta mai degrabă a douăzeci și cinci de ani decît a șaisprezece, cîți avea.

Și așa cum spusese adesea Julian despre ea, Isabelle crea peste tot probleme. Flirta cu toți prietenii lui și ieșise deja în oraș cu mai mulți dintre ei. Julian se mira mereu cum de mama lui nu lua în privința asta o atitudine mai fermă. Dar, de la moartea tatălui lor, Sarah începuse să fie mai blîndă cu ei. Ca și cum nu ar fi avut nici dorința și nici forța de a se certa cu ei. Julian era de părere că și pe Xavier îl lăsa cam de capul lui, numai că băiatul nu făcea lucruri grave, punea doar petarde prin grajduri și speria caii, sau fugărea vitele prin vie. Năzbîtiile făcute de Isabelle erau mult mai discrete, dar și mai periculoase, dacă dădea crezare celor relatate de prietenul lui, Jean-François. Isabelle îl scosese pur și simplu din minți pe Jean-François în timpul unui week-end la schi, după care îi trîntise ușa în nas, ceea ce lui Julian îi convenea de minune cînd era vorba de sora lui, deși știa că în curînd, dimpotrivă, Isabelle avea să lase ușile deschise în asemenea situații...

— Ei, ia spune, i se adresa el, în timp ce mergeau cu mașina pe Route 20, spre Orléans, cu ce te mai lauzi, ce prieteni ai mai cucerit?

– Nimeni mai deosebit. Părea destul de rece, lucru neobișnuit la ea. În general, îi plăcea să se laude cu ultimele ei cuceriri. În ultima vreme devenise însă secretoasă, dar și tot mai frumușică. Semăna cu mama ei, mai pătimașă însă, mai insinuantă. Totul la ea inspira pasiune. Iar nevinovăția ei intrinsecă o făcea și mai ademenitoare.

– Cum merge cu școala? Isabelle continua să urmeze cursurile școlii din La Marolle, ceea ce lui Julian i se părea cu totul greșit. Considera că ar fi trebuit să meargă la școală în altă parte, poate la vreo mănăstire. Cel puțin el fusese destul de isteț la vârsta ei, comportându-se cu multă discreție; făcea pe nevinovatul și pretindea că juca tenis după ore, când de fapt avea o aventură cu una dintre profesoare. Nimeni nu bănuise niciodată ceva, numai că în final femeia luase lucrurile în serios, amenințând să se sinucidă, ceea ce pe Julian îl necăjise teribil. După aceea, urmase mama unuia dintre prietenii lui, legătură la fel de complicată ca și precedenta. Așa că, pînă la urmă, ajunsese la concluzia că era mai bine totuși să facă curte domnișoarelor decît să aibă de-a face cu femei mai în vîrstă decît el. Oricum, genul acesta de femeie continua să-l incite și acum. Era de o aviditate nemărginită la capitolul feminin. Îi plăceau toate femeile – bătrîne, tinere, frumoase, simple, inteligente, ba chiar și urîte uneori. Isabelle îl acuza că e lipsit de gust, iar prietenii lui spuneau că e veșnic excitat, ceea ce era adevărat, dar lui Julian nu i se părea un mare păcat. Așa era el, fericit să iubească oricînd orice femeie.

– Ce chestie tîmpită și plictisitoare, îi răspunse Isabelle arțăgoasă, slavă Domnului însă că a venit vacanța de vară și am scăpat la timp. Era furioasă și pentru că nu plecau nicăieri înainte de luna august. Mama îi promisese o excursie la Capri, dar pînă atunci voia să rămînă la castel. Spunea că are multe lucruri de rezolvat – modificări pe care dorea să le facă la magazinul din Paris, reparații la fermă și la vie.

– E groaznic de plictistor aici, se vaită ea, aprinzându-și o țigară. Trase câteva fumuri și o azvîrli pe geam. Julian știa că Isabelle nu fuma, voia doar să-l impresioneze.

– La vârsta ta, mie îmi plăcea. Sînt atîtea lucruri de făcut aici, iar mama te lasă să-ți inviți prietenii să stea la castel.

– Nu băieți, se rățoi ea. Isabelle îl adora, dar avea impresia uneori că Julian nu pricepea nimic, mai cu seamă în ultima vreme.

– Hm, ciudat, o tachină el fără milă, pe mine mă lasă întotdeauna să chem băieți.

– Foarte ciudat, ce să-ți spun, îngîină ea.

– Mulțumesc. În fine, oricum, bine măcar că diseară n-o să fie plictiseală, draga mea. Dar fă bine și poartă-te cum se cuvine, altfel te plesnesc.

– Mii de mulțumiri. Isabelle închise ochii și se tolăni pe scaun. Apropo, îmi place mașina ta, făcu ea zîmbind. Uneori îi plăcea și el.

– Și mie. Drăguț din partea mamei că mi-a făcut-o cadou.

– Daa, pe mine probabil că o să mă lase să aștept pînă la nouăzeci de ani. Isabelle considera că mama ei era absurdă cu ea. Dar oricine stătea în calea dorințelor ei era un monstru.

– Poate că n-ar strica să-ți iei carnet de conducere pînă atunci.

– Oh, tacă-ți gura! Toată familia făcea glume pe seama ei, știind cît de prost conducea. Stricase deja două rable de mașini de la castel, susținînd că nu era vina ei, ci că mașinile acelea erau imposibil de condus. Julian știa însă ce vorbește, așa că pentru nimic în lume n-ar fi lăsat-o să pună mîna pe volanul prețioasei lui mașini.

Ajunseră la castel cu mult înaintea oaspeților. Julian se duse iute să înoate puțin, apoi o căută pe mama lui să vadă dacă nu avea nevoie de ajutor. Sarah angajase un furnizor local. Pusese ră peste tot mese lungi, de bufet, câteva baruri și

un coviltir uriaș peste ringul de dans. Erau două formații, una din localitate, și alta renumită din Paris. Julian era emoționat și înduioșat de faptul că mama lui organizase pentru el o petrecere așa de formidabilă.

– Mulțumesc, *maman*, zise el, cuprinzînd-o cu brațul încă ud. Era înalt și frumos, așa cum stătea acolo, în costumul de baie. Emanuelle, care stătea lîngă Sarah, se prefăcu că leșină la vederea lui.

– Îmbracă-te, dragă. Nu știi cum am să mă descurc cu tine la birou, așa arătos cum ești.

Emanuelle își propuse să fie cu ochii pe fetele de la magazin. Îl vedea în stare pe Julian să le poștească la el la apartament, după masă. Știa că avea reputația de a fi cam destrăbălat.

– Va trebui să născocim ceva la birou, să le facem să pari mai urît, mai adăugă Emanuelle. Adevărul e că așa ceva era imposibil, căci Julian radia un farmec deosebit. Exact opusul fratelui său, care era stăpînit și înfrînat din fire.

– Ar fi bine să te îmbraci înainte să-ți sosească musafirii, zîmbi mama lui.

– Oh, poate că nu, șopti Emanuelle. Îi plăcuseră întotdeauna bărbații bine făcuți, iar acum se distra tachinîndu-l pe Julian. Total-inofensiv de altfel, fiindcă Emanuelle era o veche prietenă, acum în vîrstă de cincizeci de ani, pentru care Julian era doar un copil.

Julian coborî din nou la parter, cu mult înainte de sosirea oaspeților. Îmbrăcîndu-se, petrecuse o jumătate de oră cu Xavier, căruia îi spuse întîmplări cu cow-boy din Vestul Sălbatic. Nu știa de ce, dar Xavier era obsedat de Davy Crockett. Îl fascina tot ce avea legătură cu America, iar la școală îi spusese cuiva că el era de fapt din New York, aflîndu-se în Franța doar pentru un an, cît timp părinții erau ocupați aici cu afacerile.

– Ei bine, mama *chiar este!* se justificase el după aceea. Își dorea mai mult decît orice să fie american. Întrucît nu-și cunoscuse tatăl, iar pe Phillip îl vedea foarte puțin în ultima vreme, s-ar fi zis că Xavier nu avea nici un fel de înrudire cu spiritul britanic. Așadar, în timp ce Julian era evident francez, lui Xavier i se părea mult mai pasionant să pretindă că era din New York, sau Chicago, sau chiar California. Pomenea permanent despre mătușa Jane și verii pe care nu-i cunoscuse niciodată, ceea ce pe Sarah o amuza teribil. Vorbea adesea englezește cu el, iar băiatul știa limba foarte bine, la fel ca și Julian de altfel, dar totuși cu accent franțuzesc. Julian vorbea mult mai bine decît el englezește, dar oricine își putea da seama că era francez, spre deosebire de Phillip, care avea o pronunție indubitabil britanică. Lui Isabelle nici nu-i păsa de unde era, cu condiția să fie un loc cît mai îndepărtat de toate rudele ei. Ar fi vrut să nu aibă nici o legătură cu nimeni, ca să poată face exact ceea ce-și dorea.

– Te rog să fii băiat cuminte astă-seară, îl povățui Julian pe Xavier, plecînd să-și întîmpine prietenii. Fără pozne și trăsnași, fără să lovești pe careva. Vreau ca la petrecerea asta să mă distrez. Ce-ar fi să te uiți mai bine la televizor?

– Nu pot, răspunse el sec, n-am televizor.

– Poți să te uiți la cel din camera mea, îi zîmbi Julian. Așa imposibil cum era, îl iubea efectiv. Julian îi fusese ca un tată, iar lui Xavier îi plăcea să stea cu el. Cred că se transmite un meci de fotbal.

– Grozav! strigă Xavier și porni spre camera fratelui său fredonînd ceva din David Crockett.

Julian mai zîmbea încă în sinea lui cînd dădu nas în nas cu Isabelle, pe scări. Era îmbrăcată cu o rochie albă, aproape transparentă, care abia dacă îi acoperea fundul, iar pe abdomen se rezuma la un fel de plasă cu găurele.

– Cardin? o întrebă el, încercînd să pară rece.

– Courrèges, îl corectă ea. Avea un aer cochet și mult mai periculos decît bănuia ea. Cine o vedea își pierdea liniștea.

– Mai învaț și eu.

Cînd o văzu, Sarah o trimise sus să-și pună altă toaletă. În drum spre camera ei, Isabelle trînti toate ușile de furie. Emanuelle se uita uimită la ea. Sarah oftă și își luă un pahar cu șampanie.

– Fata asta o să mă bage în mormînt. Iar dacă n-o s-o facă ea, Xavier o să izbutească în mod sigur.

– Așa spunea și despre ceilalți copii, îi reaminti Emanuelle.

– Ba nu, o corectă Sarah. Phillip mă dezamăgea mereu fiindcă era prea distant și rece, iar Julian mă îngrijora fiindcă se culca tot timpul cu mamele tuturor prietenilor lui, crezînd că eu habar n-am. Isabelle, însă, e o ființă cu totul diferită. Refuză să se lase condusă sau să se comporte rațional, și nu ascultă de nimeni.

Emanuelle nu putea decît să-i dea dreptate. Ar fi fost îngrozită să aibă o asemenea fată. Văzînd-o pe Isabelle, era fericită că nu avusese niciodată copii. Xavier însă era cu totul altceva, un băiețel imposibil, e drept, dar atît de afectuos și de tandru, că nu-i putea rezista nimeni. Semăna cu Julian, dar era mai independent și mai aventurier. Ceata de copii din familia Whitfield forma un grup tare interesant. Nici una dintre ele nu o văzu pe Isabelle cînd își făcu din nou apariția, îmbrăcată cu un maiou în dungi foarte mulat pe bust și cu o fustă din piele, o toaletă și mai teribilă decît cea inițială.

– Te distrezi bine? îl întrebă Sarah pe Julian cîteva ore mai tîrziu, zărindu-l. Părea cam amețit de băutură, dar știa că n-avea cum să i se facă rău. Merita toată această petrecere, unde nimeni nu făcea nimic necuviincios.

– *Maman*, ești senzațională! În viața mea n-am fost la o petrecere mai reușită. Părea fericit, deși era cam ciufulit și înfierbîntat. Dansase ore în șir cu două fete, fiindu-i imposibil să se decidă la care să se oprească. Pentru el, seara era plină de dileme încântătoare.

La fel ca și pentru Isabelle, de altfel. Stătea lungită în tufișurile de lîngă grajduri, cu un băiat pe care atunci îl cunoscuse. Știa că e prieten cu Julian, dar nu-și aducea aminte numele lui. Săruta însă ca nimeni altul și tocmai îi declarase că o iubește.

În cele din urmă, una dintre servitoare o zări acolo și îi șopti ceva discret ducesei, care apărură prin minune pe cărarea ce ducea la grajduri, împreună cu Emanuelle, prefăcîndu-se că se plimbă discutînd tot felul de nimicuri. Cînd o auzi, Isabelle o tuli la fugă, iar cele două femei se uitară una la cealaltă și izbucniră în rîs, simțindu-se amîndouă tinere și bătrîne în același timp. În august, Sarah urma să împlinească cincizeci și șase de ani, deși nu-și arăta deloc vîrsta.

– Tu nu făceai chestii din astea? o întrebă Emanuelle. Eu da.

– Ai făcut așa doar cu nemții, în timpul războiului, o tachină Sarah, dar Emanuelle ținu să o corecteze sec:

– Asta era ca să obțin informații de la ei, zise ea mîndră.

– E o minune că n-am murit toți din cauza ta, o muștră Sarah acum, după treizeci de ani.

– Mi-ar fi plăcut să-i omor eu pe toți, răspunse ea cu patimă.

Sarah îi povesti despre vizita lui Joachim, imediat după nunta lui Phillip. Nu-i spusese nimic despre asta, iar Emanuelle se arătă plictisită.

– Mă mir că mai e în viață. Mulți au fost uciși cînd s-au întors la Berlin. Deși ca nazist era destul de cumsecade, dar un nazist rămîne tot un nazist, orice ar fi...

– Arăta atît de bătrîn, atît de trist... și cred că l-am dezamăgit amarnic. Presupun că își închipuia că ar putea să se întoarcă aici, acum, după moartea lui William. Dar așa ceva ar fi fost imposibil. Emanuelle încuviință din cap. Știa cît de mult îl iubise Sarah pe William. Nu se uitase la nici un alt bărbat de la moartea lui William, și știa că n-avea s-o facă vreodată. Încercase totuși, discret, să-i facă cunoștință cu cîțiva prieteni după trecerea cîtorva ani, dar se vedea limpede că n-o interesează nimic în acest sens. Nu o preocupau decît afacerile și copiii.

Petrecerea luă sfîrșit la patru dimineța, cînd orchestrele plecară, iar ultimii tineri rămași se aruncară în piscină. În cele din urmă ajunseră la castel, unde în zori Sarah le pregăti omlete și cafea. Prezența lor o amuza. În ultima vreme, ajunsese să fie bucuroasă că făcuse copii la o vîrstă atît de înaintată. Multe prietene de-ale ei sufereau de urît și singurătate, pe cînd ea îi avea mereu în preajmă. O scoteau din minți, dar cei care o cunoșteau știau că în fond îi plăcea.

Se duse în camera ei la ora opt și zîmbi vîzîndu-l pe Xavier care dormea buștean pe patul lui Julian. Televizorul era tot aprins, dar pe ecran nu se vedeau decît punctișoare, în acordurile „Marseiezei“. Intră în cameră și închise televizorul, îi scoase lui Xavier pălăria de Davy Crocket, îl mîngîie pe păr, după care se duse în dormitorul ei și se odihni pînă la amiază.

Înainte ca Emanuelle să plece înapoi la Paris, Sarah luă prînzul împreună cu ea. Aveau multe lucruri de discutat. Făceau lucrări de extindere a magazinului din Paris, iar în ultima vreme Nigel îi tot spusese că ar trebui să ia în considerare același lucru și la Londra. Aveau în continuare emblema regală, fiind acum oficial Bijutierii Coroanei. În ultimii ani, vînduseră bijuterii multor șefi de state, regi și regine, ca

și la nenumărați arabi. Afacerile prosperau în ambele magazine, iar Sarah era entuziasmată de implicarea lui Julian.

Acesta începu lucrul, așa cum promisese, în săptămîna următoare, totul decurgînd fără probleme pînă la vacanța de o lună, care începea în august, cînd magazinul se închidea. Julian plecă în Grecia cu un grup de prieteni, iar Sarah se dușe la Capri, cu Xavier și Isabelle. Se simțiră excelent acolo. Le plăcură Marina Grande și Marina Picola, piața, cluburile de pe plajă, ca de pildă Canzone del Mare, dar și altele, mai populate. Isabelle studiase italiana la școală, iar cu spoiala de spaniolă pe care o mai știa se considera o mare lingvistă.

Petrecură foarte bine cu toții. Locuiau la Quisisana, obișnuiau să mănînce înghețată în piață, iar Sarah nu se putea abține să nu cerceteze și magazinele de bijuterii. Prețurile i se păreau ridicole, dar unele piese erau foarte frumoase. Sarah n-avea mare lucru de făcut acolo, în afară de a mînca, a citi și a se relaxa, petrecîndu-și timpul cu copiii. Nu vedea nimic rău ca Isabelle să se ducă singură cu taxiul la clubul de pe plajă. Se întîlni cu ea mai tîrziu, acolo, împreună cu Xavier, care voia să meargă tot timpul la măgăruși.

În altă dimineață, cînd Isabelle se dusesese înainte pe plajă, Sarah și Xavier zăboviră ceva mai mult în piață, să facă niște cumpărături. Ajunseră la Canzone del Mare exact la timp pentru masa de prînz, dar Sarah nu reuși să-și găsească fata pe nicăieri. Începuse să intre în panică, cînd Xavier găsi sandalele lui Isabelle sub un scaun și descoperi că sora lui se afla într-o căsuță pe plajă. O găsiră înăuntru, fără sutienul de la costumul de baie, cu un bărbat de două ori mai în vîrstă decît ea, care gema ținîndu-i sînii în mînă, în timp ce ea mîngîia proeminența amenințătoare din slipul lui.

Sarah rămase cîteva clipe uitîndu-se îngrozită la ei, după care o înșfăcă pe Isabelle și o trase afară.

– Ce făceai acolo, pentru numele lui Dumnezeu? tună și fulgeră Sarah, iar Isabelle izbucni în plîns cînd îl văzu pe bărbat ieșind din casuță și încercînd, fără succes, să se înfășoare într-un prosop și să pară stăpîn pe sine. Nu-ți dai seama că fata mea are numai șaisprezece ani? i se adresă ea bărbatului pe un ton veninos, reușind cu greu să-și păstreze cumpătul. Aș putea chema poliția. Deși știa că vinovată era de fapt fiica ei, încerca doar să-l sperie, pentru a nu mai repeta tentativa și altă dată: și, după expresia de pe chipul lui înțelese că izbutise. Era un bărbat foarte atrăgător, din Roma. Arăta ca un *play boy*.

– *Signora, mi dispiace...* mi-a zis că are douăzeci și unu de ani. Vă rog să mă scuzați, făcu el, uitîndu-se cu părere de rău la Isabelle, care plîngea isterizată lîngă maică-sa.

Se întoarseră la hotel, iar Sarah îi sugeră pe un ton glacial să-și petreacă restul după-amiezei în camera ei, urmînd să discute mai tîrziu despre ceea ce se întîmplase pe plajă. Ducîndu-se însă din nou la plajă cu Xavier, își dădu seama că o simplă discuție nu era de-ajuns. Phillip și Julian aveau dreptate. Isabelle trebuia să plece la școală în altă parte. Dar unde? Asta era problema.

– Ce făceau amîndoi acolo? întrebă Xavier, curios, cînd trecură din nou pe lîngă casuță. Sarah se înfiora aducîndu-și aminte de ce văzuse.

– Prostii, scumpule, făceau prostii.

După acest incident, o ținu pe Isabelle din scurt tot restul vacanței. Atmosfera nu mai era la fel de amuzantă. A doua zi, Sarah reușise deja să dea cîteva telefoane. Găsise o școală minunată, lîngă granița cu Austria, aproape de Cortina. Putea face schi toată iarna, avea ocazia să vorbească atît italienește, cît și franțuzește și să învețe totodată să se stăpînească mai bine. Era o școală numai de fete, fără alt așezămînt de acest

gen pentru băieți prin împrejurimi. Sarah verificase totul cu multă atenție.

Îi vorbi lui Isabelle despre acest proiect în ultima zi de vacanță, iar fata, așa cum și era de așteptat, reacționează violent, dar Sarah rămase fermă pe poziție chiar și atunci când fiica ei începu să se smiorcăie. Era spre binele ei. Dacă nu pleca acolo, era convinsă că Isabelle putea face cine știe ce prostie rămânând chiar însărcinată.

– Nu vreau să mă duc! tuna ea. Ba chiar îi telefonă lui Julian la magazin, la Paris. Însă de data asta băiatul îi ținu partea mamei sale. După Capri, plecară la Roma să-i cumpere cele necesare. Trimestrul școlar începea peste câteva zile și nu avea nici un rost să o mai ducă înapoi în Franța, unde ar fi putut face cine știe ce năzbîtii. Sarah și Xavier o conduseră la școală, iar Isabelle făcu o mutră de parcă i se înecaseră toate corăbiile când văzu despre ce era vorba acolo. Localul era drăguț, iar ea avea o cameră mare și însoțită, de una singură. Celelalte fete erau foarte simpatice – franțuzoaice, englezoaice, nemțoaice, italiene, două braziliene, o argentiniană și o fată din Teheran. Cu totul, erau cincizeci de fete, întregul grup părînd foarte interesant. Cei de la școala lui Isabelle din La Marolle recomandară cu mult entuziasm această instituție de învățămînt, iar directorul o felicitase pe Sarah pentru buna alegere pe care o făcuse.

– Nu-mi vine să cred că mă abandonezi aici, se văicări Isabelle, dar Sarah rămînea de neclintit în hotărîrea ei. O lăsară acolo, iar Sarah plînsese tot drumul pînă la aeroport. Se duse împreună cu Xavier la Londra, să-l viziteze pe Phillip. După ce își lăasă fiul împreună cu nepoții, Sarah se duse direct la magazin. Aici, totul părea în foarte bună ordine. Luă prînzul cu Phillip și rămase neplăcut surprinsă de aluziile răutăcioase la adresa lui Julian.

– Ce-nseamnă toate astea? întrebă Sarah, candid. Ce-a făcut de ești așa de pornit împotriva lui?

– Ei na, are niște idei cretine în materie de creație. Nu-mi dau seama de ce se amestecă în treburile astea, declară el îngîmfat, dar Sarah îi răspunse foarte calm:

– Fiindcă l-am rugat eu. Are mult talent pentru creația de bijuterii. Mult mai mult decît mine sau decît tine. Simte ce se poate și ce nu se poate face cu fiecare piatră prețioasă.

Recent, hotărîse să monteze un smarald de peste o sută de carate, întreg, deși oricine altcineva ar fi preferat să-l taie. Julian însă înțelesese perfect ce era mai potrivit de făcut și supraveghease în atelier fiecare etapă.

– Nu văd ce e rău în chestia asta. Tu ești bun la alte lucruri, îi reaminti Sarah. Se descurca de minune cu membrii diferitelor familii regale, știind cum să și-i păstreze drept clienți. Așa rigid cum era, nobilii îl agreau.

– Nu știu de ce îi tot iei apărarea, replică Phillip arțăgos.

– Dacă lucrul ăsta te consolează, Phillip, spuse ea, refuzînd să muște din momeală, dar dezamăgită de gelozia lui, și ție îți iau mereu apărarea. Vă iubesc pe amîndoi, să știi.

Phillip nu mai răspunse nimic, dar se mai îmbună oarecum cînd o întrebă despre Isabelle. Îi spuse mamei lui că auzise lucruri foarte bune despre școala aceea.

– Să sperăm că vor săvîrși un miracol, spuse Sarah, pe un ton nu prea convins.

Cînd ajunseră înapoi la biroul lui, Sarah observă o tînră foarte drăguță care ieșea din clădire. Avea picioare lungi și frumoase, purta o fustă scurtă, așa cum i-ar fi plăcut și lui Isabelle. Fata îi aruncă lui Phillip o privire plină de subînțeles, care spunea multe. Phillip, furios, se prefăcu brusc că nu o cunoaște. Fata era nouă și habar n-avea că Sarah era mama lui. Ce tîrfă tîmpită, se gîndi el, dar Sarah remarcase deja

schimbul de priviri dintre ei, hotărîndu-se însă să nu comenteze în vreun fel cele întîmplate. Phillip se simți însă obligat să-i dea o explicație, ceea ce confirmă și mai bine legătura dintre ei.

– Nu contează, Phillip. Ai treizeci și trei de ani, te privește ce faci. După care adăugă cinic: Dar cu Cecily cum rămîne?

Pe Phillip îl șocă întrebarea și se înroși.

– Cum adică, e mama copiilor mei.

– Atîta tot? făcu Sarah, privindu-l cu răceală.

– Bineînțeles că nu, eu... ea... e plecată deocamdată. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă... n-a fost decît o glumă, fata aia care flirta cu mine...

– Lasă, dragă, nu te îngrijora. Sarah își dădea însă seama că Phillip revenise la vechile apucături – făcea dragoste cu tot felul de tîrfe, fete care îl „amuzau“ cum zicea el, dar era înșurat cu altă femeie. Îi părea rău că nu reușise să găsească ambele plăceri într-o singură persoană, dar cum Phillip nu i se plînsese niciodată, renunță la subiect, spre marea ușurare a fiului său.

A doua zi, Sarah și Xavier plecară la Paris. Julian îi aștepta la aeroport. Pe parcursul scurtului drum spre casă, Sarah îi povesti despre vizita în Turnul Londrei, la Bijuteriile Coroanei, împreună cu tatăl lui, cînd abia se cunoscuseră.

– Era un bărbat foarte puternic? întrebă Xavier, fascinat ca întotdeauna cînd auzea povestindu-se despre tatăl său.

– Da, foarte, îl asigură ea. Și foarte bun, foarte elegant și afectuos. Era un om minunat, scumpetea mea, așa cum ai să ajungi și tu într-o bună zi. Așa cum și ești de fapt, în anumite privințe. Julian avea și el aceleași calități.

Înainte de a porni spre casă, cinară cu Julian la Paris. Acesta era fericit să fie împreună cu ei și să afle vești despre Isabelle și despre magazinul din Londra. Sarah nu-i pomeni

nimic despre întâlnirea cu Phillip, și nici despre comentariile acestuia la adresa lui. Nu voia să tulbure și mai mult apele între ei. În cele din urmă, Sarah plecă spre castel cu mașina pe care o lăsase la Paris. Pe drum, Xavier adormi lângă ea, iar Sarah, privindu-l din când în când, își repeta întruna cât de norocoasă e. În timp ce alte femei își petreceau duminicile, când și când, cu nepoții, ea îl avea tot timpul în preajma ei pe acest băiețel minunat. Își reaminti cât de disperată fusese când aflase că e însărcinată și cât de liniștit fusese William... și răposata ei soacră, care îl numea pe William o mare binecuvîntare. Așa fusese de fapt pentru toți cei care îl cunoscuseră pe tot parcursul vieții, iar acum acest copilăș era pentru ea... o adevărată binecuvîntare.

26

Jabelle nu le scria decît foarte rar și doar cînd o sileau profesorii, iar atunci cînd o făcea se plîngea crunt de școală. Adevărul este însă că, după cîteva săptămîni, începuse să-i placă. Îi plăceau rafinamentul fetelor de acolo, locurile unde mergeau și mai ales îi plăcea să schieze la Cortina. Avu chiar ocazia să întâlnească mult mai mulți oameni interesanți decît ar fi putut să cunoască în Franța și, deși școala o ținea din scurt, reușise să-și facă o sumedenie de prieteni, și tot timpul primea scrisori și telefoane de la bărbați. Școala făcea toate eforturile pentru a opri aceste contacte, dar nu izbutea să le stăvilească în totalitate.

La sfârșitul primului an petrecut acolo, Sarah și Emanuelle remarcară la Isabelle o schimbare pronunțată. Asta nu însemna neapărat că Isabelle se purta mai frumos, dar devenise ceva mai rezonabilă și mult mai civilizată. Învățase mult mai bine ce putea face și ce nu putea și cum să se poarte cu bărbații fără a le da impresia că îi ademenea fățiș. Din anumite puncte de vedere, Sarah simțea o ușurare, dar din altele – nu.

– E o fată periculoasă, îi spuse ea lui Julian într-o bună zi, iar el îi dădu dreptate. Îmi tot dă senzația unei bombe care stă să explodeze. Numai că acum a devenit mult mai complicată... poate ca explozivele rusești... sau ca o rachetă sofisticată.

Julian izbucni în râs auzind-o cum o descrie pe sora lui.

– Nu cred să reușești vreodată să o schimbi.

– Nici eu nu cred, să știi. Asta mă și sperie de altfel, recunosc mama lui. Ei, ia spune, dar tu ce mai faci? Aștepta de săptămîni întregi să se vadă cu el. Am auzit că ai unele treburi cu una dintre cele mai bune cliente ale noastre. Știau amîndoi la cine se referă. Julian se întreba dacă aflase de la Emanuelle. Contesa de Brise este o femeie foarte interesantă, Julian, și mult mai periculoasă decît sora ta.

– Știu, mărturisi el cu un rînjit, mă sperie de moarte, dar o ador. Răposatul conte fusese cel de-al treilea soț al ei în cincisprezece ani, iar ea avea treizeci și patru și devora bărbații. Julian era tot ce-și dorea acum. În ultima lună, cumpăraseră bijuterii în valoare de o jumătate milion de dolari, ceea ce, desigur, își putea permite, dar tot mai venea să achiziționeze altele, cea mai mare bijuterie pe care și-o dorea, ca pe o jucărie, fiind Julian.

– Crezi că ai să te descurci? îl întrebă ea deschis. Se temea ca Julian să nu ajungă să sufere, lucru de care îi era de altfel și lui frică, făcîndu-l extrem de prudent.

– Un timp, da. Mă joc cu multă grijă, mamă, fii sigură.

– Bine, atunci, zîmbi ea.

Ce ocupați erau cu toții, cu poznele, cu partenerii și cu idilele lor! Spera din tot sufletul ca Isabelle să termine cu bine al doilea an de studii la școala din Elveția. Așa se și întîmplă, Isabelle venind acasă exact cînd se celebra cea de-a douăzeci și cincea aniversare a magazinului Whitfield's. Sarah organizase o petrecere la castel, la care invitasese șapte sute de oaspeți din toată Europa. Fusesse poftită toată presa, urmau să lanseze focuri de artificii în prezența majorității capetelor încoronate din Europa. Practic, toate personalitățile trebuiau să fie de față. Emanuelle și Julian o ajutaseră să organizeze totul. La petrecere aveau să vină Phillip cu Cecily și Nigel.

Era fantastic. Toată lumea care fusese invitată veni la petrecere, mîncarea era delicioasă, artificiile extraordinare, iar bijuteriile, majoritatea de la ei, superbe. Serata se dovedi de-a dreptul perfectă, punctînd o victorie majoră pentru Whitfield's. Presa se arată încîntată și cu toții o felicitară pe Sarah pentru extraordinara ei realizare. La rîndul ei, Sarah mulțumi și îi felicită pe toți cei care o ajutaseră să organizeze această sindrofie.

– A văzut-o cineva pe Isabelle? întrebă Sarah mai tîrziu, pe parcursul serii. Nu putuse să o ia personal de la aeroport, dar trimisese pe cineva să o întîmpine și să o aducă la petrecere. O văzuse și o sărutase la sosire, înainte de a se îmbrăca, dar de atunci nu mai știa nimic de ea. Era prea multă lume și avea prea multă bătaie de cap ca să se ducă s-o caute. De-abia dacă izbutise să-i găsească pe Phillip și pe Julian. Phillip își abandonase nevasta încă de la începutul seratei și își petrecea tot timpul cu un manechin care făcuse cîteva reclame pentru ei. Dansase cu ea, spunîndu-i cît de mult o

plăcea. Julian, la rîndul lui, era ocupat cu ultimele lui cuceriri, dintre care una era o femeie măritată, iar două ceva cam trecute, dar și o serie de fete superbe, motiv pentru care îl invidiau toți bărbații, dar mai cu seamă fratele lui.

Pe Xavier îl trimiseseră la niște prieteni, ca nu cumva să facă vreo boroboață, deși, la nouă ani și jumătate, începuse să nu mai fie atît de neastîmpărat. Trecuse de faza Davy Crockett. Acum îl făcea fericit James Bond. Julian îi cumpăra toate gadgeturile posibile, și îl băgase deja pe furiș la două filme.

Sarah îi pregătise o rochie lui Isabelle, o toaletă diafană din organdi roz, pe care o cumpărase de la Emanuelle, la Londra. Era sigură că Isabelle avea să arate în ea ca o zîină. Spera că nu se tăvălea prin tufișuri cu rochia aceea frumoasă. Rîse în sinea ei de ideea care îi trecuse prin minte. Cînd în cele din urmă o găsi, Isabelle nu era în nici un tufiș, ci dansa foarte decent cu un bărbat mai în vîrstă, foarte concentrată asupra conversației. Sarah o privi încîntată și îi făcu semn cu mîna, trecînd mai departe. Toată familia arăta minunat în seara aceea, pînă și nora ei, care se îmbrăcase cu o rochie de la Hardy Amies și se coafase la Alexandre. *Château de la Meuze* arăta ca un palat din basme. Ce mult și-ar fi dorit să fie și William lîngă ea! Ar fi fost grozav de mîndru de ei, ba poate chiar și de ea... își dăduseră multă osteneală cu restaurarea castelului, atîta amar de ani. Nici nu-i venea să creadă, cînd își amintea, că la început era o ruină dărăpănată. Dar de atunci trecuse mult timp. Douăzeci și cinci de ani de la inaugurarea magazinului Whitfield's. Treizeci și cinci de ani de cînd descoperiseră castelul, în timpul lunii de miere. Cum de zburase timpul atîta de repede?

A doua zi, presa publică articole senzaționale despre sindrofia de la castel. Toată lumea declarase că a fost petrecerea secolului și uraseră magazinului Whitfield's mulți ani de prosperitate, cu condiția să fie cu toții poftiți la viitoarea aniversare. În următoarele câteva zile Sarah se bucură de gloria petrecerii pe care o organizase. Nu prea reușea să se vadă cu Isabelle, care se întâlnea tot timpul cu vechii ei prieteni. La optsprezece ani putea conduce mașina și se bucura de mult mai multă libertate. Sarah, însă, voia să o supravegheze în continuare, iar când nu o găsi într-o după-amiază, începu să se alarmeze.

– A plecat cu Rolls-ul, îi explică Xavier.

– Zău? făcu Sarah surprinsă. În mod normal, avea voie să circule cu un Peugeot pe care îl aveau la castel pentru ea și celelalte persoane de acolo. Nu știi cumva unde s-a dus, scumpete? îl mai întrebă Sarah, presupunând că Isabelle plecase în sat.

– Cred că s-a dus la Paris, răspunse el, luînd-o din loc. Aveau un cal nou venit în grajd și trebuia să-l vadă. Tot îi mai plăcea să se creadă cow-boy, uneori. În restul timpului, făcea pe exploratorul.

Îl sună pe Julian la magazin și îl rugă să o supravegheze pe Isabelle, în cazul în care trecea pe-acolo. Ceea ce se și întâmplă când, după o oră de la convorbirea telefonică, Julian o văzu intrînd și comportîndu-se ca o clientă. Era îmbrăcată într-o rochie verde foarte frumoasă și purta ochelari fumurii.

Julian o zărise pe monitorul din biroul lui de la etaj și coborîse imediat să o întîmpine.

– Cu ce vă pot fi de folos, *Mademoiselle*? o întrebă el cu un glas nespus de fermecător, ceea ce o făcu pe Isabelle să pufnească în rîs. O brățară cu diamante? Un inel de logodnă? O mică diademă?

– O coroană ar fi foarte bine.

– Dar sigur că da, continuă el jocul. Cu smaralde, ca să se potrivească toaletei pe care o purtați, sau cu diamante?

– Realitatea e că mi-ar plăcea și una și alta, îi zîmbi ea radioasă, iar Julian o întrebă degajat ce o adusese în oraș.

– Am venit să mă întîlnesc cu un prieten și să beau un pahar.

– Ai condus două ore și ceva doar ca să bei un pahar? o întrebă el. Trebuie că ești însetată.

– Foarte spiritual, ce să zic. N-aveam nimic de făcut acasă, așa că m-am gîndit să vin pînă aici. În Italia făceam adeseori așa. Știi, mergeam la Cortina să luăm prînzul sau să facem cumpărături. Părea extrem de rafinată și de frumoasă. Era chiar senzațională.

– Foarte șic, o tachină el. Ce păcat că lumea de aici nu este la fel de amuzantă. Julian știa că peste cîteva săptămîni Isabelle urma să plece în sudul Franței, la una dintre prietenele ei de la școală, la Cap Ferrat. Era încă răzgîiată, dar nu încăpea nici o îndoială-că se maturizase. Unde te întîlnești cu prietenul tău?

– La „Ritz“, să bem ceva.

– Hai cu mine, îi zise el, ieșind de după teighea. Te las eu în drum. Trebuie să duc un colier cu diamante unei vicontese.

– Sînt cu mașina, replică ea cu răceală. În fine, de fapt, cu mașina mamei. Iar el nu-i mai puse nici o întrebare.

– Atunci, poate mă lași tu pe mine în drum. Mașina mea s-a defectat. Voiam să iau un taxi, minți el, dar intenționa să vadă cu cine se întîlnea. Luă o cutie cu un ambalaj impresionant și o puse într-un plic, după care ieși afară și se sui în mașina lui Isabelle, nemailăsîndu-i răgazul să obiecteze. Vorbî verzi și uscate, de parcă ar fi fost perfect normal să o vadă la Paris cu mașina, după care o sărută la despărțire, în

fața recepției, unde se opri să discute cu portarul, care îl cunoștea foarte bine și se pretă la jocul lui.

– Renaud, prefă-te că iei cutia asta. Poți s-o arunci după ce plec, dar să nu te vadă nimeni.

– Aș putea să i-o dau nevesti-mii, îi șopti el, dar cred că n-ar fi mulțumită cu o simplă cutie. Ce faceți astăzi?

– Mă țin după soră-mea, îi mărturisii el, prefăcându-se în continuare că îi dă instrucțiuni. Se întâlnește cu cineva la bar și vreau să fiu sigur că e în regulă. E o fată foarte frumoasă.

– Am observat. Câți ani are?

– Doar optsprezece.

– Ohoho... fluieră Renaud, înțelegător. Bine că n-am o fată ca ea... scuzăți-mă, adăugă el repede.

– N-ai putea să te duci pînă acolo să vezi dacă e deja cu cineva? După care intru și eu și mă prefac că am dat de ei din întâmplare. Nu vreau să irosesc prilejul înainte să apară tipul.

Julian presupunea că sora lui urma să se vadă cu un bărbat, părăindu-i-se puțin probabil ca Isabelle să fi bătut atîta drum pentru întâlnirea cu vreo prietenă.

– Sigur că da, acceptă Renaud imediat, în timp ce strîngea în palmă o bancnotă respectabilă, deși de data asta era chiar bucuros să fie de folos. Lordul Whitfield era un tip simpatic și dădea bacșișuri grase.

Julian se prefăcea că scrie un bilet lung la recepție. Renaud se întoarce într-un minut.

– E acolo, și ai dat de bucluc, prietene.

– *Merde*, făcu Julian pe franțuzește. Cine e? Îl cunoști?

Se temea să nu fie cine știe ce mafirot.

– Sigur că da. E aici tot timpul sau, oricum, de mai multe ori pe an, făcînd curte cîte unei femei. Uneori mai bătrînă, alteori mai tînără.

– Îl cunosc și eu?

– Poate. Emite cecuri fără acoperire cel puțin de două ori pe sejur, și nu dă niciodată bacșiș decît dacă simte că se uită cineva la el.

– Pare fermecător, mîrii Julian.

– E complet lefter. Cred că umblă după bani.

– Splendid. Exact ce ne trebuia. Cum îl cheamă?

– O să vă placă – principe de Venezia și San Tebaldi. Susține că este unul dintre prinții venețieni. O fi, mai știi! Sînt vreo zece mii din ăștia pe-aici. Cu totul altfel decît la englezi sau la francezi. Italienii aveau mai mulți prinți decît stomatologi. E o hahaleră, dar arată bine, iar ea e fînără. Nu-și dă seama de realitate. Cred că numele lui mic e Lorenzo.

– Ce distins! Julian era complet deabusolat de ceea ce auzise.

– Nu-i nimic de capul lui, îi reaminti receptionerul, iar Julian îi mulțumi din nou și se îndreptă spre bar. Avea un aer degajat și foarte preocupat, extrem de aristocratic. Se vedea că e de viță nobilă, cum îi spunea mereu Renaud, lucru pe care îl știa și el. Cu totul altfel decît prințul de Pasta, cum îi zicea el.

– Oh, aici erai... scuză-mă... făcu Julian, zîmbind cu gura pînă la urechi și prefăcîndu-se surprins că dă peste ea, ca din întîmplare. Voiam să te sărut de rămas-bun. Cu un surîs larg, îi aruncă o privire bărbatului de lîngă ea, simulînd o încîntare deosebită de a-l fi întîlnit. Bună... scuze pentru intreruperă... sînt fratele lui Isabelle, Julian Whitfield, zise el dezinvolt. Îi întinse mîna, degajat și relaxat. Sora lui se foia pe scaun. Prințul însă nu era deloc jenat. Avea într-adevăr farmec și era onctuos și lingușitor.

– *Piacere*... Lorenzo di San Tebaldi... Sînt fericit să vă cunosc. Aveți o soră de-a dreptul fermecătoare.

– Mulțumesc. Sînt întru totul de aceeași părere. O sărută delicat și se scuză că trebuie să plece, dar avea o întîlnire la

magazin. Ieși fără să se mai uite în urmă și, cu toată comportarea lui strălucită, Isabelle înțelese imediat că dăduse de bucluc.

Ieșind din hotel, Julian îi făcu cu ochiul portarului, după care se întoarse în grabă la birou. De îndată ce ajunse acolo, o sună pe mama lui. Conversația n-avu deloc un ton liniștitor.

– *Maman*, cred că s-ar putea să avem nițel de furcă.

– Ce e? Sau mai bine zis, cine?

– Era cu un domn cam de cincizeci de ani care, potrivit spuselor portarului de la „Ritz“, care îl cunoaște bine, e un prăpădit vânător de zestre. E foarte drăguț, dar cam lefter din cîte se spune.

– Fir-ar să fie! exclamă Sarah la capătul firului. Ei, acum ce mă fac eu cu ea? S-o închid iar în casă?

– E cam mare pentru așa ceva. De data asta n-o să-ți fie ușor.

– Știi, oftă Sarah exasperată. Isabelle nu venise acasă decît de două zile și avea deja probleme cu ea. Efectiv, nu știu ce să mă mai fac.

– Nici eu, zău așa. Dar tipul ăsta nu-mi place deloc.

– Cum îl cheamă? de parcă lucrul acesta ar mai fi contat acum.

– Principele Lorenzo di San Tebaldi. Cred că e din Veneția.

– Iisuse! Asta ne mai lipsea. Un prinț italian. Dumnezeuule, cum poate fi atît de proastă!?

– Îți dau perfectă dreptate. Dar trebuie să recunoști că fata noastră arată senzațional.

– Cu-atît mai rău! exclamă mama ei disperată.

– Spune-mi, ce-ai vrea să fac? Să mă întorc acolo și s-o scot de păr afară?

– Probabil că asta ar trebui să te rog să faci. Dar cred ca e mai bine s-o lași în pace. Vine ea acasă pînă la urmă și am să încerc să-i bag mințile în cap.

– Ești tare de treabă.

– Nu, îi mărturisi Sarah. Sint obosită.

– Ei, nu te descuraja. Ești nemaipomenită, pe cuvânt.

– Asta-i părerea ta. În realitate, era mișcată de cuvintele lui amabile, căci avea nevoie de îmbărbătare pentru înfruntarea cu Isabelle. Aceasta apărură acasă la miezul nopții, cu Rolls-ul. Asta însemna că plecase din Paris pe la zece seara, ceea ce părea destul de rezonabil. Sarah coborî s-o întâmpine, dar era foarte supărată când fata intră în holul principal al castelului. O auzise venind și o aștepta.

– Bună seara, Isabelle. Te-ai distrat bine?

– Foarte, mulțumesc. Era agitată, dar rece, pregătită să-și înfrunte mama.

– Cum e cu mașina mea?

– Foarte draguță... scuză-mă, am vrut să-ți cer voie. M-am gândit că nu ai nevoie de ea.

– Într-adevăr, îi spuse Sarah calmă, n-am avut nevoie. Hai în bucătărie să bei o cană cu ceai. Cred că ești obosită după atîta condus.

Exact de ce se temea Isabelle mai mult. Suna de rău augur. Mama ei nu zăbiera, dar tonul ei era glacial. Se așezară amîndouă la masa din bucătărie. Sarah îi pregăti o infuzie de mentă, care pe Isabelle o lăsa indiferentă.

– M-a sunat Julian după-amiază, îi spuse Sarah după cîteva momente, privindu-și fiica drept în ochi.

– Eram sigură, replică Isabelle, nervoasă, tot sucind cana între degete. M-am întîlnit cu un vechi prieten din Italia... unul dintre profesori.

– Da? făcu mama ei. Ce interesant. Am verificat lista de invitați și am constatat că a fost și el la sindrofie la noi, poftit de altcineva. Principele de San Tebaldi. Parcă te-am văzut dansînd cu el, nu-i așa? E un bărbat foarte chipeș.

Isabelle încuviință din cap, neștiind ce să mai spună. De data asta nu îndrăznește să o contrazică; aștepta doar să vadă ce pedeapsă o așteaptă. Numai că mama ei avea mult mai multe să-i spună, iar așteptarea asta i se părea lui Isabelle de-a dreptul chinuitoare.

– Din păcate, continuă mama ei, reputația lui este destul de proastă... Vine la Paris din când în când... umblînd după doamne cu avere. Uneori îi merge, alteori nu. Dar, în orice caz, draga mea, nu-i deloc o persoană recomandabilă pentru tine.

Sarah nu obiectă în privința vârstei lui și nici pentru faptul că Isabelle plecase la Paris fără permisiunea ei. Se străduia să-i vorbească rațional și să-i atragă atenția că tipul era un vînător de zestre. Spera ca astfel s-o impresioneze, dar situația nu era așa.

– Oamenii spun mereu lucruri de genul ăsta despre prinți fiindcă sînt invidioși, răspunse ea cu candoare, încă speriată de confruntarea fățișă cu mama sa. În plus, simțea că, de data asta, șansele de a o convinge erau minime.

– Ce te face să crezi asta?

– Așa mi-a spus el.

– Ți-a spus el *asa ceva*? Sarah părea îngrozită. Dar nu ți-a trecut prin minte că a făcut-o tocmai pentru a se disculpa, în cazul în care lumea ar vorbi astfel despre el?! Pentru numele lui Dumnezeu, Isabelle, astea sînt vorbe goale, doar nu ești proastă.

Numai că în privința bărbaților Isabelle era într-adevăr foarte naivă. Așa fusese întotdeauna, iar acum cu atît mai mult.

Julian dăduse mai multe telefoane în după-amiaza aceea și toată lumea îi confirmase zvonurile despre noul prieten al lui Isabelle. Omul era un adevărat pericol.

– Nu e un tip de calitate, Isabelle. Ascultă-mă pe mine, se folosește de tine.

– Ești geloasă.

– Nu fi ridicolă!

– Ba da! zbieră ea la maică-sa. De când a murit tati, n-ai mai avut pe nimeni și de-aia te simți bătrână și urită, ceea ce așa și e... vrei să pui tu mâna pe el.

Sarah rămase stupefiată la auzul unor asemenea învinuiri, uitându-se fix la fiica ei. Își păstră totuși calmul.

– Sper că nu crezi nici tu ce vorbești. Știm amîndouă că nu e adevărat. Tatăl tău îmi lipsește tot timpul, în fiecare clipă, în fiecare ceas... zise ea, cu ochii plinî de lacrimi – dar pentru nimic în lume nu l-aș înlocui cu un vînător de zestre din Veneția.

– Acum locuiește la Roma, preciză Isabelle, de parcă lucrul ăsta ar fi avut vreo importanță.

Mama ei cugetă la cumplita nesăbuiță a tineretului. Uneori era consternată văzînd cum tinerii își distrug viața cu inconștiență. Pe de altă parte și ea, la aceeași vîrstă, nu fusese mai brează în relația cu Freddie, își reaminti Sarah în timp ce încerca să-și facă fiica să revină cu picioarele pe pămînt.

– Puțin îmi pasă unde locuiește, făcu Sarah, care începuse să-și cam piardă cumpătul. Pricepi sau nu? exclamă ea, fără să primească nici un răspuns. Iar dacă te mai prind că îmi iei mașina, să știi că pun poliția pe urmele tale, Isabelle. Bagă-ți mințile în cap, altfel vezi tu ce pățești. Ai înțeles?

– Nu mai poți să-mi dictezi ce să fac. Am optsprezece ani.

– Și te porți ca o proastă. Bărbatul ăsta urmărește să pună mâna pe banii tăi, Isabelle, și pe numele tău, care este mult mai important ca al lui. Ferește-te! Nu te mai întilni cu el.

– Și dacă nu vreau? o luă ea peste picior.

Sarah nu știa ce să-i răspundă. Poate că n-ar face rău s-o trimită la Whitfield pentru un timp, să stea cu nora ei cea

anostă și cu nepoții. Numai că Phillip nu putea fi un exemplu prea bun pentru sora lui, avînd în vedere viața lui dezordonată și aventurile cu tot felul de tîrfe. Ce se întîmpla oare cu ei toți? Phillip se însurase cu o femeie la care nu ținea și nici nu ținuse vreodată, pentru simplul fapt că era o persoană respectabilă; Julian se culca mereu cu absolut orice femeie, ba chiar și cu mama acesteia dacă se putea; iar Isabelle era înnebunită după un terchea-berchea din Veneția. Cum de putuseră, ea și William, să zămislească niște copii atît de nesăbuiți?

– Să nu te prind că se mai repetă, o avertiză ea.

Urcă în camera ei, iar după un timp o auzi pe Isabelle intrînd în dormitorul ei și trîntind ușa.

Isabelle se purtă frumos timp de o săptămînă, după care dispăru din nou, de data asta cu Peugeot-ul. Susținea că se dusesese la o prietenă, la Garches. Deși nu avea probe în sens contrar, Sarah nu o credea. Atmosfera rămase încordată pînă la plecarea lui Isabelle la Cap Ferrat. După aceea Sarah oftă ușurată, deși nu-și dădea seama prea bine de ce. Coasta de Azur nu era atît de departe. Dar măcar stătea la niște prieteni, și nu cu dobitocul ăla din Veneția.

Cînd Julian se duse în sudul Franței pentru un sfîrșit de săptămînă, îi trimise de acolo maică-sii ziarele din Nisa, Cannes și Monte Carlo. Erau pline de articole despre prințul de San Tebaldi și lady Isabelle Whitfield.

– Ce ne facem cu ea? îl întrebă Sarah, disperată.

– Nu știu, răspuse Julian, sincer. Dar cred că n-ar strica să mergem pînă acolo.

Plecară într-adevăr săptămîna următoare, cînd își găsiră amîndoi puțin timp liber, și încercară să o convingă să-și bage mințile în cap. Isabelle refuză însă să-i asculte, spunîndu-le pe șleau că îl iubește, iar el o adoră.

– Normal că te adoră, prostuțo, știind cât ești de bogată, încercă să-i explice fratele ei. Dacă pune laba pe tine, s-a aranjat pe viață.

– Mă dezguști! țipă Isabelle. Amîndoi, de fapt.

– Nu fi proastă! se rătoi el.

O luară să stea cu ei la hotelul „Miramar“, dar Isabelle izbuti să fugă. Dispăru efectiv de pe fața pămîntului timp de o săptămînă, iar cînd se întoarse, era cu Lorenzo. Se scuză insistent pentru faptul că fuseseră amîndoi atît de necugetați, pentru că nu se gîndise ca măcar să-i sune... Sarah îl săgetă cu privirea. Fusesse bolnavă de spaimă, dar nu îndrăznise să anunțe poliția de teama scandalului. Își închipuia că Isabelle era cu Lorenzo...

– Isabelle a fost atît de supărată... continuă el... cerîndu-le umil iertare.

Isabelle îl întrerupse însă, adresîndu-se direct mamei sale:

– Vrem să ne căsătorim.

– Exclus, răspunse Sarah, tăios.

– Atunci o să fugim iar. De fiecare dată. Pînă ai să mă lași să mă mărit.

– Îți pierzi vremea degeaba. N-am să-ți îngădui niciodată așa ceva, făcu Sarah, îndreptîndu-și apoi atenția spre Lorenzo. Și, mai mult, am să-ți tai orice subvenție materială.

Isabelle avea însă deja o replică.

– Nu poți. Nu poți să-mi tai toți banii. Știi bine că tot ce mi-a lăsat tati îmi revine automat cînd împlinesc douăzeci și unu de ani.

Lui Sarah îi părea rău că o luase gura pe dinainte în privința asta; ar fi preferat să nu-i fi spus niciodată de condițiile acestei moșteniri. Lorenzo însă păru brusc extrem de îmbărbătat de această veste. Julian era scîrbit. Situația era mai mult decît limpede pentru toată lumea. Cu excepția lui Isabelle, prea

tînără pentru a-și da seama. Era o tînără de optsprezece ani, cu nici un fel de experiență de viață, și în plus și foarte senzuală, ceea ce avea ca rezultat o combinație afurisită.

– Am să mă mărit cu el, anunță ea din nou.

Sarah era intrigată de faptul că Lorenzo nu spunea nimic. Își lăsa viitoarea mireasă să se bată de una singură și pentru el.

– N-am să te las niciodată să te măriți cu el.

– N-ai cum să mă împiedici s-o fac.

– Ba am să fac tot ce-mi va sta în putință, jură Sarah.

Lui Isabelle îi scăpărau ochii de furie și ură.

– Nu vrei să fii fericită. Niciodată n-ai vrut. Mă urăști.

De data asta, Julian interveni răspicat:

– Încearcă refrenul ăsta cu alții. În viața mea n-am auzit o nerozie mai mare.

Se întoarse apoi spre viitorul lui cumnat, sperînd să poată face apel la rațiunea și decența lui, ceea ce se vedea însă că îi lipsea cu desăvîrșire.

– Chiar vrei să te însori cu ea în aceste condiții, Tebaldi? Nu văd sensul.

– Firește că nu. Mi se rupe inima văzînd toate astea, făcu el dîndu-și ochii peste cap. Era ridicol, ceea ce observa oricine, în afară de Isabelle. Dar ce să spun... O ador. A vorbit și în numele meu. Ne vom căsători.

Mai avea puțin și începea să cînte. Julian nu știa dacă să rîdă sau să plîngă.

– Nu te simți caraghios? Isabelle are optsprezece ani. Ai putea, la o adică, să-i fii chiar bunic.

– E femeia vieții mele, declară el.

Singurul lucru cu adevărat remarcabil în privința lui era faptul că nu fusese niciodată însurat. Îi convenise să zboare din floare în floare. De data asta, însă, profiturile aflate în joc erau mai mari. Se gîndea ce bine ar fi să pună mîna pe

micuța lady Whitfield, a cărei familie avea cele mai spectaculoase afaceri cu bijuterii din Europa, asta pe lângă domeniul, titluri și restul averii. O adevărată bogăție. Captură de profesionist, și Lorenzo știa.

– De ce nu vrei să mai așteptați, dacă sînteți amîndoi atît de siguri? mai încercă Julian, dar amîndoi scuturară vehe-ment din cap.

– Nu se poate... și pe urmă... dezonoarea! Încă puțin și Lorenzo începea să plîngă! Am petrecut o săptămîină cu ea. Gîndiți-vă la reputația ei... și dacă rămîne însărcinată?

– Oh, Dumnezeule, făcu Sarah, prăbușindu-se pe scaun. Numai gîndindu-se la o asemenea eventualitate și simțea că i se face rău. Un copil cu tipul ăsta, în familia ei, ar fi chiar mai groaznic decît cei doi copii anoști ai lui Cecily.

– Ești însărcinată? o întrebă ea direct pe Isabelle.

– Nu știu. Nu ne-am luat nici o măsură de precauție.

– Splendid. Abia aștept să aflu rezultatul peste cîteva săptămîni.

Rămînea, desigur, soluția unui avort, dar nu voia să se gîndească acum la această variantă. Varianta posibilă era căsătoria.

– Vrem să ne căsătorim în vara asta... sau cel mai tîrziu de Crăciun. La castel, zise Isabelle, de parcă ar fi repetat instrucțiunile lui Lorenzo, ceea ce era perfect adevărat. Voia o nuntă impozantă și somptuoasă, ca să nu se poată descotorosi de el prea ușor. Ceea ce oricum nu se putea. Dacă se căsătoreau, era pe veci. Lorenzo fiind catolic, intenționa să se însoare cu Isabelle la biserica catolică din Roma, după ce făceau nunta la castei. Îi spusese deja lui Isabelle că nu accepta altfel. Singurul lucru care conta pentru el era să fie uniți în fața Domnului. Ba chiar plînsese cînd îi spusese aceste lucruri. Noroc că nu-l auzise și Sarah...

Se certară, discutară, se contraziseră și țipară pînă noaptea tîrziu. Julian răgușise, Sarah avea deja o migrenă înfiorătoare, iar Isabelle era cît pe-aci să leșine, moment în care Lorenzo ceruse să li se aducă niște gheață, săruri și prosoape ude. În cele din urmă, Sarah cedă. N-avea de ales. Ar fi fugit oricum și s-ar fi căsătorit pe ascuns dacă nu le dădea consimțămîntul. Încercă să-i convingă să mai aștepte un an, dar nici nu voiau să audă. Lorenzo insista că era preferabil să o facă acum, în cazul în care Isabelle ar fi rămas deja însărcinată.

– Ce-ar fi să așteptăm să vedem dacă e așa? sugeră Sarah, calmă. Dar la sfîrșitul serii nu mai erau de acord să aștepte nici măcar pînă la Crăciun. Perspicace, Lorenzo sesizase cît de mult îl urau și știa că, dacă nu forța acum nota, aveau să găsească o modalitate de a scăpa de el.

În cele din urmă, căzura de acord pentru sfîrșitul lui august, la castel, cu cîțiva prieteni apropiați, fără nimeni altcineva și fără ziarști. Lorenzo era dezamăgit că nu putea avea marea nuntă visată – pe care ar fi meritat-o, pretindea el – dar îi făgădui lui Isabelle să dea o petrecere fabuloasă în Italia, pentru care Sarah nu era însă dispusă să aloce nici un ban.

Seara fusese plină de amărăciune pentru ea și pentru Julian. Isabelle plecă și se duse cu Lorenzo la hotelul lui. Acum nu mai exista nici o posibilitate de a o opri. Era hotărîtă să meargă pînă-n pînzele albe spre propria-i distrugere.

Organizară o nuntă restrînsă, dar cu mult gust, la *Château de la Meuze*, în prezența unor prieteni apropiați. Isabelle era foarte frumoasă, îmbrăcată cu o rochie albă scurtă, făcută de Marc Bohan de la Dior, și cu o pălărie asortată. Sarah era nespus de mulțumită că măcar nu rămăsese însărcinată.

Phillip și Cecily veniră și ei din Anglia. Julian o însoți la altar, iar Xavier ținu inelul, pe care Sarah și-ar fi dorit să-l piardă.

– Pari emoționată, îi spuse Emanuelle în șoaptă, în timp ce sorbeau din șampanie în grădină.

– Cred că am să vărs în curînd, răspunse Sarah, lugubru.

Căsătoria fusese oficiată în grădină, de un preot catolic și un episcop protestant. Dublă ceremonie religioasă, dar și dublu dezastru pentru Isabelle. Lorenzo se arătă entuziasmat pe tot parcursul zilei, surîzînd, încercînd să fărmece pe toată lumea, ținînd toasturi și afirmînd mereu că regretă enorm că nu avusese plăcerea de a-l cunoaște pe duce, tatăl lui Isabelle.

– Nu crezi că exagerezi puțin? întrebă Phillip, făcînd-o și el o dată în viață să rîdă pe mama lui. Patetic, mai adăugă el.

– Ba bine că nu.

În comparație cu el, Cecily era Greta Garbo. Avea acum două persoane în familie pe care le detesta. Numai că Cecily o plictisea doar. Pe Lorenzo îl ura, ceea ce îi frîngea inima, fiindcă știa că atîta vreme cît Isabelle era măritată cu el nu se mai putea apropia de ea. Sentimentele ei față de soțul acesteia nu erau un secret pentru nimeni.

– Cum de-și poate închipui că îl iubește? se întrebă Emanuelle, disperată. Numai cînd te uiți la el... și vezi cît e de alunecos...

– E tînără. Nu știe încă nimic despre bărbații de genul ăsta, spuse Sarah cu nesfîrșită înțelepciune. Din păcate, îi va fi dat să afle multe în scurtă vreme.

Situația în care se afla Isabelle îi reamintea de experiența pe care o trăise ea însăși cu Freddie Van Deering. I-ar fi plăcut să o scutească pe Isabelle de acest gen de necazuri și chiar încercase să o facă să renunțe, dar fără nici un rezultat. Isabelle făcuse o alegere despre care toată lumea știa că era nepotrivită, numai ea nu.

Nunta și petrecerea se prelungiră pînă spre seară, cînd Isabelle și Lorenzo plecară. Se duceau pentru luna de miere

într-o nouă stațiune din Sardinia, la prietenul lui, Aga Khan, sau cel puțin așa pretindea el. Sarah își imagină însă că existau mulți oameni pe care el susținea că îi cunoaște foarte bine, dar care aveau să se facă nevăzuți în câțiva ani, dacă Lorenzo rezista atât de mult. Ceea ce Sarah spera din tot sufletul să se împlină.

Au plecat spre aeroport într-un Rolls-Royce de închiriat, iar familia a rămas melancolică în grădină, gîndindu-se cu toții la ceea ce făcuse Isabelle și dîndu-și seama că o pierduseră pentru totdeauna. Numai lui Phillip părea să nu-i pese prea mult, ca de obicei. Sporovăia liniștit cu o prietenă a lui Emanuelle și a lui Sarah. Pentru restul familiei însă fusese mai degrabă o înmormîntare, nu o nuntă. Sarah simțea într-un fel că dăduse greș față de fiica ei, dar și față de soțul ei. William ar fi fost distrus dacă l-ar fi văzut pe Lorenzo.

Sarah avu cu ea o convorbire scurtă, cînd Isabelle și Lorenzo ajunseră la Roma, după care nu mai află nimic de fiica ei pînă la Crăciun. Sarah telefonă de cîteva ori și îi trimise mai multe scrisori, fără ca Isabelle să-i răspundă vreodată. Se vedea că e supărată pe toți. Julian izbuti să comunice cu ea de cîteva ori, așa că Sarah aflase măcar că Isabelle e bine. Nici unul dintre ei n-avea habar însă dacă e fericită. Nu veni deloc pe-acasă în anul următor și nici nu o pofti pe Sarah pe la ea. Julian se duse la un moment dat la Roma, ca s-o vadă. Îi povesti lui Sarah că Isabelle i se păruse foarte sobră și foarte frumoasă, foarte italiancă totodată, iar potrivit băncii lor comune, cheltuia o avere. Isabelle cumpăraseră un mic *palazzo* la Roma și o vilă în Umbria. Lorenzo își luase un iaht, un nou Rolls și un Ferrari. Și, din cîte constatase Julian, la orizont nu se profila nici un copil.

După un an de absență, se întoarseră de Crăciun la castel, deși cam în silă. Isabelle nu spuse nimic nimănui, dar îi dăru

mamei ei o brățară din aur foarte frumoasă, cu perle, de la Buccellati. Apoi Isabelle și Lorenzo plecară pe 26 decembrie la schi, la Cortina. Sarah nu reușea să-și dea seama cum le mergea și nu îndrăznea nici să abordeze acest subiect în fața lui Julian. Până la urmă, însă, Emanuelle dibui adevărul. După o călătorie de afaceri la Londra, pentru a se întâlni cu Nigel și Phillip, Emanuelle se duse la Roma. La întoarcere îi povesti lui Sarah că, după părerea ei, Isabelle arăta îngrozitor. Avea cearcăne mari, era oribil de slabă și nu mai rîdea deloc. Și, de fiecare dată cînd o văzuse, Lorenzo nu era cu ea.

– Cred că are mari probleme, dar nu știu dacă e dispusă deocamdată să recunoască față de tine. Stai pregătită să o primești acasă, fiindcă sînt convinsă că se va întoarce.

– Sper să ai dreptate, zise Sarah cu tristețe. Pierderea lui Isabelle o apăsa cumplit de doi ani de zile.

27

Mai trecură încă trei ani chinuitori înainte ca Isabelle să se întoarcă la Paris. Veniră, poftiți de Sarah, la cea de-a treizecea aniversare a magazinului Whitfield's. Petrecerea avea loc la Luvru, unde închiriaseră o parte din palat. Lucrul acesta nu se mai întîmplase niciodată, iar Emanuelle a trebuit să apeleze la relațiile ei guvernamentale pentru a obține aprobarea necesară. Întreaga zonă din jur urma să fie închisă.

Sute de gardieni și de jandarmi aveau să asigure paza, garantînd succesul sindrofiei. Sarah știa că avea să fie o reușită. Lorenzo știa și el că era un eveniment ce nu trebuia ratat, dar Sarah rămase uluită cînd află că acceptaseră invitația. Isabelle și Lorenzo erau căsătoriți deja de cinci ani, iar Sarah se resemnase de multă vreme să-și știe fata la o asemenea distanță. Își concentra energia și afecțiunea asupra lui Xavier și Julian, chiar și asupra lui Phillip într-o oarecare măsură, deși îl vedea destul de puțin. Era căsătorit de treisprezece ani cu Cecily, iar aventurile lui amoroase făceau adesea obiectul unor aluzii în presă, fără a fi însă vreodată confirmate, probabil că din respect față de poziția lui, după cum presupunea Sarah. După părerea unora, se hazarda cam tare.

Parisul nu văzuse nicicînd petrecere mai extraordinară decît aceea organizată de Sarah la Luvru. Doamnele invitate erau teribil de frumoase, iar domnii atît de importanți, încît ai fi putut forma cinci guverne din personalitățile prezente la masa ei. Dintre invitați făceau parte președintele Franței, familia Onassis, familia prințului Rainier, arabi, greci, toate notabilitățile americane și toate capetele încoronate din Europa. Toată lumea care purtase vreodată vreo bijuterie de preț era acolo, la fel ca și multe tinere care aspirau la așa ceva. Întîlneaui curtezane și regine, oameni bogați și celebri. În comparație cu sindrofia de acum, petrecerea din urmă cu cinci ani părea modestă. Nu se prăcuse nimic pentru a se garanta succesul seratei, Sarah însăși fiind entuziasmată de rezultatul obținut. Ședea liniștită, savurîndu-și victoria, privindu-i pe cei o mie de oaspeți cum mîncau, dansau, beau, făceau mii de grații pentru cei din jur și pentru presă. Ba unii, fără îndoială, își făceau probabil de cap, însă fără ca lucrul acesta să se observe.

Julian venise cu o tînără foarte drăguță, o actriță despre care Sarah citise că fusese implicată într-un scandal. Oricum,

era ceva interesant și nou în ceea ce îl privea. În ultima vreme umblase cu un manechin brazilian, uluitor de frumoasă. Nu ducea niciodată lipsă de fete, dar știa întotdeauna să se poarte cuviincios. Toată lumea îl plăcea. Lui Sarah i-ar fi plăcut să-și găsească o nevastă, dar la douăzeci și nouă de ani Julian nu dădea deloc semne că ar vrea să se însoare.

Phillip își adusese nevasta, firește, dar petrecu cea mai mare parte a seratei cu o fată care lucra la Saint Laurent. O cunoscuse la Londra cu un an înainte și, după toate aparențele, avea multe lucruri în comun. Phillip arunca priviri fetelor cu care era Julian, așa că remarcă și de astă dată prezența actriței, fără să facă însă cunoștință cu ea. După aceea îi trebui multă vreme să o găsească pe Cecily, care tăifăsuia fericită cu regele Greciei despre caii ei.

Sarah constată cu satisfacție că Isabelle era una dintre cele mai frumoase femei de acolo. Avea o rochie neagră, foarte mulată pe corp, luată de la Valentino, care îi scotea minunat în evidență silueta superbă. Purta părul ei negru lung pe spate și își pusese niște bijuterii cu diamante – colier, brățară și cercei asortați, împrumutate de la Julian. N-avea însă nevoie de bijuterii pentru a atrage privirile tuturor. Era efectiv atât de frumoasă, încât toată lumea se uita la ea și o admira. Sarah era încântată că Isabelle venise acasă pentru această petrecere. Nu se amăgea în privința motivului pentru care veniseră. Lorenzo se agita prin mulțime, umblînd după membrii diferitelor familii regale și pozînd tot timpul pentru ziare. Bineînțeles, Sarah remarcase acest lucru, la fel ca și soția lui, care îl privea calmă. Sarah nu spuse nimic. Intuia că aveau probleme, dar aștepta ca Isabelle să vorbească prima, ceea ce nu se întîmplă. Isabelle stătu pînă tîrziu și dansă cu vechi prieteni, în special un binecunoscut prinț francez care o plăcuse întotdeauna. Mulți bărbați erau gata să o curteze pe

Isabelle, care avea douăzeci și trei de ani și era foarte frumoasă. Numai că era măritată cu Lorenzo de cinci ani.

A doua zi, Sarah îi duse pe toți la masă la „Le Fouquet's“, dorind să le mulțumească pentru ajutorul dat la organizarea petrecerii. Îi poftise, așadar, pe Emanuelle, Julian, Phillip și Cecily, Nigel, prietenul lui creator de modele, Isabelle și Lorenzo. Xavier era deja plecat. Se rugase luni de zile de Sarah să-l lase să se ducă în vizită la niște vechi prieteni de-ai lui, în Kenya. Inițial, Sarah se opusese acestui proiect, dar băiatul insistase, așa că pînă la urmă, fiind și foarte ocupată cu pregătirea sindrofiei, îl lăsase să plece. La paisprezece ani, Xavier nu-și dorea decît să vadă lumea largă, cît mai departe cu putință. Îi plăcea să stea cu Sarah și se simțea bine în Franța, dar era totodată foarte pasionat de lucrurile exotice și necunoscute. Citise de patru ori cartea lui Thor Heyerdahl și s-ar fi zis că știa totul despre Africa și Amazon, precum și despre tot felul de locuri din lume pe care nici un membru al familiei sale nu-și dorise vreodată să le viziteze. Era un om hotărît, semănînd puțin cu William, puțin cu Sarah; avea ceva și din căldura sufletească a lui Julian, și ceva din harul lui William. Dar avea, totodată, și simțul aventurii și o pasiune pentru viața aspră pe care nimeni din familie nu le împărtășea. Majoritatea membrilor ei preferau Parisul, Londra, Antibele sau chiar Whitfield.

– Sîntem foarte anoști în comparație cu el, zîmbi Sarah.

Xavier îi scrisese deja șase scrisori despre animalele fabuloase pe care le văzuse. Și începuse să se roage de ea să-l mai lase și altă dată să se ducă acolo.

– E clar că în privința asta nu seamănă cu mine, zîmbi Julian. Se simțea mult mai fericit pe o sofa decît într-un safari.

– Și nici cu mine, glumi Phillip pe seama lui, iar Lorenzo se lansă imediat într-o poveste nesfîrșită, care plictisi pe toată

lumea, despre un bun prieten de-al lui, maharajahul din Jaipur.

Se simțiră foarte bine la dejun, în ciuda prezenței lui Lorenzo, iar după aceea fiecare plecă la treburile lui, membrii familiei Whitfield luându-și rămas-bun de la mama lor. Julian se ducea la Saint Tropez cu niște prieteni, să se odihnească după osteneala implicată de pregătirile sindrofiei-mamut, iar Phillip și Cecily se suiră în avionul de Londra. Nigel mai rămânea câteva zile la Paris, împreună cu prietenul lui, Emanuelle și Sarah se întorceau la lucru. Numai Isabelle intenționa să mai zăbovească după dejun. Lorenzo spuse că avea de luat ceva de la Hermès și că voia să se vadă cu niște prieteni. Nu plecau decît a doua zi și, pentru prima oară de atîția ani, s-ar fi zis că Isabelle dorea să stea de vorbă cu mama ei. Atunci cînd rămaseră în sfîrșit singure, mai șovăia încă. Sarah o întrebă dacă mai vrea o cafea.

Comandară amîndouă un *espresso*, iar Isabelle veni să se așeze lângă Sarah. Pînă atunci stătuse în celălalt capăt al mesei. În ochii ei se citea o nefericire profundă. Ridică amărită privirea spre mama ei, încercînd să-și înfrîneze lacrimile.

– Cred că n-am dreptul să spun nimic acum, așa-i? întrebă ea necăjită. Sarah o mîngîie cu blîndețe pe mîină, vrînd parcă să-i aline toată durerea de care voise să o ferească de la bun început. Fusese însă imposibil. Nu mă pot văita, avînd în vedere că tu m-ai avertizat la ce să mă aștept, continuă Isabelle.

– Ba da, poți, zîmbi Sarah. Ai tot dreptul. Ești nefericită, nu-i așa? se hotărî ea să spună.

– Foarte, recunoscui Isabelle, ștergîndu-și o lacrimă de pe obraz. N-am avut nici cea mai mică idee că așa va fi... eram atît de tînără și de proastă... tu ți-ai dat seama. Am fost orbită...

Tot ce-i spunea acum era adevărat, dar Sarah se necăji oricum, deși se așteptase la așa ceva. Nu găsea nici o

consolare în faptul că avusese dreptate. Nu cînd era vorba de fetița ei. I se rupea inima văzînd-o atît de nefericită. Încercase de ani de zile să se împace cu gîndul că nu o mai vedea, dar durerea persistase în sufletul ei. Iar acum, constatînd cît suferea, toată înstrăinarea lui Isabelle i se părea și mai inutilă.

– Erai foarte tînără, încercă Sarah să-i găsească o scuză. Și foarte încăpățînată. Iar el foarte perfid. Isabelle incuviință din cap amărîtă, fiindcă știa prea bine că așa stăteau lucrurile. S-a jucat cu tine cum a vrut, ca să-și atingă scopul.

De altfel, îi manipulase pe toți, forțîndu-le mîna și amăgînd-o pe Isabelle să se mărite cu el. Îi era ușor s-o ierte pe Isabelle, dar nu și pe Lorenzo.

– A știut foarte bine ce urmărește, continuă Sarah.

– Exact. Cum am ajuns la Roma și a obținut ce voia, totul s-a schimbat. Am avut senzația că alesese deja acel *palazzo*, spunea că toată lumea bună are unul și că așa trebuie să facem și noi, pentru copiii noștri. La fel a făcut și cu vila din Umbria. Apoi a cumpărat Rolls-ul... iahtul... Ferrari... după care, brusc, am început să nu-l mai văd. Ieșea tot timpul cu prietenii și am început să citesc tot felul de chestii prin ziare despre el și zicea că sînt vechi prietene sau verișoare. De ai fi zis că e înrudit cu jumătate din Europa, completă ea, deznădăjduită, privind-o pe Sarah drept în ochi. Mă înșală de ani de zile. Acum, nici măcar nu se mai ascunde. Face tot ce are el chef și îmi spune că eu nu pot acționa nicicum. În Italia, divorțul nu este acceptat. Lorenzo e rudă cu trei cardinali și susține că nu o să divorțeze de mine.

Isabelle era disperată. Sarah nu se așteptase ca lucrurile să fi mers atît de departe și nici ca Lorenzo să se poarte atît de revoltător. Ce tupeu pe el să vină aici și să stea cu ei, să ia parte la petrecerea ei și să curteze toate cucoanele. După ce o înșelase pe Isabelle. Sarah era lividă.

– I-ai mai spus că vrei să divorțezi? o întrebă Sarah îngrijorată, mîngîind-o pe mîna. Isabelle încuviință dînd din cap.

– Încă de acum doi ani, cînd avea o aventură pătimașă cu o femeie renumită din Roma. Pur și simplu nu mai suportam. Apăreau în toate ziarele. Nu vedeam ce sens avea să mă mai pretez la jocul ăsta. Începu să plîngă de-a binelea. Mi-a fost atît de urît și m-am simțit atît de singură! Sarah o strînse la pieptul ei. Isabelle își suflă nasul și continuă trista poveste. I-am mai spus o dată și anul trecut. Dar de fiecare dată îmi răspunde că nu se poate, că trebuie să mă împac cu gîndul că sîntem căsătoriți pe veci.

– Cu contul tău în bancă vrea el să fie însurat, nu cu tine.

Asta urmărise dintotdeauna și, potrivit lui Julian, fusese extrem de norocos. Tocase o grămadă din banii pe care i-i dăduse Isabelle, și continua să o pună să plătească pentru tot. Lui Isabelle nici nu i-ar fi păsător, în fond, prea mult, dacă l-ar fi iubit. Dar nu-l mai iubea de ani de zile. Cînd pasiunea inițială s-a stins, ceea ce s-a întîmplat foarte repede, nu a mai rămas nimic în loc.

– Bine măcar că n-ai făcut copii cu el, reluă Sarah. Fiindcă dacă reușești să scapi pînă la urmă de el, e mai puțin complicat așa. Ești încă tînără, poți face copii mai tîrziu.

– Nu cu el, decretă Isabelle pe un ton sumbru, coborînd vocea. Chelnerii stăteau la o distanță discretă. Nici măcar nu putem face copii.

De data asta Sarah rămase perplexă. Pînă acum, nimic din ceea ce auzise nu o surprinsese prea mult.

– De ce?

Își aducea aminte de amenințările lui Lorenzo cînd voia să se însoare cu ea – cum că Isabelle ar putea fi însărcinată, acesta constituind și principalul motiv pentru care nu fusese de acord să aștepte pînă la Crăciun. Or Lorenzo nu era chiar atît de bătrîn.

Avea cincizeci și patru de ani. William fusese mult mai în vîrstă cînd îl avuseseră pe Xavier, și totodată nu atît de sănătos.

– Are vreo problemă? se interesă Sarah.

– A avut o formă foarte gravă de oreion cînd era mic. Și e sterp. Mi-a spus unchiul lui. Enzo nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta. Și cînd îl întreb, rîde. Spune că sînt foarte norocoasă cu acest mijloc de contracepție natural. M-a mințit, mamă... Mi-a spus că o să avem o droaie de copii. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Cred că aș fi în stare să rămîn măritată cu el, oricît de mult l-aș urî, numai să avem copii.

Nimic nu putea umple aleanul din inima lui Isabelle. De cinci ani de zile nu o iubise nimeni. Și nici nu avusese o ființă asupra căreia să-și reverse dragostea. Nici măcar familia, cu care se certase din cauza lui.

– Exclus să te gîndești la copii în situația asta, îi spuse Sarah calmă. Doar nu vrei să-i vezi crescînd într-o atmosferă de neazuri și suferințe.

Totuși, nu putea accepta ideea ca fiica ei să continue această existență.

– Oricum, nu mai dormim împreună. Și asta de trei ani. Nici nu mai trece pe-acasă, decît să-și mai ia cîteva cămăși și să bage în buzunar niște bani.

Lui Sarah îi reținuse atenția ceva din ceea ce îi spusese Isabelle și își propuse să se gîndească mai tîrziu la acest aspect. Poate că principele de San Tebaldi nu era, în fond, atît de șmecher pe cît se credea.

– Nici nu mai îmi pasă, de fapt, continuă Isabelle. Nu-mi mai pasă de nimic. Parcă aș fi la închisoare.

Așa și arăta de altfel. La lumina zilei, Sarah constată că Emanuelle avusese dreptate cînd îi povestise cum o găsisese la Roma. Isabelle era palidă și stoarsă, îngrozitor de nefericită, și asta pe bună dreptate.

– Vrei să te întorci acasă? Probabil că aici ai putea să obții un divorț. V-ați căsătorit la castel.

– Ne-am mai căsătorit din nou în Italia, îi spuse Isabelle, deznădăjduită. La biserică. Dacă obțin un divorț aici, nu ar fi legal și în Italia și, oricum, nu m-aș mai putea recăsători. Ar fi ilegal. Lorenzo îmi tot spune că trebuie să mă resemnez. Oricum, el n-are de gând să se clinească.

Și de astă dată, așa cum procedase și înainte, Lorenzo îi luase pe nepregătite, ceea ce lui Sarah nu-i plăcea deloc. Era cu mult mai rău decât în cazul primei ei căsnicii. Atunci, tatăl ei o scosese din impas. Știa că și ea trebuia să găsească o soluție pentru a-și ajuta fiica.

– Cum să te ajut? Ce vrei să fac, iubito? întrebă Sarah tristă. Am să discut imediat cu avocații, dar pînă una alta cred că va trebui să mai ai răbdare un timp. Găsim noi ceva pînă la urmă care să-l atragă mai mult decât ideea de a fi însurat cu tine, și poate reușim să negociem cu el.

Trebuia să recunoască însă că nu va fi deloc ușor. Lorenzo era un tip dur.

Isabelle o privi dintr-o dată ciudat. Își dorea ceva foarte mult. Nu la fel de mult ca un divorț sau ca un copil, dar oricum ceva ce putea să dea un sens existenței ei. Se tot gîndise de o bucată de vreme, dar ținînd seama de răceala intervenită între ele, nu îndrăznise să o roage.

– Mi-ar plăcea să am un magazin, șopti ea, iar Sarah rămase surprinsă.

– Ce fel de magazin? Sarah credea că se gîndea la un fel de butic.

– Whitfield's. Era absolut convinsă.

– La Roma? Sarah nu se gîndise niciodată la așa ceva. Italienii își aveau bijuterii lor – Buccellati și Bulgari. Nu îi trecuse niciodată prin minte să deschidă un magazin la Roma,

dar, desigur, ideea era incitantă, deși Isabelle i se părea cam prea tânără pentru a se ocupa de afaceri. E o idee interesantă. Dar ești sigură că vrei într-adevăr?

– Absolut.

– Și ce facem dacă reușești să divorțezi sau pur și simplu te hotărăști să-l părăsești, cu divorț sau nu?

– N-am de gând să plec de acolo. Italia îmi place. Ce urăsc este viața mea cu Lorenzo și persoana lui. Se luminează la față pentru prima oară. Am prieteni minunați, iar femeile sînt atât de elegante, poartă tone de bijuterii fabuloase. Mamă, ar fi un succes imens, crede-mă.

Sarah îi dădea dreptate în privința italiencelor, numai că ideea era prea nouă pentru ea. Trebuia să o rumege bine mai întîi.

– Dă-mi răgaz să mă mai gîndesc. Și mai gîndește-te și tu. Nu te pripzi. Este o treabă care presupune foarte multă muncă și o implicare totală. Trebuie să lucrezi enorm, ore în șir. Un magazin de genul ăsta înseamnă mult mai mult decît să te îmbraci cu toalete elegante. Stai de vorbă cu Emanuelle... stai de vorbă cu Julian... Trebuie să fii foarte sigură înainte de a te avînta în acest proiect.

– Numai la asta mă tot gîndesc de un an de zile, doar că n-am știut cum să te rog.

– Ei bine, acum mi-ai spus, zîmbi Sarah. Acum lasă-mă și pe mine să mă gîndesc și stai de vorbă cu frații tăi. Apoi redeveni gravă. Și lasă-mă să mă gîndesc și cum te pot scăpa de Lorenzo.

– Nu poți, răspunse Isabelle, cu tristețe.

– Nu se știe niciodată.

În adîncul inimii ei, Sarah știa că banii puteau rezolva totul. Folosiți cum trebuie, la momentul oportun. Spera numai ca această clipă să vină mai repede, pentru ca Isabelle să nu mai fie nevoită să-l suporte multă vreme.

Mai discutară încă o oră, după care porniră amîndouă, pe jos, spre magazin. Sarah era fericită s-o simtă din nou aproape de ea, așa cum nu se mai întîmplase de ani de zile. O durea sufletul amintindu-și de adolescența ei și de momentul în care o pierduse, în urma căsătoriei ei cu Lorenzo. Uneori avusese aceeași senzație ca atunci cînd o pierduse pe Lizzie, fiindcă de mulți ani Isabelle fusese ca și moartă pentru ea. Acum însă se întorsese, iar lui Sarah i se luase o piatră de pe inimă.

Isabelle se despărți de ea în fața magazinului și se duse să se întîlnească la ceai cu o veche prietenă cu care fusese colegă la școală și care acum urma să se mărite. Isabelle o invidia pentru inocența ei. Ce mult i-ar fi plăcut și ei să o ia de la capăt. Știa însă că nu putea nutri nici o speranță în această privință. Existența ei, goală și deșartă, avea să se sfîrșească tot cu Lorenzo. Măcar dacă mama ei îi dădea voie să deschidă un magazin, va avea și ea ceva de făcut, ceva la care să se gîndească, în loc să stea acasă și să-l urască, plîngînd de fiecare dată cînd vedea un copilaș. Ar fi putut trăi și fără copii dacă l-ar fi iubit, sau și fără dragostea lui dacă ar fi avut un copil care să o aline, dar neavînd nici una, nici alta, calvarul era dublu. Se întreba adesea cu ce păcătuisese ca să aibă parte de atîta suferință.

– E prea tînără, declară Phillip răs-picat, cînd Sarah îi telefonă. Discutase deja cu Julian, căruia ideea i se păruse incitantă. Îi plăceau multe dintre piesele vechi de la Buccellati, dar și noile creații realizate de unii bijutieri italieni mai tineri. Julian era de părere că putea realiza la Roma ceva foarte atrăgător, diferit de magazinul din Paris, ca și de cel din Londra, fiecare avîndu-și stilul și clienții săi. Londra avea familia regală și vechea gardă, iar Parisul lumea extravagantă și mondenă, persoanele elegante și foarte bogate, noua

aristocrație. La Roma era plin de italieni stilați, avizi de bijuterii.

– Nu-i așa de grav, am putea găsi pe cineva care să o ajute să administreze magazinul, îi contracară Sarah obiecțiile. Problema care se pune, însă, este dacă Roma reprezintă într-adevăr o piață adecvată.

– Cred că da, încuviință Julian pe un ton liniștit, aflându-se și el în legătură telefonică simultană cu ei.

– Ba eu cred că habar n-ai ce vorbești, ca de obicei, se rătoi Phillip, îndurerînd-o pe Sarah cu brutalitatea lui.

Așa se întâmpla de fiecare dată. Julian era în ochii lui Phillip modelul de om la care visa și el, fără să fi reușit vreodată să-l ajungă. Tânăr, chipeș, fermecător, adorat de toată lumea, și mai cu seamă de femei. Cu anii, Phillip devenise un tip închistat și rigid, iar în loc să pară senzual, cum și-ar fi dorit, dădea mai degrabă impresia de viclenie. Avea patruzeci de ani, dar spre regretul lui Sarah arăta mai degrabă a cincizeci. Căsătoria cu Cecily nu-i priise deloc, dar fusese alegerea lui, ea reprezentînd în continuare genul de soție pe care și-o dorea – respectabilă, mohorîtă, bine crescută, dar de obicei aproape inexistentă. Își petrecea cea mai mare parte a timpului la țară, ocupîndu-se de caii ei. Cumpărase recent o fermă de cai în Irlanda.

– Cred că ar fi bine să ne întîlnim și să discutăm, zise Sarah pe un ton sec. Vii tu cu Nigel aici sau vrei să venim noi la Londra?

În cele din urmă, ajunseră la concluzia că era mai simplu ca Nigel și Phillip să vină la Paris. Isabelle și Lorenzo plecaseră deja. Discutară toți cinci, timp de trei zile, iar în final Emanuelle avu câștig de cauză. Sublinie cu mult tact că dacă William și Sarah n-ar fi avut curajul să încerce, la vremea respectivă, o formulă nouă și diferită, aproape scandaloasă

pe atunci, Whitfield's n-ar fi existat. Și dacă n-ar fi continuat să dezvolte această afacere, într-o bună zi totul s-ar fi terminat. Intrau în deceniul al optulea, o perioadă de mari extinderi și dezvoltări. Părerea ei era că trebuiau să se îndrepte spre Roma, poate chiar spre Germania... New York... lumea nu începea și nu se sfârșea cu Londra și Parisul.

– Punct bine lovit, remarcă Nigel.

În ultima vreme, Nigel arăta foarte bine, distins ca de obicei; Sarah se temea de momentul când el avea să se retragă din activitate. Avea deja aproape șaptezeci de ani. Dar, spre deosebire de fiul ei, Nigel era receptiv la viitor, la noi idei și avea îndrăzneala de a se lansa în noi întreprinderi.

– Cred că Emanuelle are dreptate, adăugă și Julian. Nu putem sta cu brațele în sân și să ne mulțumim cu ce avem. Ar fi modul cel mai sigur de a ne distruge afacerile actuale. De fapt, părerea mea este că ar fi trebuit să ne gândim la asta mai de mult, chiar dacă nu venea propunerea lui Isabelle. Cred că e un moment foarte propice.

La lăsarea serii căzuseră deja de acord, deși Phillip încă mai bombănea, nemulțumit. Considera că deschiderea unui nou magazin în Anglia ar fi fost un lucru mult mai înțelept. Dar respinseră cu toții propunerea lui. În mintea lui, era convins că nici un loc de pe pământ nu se putea asemui cu Anglia.

Sarah o sună în aceeași seară pe Isabelle și îi dădu vestea cea bună. Isabelle era în al nouălea cer de fericire. Biata fată tânjea după dragoste, după o viață plină, după afecțiune și un sens al existenței. Sarah îi promise să vină pe la ea în săptămâna următoare, pentru a discuta planurile legate de magazin. În timpul vizitei de cinci zile la fiica ei, Sarah nu-l văzu niciodată pe Lorenzo.

– Dar unde e? se încumetă Sarah să o întrebe în cele din urmă.

– În Sardinia, cu niște prieteni. Am auzit că are o nouă amantă.

– Drăguț din partea lui, spuse Sarah pe un ton caustic, aducându-și brusc aminte de Freddie, care își adusese tîrfele la petrecerea lor aniversară. Îi povesti pentru prima oară lui Isabelle despre acest episod din viața ei, iar fata se uită la ea, uluită.

– Știam că ai mai fost măritată și că ai divorțat. Dar habar n-aveam de ce. De fapt, cînd m-am făcut mai mare, nici nu m-am mai gîndit la asta. Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi putut face și tu cîndva o greșală și că ai fost nefericită...

Sau că fusese căsătorită cu un bărbat care își aducea prostituatele în casa părinților ei! Chiar și după patruzeci de ani, povestea asta tot mai părea incredibilă.

– Oricine poate greși, iar eu am făcut-o din plin. La fel ca și tine. Dar, în cele din urmă, am scăpat cu ajutorul tatălui meu. Apoi l-am cunoscut pe tatăl tău. Și tu ai să îți întâlnești într-o bună zi un om minunat. Ai răbdare și ai să vezi că așa o să fie.

O sărută pe obraz și se întoarce la „Excelsior“, unde locuia.

În anul următor, lucrară cu frenezie pentru amenajarea spațiului pe care îl închiriaseră pe Via Condotti. Localul era mai mare decît celelalte două magazine și extrem de impozant. Clădirea reprezenta un adevărat punct de atracție pentru orice vizitator, iar Isabelle nu-și mai încăpea în piele de fericire. Se simțea de parcă ar fi avut un copilăș, obișnuia să le spună prietenilor ei. Nu se mai gîndea decît la asta, orice ar fi făcut, și nici măcar nu-i mai păsa că nu-l vedea niciodată pe Enzo. Acesta își bătea joc de ea și îi spunea că avea să dea un mare chix. Dar Lorenzo nu o cunoștea pe Sarah și nu știa de ce era ea în stare.

Angajă o firmă de publicitate, menită să vrăjească presa italiană. O puse pe Isabelle să dea recepții, să se implice în

viața mondenă din Roma într-un fel la care fiica ei nu se gândise niciodată. Făcea opere filantropice, organiza dejunuri și lua parte la toate evenimentele importante din Roma, Florența și Milano. Dintr-o dată, lady Isabelle Whitfield, principesa de San Tebaldi, devenise una dintre persoanele cele mai căutate din Roma. În preajma inaugurării, pînă și soțul ei începuse să-i dea atenție. Le povestea prietenilor lui despre magazin, laudîndu-se cu bijuteriile alese de el și cu faptul că lumea cumpăraseră deja de la el. Isabelle auzi și ea de minciunile lui Lorenzo, dar nu le dădu nici o atenție. Era mult prea ocupată tot timpul, verificînd planurile, discutînd cu arhitecții, angajînd personalul. În ultimele două luni, Emanuelle venise la Roma să o ajute. Angajară un tînăr capabil, fiul unui vechi prieten de-al ei care lucrase în ultimii patru ani la Bulgari, într-o funcție importantă. Nu le fusese greu să-l convingă să renunțe la slujba pe care o avea și să o ajute pe Isabelle în conducerea noului magazin. Tînărului nu-i venea să creadă că avea un asemenea noroc. O venera pe Isabelle, iar în scurt timp se împrieteniră, Isabelle plăcîndu-l și ea. Era deștept, avea un suflet bun, era drăguț și cu mult simț al umorului. Era însurat și avea patru copii. Îl chema Marcello Scuri.

Petrecerea de inaugurare a fost un eveniment senzațional la Roma, fiind prezentă toată lumea bună din Italia, la fel ca și mulți dintre clienții lor leali din Londra și Paris. Veniră invitați din Veneția, Florența, Milano, Napoli, Torino, Bologna, Perugia. Oaspeți din toată Italia. Munca temeinică și meticuloasă pe care o depuseseră timp de un an de zile era acum răsplătită. Previziunile lui Sarah fuseseră strălucite. Pînă și Phillip trebui să admită cu părere de rău că magazinul era fabulos, iar Nigel declară că, dacă ar fi să moară în momentul acela, ar muri fericit că avusese parte să vadă

această splendoare. Magazinul se potrivea perfect cu Roma, bijuteriile erau frumoase, într-o combinație ideală de vechi și nou, ostentativ și discret, nefiind nici chiar foarte scumpe. Isabelle și mama ei erau entuziasmate de succesul repurtat.

Tînărul director, Marcello, și Isabelle făcuseră o treabă excelentă. Emanuelle era foarte mîndră de amîndoi. Cei doi frați ai lui Isabelle o felicitară pentru excelențele rezultate obținute. După trei zile, cînd plecară să se ocupe de magazinele lor, localul din Roma funcționa deja din plin.

Emanuelle plecase la Paris cu o zi înainte să rezolve o mică problemă ce se ivise la magazinul de acolo. Avusese loc o spargere, dar în mod miraculos, grație excelentului sistem de securitate prevăzut cu geamuri antiglonț și dispozitive perfecte de închidere a ușilor, nu se furase nimic. Emanuelle dorise însă să ajungă mai repede acolo pentru a îmbărbăta tot personalul, destul de zguduit de acest incident neplăcut. Devenise tot mai complicat să asigure un sistem de protecție antifurt. Pînă acum, însă, datorită unei securități excelente, ambele magazine fuseseră scutite de spargeri.

Pe parcursul zborului spre Paris, împreună cu Julian, Sarah se gîndea încă la reușita inaugurării magazinului din Roma. Îl întrebă pe fiul ei dacă se simțise bine, iar el îi confirmă. Îl văzuse stînd de vorbă cu o tînără principesă foarte drăguță, iar apoi cu un manechin renumit de la Valentino. Femeile din Roma erau desigur foarte frumoase, dar lui Sarah i se părea că Julian se mai potolise la acest capitol. Avea aproape treizeci de ani și începuse deja să ducă o viață mai echilibrată. Într-o vreme fusese de nestăpînit, dar, potrivit relatărilor din ziare, acum se schimbase. Înainte de a ateriza la Orly, Julian îi explică mamei lui motivul noii lui atitudini.

— O mai ții minte pe Yvonne Charles? o întrebă el candid, iar Sarah clătină din cap. Pînă atunci discutaseră despre

afaceri, așa că nu-și dădea seama dacă era vorba de vreo clientă de-a lor.

– Doar după nume. De ce? Am cunoscut-o și eu?

– E actriță. Ai cunoscut-o la petrecerea de aniversare de anul trecut.

– Da, printre alți o mie de invitați probabil. Bine că nu m-a lăsat memoria, cum mă temeam.

Brusc, însă, își aminti de ea, dar nu de la petrecere, ci din ceea ce citise la un moment dat în ziare.

– N-a-fost implicată într-un divorț scandalos acum câțiva ani... după care s-a recăsătorit? Parcă am citit undeva despre ea... Dar de ce?

Julian se simți foarte încurcat, regretînd că mama lui avea o memorie atît de bună. La cei șaiszeci și patru de ani ai ei era la fel de ageră la minte, la fel de puternică, deși ceva mai blîndă, și la fel de drăguță ca întotdeauna. O iubea nespus, dar uneori și-ar fi dorit parcă să nu dea atîta atenție tuturor detaliilor ne semnificative.

– Cam așa ceva... răspuse el. De fapt, acum divorțează iarăși. Am cunoscut-o între două căsnicii – ba poate chiar în timpul lor, își zise Sarah în gînd, cunoscîndu-și fiul – și ne-am reîntîlnit recent, din întîmplare, acum cîteva luni.

– La momentul potrivit, cum s-ar spune, îi zîmbi Sarah. Uneori, Julian i se părea încă teribil de tînăr. Ai avut noroc.

– Da, așa e.

Ceva în privirea lui o înspăimînta pur și simplu.

– E o fată cu totul deosebită, mai adăugă el.

– Firește, cu două căsnicii la activ... Cîți ani are?

– Douăzeci și patru. Dar e foarte matură pentru vîrsta ei.

– Te cred. Sarah nu prea știa ce să-i mai spună și nici nu-și dădea seama unde voia el să ajungă, dar presimțea că finalul avea să-i displacă.

– Vreau să mă însor cu ea, spuse Julian calm. Sarah simți că se prăbușește direct pe pistă, ca și cum avionul ar fi rămas fără carcasă.

– Oh! exclamă ea, încercînd să nu pară uimită. Dar inima îi bătea cu putere. Și cînd ai luat hotărîrea asta?

– Săptămîna trecută. Numai că am fost atît de prinși cu inaugurarea magazinului, că n-am vrut să-ți spun pînă ce nu scăpam de grija asta. „Ce drăguț din partea ta“, comentă Sarah în gînd. Era minunat că se gîndise să se însoare cu o fată divorțată de două ori și că îi spusese totuși și ei. O să-ți placă, ai să vezi, continuă Julian. Sarah spera ca Julian să aibă dreptate, deși pînă acum nu-i plăcuse nici unul dintre partenerii de viață aleși de copiii ei. Începuse să renunțe la speranța de a mai avea vreodată nurori sau gineri care să i se pară cît de cît suportabili, darmite să-i mai și îndrăgească. Pînă acum situația nu fusese deloc fericită la acest capitol.

– Cînd am s-o cunosc și eu?

– Curînd.

– Ce-ai zice de vineri seara? Am putea cina la „Maxim’s“, înainte să plec la Paris.

– Ar fi splendid, zîmbi el afectuos.

Sarah se încumetă apoi să-l întrebe ceva ce poate ar fi fost mai bine să treacă sub tăcere.

– Chiar ești hotărît în privința asta?

– Absolut. De asta se temuse și Sarah. Apoi, uitîndu-se la ea, Julian pufni în rîs. Mamă... ai încredere în mine...

Sarah și-ar fi dorit din tot sufletul să fie așa, însă senzația neplăcută din capul pieptului îi spunea că Julian făcea o greșală. Iar cînd se întîlniră la „Maxim’s“, vineri seara, intuiția deveni certitudine.

Nu se putea tăgădui că fata era frumoasă – o frumusețe blondă, rece, glacială, așa cum vezi la suedeze. Era înaltă,

subțire, cu pielea albă, ochi mari albaștri, păr blond deschis, pe care îl purta desfăcut pe umeri. Îi povesti că fusese manechin de la paisprezece ani, dar apoi se apucase de film, fiind actriță de la vârsta de șaptesprezece ani. În șapte ani jucase în cinci filme, iar Sarah își aminti vag de un scandal în care fusese la un moment dat implicată pe motiv că se culcase cu regizorul, deși era încă minoră. Mai fusese apoi ceva legat de primul ei divorț, când era măritată cu un actor la fel de tânăr și de nesăbuit ca și ea. Cel de-al doilea soț fusese o alegere mai interesantă. Se măritase cu un *play boy* german, de la care încercase să pună mâna pe o sumă fabuloasă de bani. Julian susținea însă că, în privința asta, lucrurile erau acum rezolvate. Așa că putea să se căsătorească de Crăciun.

Lui Sarah nu-i prea venea deloc să sară în sus de bucurie, ci mai curînd să se ducă acasă și să plîngă. Povestea se repeta. Din nou, unul din copiii ei cădea orbește în capcana întinsă de altul, refuzînd să vadă realitatea. De ce nu se mulțumea să trăiască doar o aventură cu ea? De ce se amăgea singur că fata asta era soția potrivită pentru el? Fata era frumoasă, extrem de atrăgătoare din punct de vedere fizic, dar ochii ei erau reci, părînd foarte calculată. Ființa ei nu sugera nimic spontan, sincer sau afectuos. După felul cum se uita la el, Sarah întui că fata îl plăcea, îl dorea, dar fără să-l iubească. Totul îi sugera că avea de-a face cu o profitoare. Iar Julian se amăgea amarnic văzînd în ea o fetiță adorabilă, pe care o iubea.

– Ei bine? întrebă el, fericit, când Yvonne se duse să-și refacă machiajul, la sfîrșitul mesei. Nu-i așa că e nemaipomenită? Nu-ți place?

Julian era orbit. Sarah se simțea sfîrșită. Așa pățise și cu ceilalți copii. Îl bătuseră ușor pe mîna și recunoscuseră că fata este frumoasă, asta fără să mintă. A doua zi, cînd Julian îi aduse cîteva ziare, încercă să discute lucrurile cu multă discreție.

– Căsnicia este ceva foarte serios, începu ea, simțindu-se ca o babă pisăloagă.

– Este și părerea mea, confirmă el, amuzat de introducerea pedantă a mamei sale. Dar nu era genul ei. De obicei era foarte directă, dar acum se vedea că se teme oarecum. Mai trecuse o dată prin așa ceva, iar acum nu voia să-l piardă și pe Julian. Cu el, știa prea bine că era altceva. Isabelle fusese pătimașă și tânără; Julian însă își adora mama, fiind mai puțin probabil să o respingă cu totul. Cred că vom fi foarte fericiți, reluă el optimist, ceea ce o ajută pe Sarah să continue.

– Nu sînt chiar atît de sigură. Yvonne nu-i o fată ca oricare, Julian. Are o carieră și își poartă singură de grijă de zece ani.

Fugise de-acasă la paisprezece ani, renunțînd la școală pentru a deveni manechin.

– Știe să răzbească în viață, continuă Sarah. Își urmărește în primul rînd propriul ei interes, poate chiar mai mult decît binele vostru comun. Nu sînt convinsă că o interesează ce faci și că vrea de la căsnicie același lucru pe care îl vrei și tu.

– Asta ce înseamnă? Că umblă după banii mei?

– Posibil.

– N-ai dreptate, făcu el supărat. N-avea nici un drept să se amestece, se gîndea el. Părerea lui Sarah era însă diferită, știind că avea tot dreptul să intervină în calitatea ei de mamă. A obținut o jumătate de milion de dolari de la soțul ei din Berlin, mai spuse el.

– Drăguț din partea ei, comentă Sarah cu răceală. Și cît timp au fost căsătoriți?

– Opt luni. S-a despărțit de el fiindcă a silit-o să facă un avort.

– Ești sigur? În ziare scria parcă, dacă mi-aduc eu bine aminte, că l-a părăsit pentru fiul unui antreprenor grec miliardar, care i-a dat însă papucii pentru o franțuzoaică

oarecare. Tare complicați mai sînt indivizii ăștia cu care ai tu de-a face!

– E o fată de treabă, care a avut o viață grea. Nu a cunoscut niciodată bucuria de a fi iubită. Mama ei a fost o femeie de moravuri ușoare, iar pe tatăl ei nu l-a cunoscut niciodată. A părăsit-o pe maică-sa înainte ca ea să se nască, iar mama s-a descotorosit de ea cînd avea doar treisprezece ani. Cum ai fi vrut, mă rog, să urmeze cine știe ce școală înaltă, ca soră-mea?

Cu toate astea, sora lui făcuse o grămadă de greșeli, pe cînd fata asta nu. Făcea în schimb calcule abile. Julian era una din prăzile ei.

– Sper să ai dreptate. Nu vreau să te văd nefericit mai tîrziu.

– Trebuie să ne lași să trăim cum vrem noi, replică el, supărat. Nu e cazul să ne spui ce să facem.

– Încerc să n-o fac.

– Știu, făcu Julian, străduindu-se să se calmeze. Nu voia să se certe cu ea. Era doar trist că Yvonne nu-i făcuse mamei sale o impresie mai bună. Fusesse nebun după ea de cum o văzuse. Mă deranjează că ai mereu senzația că știi ce e bine pentru noi, ceea ce nu este întotdeauna așa. Deși trebuia să admită în sinea lui că lucrul acesta nu se întîmplase prea des. Oricum, considera că avea dreptul să facă așa cum dorea el.

– Sper ca de data asta să mă înșel, răspunse ea cu tristețe.

– Ne dai binecuvîntarea ta? Lucrul acesta însemna foarte mult pentru el. O adorase întotdeauna.

– Dacă vrei tu. Se aplecă și îl sărută, cu lacrimi în ochi. Te iubesc atît de mult... nu vreau să suferi vreodată.

– N-am să sufăr. Radia de fericire.

Julian plecă, iar Sarah rămase singură în apartamentul ei, gîndindu-se la William, la copiii ei, și întrebîndu-se de ce erau cu toții atît de nesăbuiți.

Julian și Yvonne s-au căsătorit la primăria din La Marolle, de Crăciun. A urmat apoi un dejun somptuos la castel, în prezența a patruzeci de oaspeți. Julian părea nespus de fericit. Yvonne purta o rochie scurtă bej, de dantelă, făcută la Givenchy, care i se părea lui Sarah o variantă mai modernă a rochiei ei de mireasă la căsătoria cu William. Dar aici se opreau toate similitudinile. Fata avea un aer rece și o duritate care efectiv o șperiau pe Sarah.

Emanuelle observase și ea același lucru, iar cele două femei stăteau acum liniștite într-un colț și râdeau amar.

– De ce avem noi parte mereu de situații de felul acesta? spuse Sarah, clătînînd din cap și uitîndu-se la prietena ei, care îi puse blînd mîna pe umăr.

– Ți-am mai spus... de fiecare dată cînd văd ce pățești, mulțumesc cerului că n-am avut niciodată copii.

Lucrul acesta nu era însă întru totul adevărat. Erau momente cînd o invidia totuși, mai ales acum, la bătrînețe.

– Mă tot întreb uneori, poate că nu-i înțeleg eu. Uite, ea e un sloi de gheață, iar el își închipuie că îl adoră.

– Sper să nu-și dea seama niciodată de adevăr, zise Emanuelle pe un ton liniștit. Nu-i mai spuse lui Sarah că Julian îi cumpăraseră viitoarei lui neveste un inel cu un diamant de treizeci de carate, cadou de nuntă, și că mai comandase și

două brățări asortate. Fata se descurca așadar foarte bine, iar Emanuelle era convinsă că acesta era doar începutul.

Isabelle venise și ea la nuntă, de astă dată fără Lorenzo. Era pregătită să le povestească o mulțime de minunății despre magazinul din Roma. Totul mergea strălucit, singurul lucru care o deranja fiind faptul că trebuiau să cheltuiască foarte mulți bani pe paznici. Situația în Italia era dificilă, din cauza acțiunilor teroriștilor și ale Brigăzilor Roșii. Afacerile însă prosperau spectaculos. Phillip recunoscuse pînă la urmă că se înșelase în această privință. Dar nu acceptase să vină la nunta fratelui său. Lui Julian însă nici nu-i păsa. N-avea ochi și urechi decît pentru Yvonne. Acum era a lui.

Plecau în Tahiti pentru a-și petrece luna de miere. Yvonne îi spusese că-și dorise dintotdeauna să ajungă acolo, dar că nu izbutise niciodată. La întoarcere urmau să se oprească la Los Angeles, la mătușa Jane, sora lui Sarah. Sarah nu o mai văzuse de ani de zile, dar continuaseră să păstreze legătura, iar Julian ținea foarte mult la spiritul de familie. Și lui Yvonne îi convenea această oprire, pentru că voia să-și facă o serie de cumpărături la Beverly Hills.

Sarah îi conduse la plecare, împreună cu oaspeții. Isabelle mai rămase la castel pînă la Anul nou, ceea ce lui Sarah îi făcu o mare plăcere. Sărbătoriră împreună ziua de naștere a lui Xavier, care împlinea șaisprezece ani. Isabelle spunea că nici nu-i venea să creadă că timpul trecuse atît de repede, în mintea ei Xavier fiind tot copil. Sarah rîse amuzată de aceste reflecții.

– Gîndește-te numai ce simt eu cînd mă uit la tine, la Julian și la Phillip. Parcă ieri erați niște copilași, iar acum... Gîndul îi zbură la anii tinereții, și la William. Ce fericiți fuseseră...

– Tot îi mai simți lipsa, nu-i așa? întrebă Isabelle cu blîndețe, iar Sarah încuviință din cap.

– E un sentiment ce îți rămîne pe viață, trebuie numai să te obișnuiești cu el. Așa fusese și cînd o pierduse pe Lizzie. Nu încetase nici o clipă să o iubească sau să nu-i mai simtă lipsa, dar se obișnuise pînă la urmă cu această durere zilnică, pînă cînd, în cele din urmă, ajunsese o povară suportabilă. Isabelle nu știa însă nimic despre aceste lucruri. Faptul că nu avea copii constituia pentru ea un motiv permanent de suferință. O cuprindea atunci ura față de Lorenzo, deși în ultima vreme nu se mai gîndise atît de mult la asta. Din fericire, era mult prea ocupată cu magazinul pentru a mai avea timp de altceva. Sarah era foarte încîntată de faptul că reușiseră să deschidă un magazin la Roma, condus de fata ei.

Îi păru rău cînd Isabelle plecă; iar viața își continuă cursul ei tihnit. Anul trecu repede. Dintr-o dată, se trezi că era vară. Veniseră cu toții în vizită de ziua ei. Împlinea șaiszeci și cinci de ani, ceea ce o cam speria. Insistaseră însă cu toții să vină să o sărbătorească la castel, ceea ce pentru Sarah era o adevărată mîngîiere.

– Nu suport gîndul că sînt atît de bătrînă, recunosc eu față de Isabelle. De data asta venise și Lorenzo, ceea ce nu prea îi convenea. Isabelle era întotdeauna mai încordată cînd îl știa prin preajmă. Aveau însă multe de discutat despre magazin, așa că Isabelle mai uita de prezența lui.

Veniră, desigur, și Phillip și Cecily. Cecily era foarte bine dispusă și povestea tuturor despre noul ei cal. Era implicată în activitatea echipei olimpice britanice de echitație, iar ea și prințesa Anne tocmai fuseseră împreună la vînătoare, în Scoția. Erau bune prietene încă din vremea anilor de școală. Cecily nu părea să-și dea seama de faptul că Phillip nu vorbea cu ea și nici nu o asculta. Vorbea întruna, fără să-i pese. Veniseră și copiii lor. Alexander și Christine. Aveau paisprezece și doisprezece ani, iar Xavier, deși mai mare decît

ei, încerca să-i distreze. Îi duse la înot, în piscină, jucă tenis cu ei, tachinându-i mereu pentru că îi spuneau „unchiul“ Xavier, ceea ce pe copii îi amuza copios.

În cele din urmă își făcură apariția Julian și Yvonne, în noul lui Jaguar ultimul tip. Yvonne era mai drăguță decît oricînd, dar destul de apatică, Sarah nereușind să-și dea seama dacă era din cauza căldurii sau a plictiselii. După toate probabilitățile, week-end-ul nu avea cum să-i entuziasmeze prea mult pe nici unul, reflecta Sarah, simțindu-se vinovată că îi adusese pe toți acolo. Oricum, era un bun prilej de a le vorbi despre călătoria ei în Botswana cu Xavier. Fusese o excursie fascinantă, în timpul căreia avusese ocazia să viziteze, și niște rude de-ale lui William, la Cape Town. Adusese mici cadouri pentru fiecare. Xavier venise cu fosile extraordinare și cu roci de tot felul, niște nestemate rare, neșlefuite, și o colecție întregă de diamante negre. Avea o adevărată pasiune pentru pietre și se pricepea să le aleagă, intuind fără greș valoarea lor, chiar așa cum erau, în stare brută. Intuia de asemenea modul optim de prelucrare, menit să le păstreze farmecul natural. Îi plăcuseră în mod deosebit minele de diamante pe care le văzuseră la Johannesburg și încercase să o convingă pe mama lui să ia acasă un tanzanit de mărimea unui grepfrut.

– N-aveam nici cea mai mică idee ce să fac cu el, le explică ea după ce termină de povestit.

– Sînt foarte la modă acum la Londra, zise Phillip, care nu era însă prea bine dispus. Nigel fusese cam bolnav în ultima vreme și intenționa să se retragă la sfîrșitul anului, ceea ce pentru Phillip era o perspectivă îngrijorătoare. Îi spuse mamei lui că va fi imposibil să-l înlocuiască după atîția ani, iar Sarah renunță să-i aducă aminte cît de mult îl urise la început. Toți aveau să-i ducă lipsa, dar nădăjduia ca Nigel să-și amîne hotărîrea.

Continuară să discute despre excursia în Africa și, la dejun, Sarah se scuză în cele din urmă dacă îi plictisise cumva cu poveștile ei. Enzo se uita mereu în sus, iar Yvonne dădea semne de nerăbdare.

După prânz, Cecily dori să vadă grajdurile, dar Sarah o informă că nu avea acolo nimic nou, decît aceiași cai bătrîni și obosiți. Cecily insistă totuși să-i vadă. Lorenzo se duse să tragă un pui de somn; Isabelle se pregătea să-i arate mamei sale niște schițe pe care le făcuse, iar Julian îi promise lui Xavier și copiilor lui Phillip să-i ia la o plimbare cu mașina lui cea nouă. În felul acesta, Phillip și Yvonne rămăseră singuri, simțindu-se oarecum ciudat. De cînd se căsătorise cu Julian, Phillip nu o întîlnise decît o singură dată. Recunoștea că fata arăta senzațional. Avea părul atît de blond, încît sub razele soarelui de amiază părea aproape alb. Phillip o invită să facă un tur prin grădini. În timpul plimbării, Yvonne i se adresă cu „Înălțimea voastră“, ceea ce lui Phillip nu i se părea deloc deplasat. Se vedea însă oricum că era încîntată de titlul de lady Whitfield. Îi povesti despre scurta ei experiență la Hollywood, iar Phillip părea fascinat. Mergînd și discutînd întruna, Yvonne se apropiase tot mai mult de el. Phillip simțea mirosul părului ei și, cînd privea în jos, îi zărea sîinii. Aflîndu-se lîngă ea, aproape că nu se mai putea stăpîni, copleșit de senzualitatea ei.

– Ești foarte frumoasă, îi zise el, deodată, în timp ce ea îl privea sfioasă. Ajunseseră în capătul parcului cu trandafiri. Aerul era atît de fierbinte și de calm, încît lui Yvonne i-ar fi plăcut să se dezbrace.

– Mulțumesc, spuse ea, coborînd pleoapele. Genele lungi îi atingeau obrajii. Brusc, Phillip întinse mîna și o îmbrățișă. Nu se putea stăpîni, copleșit de o dorință pe care nu și-o mai controla. Își strecură mîna sub rochia ei, iar Yvonne gemu,

lipindu-se de el. Oh, Phillip... spuse ea încet, ca și cum l-ar fi îndemnat să continue. Îi cuprinse sînii între mîini, frămîntîndu-i.

– Dumnezeule, ești adorabilă, șopti el, trăgînd-o ușor pe iarbă, lîngă el. Rămaseră așa, pînă cînd pasiunea lor ajunse aproape de punctul culminant.

– Nu... nu se poate, zise ea în șoaptă, trăgîndu-și rochia peste genunchi. Aici nu se poate...

Obiecta, așadar, în privința locului, nu a actului în sine sau a persoanei. Numai că Phillip nu se mai putea abține. Trebuia să o aibă. Fremăta de dorință, iar așa cum stăteau întinși acolo, sub soarele strălucitor, nimic nu l-ar mai fi oprit. Se cufundă încet în ea, dureros, apoi cu o pasiune nestăvilă. Yvonne se lipea de el, îndemnîndu-l, ademenindu-l, chinuindu-l, ațîțindu-i dorința și tachinîndu-l, pînă cînd strigătul lui Phillip răsună în aerul neclintit din jur. Se terminase.

Zăceau amîndoi alături, gîfîind. Phillip o privea, nevenindu-i să creadă ceea ce se petrecuse și cît de nemaipomenit fusese totul. Nu mai întîlnise o femeie ca ea. Și știa că o dorește, că vrea să mai facă dragoste cu ea... mereu... și mereu... Doar privind-o, și dorința îl năpădi iarăși. Excitat, se cufundă din nou în ea, fără un cuvînt. Nu se auzeau decît gemetele ei, pînă ce ajunseră amîndoi la orgasm.

– Dumnezeule, ești nemaipomenită, îi șopti el, întrebîndu-se dacă nu cumva îi auzise cineva. Practic, însă, nu-i mai păsa. Totul îl lăsa insensibil, cu excepția acestei femei care îl scotea din minți.

– Și tu la fel, suflă ea, simțindu-l pulsînd încă în adîncul ei. N-am mai simțit niciodată așa ceva, zise femeia, iar el o crezu. Apoi îi trecu ceva prin minte și se trase ușor înapoi pentru a o privi mai bine.

– Nici chiar cu Julian? Yvonne scutură din cap, ceva din privirea ei spunându-i parcă mai mult. E vreo problemă între voi? Întrebă el plin de speranță. Yvonne ridică din umeri și se lipi de fratele mai mare a lui Julian. Intuise ea de multă vreme că un lord e altfel decît un duce, și că al doilea născut nu e totuna cu fratele lui mai mare. Or ei îi surîdea ideea de a fi ducesă și nu doar „lady“.

– Nu... nu-i același lucru, zise ea cu tristețe. Nu știu. Ridică din umeri, părînd deznădăjduită. Poate că ceva nu e în regulă cu el... n-avem o viață sexuală... șopti ea. Phillip o privea uluit, zîbind de fericire.

– Chiar așa? Ce surpriză! Julian era un impostor. Reputația lui era egală cu zero. Și cînd se gîndea că în toți acești ani îl urîse pentru asta. Degeaba. E de-a dreptul uluitor, comentă el.

– M-am întrebat chiar dacă nu e cumva... homosexual. Yvonne făcea pe rușinata. Pe Phillip îl înduioșă farmecul ei ingenuu. Dar nu, cred doar că nu e bun de nimic. Sute de femei ar fi hohotit la auzul acestei afirmații, numai că Yvonne era o actriță desăvîrșită, mai cu seamă în prezența lui Phillip.

– Îmi pare rău, zise Phillip, ceea ce de fapt nu era adevărat. Era entuziasmat. Îi displăcea ideea că trebuia să se ridice de lîngă ea și să se îmbrace amîndoi. Tocmai își trăsese fermoarul la pantaloni cînd observă că trebuiau să caute chiloții lui Yvonne prin tufele de trandafiri. Se prăpădeau de rîs imaginîndu-și ce ar fi spus mama lui dacă i-ar fi găsit azvîrliți acolo. Cred că și-ar fi zis că s-a distrat puțin și grădinarul, rînji Phillip.

Yvonne izbucni atît de tare în rîs, încît căzu iar pe jos, tăvălindu-se prin iarba mătăsoasă. Ademenit de coapsele ei lungi, Phillip făcu iar dragoste cu ea.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse el cu regret. Toată viața lui se schimbase radical în numai două ore. Crezi

că poți scăpa cumva de el diseară? o întrebă Phillip gîndindu-se unde să se ducă amîndoi. Poate la vreun hotel din localitate. După care îi veni o idee și mai bună: vechile barăci de la grajduri. Mai erau încă acolo zeci de saltele și pături pe care le folosiseră pentru cai. Nu suporta gîndul de a petrece o noapte fără ea, iar faptul că era un lucru interzis îl incita și mai mult.

– Am să încerc, răspunse ea, plină de speranță. Niciodată nu se distrase mai bine de cînd se măritase... a treia oară. Era specialitatea ei. Viața dublă. Îi plăcea la nebunie. Primul ei soț avea un frate geamăn. Iar înainte de a-l părăsi, se culcase deja cu fratele lui, ba chiar și cu tatăl. Cu Klaus fusese ceva mai complicat, dar foarte amuzant. Julian era adorabil, dar atît de naiv! Din mai se plictisea îngrozitor. Iar Phillip era lucrul cel mai frumos care i se întîmplase în ultimul an... posibil chiar vreodată.

Se întoarseră amîndoi pe drum, pășind alături, atingîndu-se în treacăt cu mîinile, făcînd aparent o conversație normală, deși în șoaptă Yvonne îi tot spunea cît de mult îl iubește... cît de bine fusese cu el... cît de excitată era... și cum de-abia așteaptă să se facă noapte... Cînd ajunseră la castel, reușise să-l scoată din minți. Phillip era îmbujorat la față și parcă pierdut cînd îl văzură pe Julian apărînd cu Jaguarul lui cel nou.

– Hei! le făcu el cu mîna. Ce-ați făcut voi amîndoi pînă acum?

– Ne-am plimbat prin parcul cu trandafiri, răspunse ea pe un ton drăgălaș.

– Pe zăpușeala asta? Aveți curaj, nu glumă. Puștani coborîră și ei din mașină.

Julian remarcă, în fine, că fratele lui arăta foarte încins și stors. Îi venea să rîdă, văzîndu-l, dar se abținu.

– Scumpete, te-a necăjit rău? o întrebă el după plecarea lui Phillip. Nu mă miră că a fost în stare să te tîrască prin parc pe o asemenea caniculă.

– N-a făcut-o cu răutate, șopti ea în timp ce urcau în camera lor să facă dragoste înainte de cină.

În seara aceea, cina se desfășură într-o atmosferă de mare veselie. Toată lumea avusese o zi bună și erau cu toții bine dispuși. Cecily izbutise să dibuiască prin hambar niște vechi șei militare germane care o fascinau și o întrebă pe Sarah dacă ar putea lua una cu ea în Anglia, la care Sarah îi răspunse că era liberă să-și aleagă tot ce poftea. Xavier fusese lăsat să conducă noua mașină a lui Julian, copiii mai mici se simțiseră excelent și ei, iar în ciuda prezenței lui Lorenzo, Isabelle era evident relaxată și fericită. Tinerii căsătoriți păreau, de asemenea, într-o dispoziție excelentă. Phillip avea un aer cam rezervat, dar la el nu era ceva neobișnuit. Pînă și sărbătorita părea resemnată acum cu acea „cifră îngrozitoare“ care reprezenta vîrsta ei. Era fericită să-i aibă pe toți cu ea și mulțumită totodată că aniversarea propriu-zisă trecuse parcă pe planul doi. Îi părea rău că aveau să plece cu toții a doua zi după-amiază. Vizitele lor erau întotdeauna scurte, dar măcar acum, după ce Isabelle revenise printre ei, deveniseră mult mai plăcute.

Rămaseră multă vreme în sufragerie în seara aceea, Julian punîndu-i tot felul de întrebări despre perioada Ocupației din timpul războiului. Părea fascinat de cele povestite de Sarah. Cecily voia să știe cîți cai adăpostiseră acolo și ce rase, iar Yvonne stătea tot timpul în spatele lui Julian și îi masa umerii. Enzo moțăia într-un fotoliu confortabil, Isabelle juca pasionată cărți cu fratele ei mai mic, în timp ce Phillip bea coniac și fuma trabuce, privind afară, spre grajduri.

În cele din urmă, Julian înțelese ce urmărea Yvonne, așa că dispărură amîndoi sus după ce el își sărută mama. Cecily

plecă și ea. Spunea că se simte istovită după excursia în Scoția. În cele din urmă, dispăru și Phillip. Enzo continua să moțâie, iar Isabelle și Sarah tăifăsură o bună bucată de vreme după ce Xavier se dusesse și el la culcare. Casa era cufundată în liniște. Afară era lună plină. Ce noapte frumoasă de ziua ei! Mîncaseră tort și băuseră șampanie. Sarah se simțise foarte bine înconjurată de copii.

Între timp, la etaj, Yvonne recurgea la toate cunoștințele ei în materie de amor pentru a-și chinui bărbatul. Erau scheme deprinse în Germania, care îl scoteau pur și simplu din minți pe bietul om. Așa că după o jumătate de oră, extenuat și satisfăcut, Julian se cufundă într-un somn adînc. Yvonne se strecură discret din cameră, zîmbind mulțumită. Își pusese niște jeansi și un tricou. Porni în fugă spre grajduri.

Cecily dormea și ea. Luase niște somnifere, așa cum obișnuia, ca să fie sigură că poate dormi bine. Asta chiar cu riscul mahmurelîi trecătoare de a doua zi de dimineața. Sforăia deja cînd Phillip ieși din cameră, îmbrăcat cu aceleași haine de la cină. N-avea însă cine să-l audă. Intră în grajduri pe ușa din spate, oprindu-se o clipă pentru a-și obișnui ochii cu întunericul. Apoi o zări, la numai cîtiva pași. Frumoasă și strălucitoare sub razele lunii, arăta ca o nălucă, goală pușcă, călare pe o șa. Se duse în spatele ei și o trase lîngă el. Gemu de plăcere, lipit de ea, simțindu-i pielea satinată. Îl cuprinsese o dorință arzătoare. O trase de pe șa și o duse în brațe spre una din saltele. Acolo locuiseră soldații germani. Făcea dragoste cu ea, implorînd-o să nu-l părăsească niciodată. Stătură întinși acolo ore în șir. Ținînd-o în brațe, Phillip înțelese că viața lui se schimbase complet. Nu putea renunța la ea... era extraordinară... atît de deosebită... de puternică... ca un drog fără de care de acum înainte nu mai putea supraviețui.

Isabelle urcă la culcare după ora unu noaptea, după ce reușise să-l trezească pe Lorenzo și să-l trimită sus. Sarah rămase singură în salon, întrebându-se ce urma să se mai întâmple.

Nu putea continua așa la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, Lorenzo trebuia să accepte să se despartă de Isabelle. O ținea ostatică, iar Sarah n-avea de gând să îngăduie ca situația să se perpetueze la nesfârșit. Numai gândindu-se la asta se înfuria cumplit. Isabelle era o fată atât de frumoasă și avea dreptul la o viață mai bună decât ceea ce îi oferea el. Se dovedise exact atât de ticălos pe cât bănuiseră inițial, ba poate chiar mai rău. Gândindu-se la asta, Sarah ieși în curtea interioară, sub razele lunii. Îi veneau în minte unele nopți de vară din timpul războiului, când Joachim era acolo și discutau pînă noaptea târziu despre Rilke, Schiller și Thomas Mann... încercînd amîndoi să uite de război, de răniți, de teama că poate William nu mai era în viață. Gândindu-se la toate astea, porni instinctiv spre căsuță. Acum nu mai locuia nimeni acolo. Clădirea era nefolosită de multă vreme. Casa noului paznic era mai aproape de poartă și mult mai modernă. Sarah se hotărîse, însă, să păstreze și vechea căsuță, din rațiuni sentimentale. Acolo locuise inițial cu William, în timp ce restaurau castelul, acolo se născuse și murise Lizzie.

Visînd încă la vremurile acelea și făcîndu-și plimbarea înainte de culcare, auzi un zgomot venind dinspre grajduri. Era un geamăt stins și ea se întrebă dacă nu cumva era rănit vreun cal. Păstrau acolo vreo șase, în cazul în care cineva ar fi avut chef de călărit, dar majoritatea erau bătrîni și nu prea grozavi. Deschise încetîșor ușa. Totul părea în ordine, animalele erau liniștite, dar deodată auzi niște zgomote dinspre vechile barăci. Niște sunete ciudate. Nu-și dădea seama ce poate fi, așa că porni într-acolo, să se lămurească.

Nici nu-i trecuse prin minte că ar avea de ce se teme, așa că nu luase nici o furcă pentru a se apăra în caz că ar fi fost vorba de vreun intrus sau de vreun animal turbat. Intră înăuntru și aprinse lumina, dînd cu ochii de cele două trupuri înlănțuite. Phillip și Yvone. Erau goi amîndoi și nu încăpea nici o umbră de îndoială asupra a ceea ce făceau. Se uită cîteva clipe la ei, uluită, după care văzu expresia îngrozită de pe chipul lui Phillip. Se întoarse cu spatele, ca să-i lase să se îmbrace, după care reveni la ei, furioasă.

^ I se adresa întîi lui Yvonne, fără să șovăie o clipă.

– Cum îndrăznești să-i faci așa ceva lui Julian? Cum îndrăznești, tîrîtură, cu *fratele* lui, în *casa* lui, sub acoperișul *meu*! Cum *îndrăznești*?!

Yvonne scutură din cap, aruncîndu-și pletele blonde pe umeri, fără să spună nimic. Nu se sinchisise nici măcar să se îmbrace. Stătea acolo, nerușinată în goliciunea ei.

– Și tu! se întoarse spre Phillip. Tot de prostii te ții... îți înșeli nevasta, invidios pe fratele tău. Mi-e scîrbă de tine. M-ai făcut de rușine, Phillip.

Stătea și se uita la ei, tremurînd de durere – pentru Julian, pentru ea, pentru ceea ce făcuseră din vieților lor, pentru totala lipsă de respect pe care o vădeau față de ceilalți.

– Dacă aflu că treaba asta continuă, dacă se mai întîmplă vreodată, *oriunde*, am să le spun imediat lui Cecily și lui Julian. Pînă atunci, am să pun să fiți urmăriți amîndoi.

N-avea nici cea mai mică intenție să facă așa ceva, dar nici nu avea de gînd să le treacă pînă la urmă cu vederea infidelitățile, mai ales în casa ei și pe socoteala lui Julian, care nu merita așa ceva.

– Mamă... îmi pare teribil de rău, făcu Phillip, care izbutise să se acopere cu o pătură. Îl îngrozea faptul că îi prinsese. A

fost ceva neobișnuit... Nu știu ce s-a întâmplat... izbucni el, gata să plîngă parcă.

– Știe ea foarte bine, n-ai grijă, replică Sarah brutal, privind-o pe Yvonne drept în ochi. Să nu cumva să se mai repete, îi zise ea din nou. Te previn, ține minte.

Se întoarse apoi pe călcâie și ieși. Afară, se rezemă de trunchiul unui copac și începu să plîngă de mîhnire, de rușine, de jenă pentru ei, pentru ea. Întorcîndu-se agale spre castel, nu se gîndea decît la Julian și la nenorocirea în care se băgase singur. Ce nesăbuiți erau copiii ei. De ce oare nu izbutea niciodată să-i ajute?

29

Pe drumul de la castel spre casă, Yvonne fu neobișnuit de tăcută față de Julian. Nu părea supărată, ci pur și simplu nu vorbea prea mult. În ziua plecării, în aer plutise o atmosferă ciudată, aproape ca amenințarea unei furtuni, îi spuse Xavier mamei sale, cînd rămaseră singuri. Vremea era totuși caniculară și foarte însorită. Sarah nu pomenise nimănui despre ceea ce văzuse, dar faptul că Phillip și Yvonne știau era deja suficient. Ceilalți își vedeau așadar de treburile lor, neavînd habar de cele petrecute în grajduri în noaptea aceea. Toată lumea ar fi rămas interzisă, poate cu excepția lui Lorenzo, care s-ar fi amuzat, și a lui Julian, care ar fi fost distrus.

Cînd ajunseră la Paris, Julian o întrebă pe Yvonne dacă se întîmplase ceva care o necăjise.

– Nu, ridică ea din umeri. Numai că m-am plictisit. Însă cînd Julian încercă să facă dragoste cu ea în seara aceea, Yvonne se împotrivi.

– Ce s-a întîmplat? insistă el. Cu o noapte înainte fusese atît de pasionată, iar acum, dintr-o dată, se purta cu atîta răceală. Era mereu imprevizibilă, schimbătoare, dar lui Julian îi plăcea. Ba uneori îi plăcea chiar mai mult cînd îl refuza, căci i se părea mai excitantă. Își închipui că și de data asta era doar un joc, numai că acum atitudinea lui Yvonne era categorică în această privință.

– Încetează... sînt obosită... mă doare capul.

Nu mai recursese niciodată la o asemenea scuză. Yvonne era încă înciudată de cele petrecute în noaptea precedentă, cînd Sarah reacționase de parcă era stăpîna lumii, amenințîndu-i, iar Phillip se umilise ca un copil în fața ei. Yvonne se înfuriase pînă într-atît, încît îl palmuise cînd rămăseseră singuri, ceea ce pe el îl excitase atît de mult, încît făcuseră din nou dragoste. Stătuseră în grajduri pînă la șase dimineața. Iar acum se simțea obosită și enervată, vîzîndu-i pe toți cît erau de influențabili cînd era vorba de mama lor.

– Lasă-mă în pace, repetă ea. Erau amîndoi băieții mamei, la fel ca și snoaba aia de soră a lor. Știa că nimeni nu o agreează. Dar puțin îi păsa. Obținea ce voia. Iar acum, poate chiar mai mult, dacă Phillip se ținea de promisiune și venea de la Londra s-o vadă. Mai putea folosi încă vechiul ei studio din Île Saint Louis; sau puteau merge la hotelul unde stătea el; sau, de ce nu, puteau face amor chiar aici, în patul lui Julian, dacă voia, indiferent de ce spunea ticăloasa aia bătrînă. Numai că acum n-avea chef de nimeni și cu atît mai puțin de soțul ei.

– Te doresc acum... insistă Julian, excitat de refuzul ei. Intui totodată la ea ceva animalic și ciudat, ca la o fiară rapace care se apropiase de el. Instinctiv, parcă adulmeca la ea mirosul altcuiva și voia să pună din nou stăpînire pe ființa ei. Ce s-a întîmplat? o tot întrebă el, încercînd s-o excite cu dezmierdările. Numai că de data asta Yvonne nu reacționa.

– Am uitat să-mi iau astăzi pilula, spuse ea.

– Le iei mai tîrziu, șopti el răgușit, lipindu-se de ea.

Adevărul era însă că pastilele se terminaseră cu o zi înainte, iar acum trebuia să fie prudentă cîteva zile. Făcuse destule avorturi la viața ei, iar de plozi nici nu voia să audă, cu Julian sau cu oricine altcineva. Iar dacă soțul ei ar fi insistat totuși în această privință, era decisă să se ducă să-și lege trompele, fără știrea lui.

– Nu contează pilulele, spuse Julian, întorcîndu-se cu fața la ea. Brusc, așa cum pățise și fratele lui cu o noapte înainte, îl cuprinse o dorință năvalnică. Așa i se întîmplase lui Yvonne cu toți bărbații, încă de la vîrsta de doisprezece ani. Știa perfect ce urmăreau toți. Își dădea seama ce voia Julian acum, numai că de data asta ea nu avea de gînd să accepte. Prefera să-l chinuie. Stătea întinsă, cu picioarele desfăcute și cu ochii larg deschiși, dar dacă se apropia de ea, era hotărîtă să-l lovească. Numai că Julian nu mai era în stare să se stăpînească. Îl incitase prea mult refuzîndu-l, așa cum stătea lungită acolo, goală și frumoasă, cu picioarele desfăcute, cu trupul ademenitor, prefăcîndu-se însă că nu-l dorește.

Începu să facă dragoste cu ea, brutal, surprinzîndu-și partenera care se înfioră de plăcere. După aceea regretă însă. Era efectiv supărată pe el.

– Fir-ar să fie! exclamă ea, răsucindu-se de lîngă el.

– Ce s-a întîmplat? Julian părea jignit de purtarea ei ciudată.

– Ți-am spus că nu vreau. Dacă rămîn însărcinată?

– Ei și? făcu el amuzat. O să avem un copil și gata.

– Nu, nu vreau, se rățoi ea. Sint prea tînără... nu vreau încă să am copii. Abia ne-am căsătorit. Știa cît de mult își dorea el să aibă copii, dar deocamdată nu era pregătită să-i spună mai mult.

– Bine, bine. Du-te și fă o baie fierbinte sau un duș rece sau, în fine, ia-ți pilula. Îmi pare rău. Ceea ce nu era deloc adevărat. Nimic nu i-ar fi convenit mai mult decît să știe că rămăsese însărcinată.

După trei săptămîni, Julian veni acasă pe neașteptate și o găsi vomînd la toaletă.

– Oh, sărăcuța de tine, zise el, ajutînd-o să se bage în pat. Ai mîncat ceva care ți-a făcut rău sau ai făcut vreo gripă?

Nu o văzuse niciodată atît de bolnavă. Yvonne îl privea cu ură. Știa perfect ce se întîmplase cu ea. Era deja a șaptea oară. În ultimii doisprezece ani făcuse șase chiuretaje, iar acum trebuia să mai facă unul. Se simțise rău de la început, așa că își dăduse perfect seama ce pățise, la fel ca și în situațiile precedente.

– N-am nimic, insistă ea. Mă simt perfect.

Julian regretă că trebuia să o lase singură și să se întoarcă la birou. În seara aceea îi pregăti o supă, dar Yvonne o vomă și pe asta. Întrucît nici a doua zi dimineța nu se simțise mai bine, Julian se gîndi să vină acasă fără să o prevină, ca să aibă grijă de ea. Cum Yvonne nu era acasă, răspunse el la telefon. Era asistenta doctorului care îi confirma că avortul era programat a doua zi dimineța.

– Ce? zbiră el în aparat. Anulați! N-o să vină.

Telefonă apoi la birou, contramandînd toate întîlnirile din după-amiaza aceea. Yvonne veni acasă la ora patru, fiind luată prin surprindere de furia cu care o întîmpină Julian.

– A sunat doctorul, începu el.

Yvonne îl privi, întrebându-se o clipă dacă aflase. Înțelese însă imediat că așa stau lucrurile când văzu cât este de supărat. Julian era livid.

– De ce nu mi-ai spus că ești însărcinată?

– Fiindcă e prea devreme... nu sîntem pregătiți pentru așa ceva... și... Privindu-l, se întreba dacă o va crede. Doctorul mi-a spus că e prea curînd după avortul la care m-a silit Klaus.

Cît pe-aci să înghită această minciună, Julian își aminti însă brusc:

– Asta a fost acum un an.

– Nu mi-am revenit încă de tot. Începu să plîngă. Vreau să avem un copil, Julian, dar nu încă.

– Uneori nu noi decidem în această privință. Nu vreau să faci nici un chiuretaj.

– Ei bine, dar eu vreau, răspuse ea, încăpățînată. N-avea de gînd să accepte hotărîrea lui. În plus, nu era deloc momentul potrivit pentru o sarcină. Phillip venea să o vadă, așa că numai asta îi mai lipsea acum. Voia să scape de fătul din pîntece imediat.

– Nu te las să faci așa ceva.

Se certară toată noaptea. A doua zi, Julian nu plecă la birou de teamă că Yvonne să nu se ducă la doctor. Cînd își dădu seama cît era de ferm pe poziție, Yvonne începu să se poarte josnic. Era existența ei în joc, sau așa credea ea. Îi spuse cuvinte urîte, dureroase.

– Ia ascultă, ce naiba! Scap de asta orice ai face tu... s-ar putea să nici nu fie copilul tău.

Julian rămase siderat, de parcă i-ar fi fugit pămîntul de sub picioare. Se trase înapoi, nevenindu-i să dea crezare celor spuse de ea.

– Vrei să spui că e copilul altcuiva? se uită la ea, îngrozit și uluit.

– S-ar putea, admise Yvonne, impasibilă.

– N-ai vrea să-mi spui și mie despre cine e vorba? S-a întors cumva iarăși javra aia de grecotei? Îl văzuse de două ori înainte să se căsătorească și știa că Yvonne îl considera foarte atrăgător. Brusc, pe Yvonne începu s-o amuze comicul situației. Copilul ei era probabil zămislit cu ducele de Whitfield. Începu să rîdă cu poftă, aproape isteric, nemaiputînd să se oprească. Julian o palmui ca să-și vină în fire. Ce te-a apucat? Ce prostie ai făcut?

Acum Yvonne renunțase deja la tot; știa că îl pierduse pe Julian în clipa în care refuzase să-i facă un copil. Nu mai avea ce storce de la el. Jocul se terminase. Era momentul să se concentreze asupra lui Phillip.

– Dacă vrei să știi... rînji ea cu răutate... m-am culcat cu fratele tău. Așa că probabil copilul e al lui, nu-ți mai face griji în privința asta.

Julian o privi îngrozit, copleșit de mîhnire. Se așeză pe pat și începu să rîdă și să plîngă în același timp.

– Foarte nostim, făcu el, ștergîndu-și ochii. Nu mai rîdea.

– Nu-i așa? Asta a fost și părerea mamei tale. Era hotărîtă să-i spună tot. Nu-i mai păsa. Nu-l iubise niciodată. Îi convenise un timp, dar acum știau amîndoi că se terminase. Ne-a găsit în grajduri, la castel. Făcînd amor. Julian se cutremură de scîrbă.

– Știe și mama de chestia asta? întrebă el, îngrozit. Cine altcineva a mai aflat? Soția lui Phillip, cumva?

– Habar n-ăm, ridică ea din umeri. Presupun că o să trebuiască să-i spunem dacă am să fac un copil cu el. Își bătea joc de el, evident, fiindcă n-avea de gînd să facă nici un copil, decît dacă Phillip divorța de Cecily și se mărita cu ea. Atunci, poate da, cine știe?

Julian o privea distrus.

– Fratele meu și-a făcut o vasectomie acum câțiva ani, fiindcă soția lui nu mai voia copii. Nu ți-a spus? Sau nu i-a păsat? Julian știa exact când se întîmplase și că ea purta de fapt copilul lui. Se petrecuse în noaptea în care Yvonne uitase să-și ia pilula, iar el o silise să facă dragoste. Apoi îi trecu altceva prin minte și îi spuse, privind-o cu furie și ură: Nu înțeleg cum de-ai putut să-mi faci așa ceva, de ce? Eu nu m-aș fi purtat niciodată așa cu tine. Dar ascultă bine ce-ți spun: Dacă te-ai măritat cu mine din interes, nu pupi un sfaț de la mine dacă nu faci copilul ăsta. Dacă îl lepezi, am să am grijă să nu capeți nici un ban de la mine, de la familia mea, de la nimeni. Și nu te mai amăgi că fratele meu o să te ajute. Copilul din pîntecele tău e o ființă... o bucățică de viață... și e al meu. Mi-l doresc. După asta poți să pleci. Poți să te duci la Phillip dacă vrei. N-o să se însoare niciodată cu tine. E prea laș ca să-și părăsească nevasta. Poți să faci însă ce poștești. Am să-ți asigur o pensie frumușică. Dar dacă îmi ucizi pruncul, Yvonne, s-a terminat cu totul. Nu vezi un sfaț de la mine. Vorbesc serios.

– Mă ameninți? Îl privea cu atîta ură, încît Julian nu înțelegea cum de-și putuse închipui că îl iubește.

– Exact. Îți repet, dacă nu faci copilul ăsta, ba chiar dacă îl avortezi accidental, nu-ți dau nici un ban. Îl păstrezi, îl faci și mi-l dai mie, atunci divorțăm și îți asigur o rentă... cu onoruri... Batem palma?

– Va trebui să mă mai gîndeasc. Julian veni spre ea și o apucă de păr, trăgînd-o violent.

– Fă bine și gîndește-te repede. Iar dacă îmi omori copilul, să știi că te omor și eu cu mîna mea.

O azvîrli cu dispreț și plecă de-acasă. Lipsi ore în șir. Se îmbătă și plînsese, iar cînd se întoarse acasă era atît de

cherchelit, încît aproape că uitase de ce se supărase atît de rău. A doua zi dimineața, Yvonne îi spuse că accepta să facă acest copil, dar că voia mai întîi să pună la punct un aranjament. Julian îi răspunse că avea să vorbească la birou cu avocații lui. Îi spuse însă limpede că dorește ca Yvonne să locuiască în continuare cu el, chiar dacă se muta în camera de oaspeți, fiindcă vrea să fie sigur că se îngrijește cum trebuie pe timpul sarcinii. În plus, dorea să fie de față la nașterea copilului.

– Te urăsc, trînti Yvonne pe un ton veninos, care nu mai lăsa nici o umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le nutrea la adresa lui sau a acelui copil.

Yvonne detestă fiecare moment al acestei sarcini. În primele luni, Phillip veni să o viziteze, dar în cele din urmă, de Crăciun, renunță. În starea în care era, femeia nu-l mai amuza, iar situația era mult prea complicată. Nu-l deranja că Julian avea cunoștință de relația lor, ba chiar îi plăcea această idee. Numai că știa că și mama era la curent, iar cu ea nu voia să aibă de-a face. Îi spuse lui Yvonne că intenționează să plece cu ea în vacanță, în iunie, după ce se va naște copilul. Yvonne îl ura tot mai mult pe Julian. Reușise să strice totul, periclitînd tot ce-și dorise ea de la viață. Îl dorea pe Phillip mai mult decît orice pe lume, voia să fie ducesa lui. Phillip îi spusese că ar fi posibil ca pînă la urmă să-și părăsească nevasta, numai că acum nu era deloc momentul potrivit pentru așa ceva, avînd în vedere că mama ei era foarte bolnavă, iar Cecily era tare necăjită; apoi, mai era și problema copilului... O îndemnă să aibă răbdare și să-și păstreze calmul. Doar la auzul acestor cuvinte, Yvonne devenea și mai isterică și tot mai furioasă pe Julian. Începu apoi să-l sune pe Phillip mereu, tachinîndu-l, incitîndu-l, la birou, acasă, în cele mai ciudate momente, amintindu-i mereu de ceea ce făceau ei împreună.

Brusc, Phillip ardea iar de patimă, iar așteptarea pînă în iunie i se părea chinuitoare. Îl scosese iarăși din minți. Vorbeau la telefon zilnic, ba chiar de mai multe ori pe zi, și întotdeauna pe teme sexuale. Yvonne îi spunea mereu ce dezmierdări cunoștea și îi vorbea despre ce vor face după nașterea copilului. Phillip era încîntat.

Yvonne și Julian aproape că nici nu-și mai vorbeau. Ea se mutase în altă cameră. Se simțea rău și arăta prost. Vărsăturile continuară pînă în luna a șasea, revenind și la sfîrșitul sarcinii. Julian era de părere că un motiv important îl constituiau furia și ura din ea. Pe chitanța telefonică erau evidențiate convorbiri permanente cu Phillip, dar renunță să mai facă vreun comentariu. N-avea habar ce avea să se întîmple pînă la urmă între ei și încerca să-și spună mereu că, de fapt, nu-i pasă, dar adevărul era că toate acestea îl mîhneau profund. Singurul lucru care îl mai înveselea era ideea că urma să aibă un copilaș. Yvonne nu formulase nici o pretenție asupra copilului – nu ceruse să-i fie încredințat, nu pretinsese zile de vizită. Copilul îi aparținea lui Julian în totalitate. Și era dispus să plătească pentru asta. *După naștere.*

Nu avu decît o singură discuție cu mama lui, în cursul căreia îi explică motivul pentru care intenționa să-și vîndă o parte din acțiunile pe care le deținea la firmă. Toate economiile lui se vor epuiza atunci cînd avea să o plătească pe Yvonne.

– Îmi pare rău că m-am băgat singur în porcăria asta, se scuză el față de Sarah, într-o bună zi. Dar mama lui îi spuse că scuzele erau absurde, fiind vorba de viața lui. Nu datora nimănui explicații.

– Tu ești singurul care are cel mai mult de suferit. Îmi pare doar îngrozitor de rău pentru că s-a întîmplat așa, spuse Sarah.

– Și mie... dar măcar am să am un copil, făcu el zîmbind și se întoarse la războiul rece din apartamentul lui. Angajase deja o doică pentru copil, îi pregătise o cameră, iar Isabelle îi promisese să vină de la Roma să-i dea o mîină de ajutor. Julian n-avea nici cea mai mică idee cum să îngrijească un bebeluș, dar era dispus să învețe sîrguincios. Yvonne îi comunicase deja că de la spital urma să se ducă direct în apartamentul ei. Tranzacția lor ajungea astfel la capăt. Iar în contul ei din bancă se adăuga suma de un milion de dolari.

Urma să nască în mai, dar la sfîrșitul lui aprilie Yvonne începu deja să-și strîngă lucrurile, ca și cum abia aștepta să plece. Julian o privea fascinat.

– N-ai nici un fel de sentiment pentru copilașul ăsta? o întrebă el cu tristețe. De el era inutil să mai întrebe. Cunoștea însă răspunsul la întrebare. Pe Yvonne nu o mai interesa decît Phillip.

– De ce să am? Nici măcar nu l-am văzut. N-avea nici un fel de instinct matern, nici un fel de remușcare. Nu o preocupa decît ideea de a continua relația cu Phillip. Acesta îi spusese că făcuse deja rezervările necesare în Mallorca, pentru prima săptămîină din iunie. De fapt, nici nu-i păsa unde mergeau. Tot ce conta era să fie cu el. Intenționa să obțină de la el tot ce voia.

Pe întîii mai, Julian primi un telefon la birou. Lady Whitfield tocmai se internase în clinica de la Neuilly, aceeași unde se născuse și el, spre deosebire de fratele și sora lui, care veniseră pe lume moșiți de tatăl lor, la castel.

La plecare, Emanuelle îl întrebă dacă nu cumva dorește să-l însoțească, dar Julian scutură din cap și ieși grăbit, îndreptîndu-se spre mașină. După o jumătate de oră ajunsese la spital și se plimba în lung și-n lat, nerăbdător să-l cheme în sala de naștere, fiindu-i teamă la un moment dat că Yvonne

ar fi putut să se opună. După câteva minute, însă, o soră veni și îi dădu un halat verde de bumbac și un fel de cască de duș, spunându-i unde să se schimbe. Apoi îl îndrumă spre camera de naștere. Yvonne, în durerile facerii, îl privea cu ură.

– Îmi pare rău... făcu el, fiindu-i milă de ea. Încercă să o țină de mână, dar ea se trase, apucându-se bine de masă. Avea contracții puternice, dar sora spunea că totul decurge perfect și foarte repede pentru prima naștere. Sper să se termine repede, îi șopti lui Yvonne.

– Te urăsc, îi trânti ea cu dispreț, încleștind din dinți și încercînd să se consoleze la gîndul milionului care o aștepta în bancă.

Oribilă modalitate de a face avere!

După cîtva timp, durerile se mai potoliră. Îi făcură o injecție. Julian era neliniștit, întrebîndu-se dacă totul era cum trebuie. Ce ciudat! Stătea acolo cu femeia pe care nu o mai iubea și care, la rîndul ei, îl ura, așteptînd să li se nască pruncul. Totul i se părea de domeniul absurdului și regreta că nu rugase totuși pe cineva să vină cu el. Se simțea singur și părăsit.

Durerile se întetiră din nou. Julian recunoștea în sinea lui că îi era teribil de milă de ea. Părea îngrozitor. Natura n-avea cum să știe despre nepăsarea ei față de acest copil sau despre faptul că urma să-l abandoneze, făcînd-o să plătească din plin prețul venirii lui pe lume. Yvonne se munci multă vreme, din răspuțeri, iar la un moment dat, uitînd de ura ei, îl lăsă pe Julian să o ajute. O ținea de umeri și de mîini. Toți cei din salon o îmbărbătau, pîna cînd, spre seară, în cele din urmă, se auzi un scîncet slab. Doctorul ținea între mîini o fețișoară roșie și supărată. Lui Yvonne i se umplură ochii de lacrimi, la vederea copilului, și pentru o clipă zîmbi. Apoi întoarse capul. Doctorul îi dădu pruncul lui Julian, care plîngea fără

jenă, fericit, frecîndu-și nasul de obrăjorii lui. O clipă, puiul lui încetă să mai plîngă.

– Dumnezeu, ce frumos e! exclamă el privind-și fiul. După care, cu blîndețe, îl întinse spre Yvonne, dar ea clătină din cap și se trase înapoi. Nu voia să-l vadă.

Îl lăsară pe Julian să ducă bebelușul în salon, unde rămase cîteva ore pînă ce o aduseră și pe Yvonne. Aceasta îl rugă să plece, pentru a putea să-i telefoneze lui Phillip. Îi spuse asistentei să ducă pruncul în sala de nou-născuți și să nu i-l mai aducă. Îl privi pe bărbatul care era tatăl copilului ei, omul cu care se măritase, dar pe chipul ei nu se citea nici un sentiment.

– Cred că ne putem lua rămas-bun, zise ea, calmă. Pe Julian îl copleși o imensă tristețe pentru amîndoi. Fusesse o zi plină de emoții pentru el. Privind-o și încuviințînd din ochi, îl podidiră lacrimile.

– Îmi pare tău că totul s-a sfîrșit prost între noi, spuse el trist. Copilașul e tare frumos, nu-i așa...

– Presupun, făcu ea, ridicînd din umeri.

– Am să-i port de grijă, șopti el, după care se apropie și o sărută pe obraz. După atîta efort făcut la naștere, Yvonne renunța totuși la copilul lor. Julian simțea că i se frînge inima. Plîngea.

Înainte ca el să iasă pe ușă, Yvonne îi spuse prozaic:

– Mulțumesc pentru bani. Asta însemna Julian pentru ea, o sursă de venit. Plecă, lăsînd-o să-și trăiască existența după bunul ei plac.

Yvonne se externă a doua zi. Bani intraseră deja în cont. Ținîndu-se de cuvînt, Julian o plătise cu un milion de dolari pentru copilul lor.

Julian duse copilul acasă cu doica. Îl botezară Maximilian. Max. Numele i se potrivea. După-amiază, Sarah veni de la

castel împreună cu Xavier, iar Isabelle sosi cu un avion de la Roma, în aceeași seară. Șezu ore în șir în balansoar, cu el în brațe. În scurta lui existență pe această lume, pruncul își pierduse deja mama, dar câștigase în schimb o familie care îl primea cu bucurie. Isabelle se topea văzându-l.

– Ce norocos ești, îi șopti ea fratelui ei în aceeași seară, privindu-l pe Max care dormea.

– N-aș fi zis același lucru acum șase luni. Dar acum, da. A meritat toată suferința. Se întreba pe unde era Yvonne, cum se simțea, dacă nu-i părea rău. Dar apoi, când se întinse în pat, sufletul și mintea îi erau pline de bucuria fiului mult dorit.

30

Familia se reuni din nou în anul acela, de ziua de naștere a lui Sarah, deși nu în totalitate. Yvonne dispăruse, desigur, iar Phillip se abținuse discret să-și facă apariția, scuzându-se că e foarte prins cu treburi la Londra. Sarah auzise de la Nigel cum că Phillip și Cecily se despărțeau, fiind deja în proces, dar nu-i spuse nimic lui Julian.

Julian veni, firește, cu Max și o doică, deși el era cel care se ocupa aproape în exclusivitate de copil. Se vedea limpede că e fericit și mândru. Sarah îl urmărea cu admirație când îl schimba pe Max, îi făcea baie, îl hrănea, îl îmbrăca. Singurul

aspect trist al acestui spectacol era durerea întipărită pe chipul lui Isabelle. Discutau deja mai fățiș acum, iar de data asta ea venise la castel fără Lorenzo. Pentru toți, vara aceasta avea o semnificație deosebită, fiind ultima vacanță a lui Xavier acasă. În toamnă pleca să studieze la Yale, ceea ce însemna că începea studiile universitare cu un an mai devreme, la vârsta de șaptesprezece ani. Sarah era foarte mândră de el. Obținuse note maxime la științele politice și, de asemenea, la geologie, ca obiect secundar. Intenționa să-și desăvârșească anul de practică undeva în Africa, pentru realizarea unui proiect special.

– O să ne fie tare dor de tine, îi mărturisii Sarah, și toți fură de acord. Intenționa ca, în absența lui, să petreacă mai mult timp la Paris și mai puțin la castel, de teamă să nu-i fie urât singură. La vârsta de șaiszeci și șase de ani îi plăcea să declare că toți copiii ei se descurcă perfect în afaceri, dar cu toate astea continua să fie vigilentă, la fel ca și Emanuelle, care împlinise și ea șaiszeci de ani. Lui Sarah i se părea aproape de necrezut.

Xavier era foarte entuziasmat la gândul că pleca să studieze la Yale, iar Julian promisese să treacă pe la el cu ocazia unei viitoare deplasări de afaceri la New York. Cei doi frați discutau fericiți despre aceste planuri, în timp ce Isabelle și Sarah se retrăseseră în grădină. Isabelle o întrebă discret ce se întâmplă cu Phillip. Auzise și ea că cei doi se despărteau, iar despre aventura lui cu Yvonne aflase deja de la Emanuelle încă din vara precedentă.

– Urită treabă, spuse Sarah oftînd, încă zguduită de aceste întâmplări. Bine măcar că Julian trecuse cu bine peste incidentele neplăcute, mai cu seamă după nașterea băiețelului.

– Te cam necăjim, mămico, nu-i așa? întrebă Isabelle, mîhnită, iar Sarah zîmbi.

– Voi vă necăjiți singuri, spuse Sarah, iar Isabelle pufni în râs.

– Vreau să-ți spun ceva.

– Oh? Enzo a acceptat în fine să se mute?

– Nu, făcu Isabelle, clătinînd din cap. Dar Sarah observă că era mai liniștită decît fusese în ultimii ani. Sînt însărcinată.

– Ce! exclamă Sarah. Știa că nu există nici o speranță în această privință. Zău? Părea entuziasmată. Vai, scumpa mea, ce minunat! continuă ea, luînd-o pe după umeri. Credeam... ce-a zis Lorenzo? Cred că nu-și mai încape în piele.

Totuși, ideea de a ști această căsnicie cimentată astfel nu o încînta pe Sarah.

– Mamă, nu cu el.

– Doamne Sfinte! Lucrurile se complicau din nou. Se așeză pe un parapet și ridică privirea spre Isabelle. Ce-ai mai făcut iar?

– E un bărbat minunat. Îl cunosc de un an... Mamă... Nu s-a putut altfel... am douăzeci și șase de ani, nu pot continua să duc aceeași existență deșartă... am nevoie de cineva pe care să-l iubesc... cineva cu care să stau de vorbă...

– Te înțeleg, spuse ea pe un ton liniștit și sincer. Nu putea suferi gîndul că Isabelle era atît de singură și atît de lipsită de orice speranță. Dar un copil? Enzo știe?

– I-am spus. Speram să se înfurie atît de rău, încît să plece, dar a zis că nu-i pasă. Toată lumea va crede că e copilul lui. De fapt, le-a și spus unor prieteni săptămîna trecută, iar aceștia l-au felicitat. E nebun, mamă.

– Nu, lacom! replică Sarah sec. Și tatăl copilului? El ce spune? Cine e?

– E neamț, din München. Este președintele unei fundații extrem de importante de acolo, iar soția lui, o persoană foarte renumită, nu vrea să divorțeze. Are treizeci și șase de ani și

au fost nevoiți să se căsătorească pe cînd el avea doar nouăsprezece. Duc existențe complet separate, numai că ea nu vrea să treacă prin rușinea și jena unui divorț. Deocamdată.

– Dar el ce părere are despre rușinea de a avea un copil din flori? întrebă ea tăios.

– Nu prea-i pasă. Nici mie de altfel. Ce crezi că aş putea face altceva? Îl vezi pe Lorenzo acceptînd să plece?

– Vom încerca. Și tu, ce ai să faci? o iscodi ea. Ești fericită? Este ceea ce îți dorești?

– Da, îl iubesc, mamă. Îl cheamă Lukas von Ausbach.

– Am auzit de familia asta, ceea ce nu are prea multă importanță în situația de față. Crezi că se va însura vreodată cu tine?

– Dacă poate, da. Era sinceră cu mama ei.

– Și dacă nu poate? Dacă nevastă-sa nu vrea să se despartă? Atunci ce faci?

– Atunci, am să am măcar și eu un copil. Și-o dorise atît de mult, mai ales după ce Julian îl avusese pe Max.

– Apropo, cînd ar trebui să naști?

– În februarie. Ai să vii? o întrebă Isabelle încetișor, iar Sarah încuviință.

– Bineînțeles. O înduioșase rugăminta lui Isabelle. Julian a aflat? Isabelle îi răspunse că îi spusese în dimineața aceea. Și ce-a zis?

– Că sînt și eu la fel de nebună ca și el, zîmbi Isabelle.

– E ceva genetic, comentă Sarah, ridicîndu-se. Porniră înapoi spre castel. Oricum, un lucru era cert: copiii ei nu-i dădeau niciodată prilejul să se plictisească.

În septembrie, Xavier plecă la Yale, așa cum fusese stabilit. Julian se duse în octombrie la New Haven, să-l viziteze. Se simțea foarte bine, îi plăcea școala, avea doi colegi de cameră

deosebit de simpatici și o prietenă foarte atrăgătoare. Julian îi invită la cină și petrecură cu toții minunat. Xavier adora stilul de viață american, iar de Ziua Recunoștinței plănuia să-i facă o vizită mătușii lui, în California.

Cînd se întoarse la Paris, Julian află că Phillip și Cecily divorțau. De Crăciun, văzu o fotografie a fratelui său și a fostei sale neveste în *Tatler*. I-o arată și lui Sarah cînd veni la magazin, iar aceasta se încruntă. Nu-i făcea nici o plăcere.

– Crezi că o să se însoare cu ea? o întrebă ea pe Emanuelle ceva mai tîrziu, cînd stăteau de vorbă.

– Tot ce se poate. Emanuelle nu mai avea deloc încredere în Phillip, mai cu seamă în ultima vreme. Ba s-ar putea s-o facă anume pentru a-l necăji pe Julian. Invidia și gelozia față de fratele lui rămăseseră la fel de puternice, dacă nu chiar mai intense în ultimii ani.

Xavier veni acasă de Crăciun, iar zilele trecură rapid, ca de obicei. Cînd se întoarse înapoi la școală, Sarah plecă la Roma să se mai ocupe de magazin și să o ajute pe Isabelle să se pregătească de naștere.

Marcello continua să lucreze la magazin, muncind din greu, așa cum făcuse de la bun început. Sarah zîmbi auzind-o pe fiica ei cum dădea instrucțiuni în italiană înainte de a se retrage. Era frumoasă, numai că se făcuse absolut imensă. Își aduse aminte de propriile ei sarcini, toți copiii ei fiind foarte mari la naștere. Isabelle părea în al nouălea cer de fericire.

La puțin timp după sosirea la Roma, Sarah își invită ginerele la dejun. Se duseră la „El Toulă“ și, la scurt timp după felul întîi, Sarah trecu direct la subiect.

– Lorenzo, uite ce e, sîntem amîndoi oameni în toată firea. Era foarte aproape de vîrsta ei. Isabelle și Lorenzo erau deja căsătoriți de nouă ani. Considera că prețul era mult prea mare

pentru a răscumpăra o greșeală din tinerețe, așa că încerca din toate puterile să-și ajute fiica. Tu și Isabelle nu mai sînteți fericiți împreună de multă vreme. Acest copil... în fine, știm amîndoi care e realitatea. Cred că e cazul să punem punct, nu ești de aceeași părere?

– Nu voi înceta niciodată să o iubesc pe Isabelle, răspunse el patetic.

Sarah făcu un efort suprem pentru a-și păstra cumpătul.

– Sînt convinsă. Dar cred că e ceva teribil de dureros pentru voi amîndoi, iar pentru tine în mod special. Se hotărîse să schimbe tactica față de el și să-l trateze ca pe o victimă. Și acum a mai intervenit și situația asta atît de jenantă și de penibilă pentru tine, cu copilul pe care îl așteaptă Isabelle. Nu crezi că e momentul prielnic să faci niște investiții rentabile și să accepți ca Isabelle să-și ducă propria existență, fără tine? Nu știa cum să-i spună altfel. „Cît vrei?“ i se părea cam tăios, deși o tenta și formula asta. Regreta mai mult decît oricînd că William nu mai era lîngă ea, s-o ajute. Dar Enzo prinsese deja aluzia.

– Investiții? întrebă el plin de speranță.

– Da, avînd în vedere poziția ta, ar fi foarte important să deții niște acțiuni în America, sau în Italia, dacă preferi.

– Acțiuni? Cît de multe? Nu mai mînca și o asculta atent pe Sarah.

– Tu cam la cît de gîndești?

– *Ma...* făcu el cu un gest tipic italianesc... Nu știu... cinci... zece milioane de dólari? Încerca să vadă reacția lui Sarah, dar aceasta clătină din cap.

– Mi-e teamă că nu se poate. Unu, două milioane, poate. Dar categoric nu mai mult. Începuseră tratativele, iar Sarah era mulțumită de evoluția discuției. Era pretențios, dar și lacom totodată, încît nu-i era greu să-l facă să accepte ce voia ea.

– Și casa din Roma?

– Ar trebui să discut întâi cu Isabelle, desigur, dar sînt sigură că ea își poate găsi altceva.

– Casa din Umbria? Lorenzo voia chiar tot.

– Nu știu ce să spun, Lorenzo. Va trebui să stăm de vorbă cu Isabelle în privința asta.

Lorenzo încuviință dînd din cap, fără s-o contrazică.

– Știi, afacerile, magazinul de bijuterii merg foarte bine.

– Da, așa e, acceptă Sarah, fără alte comentarii.

– M-ar interesa foarte mult să devenim prieteni.

Lui Sarah îi veni să se ridice și să-i dea o palmă, dar se abținu.

– Așa ceva nu va fi posibil. Vorbeam despre niște investiții cu banii jos, nu despre parteneriat în afaceri.

– Înțeleg. Va trebui să mă mai gîndesc.

– Sper să o faci, spuse Sarah pe un ton calm, achitînd nota de plată, întrucît Lorenzo nu schițase nici un gest.

Sarah nu-i pomeni nimic lui Isabelle despre dejun. Nu voia să-i dea speranțe inutile, în cazul în care Lorenzo nu mușca din momeală și se încapățîna să mențină starea de lucruri existentă. Sarah nădăjduia însă din tot sufletul să nu fie așa.

Isabelle urma să nască peste o lună. Era nerăbdătoare să i-l prezinte pe Lukas lui Sarah. Lukas închiriasse un apartament la Roma pentru două luni, avînd acolo un proiect, pentru a putea fi cu Isabelle la nașterea copilului. Sarah se arătă întru totul de părerea lui Isabelle. De data asta, fiica ei făcuse o alegere bună. Singurul lui defect erau soția și familia din München.

Era un bărbat tînăr, înalt și uscățiv, brunet ca și Isabelle, îi plăcea să stea în aer liber, să schieze, adora copiii, arta și muzica, și era înzestrat cu un excelent simț al umorului.

Încerca să o convingă pe Sarah să deschidă un magazin la München.

– Acum nu mai e vorba de decizia mea, replică ea rîzînd, iar Isabelle o muștră, ridicînd un deget.

– Oh, ba da, mamă, tu decizi, nu te mai preface că nu-i așa.

– În fine, nu-i vorba numai de decizia mea.

– Ei, și-atunci ce crezi? insistă fiica ei.

– Cred că e prea devreme să luăm această hotărîre. Iar dacă ai să deschizi un magazin la München, cine o să se ocupe de cel din Roma?

– Marcello îl poate conduce cu ochii închiși și fără mine. Toată lumea îl iubește. Și lui Sarah îi plăcea de el, dar totuși un nou magazin însemna o hotărîre importantă.

Petrecură împreună o seară minunată, iar Sarah îi spuse după aceea lui Isabelle că Lukas îi plăcea la nebunie. Luă din nou masa cu Lorenzo, dar acesta nu ajunsese încă la o concluzie definitivă. Sarah o întrebă discret pe Isabelle ce părere avea despre cele două case, iar fata recunoscuse sincer că nu le putea suferi și că nu-i păsa dacă Enzo le lua pe amîndouă, cu condiția de a-i reda în schimb libertatea.

– De ce? o întrebă ea pe mama ei. Sarah îi dădu un răspuns evaziv. De data asta, însă, la dejun, Sarah scoase asul din mîncă și îi reaminti lui Lorenzo că existau motive de anulare a căsătoriei chiar din punctul de vedere al bisericii catolice. Isabelle putea invoca drept motiv al despărțirii modul fraudulos în care aceasta fusese încheiată, avînd în vedere faptul că Lorenzo se însurase cu ea știind că el este sterp, și fără să-i spună acest lucru. Sarah îl studia calmă, dar fermă, pufnind-o aproape rîsul la gîndul panicii care îl cuprinsese pe Lorenzo. Acesta încerca să nege faptul că ar fi știut că nu putea avea copii, dar Sarah nu se lăsă amăgită. Reduse oferta

financiară de la două milioane de dolari la un milion și îi propuse să ia el cele două case. Lorenzo îi spuse că avea să-i comunice răspunsul lui și plecă, lăsînd-o pe Sarah să achite și această notă de plată.

Julian telefona la fiecare cîteva zile, interesîndu-se de sănătatea lui Isabelle. Pe la mijlocul lui februarie, Isabelle era înnebunită. Lukas trebuia să se întoarcă la München peste două săptămîni, iar ea nu mai năștea odată. Dar pe zi ce trecea se făcea tot mai mare. Încetase să mai lucreze, așa că nu avea nimic de făcut decît să meargă la cumpărături și să mănînce înghețată.

– Și de ce cumperi numai poșete? o întrebă fratele ei, nedumerit, întrebîndu-se dacă nu cumva avea vreo nouă idee fixă.

– Sînt singurele lucruri care mi se vor mai potrivi după aceea. Nici pantofi nu mai pot pune în picioare, atît sînt de umflată.

Julian rîse amuzat, după care adoptă un ton serios și îi spuse că îl sunase Yvonne, pentru a-i aduce la cunoștință că se va mărita cu Phillip în aprilie.

– O să fie foarte interesant peste cîteva ani, comentă Julian cu amărăciune. Cum am să-i explic eu lui Max că mătușa lui e de fapt maică-sa sau viceversa?

– Nu te mai frămînta atît. Poate că pînă atunci ai să-i găsești altă mămică.

– Mă străduiesc, zise el, încercînd să pară degajat, deși amîndoi știau foarte bine că Julian era încă foarte necăjit de legătura lui Yvonne cu Phillip. Fusese o lovitură grea pentru el și o jignire gravă din partea lui Phillip. Dorința de a-și răni fratele și pasiunea pe care i-o stîrnise nevasta acestuia fuseseră de fapt motivele ce-l determinaseră pe Phillip să procedeze așa. Probabil că m-a urît întotdeauna mult mai mult decît am bănuț eu, admise el cu tristețe.

– Cel mai mult, de fapt, se urăște pe sine, spuse Isabelle, înțeleaptă. Cred că ne-a invidiat pe toți de la bun început. Cine știe, poate fiindcă a regretat perioada din război, când a avut-o pe mama numai pentru el. Nu-mi dau seama exact. Dar un lucru știu sigur: nu este un om fericit. Și nici cu Yvonne nu va fi fericit. Singurul motiv pentru care se mărită cu el este ca să ajungă ducesă de Whitfield.

– Chiar crezi că așa stau lucrurile? Nu-și dădea seama dacă supoziția aceasta îi convenea mai mult, dar reprezenta măcar o explicație.

– Sînt sigură, spuse Isabelle fără să șovăie. Din clipa în care l-a cunoscut s-a văzut clar că asta a urmărit.

– În fine, se alege și el cu o bucatăică bună, rîse el. Iar Isabelle chicoti și ea.

– Mă bucur că ți-a mai trecut.

– Ai face bine să revii și tu mai repede la normal. Haide, zău, naște și tu odată, o tachină el.

– Încerc!

Isabelle făcea multă mișcare, parcurgînd zilnic kilometri întregi cu Lukas. Se ducea la cumpărături cu mama ei. Făcea gimnastică, înota în piscina unei prietene. Trecuseră trei săptămîni de la termenul cînd ar fi trebuit să nască. Isabelle era înnebunită. Pînă cînd, în sfîrșit, într-o bună zi, după o plimbare prelungită și o farfurie de spaghetti la restaurant, simți ceva ciudat. Erau acasă la Lukas, unde locuia și ea. Nu mai vorbise cu Lorenzo de două săptămîni și puțin îi pîsa ce făcea și cu ce se mai îndeletnicea.

După ce îi spuse și lui de senzația ciudată, Lukas o puse să se plimbe prin apartament, susținînd că în felul acesta putea declanșa durerile facerii. Isabelle îi telefonă mamei sale la hotel, iar aceasta veni imediat cu un taxi. Statura împreună pînă la miezul nopții, bînd vin și discutînd. Isabelle, însă,

avea un aer distrat, nu mai ridea la glume, iar cînd Lukas o întrebă cum se simte, se înfurie de-a binelea.

– Mă simt bine, ceea ce nu s-ar fi zis înșă după fața ei.

Sarah nu era hotărîtă dacă să înai rămînă sau să plece, nevrînd să-i deranjeze. Dar tocmai cînd se decisese să-și ia rămas-bun, lui Isabelle i se rupse apa, iar durerile se întetiră. Debutul acestei nașteri îi reamintea lui Sarah de felul cum venise Isabelle pe lume, cu impetuozitate și în mare viteză. Numai că ea fusese atunci la al patrulea copil, iar Isabelle era la primul. Nu se putea să fie la fel de rapid.

Cînd îi telefonară doctorului la clinica „Salvator Mundi“, acesta le spuse să vină imediat, fără să mai zăbovească. Cînd plecară cu toții, în mașina lui Lukas, pe via delle Mura Gianicolensi, Sarah era foarte emoționată pentru fiica ei. Avea să se bucure în sfîrșit de copilul pe care și-l dorise atît de mult. Spera ca într-o bună zi să se poată bucura la fel și de Lukas. Îl merita.

Asistentele de la spital erau foarte drăguțe. O instalară pe Isabelle în salonul de nașteri, o încăpere foarte modernă. În acest răstimp, le oferiră cafea lui Sarah și lui Lukas. Isabelle începuse deja să se simtă destul de neplăcut, iar după o oră spuse că avea o apăsare teribilă. Lukas nu se dezlipi de lîngă ea în tot acest timp, ținînd-o de mînă, ștergînd-o pe frunte cu șervete umede, tamponîndu-i buzele. Sarah îi privea. Era minunat să-i vadă atît de apropiați și de îndrăgostiți, amintindu-și într-un fel de minunata relație pe care o avusese și ea cu William. Lukas nu era la fel de distins, de chipeș sau înalt. Înșă era un om bun, inteligent și o iubea pe fiica ei. Îl îndrăgea din ce în ce mai mult.

În cele din urmă, Isabelle începu să împingă, în timp ce Lukas o ținea. Din cînd în cînd, epuizată, se lăsa pe spate, iar el o ajuta, masîndu-i umerii. La un moment dat, după mai

multe eforturi, văzură capul copilului, apoi totul se desfășură rapid. Era fetiță și semăna leit cu Isabelle. Sarah începu să plîngă privindu-și fiica. Isabelle plîngea și ea de bucurie, ținînd fetița în brațe. Lukas le îmbrățișă pe amîndouă. Un spectacol de neuitat. În zori, cînd Sarah se întoarse la hotel, avea sufletul plin de dragoste pentru ei.

A doua zi dimineța, cînd îl sună pe Lorenzo și îl chemă la ea, Sarah era hotărîtă să accepte orice condiție ar fi pus el. Numai că Lorenzo reținuse amenințarea lui Sarah. Voia amîndouă casele, iar în final căzură de acord pentru suma de trei milioane de dolari. Deși prețul era mare, libertatea lui Isabelle era și mai importantă.

Cînd se duse după-amiază la spital, îi comunică isprava și lui Isabelle, care zîmbi ușurată și fericită.

– Cum adică? Sînt liberă? Sarah încuviință din cap și se aplecă să o sărute. Isabelle îi spuse că nici nu-și putea dori un dar mai frumos. Lukas surîdea încîntat, ținînd fetița în brațe.

– N-ați vrea să veniți cu mine în Germania, Înălțimea voastră? o întrebă Lukas pe Isabelle, iar Sarah rîse, amuzată.

Lukas își prelungea șederea la Roma cu încă două săptămîni, după care însă trebui să plece și să se ocupe de afaceri. Sarah rămase pînă ce Isabelle veni acasă de la spital și o ajută să-și găsească o locuință. Sarah era topită după fetiță. Ultimii doi nepoți îi produsese o bucurie imensă, comenta ea cu Emanuelle. Micuțul Max era cel mai drăguț băiețel pe care îl văzuse de cînd era Julian mic, iar Adrianna o frumusețe de fetiță.

În anul acela, de ziua lui Sarah se adună un grup foarte interesant. Isabelle cu fetița, Julian cu Max. Xavier își petrecea vara în Africa, dar îi expediase de acolo două smaralde extraordinare, împreună cu instrucțiuni privind

modul de cizelare. Urmasu să comande două inele imense, pătrate, despre care Xavier era de părere că ar arăta fabulos pe mîinile lui Sarah. Aceasta îi dădu toate detaliile lui Julian, care rămase impresionat de frumusețea acestor pietre prețioase.

Phillip apăru cu Yvonne, fiind deja căsătoriți. Situația nu era ușoară pentru Julian. Sarah socotea că Phillip făcuse o josnicie venind cu ea la castel, sub nasul lui Julian. Acesta însă își păstră foarte bine cumpătul. Era interesant însă dezinteresul total al lui Yvonne față de copilul pe care îl adusese pe lume cu un an înainte. Pe timpul șederii acolo, nici măcar nu binevoi să-l vadă. Își petrecea tot timpul îmbrăcîndu-se și fardîndu-se, plîngîndu-se de camera care era ori prea călduroasă ori prea friguroasă, criticînd-o pe servitoare că nu o ajută îndeajuns. Își puna enorm de multe bijuterii, ceea ce o intriga pe Sarah. Se vedea că îl toacă de bani pe Phillip. Pretindea ca toată lumea să i se adreseze cu „Înălțimea voastră“, ceea ce îi amuza pe toți, mai cu seamă pe Sarah. Yvonne nu-și dădea seama că toată lumea își bătea joc de ea, chiar și Julian.

Dar, ca de obicei, tot Isabelle o surprinse pe Sarah cel mai mult. Stăteau amîndouă și se jucau pe iarbă cu Adrianna. Fetița avea șase luni și începuse să meargă de-a bușilea, fiind foarte interesată de niște fire de iarbă care i se păreau tare gustoase. Isabelle îi spuse mamei sale că era din nou însărcinată și că urma să nască în martie.

– Presupun că e copilul lui Lukas, nu? întrebă Sarah, calmă.

– Bineînțeles, rîse Isabelle. Îl adora și nu fusese în viața ei atît de fericită. Își împărțea timpul între Roma și München, totul fiind perfect, în afara faptului că era tot însurat, chiar dacă numai de formă.

– Există vreo posibilitate să divorțeze curînd? întrebă

Sarah, dar Isabelle clătină din cap în semn că nu.

– Nu cred. E capabilă de orice, numai să nu se despartă de el.

– Dar nu știe că el are deja altă familie, în altă parte? Cu doi copii? Poate că asta ar convinge-o mai ușor.

– Nu, încă n-a aflat. Dar Lukas m-a asigurat că o să-i spună dacă nu va mai avea încotro.

– Isabelle, ești sigură? Întrebă Sarah. Dacă nu o părăsește, iar tu rămii singură pentru totdeauna cu acești doi copii?

– Atunci nu mi-ar mai rămîne decît să-i iubesc, așa ai făcut și tu cu Phillip și Elizabeth cînd tati era plecat în război, iar tu nici măcar nu știai dacă ai să-l mai vezi vreodată. Uneori nu poți avea garanții în astfel de situații, zise ea, cu înțelepciune. Sînt dispusă să accept și această posibilitate. Sarah o respecta pentru atitudinea ei. Desigur, nu ducea o viață convențională, dar existența ei era corectă și cinstită. Pînă și societatea din Roma acceptase situația așa cum se prezenta. Isabelle își reluase lucrul la magazin, proiecta și crea bijuterii, iar afacerile mergeau foarte bine. Mai avea încă în minte ideea unui magazin la München. Poate, dacă se mărita pînă la urmă cu Lukas, putea deschide un astfel de magazin acolo. Era o piață foarte bună pentru bijuterii și puteau găsi totodată oameni foarte pricepuți în acest domeniu.

Divorțul lui Isabelle urma să se încheie la sfîrșitul anului, ceea ce însemna că viitorul copil n-avea să mai poarte numele lui Enzo, un obstacol pe care Isabelle era dispusă să-l treacă fără regret. Sarah nu mai era îngrijorată pentru ea cînd Isabelle plecă la Roma cu Adrianna. Cînd rămase complet singură, se gîndi din nou la cît de interesante erau existențele copiilor ei. Interesante, dar nu și simple.

Trei ani mai târziu, Xavier absolvi cursurile Universității de la Yale cu onoruri. Majoritatea membrilor familiei veniră să asiste la eveniment. Sarah și Emanuelle sosiră împreună, Julian venise cu Max, firește, care avea patru ani acum și distrugea tot ce-i ieșea în cale; Isabelle venise și ea, dar fără copii. Era din nou însărcinată, dar se obișnuiseră deja cu toții s-o vadă așa. Al treilea copil în patru ani. Adrianna și Kristian erau la München, cu Lukas. Tot nu divorțase, dar Isabelle părea să se fi împăcat cu situația. Cum era și de așteptat, Phillip și Yvonne nu catadicsiră să vină. Yvonne era la o stațiune din Elveția, iar Phillip susținea că e mult prea ocupat. Îi trimisese însă lui Xavier un ceas din noua colecție de la Whitfield's. Ceasul era creația lui Julian.

După încheierea frumoasei ceremonii de la Yale, se duseră cu toții la New York, la „Carlyle“. Julian îl tachina pe Xavier, spunându-i că venise timpul să deschidă un magazin la New York, dar fratele lui, diplomat, răspunse că proiectul se putea adevăra într-o bună zi. Știa însă cu toții că dorința lui cea mai mare era în primul rând să cutreiere lumea. Urma să plece direct în Botswana. Lua avionul pînă la Londra, iar de acolo pornea spre Cape Town. Dorea ca în următorii ani să găsească pietre prețioase rare pentru Whitfield's. După aceea, era posibil să se stabilească undeva, deși nu făcu nici o promisiune fermă în acest sens. Era mult prea fericit în junglă,

cu tîrnăcopul, pușca și rucsacul în spinare, pentru a se gândi la responsabilitatea unui magazin de bijuterii cum erau cele din Paris, Londra și Roma. Prefera să umble în căutarea norocului, făcînd într-un fel pe exploratorul pentru ei toți. I se potrivea mult mai bine acest stil de viață. Îl respectau toți pentru fermitatea deciziei, recunoscînd că era altfel decît ei.

– Cred că ți se trage de la pălăria aia de la Davy Crockett, de cînd erai puștan! îl tachină Julian.

– Se prea poate, zîmbi Xavier, imperturbabil ca de obicei. Era un băiat tare chipeș, semănînd cel mai mult cu William, deși în multe alte privințe era foarte diferit de tatăl său. Se împrietenise la Yale cu o fată foarte interesantă. Aceasta se pregătea să urmeze cursurile de la Medical School din Harvard, dar abia din toamna aceluși an, așa că pînă atunci acceptase să-l însoțească pe Xavier la Cape Town. Nimic nu-l mai interesa însă prea mult deocamdată, în afară de călătoria și pietre prețioase. La ceremonia de absolvire a cursurilor, Sarah își pusese cele două inele cu smaralde pe care le primise de la el.

Isabelle și Julian găsiseră în seara aceea o îngrijitoare pentru Max. Stăteau așadar împreună în „Bemelmans Bar“, ascultînd muzica lui Bobby Short care cînta în încăperea alăturată, unde se aflau Sarah și Emanuelle. Xavier se dusese să cîneze cu prietena lui la „Greenwich Village“.

– Crezi că o să se mai însoare vreodată cu tine? o întrebă Julian pe șleau, uitîndu-se la burta ei imensă. Isabelle se mulțumi să zîmbească, ridicînd din umeri.

– Cine știe? Nici nu cred că-mi mai pasă. Sîntem ca și căsătoriți. E prezent oricînd am nevoie de el, iar copiii s-au învățat cu drumurile lui.

Isabelle petrecea multă vreme la München, cu el. Era un aranjament foarte convenabil, cu care se obișnuise pînă și

Sarah. Soția lui Lukas aflase deja de doi ani despre Isabelle, cu toate astea refuza în continuare divorțul. Aveau niște afaceri de familie foarte complicate, inclusiv niște domenii în nord, în care investiseră împreună, iar soția lui făcea tot ce-i stătea în putință ca să-i imobilizeze fondurile și să-l împiedice să divorțeze.

– Poate, într-o bună zi, mai adăugă Isabelle. Pînă atunci însă, sîntem fericiți.

– Se vede, recunosc Julian. Te invidiez pentru puștii ăștia.

– Ei, și tu ce faci? Am auzit niște zvonuri la Roma, îl tachină ea.

– Nu da crezare tuturor chestiilor pe care le citești, spuse el, roșind. Deși avea treizeci și șase de ani, nu se mai recăsătorise. Exista însă o femeie de care era foarte îndrăgostit.

– Bine. Atunci spune-mi adevărul. Cum o cheamă?

– Consuelo de la Varga Quesada. Îți spune ceva?

– Vag. N-a fost tatăl ei ambasador la Londra, acum cîțiva ani?

– Exact. Mama ei e americană, cred că un fel de verișoară îndepărtată cu mama. Consuelo e minunată, am cunoscut-o iarna trecută, cînd am fost în Spania. E artist plastic. Dar problema e că e catolică, iar eu sînt un bărbat divorțat. Nu cred că părinții ei au fost prea încîntați cînd le-a spus.

– Dar tu nu te-ai însurat după canoanele bisericii catolice, așa că în concepția lor ar trebui să fii celibatar. După ce divorțase de Lorenzo, Isabelle devenise expertă în acest domeniu. Bine măcar că pusese punct acestui capitol din viața ei.

– Asta așa e. Dar cred că sînt prudenți. Consuelo are numai douăzeci și cinci de ani și, oh, Isabelle, e atît de dulce, dacă ai ști ce mult ți-ar plăcea și ție! Îl adoră pe Max și zice că vrea o droaie de copii. Consuelo arăta ea însăși ca o fetiță,

constată Isabelle, văzîndu-i fotografia. Avea niște ochi căprui imenși și părul lung, castaniu. Tenul măsliniu îi dădea un ușor aer exotic.

– E chiar așa serios? Dacă așa stăteau lucrurile, era prima dată cînd Julian se implica sentimental după despărțirea de Yvonne. Restul nu fuseseră decît aventuri trecătoare.

– Mi-ar plăcea să fie. Dar nu prea știu cum vor reacționa părinții ei în ceea ce mă privește. Sau chiar și ea.

– Ar trebui să se simtă foarte norocoși. Ești cel mai draguț bărbat pe care l-am întîlnit vreodată, Julian, zise ea, și-l sărută cu afecțiune. Ținea foarte mult la el.

– Mulțumesc.

A doua zi dimineată plecară fiecare la treburile lor. Julian la Paris, apoi în Spania; Isabelle la München, ca să fie împreună cu Lukas și copiii; Sarah și Emanuelle înapoi la Paris. Iar Xavier la Cape Town, cu prietena lui.

– Ce păsări migratoare sîntem cu toții, răzlețiți prin toată lumea ca nomazii, remarcă Sarah, în timp ce Concorde-ul își lua zborul.

– N-aș zice. Emanuelle zîmbea. Urma să plece împreună cu ministrul de Finanțe într-o lungă vacanță. Soția acestuia murise în anul acela, iar el o ceruse de nevastă. După atîția ani, fusese un adevărat șoc pentru ea. Dar ideea o tenta. Fuseseră împreună multă vreme și îl iubea.

– Ar trebui să te măriți cu el, o îndemnă Sarah, în timp ce beau șampanie și mîncau caviar.

– După atîția ani, aura de respectabilitate m-ar putea șoca.

– Încearcă, făcu Sarah, bătînd-o amical pe mîna.

După aterizare, Sarah o porni de îndată spre castel, gîndindu-se la copiii ei. Nădăjduia ca lui Isabelle să nu-i fie dat să aștepte la fel de mult ca Emanuelle pentru a se mărita. O amuza ideea să și-o închipuie pe Emanuelle măritată

acum... erau prietene de atîta vreme... realizaseră alături atîtea lucruri... învățaseră atît de mult împreună.

32

Sarah se întoarse agale spre fereastră, să-i privească. Ce nostimi erau... cît de diferiți... ce dragi îi erau. Zîmbea văzîndu-i cum coboară din mașini. Phillip și Yvonne din Rolls; era frumoasă și, ca de obicei, îmbrăcată ostentativ și cu prea multe bijuterii. La treizeci și cinci de ani, Yvonne nu-și arăta vîrsta. Părea de douăzeci de ani, dar făcea multe eforturi pentru a se îngriji. Nu se gîndea decît la propria ei persoană și la nimeni altcineva; își urmărea tot timpul interesul. Phillip se izbise deja de multă vreme de această problemă. După nouă ani, tot se mai simțea vrăjit de ea, numai că uneori sentimentele lui erau împărțite. Se întreba dacă nu cumva Julian fusese în fond mulțumit să scape de ea. Dar gîndul acesta îl decepționa teribil.

Isabelle sosi după ei, într-un microbuz închiriat la aeroport. Împreună cu Lukas, începu să descarce cărucioare, biciclete și tot felul de obiecte pentru copii. Veniseră cu cinci copii, trei ai lor, iar doi ai lui, din căsătoria anterioară. Isabelle ridică privirea spre fereastra de la etaj, de parcă presimțea că Sarah e acolo, dar nu o văzu. Isabelle luă copilul cel mic de la Lukas care se pregătea să ducă bagajele înăuntru. Copiii lor

urcau în fugă treptele spre etaj și sporovăiau galăgioși, întrebându-se unde e bunica lor. Isabelle rămase câteva clipe zîmbindu-i lui Lukas, amuzată de ecoul glasurilor lor. Se simțea împlinită prin căsnicia cu el.

Julian sosi cu un Mercedes 600, pe care socrul lui i-l oferise, insistînd în mod deosebit să-i accepte darul. Mașina era imposibilă, avînd mereu nevoie de reparații, dar altfel frumoasă și încăpătoare pentru toți copiii lor. Consuelo coborî țînînd de mîna cele două fetițe, care semănau leit cu tatăl lor. Julian glumea cu Max, care la nouă ani era un băiat tare frumos. Consuelo era din nou însărcinată, urmînd să nască în toamnă. Al treilea copil în patru ani: Julian și Consuelo nu pierduseră vremea.

Și apoi, în cele din urmă, Xavier, cu sacul de voiaj sub braț, într-un vechi jeep pe care îl împrumutase de cine știe unde. Era foarte bronzat, fiind acum un bărbat puternic și bine legat. Văzîndu-l, Sarah se simți năpădită de amintiri. Dacă închidea puțin ochii, parcă îl vedea pe William venind spre ea.

Privindu-i pe toți, se gîndea la el, la viața trăită împreună, la lumea pe care o clădiseră, la copiii pe care îi iubiseră, care pășiseră singuri în existențele pe care și le aleseseră, se poticniseră și se rătăciseră, pentru ca apoi să regăsească drumul cel drept. Erau cu toții oameni puternici, buni, afectuoși. Unii mai mult decît alții, unii mai ușor de înțeles decît ceilalți, sau mai ușor de iubit. Dar ea îi iubea pe toți. Trecînd din nou pe lîngă masa cu fotografiile, se opri să le privească... William... Joachim și Lizzie... îi purta și pe ei în suflet. Locul lor era în inima ei. Se zări apoi pe ea într-o fotografie, în brațele mamei sale... la început de viață... cînd avea cu șaptezeci și cinci de ani mai puțin, vîrstă pe care o împlinea a doua zi.

Extraordinar. Cît de repede zburaseră anii, clipele... bune și rele, lipsite de forță și puternice, toate tragediile, victoriile, câștigurile și pierderile.

Auzi un ciocănit în ușa. Era Max cu surioarele lui.

– Te căutam, spuse el emoționat.

– Mă bucur că ați venit, le zîmbi Sarah, îndreptîndu-se spre el, mîndră și puternică. Îl îmbrățișă cu afecțiune, după care le sărută pe cele două fete.

– La mulți ani! spuseră toți în cor, iar cînd Sarah ridică privirea, îi văzu în pragul ușii... Julian și Consuelo... Lukas și Isabelle. Phillip și Yvonne... Xavier... iar dacă ar fi închis ochii, l-ar fi văzut și pe William. Îl simțea acolo, printre ei, alături de ea ca întotdeauna, în inima ei clipă de clipă.

– La mulți ani! strigară ei la unison, iar ea le zîmbi, nevenindu-i să creadă că șaptezeci și cinci de ani atît de extraordinari trecuseră așa de repede.

IMPORTANT!

Editura ORIZONTURI, cu sediul în București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, ap. 7, sector 4, livrează cititorilor din toate localitățile, cărți din producția proprie, pe baza unei comenzi scrise, **la un preț cu 10 % mai mic decât cel imprimat pe copertă** (comenzi de minimum două cărți).

Cărțile solicitate se expediază imediat prin poștă, cu ramburs.

Se pot face și înscrieri anticipate, cei interesați asigurându-și astfel primirea cărților solicitate chiar în momentul apariției lor.

NU UITAȚI!

Puteți primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, la un preț cu 10% mai mic decât cel al pieței, titluri de cărți de mare succes ale unor autori celebri contemporani și alte lucrări de interes deosebit.

Relații suplimentare la telefon: **410.22.14**; fax: **312.48.26**.

Așteptăm, de asemenea, aprecieri și sugestii din partea cititorilor privitoare la cărțile publicate de Editura Orizonturi, precum și la titlurile pe care ar dori să le edităm.

Notă: Pentru cititorii din București, cărțile se livrează de la sectorul de expediție a cărții: **Combinatul Poligrafic Coresi, P-ța Presei Libere sau Tipografia „Romcart“** – strada Grigore Alexandrescu nr. 89.

DIRECTOR,

Dr. IOAN ENESCU

PENTRU CITITORII DIN LOCALITĂȚILE MICI UN MIJLOC SIGUR DE SPORIRE A VENITURILOR DUMNEAVOASTRĂ

Editura Orizonturi oferă un comision de 20% din valoarea cărților vândute persoanelor care fac comenzi de minimum 10 exemplare din fiecare titlu comandat.

Plata se face cu ramburs (la primirea coletelor) după ce din suma respectivă s-a scăzut comisionul de 20%. **Nu subestimați această posibilitate de a vă completa câștigurile!**

Vă prezentăm doar un singur exemplu:

Dacă veți comanda numai 15 exemplare din *VÎRTEJUL* de James Clavell veți câștiga dintr-o dată 25.200 lei.

Editura vă pune la dispoziție prezentarea cărților sale în cataloage, liste de apariții și suportă toate cheltuielile de transport ale cărților comandate.

Relații suplimentare la tel. **01 / 410.22.14**

Paula Ștef

De aceeași autoare, în curînd vor apărea:

- **SECRETE**
- **ARIPI**

EDITURA ORIZONTURI

Lei 5500